

Giới thiệu Công Tử Khuynh Thành

Thể loại: Cổ đại, sủng, HE

Nội dung: Lấy bối cảnh báo thù, một mối tình chậm rãi nảy sinh giữa tiểu cô nương thanh thuần và đại thiếu gia khuynh thành.

Vai chính: Mạch Khinh Trần, Lâm Trì

Vai phụ: Tác Đồng, Đỗ Nhược và một số nhân vật khác

Convert: Ngocquynh520

Editor: Phục Hy

Vượt ngục chạy trốn, không may cô lại chạy nhầm lên xe của một vị công tử khuynh thành, càng bất hạnh hơn chính là tính cách của đối phương lại vô cùng hiền hòa...

Thuộc hạ rỉ tai mỗ công tử: "Công tử, nếu như người muốn giữ cô nương nhà người ta ở lại cạnh mình, thì phải thực chân thành"

"Chân thành?"

"Chính là dùng lời ngon tiếng ngọt mà các cô nương thích nghe sau đó khiến cho nàng lưu luyến không rời, nắm được tâm ý của người ta, bla...bla..."

Về mặt Mạch Khinh Trần không chút thay đổi: "Ta thích người."

Lâm Trì: "....."

Thật đáng sợ, nàng hoàn toàn không cảm thấy đây là lời thổ lộ a

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1

Mùng năm tháng ba, giờ Tý.

Thiên lao Bắc Chu.

Ban đêm gió lớn, Lâm Trì tính toán vượt ngục.

Trên thực tế, Lâm Trì căn bản đã thành công, nàng thành công giả vờ bị bệnh đánh cai ngục ngắt xiềng, lấy được chìa khóa, mở cửa tù và xiềng xích. Đồng thời nhanh chóng mở các cửa tù khác, thả nhiều phạm nhân hung hãn tàn bạo nhằm tạo ra hỗn loạn. Thừa lúc bên ngoài hóa loạn, nàng trốn khỏi ngục, định chạy đến điểm đã hẹn trước chờ xe ngựa của sư phụ đến tiếp ứng.....

Nhưng mà.....

"Lâm Trì, ta biết ngay là người."

Vừa nghe thấy giọng nói này, thân thể Lâm Trì trở nên cứng ngắc trong nháy mắt.

Bất luận là chiếc thiết phiến vẩy vẩy bên bộ đồ phục Không Tước đồ thắm, hay bóng dáng cao to đứng thẳng tắp, phong cách xuất chúng giống như trước kia, cũng đều làm cho nàng lông tóc dựng đứng.

Đỗ Nhược, Thị Lang bộ Hình, khi bị hấn bắt giữ, cánh tay nàng còn bị trúng một đòn từ chiếc thiết phiến kia.

Con người lóe lên một cái. Chân trái Lâm Trì chợt hất lên. Bắp chân thẳng tắp kéo thành một đường cong lưu loát trên không trung, dùng mười phần lực đá vào bên sườn Đỗ Nhược!

Đỗ Nhược vùng quật đỡ, dường như không cần tốn nhiều lực, nan quạt gấp lại đánh về phía cánh tay trái đang bị thương của Lâm Trì. Lâm Trì xoay người né tránh, nhưng bà vai vẫn bị trầy da, vạt áo bị bung ra, lộ ra xương quai xanh cùng dải buộc ngực bên trong.

"Kéo y phục lên đi....." Đỗ Nhược hơi dời tầm mắt sang hướng khác, bàn tay cầm thiết phiến dường như chặt hơn mấy phần.

Suòn mặt trong treo, lạnh lùng mà tuyệt đẹp, hơi thở nhẹ nhẹ như đang cố kiềm chế.

Lâm Trì như đưa đám phát hiện, cho dù rơi vào tình cảnh hiện tại, nàng vẫn thích nhìn chăm chăm nam nhân này như cũ, thậm chí nhìn mấy canh giờ liền không chán.

Xé y phục tù nhân, nàng ngược mắt: “Không kéo lên thì thế nào, người sẽ không bắt ta về sao?”

Đỗ Nhược mím môi, khuôn mặt vốn hay tươi cười như gió xuân lúc này trở nên yên tĩnh, lạnh nhạt nói: “Không được.”

Nàng biết mà.

“Vậy.....” Giọng Lâm Trì thoáng trầm xuống, đột nhiên vung tay hướng đến trán hắn, nhân lúc Đỗ Nhược sững sờ trong nháy mắt, nàng nghiêng người chạm lên hai cánh môi nàng tưởng niệm đã lâu.

Môi rất mềm, có chút tư vị không biết rõ tên, trẻ trung làm cho lòng người rung động, cơ hồ không muốn buông ra.

Trong mắt Đỗ Nhược rõ ràng có khiếp sợ, Lâm Trì cũng lười phân biệt đó là tức giận hay là kinh ngạc đơn thuần, tay phải dùng sức, nhanh như tia chớp bổ trúng gáy Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược còn chưa kịp phản kháng đã ngất xỉu.

Khoác áo bào của Đỗ Nhược lên người, Lâm Trì tiếp tục chạy theo đường cũ.

May mắn, mọi chuyện thuận lợi hơn trong tưởng tượng.

Thua dưới tay hắn một lần không có nghĩa là sẽ thua dưới tay hắn cả đời.

Lâm Trì chẹp miệng, dù sao hắn cũng là nam nhân đầu tiên nàng thích, tuy rằng có điểm buồn bực..... Nhưng mà cả đời này, Đỗ Nhược có lẽ sẽ không biết nàng thích hắn, trong lòng hắn đại khái chỉ có thể từ chưa cưới hắn nhớ nhưng từ rất lâu trước kia.

Thôi, hôn một cái cũng đáng.

—— Ra khỏi ngục, đến hẻm thứ ba phía đông sẽ có xe ngựa tiếp ứng.

Đứng ở đầu hẻm nhìn ngang nhìn dọc, có tới hai chiếc xe ngựa, Lâm Trì gãi gãi đầu, nhớ lại tờ giấy sư phụ đưa cho.

Phía đông? Bên trái hay là bên phải?

Hoàn toàn..... mờ mịt a.....

Lâm Trì hít một hơi thật sâu, rồi tung một đồng tiền lên không trung.

Tập trung nhìn xe ngựa, thân thể Lâm Trì giống như mèo, thuần thục thực hiện một loạt động tác, đôi tay bám vào càng xe, lách mình vào bên trong xe ngựa.

Vừa vào xe ngựa, nàng lập tức tỉnh táo lại.

Xe ngựa rất lớn, ngăn cách thành hai gian, gian ngoài treo một bộ trường sam màu trắng, chất liệu êm ái, chạm vào nhẵn mịn, phòng trong có hương trà nhàn nhạt bay ra. Khề người hai cái, là ngân châm (*) cực phẩm, thói quen xa xỉ thành tính này của sư phụ thật khiến người đời thương thức.

(*) Ngân châm: Tên đầy đủ “Bạch hào ngân châm”. Một loại trà truyền thống của nhà Hán, do nhân dân ở tỉnh Phúc Kiến trồng.

Ghét bỏ cỏi quần áo tù nhân xuống, với lấy áo tù nhân trên mắc, Lâm Trì nhanh chóng mặc trường sam lên người, đồng thời dùng cả hai tay ăn hết ba suất bánh ngọt trước mặt.

Mỹ vị!

Mấy miếng bánh ngọt nhét kẽ răng cũng không đủ này thành công gọi lên sự thèm ăn của Lâm Trì, nàng vuốt cái bụng đầy của phòng trong ra, lời ít mà ý nhiều: “Sư phụ, con đói rồi.”

Nghênh đón nàng là hàn quang của vật gì đó bắn tới cực nhanh.

Gót chân mau lẹ chuyển một cái, mắt Lâm Trì thoáng chốc trở nên sắc bén, gọn gàng xoay người tránh ra, đồng thời bàn tay hướng thẳng đến cổ họng đối phương.

Khi ngón tay vừa chạm được vào đối phương, trời đất quay cuồng!

Đối phương nắm cánh tay Lâm Tri trực tiếp đè xuống, chỉ là một động tác đơn giản, nhưng Lâm Tri vô cùng kinh ngạc phát hiện mình thế nhưng không có chút lực phản kháng nào. Lực áp chế khiến mọi kỹ xảo của nàng đều trở thành phí công. Sóng lưng đụng vào sàn gỗ, thoảng cái nàng đã bị đối phương áp đảo ở trên xe ngựa!

Cánh tay bị đè lại, hơi thở xa lạ của nam nhân quanh quẩn bên chóp mũi.

Lúc này, Lâm Tri mới nhìn rõ mặt đối phương như thế nào.

Hé ra gương mặt không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Rõ ràng không quen biết, nhưng một khắc kia, trái tim nàng như thể bị thứ gì ghì chặt, không ngừng co rút, tất cả thần trí đều rối loạn, phiêu tán trong nháy mắt. Theo bản năng, Lâm Tri muốn phản kháng loại phản ứng không bình thường này, nàng cong chân, bị đối phương ngăn chặn, nàng giãy giụa, đối phương hoàn toàn không động...

Càng tệ hơn chính là, trong lúc giãy dụa trường sam màu trắng vô ý buông ra.....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2

Tóc bạch kim mềm mại như tơ lụa rủ xuống, khẽ di động, tay của đối phương chạm vào vết thương trên bả vai nàng, môi mỏng ưu nhã khẽ mở: “Người là ai?” Giọng nói thanh nhã trầm thấp.

Biết nói tiếng người thì là người.

Lâm Tri lười giãy giụa nói thẳng: “Đau, buông ra.”

Rắc rắc.

Bả vai bị vặn một cái.....

Lâm Tri: “.....”

”Cái đó, người có thể không cần buông ta ra.....”

Rắc rắc.

Bả vai kia cũng bị vặn.....

Lâm Tri: “.....”

Nàng không muốn nói chuyện.

Ngón tay thon dài, đẹp đẽ, xúc cảm lạnh lẽo xẹt qua xương quai xanh của nàng, khẽ vuốt ve, nhưng không có chút tình dục nào, ngược lại giống như đang cảm thụ một vật kỳ diệu.

Kẻ địch quá cường đại, cứng đối cứng xui xẻo chỉ có nàng, Lâm Tri dứt khoát quay đầu đi.

”Tại sao không trả lời?” Trong cặp mắt dài nhỏ mang theo vài phần nghi ngờ.

Bả vai từng bị ấn đau, giọng Lâm Tri rất nhỏ rất thấp: “Người muốn biết? Ta.....”

Đối phương gật đầu một cái, thân thể lại hơi cúi xuống.

Đỉnh đầu Lâm Tri chợt húc mạnh về phía trước. Dùng hết toàn lực thúc gối về phía đối phương. Tung người nhảy lùi lại. Đầu gối lại vung lên tập kích vùng bụng yếu ớt của đối phương.

Rắc rắc.

Lại bị vặn nữa rồi.....

Lâm Tri không thể nhịn được nữa: “..... Người có thể chữa cho ta chút mặt mũi không? Rất đau nha!”

”Đau?” Người kia nghiêng đầu, cười như không cười, giọng nói bình thản: “Ta không cảm thấy đau.”

Người đau chính là ta. Người tất nhiên không cảm thấy!

Lâm Trì nghiêng rặng. Lúc này, nàng vô cùng muốn nhào tới cắn chết hắn!

Khỏe mắt nam tử cong cong, tựa hồ đang cười, nhưng trong tròng mắt có phần mờ mịt kia lại không có chút ý cười, khiến người khác nhìn vào có cảm giác gần trong gang tấc, rồi lại như xa cách ngàn dặm.

Toàn thân Lâm Trì lập tức trở nên căng thẳng, đề phòng!

Sau đó, nàng bị ôm vào một lồng ngực lạnh lẽo.

Đối phương hiển nhiên không có kinh nghiệm ôm người khác giới, Lâm Trì bị giam cầm trong một tư thế vô cùng khó chịu, giằng giàng giường mắt, lại thấy người kia đang ngoáy ra ngoài cửa sổ. Bỗng, đôi mắt hắn quay lại nhìn Lâm Trì, sắc mặt trầm xuống.

”Không nên cử động, nếu không ta sẽ tức giận.” Thanh âm vẫn trầm thấp thanh nhã như cũ, không ngấm một chút sát khí, nhưng lại khiến Lâm Trì lạnh run một cái.

Trên bả vai có thêm sức nặng, Lâm Trì nghiêng đầu, liền nhìn thấy người kia để cằm ở trên hõm vai của mình.

Đôi mắt dài nhỏ khép lại, hàng mi dài khẽ run, từng đường nét trên gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết, giống như được băng tuyết mài dũa, lại tinh xảo giống như vừa đục vào sừng voi, tốt đẹp đến mức làm cho người ta không tự chủ được muốn tiến gần hơn.

Nhưng nàng không quên động tác vừa mới vận tay chân mình của người này có bao nhiêu gọn gàng linh hoạt!

Lâm Trì khẽ dịch đầu.

Đối phương không có phản ứng.

Nàng lại dịch mông một chút.

Đối phương vẫn không có phản ứng.

Nàng tiếp tục dịch, cho đến khi cái mông sắp dịch được ra ngoài, một cánh tay dễ dàng kéo mông nàng trở lại, hơn nữa còn thay đổi tư thế, hai cánh tay ôm lấy nàng thật chặt giống như đang ôm một cái gối dựa.

Lâm Trì: “.....” Sắp bị siết đến hộc máu.

Thanh âm của nam nhân kia vẫn không chút gọn sóng như cũ: “Đừng động.”

Lâm Trì: “.....” Thật muốn thổ huyết rồi.

Sớm biết như vậy, nàng thà sống trong thiên lao còn hơn, tại sao phải vượt ngục làm cái gì chứ...?

Bên ngoài, tiếng trống canh vang lên xa xa, Lâm Trì không nhịn được ngáp một cái, mí mắt nặng trĩu.

Đã đến giờ nàng đi ngủ, thật sự..... buồn ngủ quá.

Dù sao tay chân không nhúc nhích được, muốn trốn cũng trốn không thoát, cứ đi ngủ thôi.....

Nhưng mà chưa kịp chờ nàng ngủ say, một âm thanh vang lên bên ngoài xe ngựa.

”Công tử, đến rồi.”

Màn xe vén lên, nam tử giữ nguyên tư thế ôm, ôm nàng nhẹ nhàng nhảy xuống, động tác lưu loát tuyệt đẹp như nước chảy mây trôi, tựa như trong ngực chỉ đang ôm một mảnh lông hồng.

Lâm Trì rất muốn ngủ tiếp, nhưng rất nhanh, nàng bị đủ loại ánh mắt nóng rực không chút che giấu chiếu xuống.

Bất đắc dĩ mở mắt, trước đèn dầu sáng rực, một đám người đông nghịt quỳ trước mặt nàng, bọn họ cung kính nằm phục xuống, không khí yên lặng như tờ.

Là ảo giác sao?

”Công tử, bồn nước nóng đã chuẩn bị tốt.....”

Trong nháy mắt, khi nam tử quay đầu, mọi người ở phía sau đồng loạt dùng ánh mắt phức tạp, có nóng rực, thâm trầm, có mong đợi, bất quá, tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng.

Lâm Tri: “.....”

Vẫn là nên tiếp tục ngủ thì hơn.....

Tỉnh lại lần nữa, Lâm Tri đã an ổn nằm trên giường, chưa mở mắt, nàng liền bắt đầu phát hiện khớp xương vẫn còn bị trật.....

Cô nương đang ngồi bên giường vừa thấy nàng tỉnh lại, lập tức kích động cầm tay Lâm Tri gọi: “Thiếu phu nhân!”

Lâm Tri: “Ta không.....”

Ngắt lời Lâm Tri, cô nương nhả nhận, lịch sự trước mắt hỏi liền một mạch, không thở gấp: “Không biết thiếu phu nhân họ gì tên chi nhà ở phương nào cha mẹ bao nhiêu tuổi ngày sinh tháng đẻ ra sao đã có người hứa hôn chưa?”

Lâm Tri: “Ta.....”

Lại bị ngắt lời lần nữa, cô nương kia suy nghĩ lại rồi nói: “Không hứa hôn rồi cũng không sao. Đoạt lại là được! Nếu ngày sinh tháng đẻ không hòa hợp liền chém đạo sĩ! Thiếu phu nhân, người thích tổ chức tiệc cưới như thế nào, không đúng, nên hỏi người thích ăn những món nào trước.....”

Lâm Tri vô lực: “.....”

Có lẽ nàng ấy căn bản không muốn nghe nàng nói chuyện đi.

”Lăng Họa, không cần hù tiểu thư, muội ra ngoài trước đi.”

Một nam tử tuấn tú mặc y phục màu xanh ngọc chậm rãi bước vào, nhìn về phía Lâm Tri, ánh mắt có chút phức tạp, chần chờ một hồi, đợi cô gái kia đi xa, mới mở miệng, “Tại hạ Kỳ Mặc, là tổng quản của sơn trang. Người mới vừa rồi là tỷ nữ của công tử Lăng Họa, nàng không có ý xấu, chỉ là nóng lòng, mong tiểu thư đừng để ý.” Dừng một chút rồi nói tiếp: “Tiểu thư ở đây, có bất cứ yêu cầu gì xin cứ nói.”

Lâm Tri thành thật nói: “Ta có thể rời đi sao?”

Kỳ Mặc: “Duy chi có cái này không được!”

Thế cũng như nhau!

Lâm Tri nhắm mắt, thân thể đột nhiên ngã về sau, đôi tay chống xuống giường, ngón tay dài nhỏ ấn hai cái, thanh âm sơn gai ốc vang lên, hai chân tiếp đất, Lâm Tri lập tức đứng dậy.

Nhưng chưa đi ra được một bước, Kỳ Mặc níu nàng lại, giọng nói có phần tội nghiệp: “Tiểu thư không thể đi!”

Nhấn nại hồi lâu, cho dù là người giỏi nhìn cũng nhìn không nổi... Lâm Tri bỗng quay đầu: “Người không thể tìm người khác sao? Trong sơn trang này thiếu gì nữ tử? Tùy tiện một người không được sao?”

Về mặt Kỳ Mặc đau khổ: “Tiểu thư là người đầu tiên.”

Lâm Tri không hiểu: “Cái gì?”

Kỳ Mặc: “Nữ tử đầu tiên có thể tiếp xúc với công tử mà không bị hấn giết chết.”

Dường như sợ Lâm Tri không hiểu, Kỳ Mặc tiếp tục giải thích: “Từ khi ra đời, công tử đã không có bất kỳ cảm giác gì, bất luận là khứu giác xúc giác hay là cảm giác đau..... Mà tiểu thư là người duy nhất công tử cảm nhận được.”

Lâm Tri: “..... Công tử nhà ngươi là Mạch Khinh Trần?”

Kỳ Mặc thờ phào nhẹ nhõm: “Ta nói mà, ngươi làm sao mà không nhận ra..... Đây đây, tiểu thư ngươi.....”

Lâm Tri vận động tay chân, tiếp bẻ khớp vang dội: “Ta đi đây.”

Đối với Mạch Khinh Trần, nhân vật nghịch thiên truyền kỳ này nàng không có một chút hứng thú!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2-1

Mạch Kinh Trần, cái tên này như sấm truyền bên tai, không muốn biết cũng không thể không biết.

Lâm Trì cảm thấy, về cơ bản, có thể liên tưởng Mạch Kinh Trần với các nhân vật trong truyền kỳ.

Ví dụ một: Thông thường, cứ đến đại hội võ lâm tổ chức ba năm một lần trên núi Hoa Sơn, những thiếu hiệp mười mấy hai mươi tuổi, muốn thể hiện tài năng đều sẽ tham gia tranh đoạt tân võ lâm minh chủ. Người trong giang hồ không ai không biết đến Thập Nhị Dạ công tử, người liên tục giành ngôi võ lâm minh chủ nhiều năm liền, danh chấn thiên hạ, từng được xưng là cao thủ trụ cột của võ lâm. Vậy mà năm đó, Mạch Kinh Trần trực tiếp vượt cấp, đứng trên võ đài của võ lâm minh chủ, hơn nữa còn khiến sư phụ hấn, Kỳ chưởng môn, người hiện đang đảm nhiệm chức minh chủ võ lâm, bị thương nặng.

(*) Thập Nhị Dạ công tử: trong truyện “công tử vô sĩ”

Càng xấu hổ hơn chính là, một năm kia, hấn phản bội Kỳ Sơn, vừa tròn mười ba tuổi.

Ví dụ hai: Bởi vì hành động khi sư diệt tổ, phản bội sư môn, đã thương sư phụ, Mạch Kinh Trần bị toàn bộ nhân sĩ giang hồ đuổi giết tập thể.

Ai cũng biết, sau khi phản bội sư môn, Mạch Kinh Trần sẽ ngụ ở Vô Mặc sơn trang, bên cạnh Thập Nhị Dạ. Vì vậy, mọi người thu xếp hành trang, mang theo một thân chính khí lồng lộng, hùng dũng tới cửa chinh phạt. Ngoài trừ Kỳ Sơn Chưởng môn đang nằm trên giường hừ lạnh một tiếng, tất cả mọi người đều tỏ ra rất phấn chấn, vui vẻ. Kết quả, nửa tháng sau truyền đến tin tức..... toàn diệt.....

Toàn bộ giang hồ rơi vào trầm mặc.

Nghe nói, những người may mắn trốn thoát, từ đó về sau hễ nghe thấy ba chữ “Mạch Kinh Trần” thì miệng liền sùi bọt mép, hai mắt tròn trắng, giả chết.

Toàn bộ giang hồ lại trầm mặc.

Dĩ nhiên, trong số này không bao gồm những nữ hiệp bị khuôn mặt của Mạch Kinh Trần mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Trong lòng các nàng cũng cực kỳ căm phẫn, vì vậy ra tay mua bức họa của Mạch Kinh Trần treo trong khuê phòng ngắm cho hả giận, nghe nói bức họa kia vẽ cực kỳ giống người thật, có lúc còn được nâng giá đến mấy ngàn lượng.....

Hiện thực cho thấy yêu nghiệt, ma đầu, vĩnh viễn không mất giá trên thị trường.....

Cả giang hồ chỉ còn lại các cao nhân ẩn nấp ở Kỳ Sơn khẩn trương mở một cuộc họp châm chích Mạch Kinh Trần.

Bắt Mạch Kinh Trần?..... Bắt không được.

Giết Mạch Kinh Trần?..... Giết không được.

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người rất muốn khóc, võ lâm nhân sĩ không thiếu người võ công cao cường nội lực thâm hậu, nhưng cũng phải cân trọng tu luyện mấy chục năm, vì sao Mạch Kinh Trần tùy tiện luyện vài năm đã lên đến trình độ này? Cứ coi như người có thiên phú dị bẩm, nhưng người ngoan ngoãn trở thành tám gương cho võ lâm như Thập Nhị Dạ Công Tử không tốt sao? Mọi người cùng nhau duy trì hòa bình võ lâm thì tốt biết bao! Người võ công rồi việc phản bội sư môn, đã thương sư phụ làm cái gì? Như vậy khiến mọi người rất khó nghĩ a!

Sau khi thương thảo, mọi người quyết định, coi Mạch Kinh Trần... không tồn tại.

Dù sao, người không đi trêu chọc hấn, hấn sẽ không đại khai sát giới, nếu không cẩn thận chọc tới, chỉ có thể nói người xui xẻo.....

Ví dụ ba: yêu nghiệt đến độ này đã khiến giang hồ hỗn loạn rồi, vậy mà càng khiến cho người khác trầm mặc là thân thể của Mạch Kinh Trần.

Có vị nhân sĩ nào đó từng nói rằng, bị quá nhiều người đuổi giết cũng không tốt lành gì. Có đạo, xuất hiện một cô nương xui xẻo nào đó đoán chừng ngay cả Mạch Kinh Trần cũng không nhớ ra được, thật không may chính là nhị tiểu thư nhà Tri Phủ đại nhân, mẫu thân nàng là ái thiếp của Tri Phủ. Nghe ái thiếp khóc lóc kể lể bên gối, Tri Phủ giận dữ vì hồng nhan, dẫn theo một đám quan binh vây quanh Vô Mặc sơn trang, tuyên bố muốn truy bắt Mạch Kinh Trần về quy án vì tội giết người.

Dù nói thế nào, chuyện trong võ lâm dính dáng đến triều đình là không tốt. Nhưng lần này, mọi người nhao nhao chống mắt lên xem, một người làm quan cả họ được nhờ, dù người có võ công cao thế nào, đắc tội với triều đình chính là chết!

Không chờ bọn họ kịp ăn mừng xong, đã bắt gặp Tri Phủ Đại Nhân cung kính, sợ hãi rước Mạch Kinh Trần ra khỏi nhà giam, quả thực là vừa khóc vừa tiễn người đi.

Chân tướng lan truyền rất nhanh.

Mạch Kinh Trần vốn tên là Cơ Định Lam, đại hoàng tử của Bắc Chu..... dòng chính tông, con vợ cả.

Mọi người không nhận được học máu..... Một mình người, Hoàng Thái Tử sống trong Đông Cung, hằng ngày vui vẻ học đạo trị quốc, đùa bỡn mấy Mỹ

Cơ không phải tốt hơn sao, không có việc gì làm học võ công xông pha võ lâm làm gì? Võ lâm chơi rất vui sao? Võ lâm đang khóc a! Võ lâm rơi huyết lệ a!

Ví dụ bốn,.....

Ví dụ năm,.....

Có điều, Lâm Tri thường nghĩ, cũng bởi vì Mạch Khinh Trần quá cường đại, cho nên dù bị dồn ép vẫn im lặng.

Lời đồn dần dần nhiều hơn, mọi người dần biết vì sao vị Hoàng Thái Tử này lại đơn phương độc mã như thế.

Năm đó, vị hoàng tử đầu tiên được toàn thể nhân dân Bắc Chu chờ mong ra đời. Đại hoàng tử trời sinh có một mái tóc bạch kim, dung mạo hoàn mỹ không giống người thường, nhưng hắn không có cảm giác, từ khi sinh ra một tiếng khóc cũng chưa từng xuất hiện. Mới đầu, ma ma còn lo lắng đứa bé bị nghẹt thở, liền vỗ mạnh vào lưng hắn mấy cái, ai ngờ Mạch Khinh Trần mở một đôi mắt không hề có tiêu cự, hung bạo khiến ma ma hét lên một tiếng, rồi ngã tê liệt trên đất, nửa tháng sau mới hồi phục.

Mặc dù không ai dám nói, nhưng cả trong lẫn ngoài Hoàng cung đã lên đặt cho hắn một biệt hiệu vô cùng đơn giản: yêu nghiệt.

Tóc bạch kim, yêu đồng, không tình cảm, vô tri giác..... Người như vậy nhất định không thể trở thành Đế Vương.

Sau tiệc đầy tháng, Mạch Khinh Trần được đưa đến Kỳ Sơn, trên danh nghĩa hắn vẫn là Hoàng Thái Tử, mỗi dịp tất niên, hắn lại được đón về Dương Minh, nhưng mọi người đều biết đây là do hoàng hậu Tô thị thương nhị tử mà thôi. Sau khi nhị hoàng tử của Bắc Chu ra đời, Mạch Khinh Trần càng ngày càng ít xuất hiện ở Dương Minh, ngay cả trong triều cũng có rất nhiều thần tử chỉ biết đến nhị hoàng tử mà không biết Đại hoàng tử.

Vì vậy.....

Người bị hại trong võ lâm vô cùng khổ sở nghĩ, Hoàng Thái Tử Điện hạ tâm linh vụn vụn cho nên quyết định tới gieo họa cho võ lâm sao?

Cũng chính vì vậy.....

Lâm Tri bị ép buộc ở lại bên Mạch Khinh Trần nghĩ, ta đã tạo nghiệt gì, tại sao lại bị hắn cảm giác được.....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2-2

Cuối cùng Lâm Tri quyết định không đi, bởi vì nàng đói bụng.

Một bàn thức ăn ở Vô Mặc sơn trang có thể nói là bữa ăn thịnh soạn nhất, sang trọng nhất nàng từng gặp, hơn nữa còn cung ứng không giới hạn!

”Ừm..... Ăn ngon ăn ngon, đây là cái gì, thật là đẹp mắt.....”

Kỳ Mặc đứng một bên, ôn tồn nhỏ nhẹ giải thích từng món: “Đây là sủi cảo tôm hùm cách thủy, đây là mực xào, còn món này là.....” Thấy đáng ăn hung mãnh của Lâm Tri, Kỳ Mặc bất đắc dĩ cười. “Lâm cô nương, không cần gấp gáp, cứ từ từ ăn, muốn ăn thêm cái gì có thể gọi thêm.....”

(*) Mực xào:

Trước đây, nàng sống cuộc sống như thế nào vậy?

Đĩa đồ ăn bên cạnh Lâm Tri rất nhanh chắt thành đồng.

Đến khi núi đĩa kia vượt qua trán, nàng rốt cục cũng ngừng lại, Lâm Tri thỏa mãn vuốt bụng, cười ôn hòa khác thường nói: “Ta đi đây”, tiện thể bồi thêm “Bụng thật no.”

Tĩnh tĩnh sự phụ vốn cực đoan ác liệt, chưa bao giờ để nàng ăn no, có thức ăn ngon cũng giành ăn với nàng..... Còn nói cái gì mà nữ hài tử ăn nhiều như vậy về sau sẽ biến thành thùng nước, đây là hắn giúp nàng giải quyết nỗi khổ.....

Một bên, Kỳ Mặc dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào cái bụng bằng phẳng của Lâm Tri, dường như muốn hỏi thức ăn nàng ăn trước đó đi nơi nào.....

Thấy Kỳ Mặc chau mày, Lâm Tri hiểu lầm thành ý khác, ăn của người thì miệng cũng mềm, nàng khổ não nói: “Cái đó..... Ta cũng không phải không muốn giúp, nhưng mà.....” Dừng một chút. “Đúng rồi, cái đó, không có bất kỳ cảm giác nào rút cuộc là có ý gì?”

Kỳ Mặc hồi hồn, khê thờ dài, vẻ mặt trở nên có chút khổ sở: “Công tử có thể chạm vào sự vật, có thể cảm thấy sự hiện hữu của chúng, nhưng không có cảm giác cụ thể, nói thí dụ như nếu như ngón tay công tử bị nước nóng làm bỏng, hẳn có thể cảm nhận được có chất lỏng chảy qua ngón tay hẳn, nhưng không cảm thấy nước nóng, cũng không cảm thấy đau đớn do bị phỏng.....Khi tiếp xúc với người khác cũng như vậy, công tử không phân biệt người kia tốt hay có ác ý, tiếp xúc đơn giản cũng là tổn thương. Công tử từng bị người đánh lên lúc đang ngủ, cho nên vô cùng bài xích người khác chạm vào hẳn, lúc trước, có nữ tử không biết chuyện, ban đêm leo lên giường công tử, kết quả.....”

Như vậy trái lại vô cùng đáng thương.

Lâm Trì dùng ngón tay di lòng vòng trên đĩa, nháy mắt hai cái, có chút mê muội: “Cho nên..... người muốn ta làm gì?”

”Luu lại.”

Kỳ Mặc chậm rãi ngẩng đầu lên nói: “Lâm cô nương, ta thỉnh cầu người lưu lại, bất luận cô nương có yêu cầu gì, Vô Mặc son trang cũng có thể đáp ứng, chỉ cần người nguyện ý ở lại bên công tử. Hơn nữa ta bảo đảm sẽ không để cô nương chịu uất ức, bất luận là danh phận hay là tài phú quyền thế, chỉ cần cô nương muốn, những thứ này đều không thành vấn đề.”

Lâm Trì vừa định nói chuyện, lại bị Kỳ Mặc cắt đứt: “Lâm cô nương không cần quyết định ngay bây giờ, cô nương mới bị thương, hãy ở đây thêm một ngày suy nghĩ thật kỹ, ngày mai cho ta một câu trả lời chắc chắn.”

Hắn nói vô cùng thành khẩn, giọng điệu ôn hòa lễ độ không có nửa điểm bức bách.

Lâm Trì gặp được vận sinh như Đỗ Nhược liên hiểu rõ, nàng hoàn toàn không có sức chống cự, nhưng nàng thật sự không muốn ở lại, còn chưa kịp giãy giụa, lại nghe thấy Kỳ Mặc tốt bụng bổ sung thêm.....

”Còn nữa, Lâm cô nương, chúng ta mới vừa mời một vị đầu bếp Vân Nam cực kỳ nổi danh.....”

Lâm Trì hờn giãy giụa: “Ta.....”

Kỳ Mặc cười dịu dàng: “..... Hẳn vừa tới hôm nay, bàn ăn ngày mai sẽ do hắn chế biến, đến lúc đó sẽ có nhiều món ngon hiếm có.....”

Lâm Trì: “Ta ở lại!”

Sư phụ nói rất đúng, một ngày nào đó nàng sẽ thua bởi cái miệng này.

Trên đường trở về, Lâm Trì mặt như đưa đám nghĩ.

Đi một đoạn, thị nữ dẫn đường cung kính nói: “Lâm cô nương, đến nơi rồi, nô tỳ xin cáo lui.”

Nói xong, thị nữ liền chạy như điên, biến mất sau ngã rẽ.

Lâm Trì mờ mịt quay đầu, thì thấy bóng dáng màu bạc đứng đó, hiển nhiên là vừa mới tới không lâu.

Hắn chỉ mặc một bộ trường sam mềm mại, màu trắng thuần khiết, trong tiết trời tháng ba, càng thêm mỏng manh.

Mái tóc bạch kim chấn động lòng người rủ xuống bên hông, tắm trong ánh trăng dung nhan tĩnh tọa, xa xa đứng ở nơi đó, giống như một vị tiên bị giáng xuống trần tùy thời vờn cánh bay về trời.

Động tác giờ tay nhắc chân, cũng đẹp đến không gì sánh kịp, khiến lòng người rung động.

Người này thật sự không cảm thấy bất kì cái gì sao?

Lâm Trì gãi gãi đầu, mặc dù hiếu kỳ, nhưng nghĩ tới kinh nghiệm thâm thúy trên xe ngựa, bất luận là lòng hiếu kỳ hay là sự thương cảm đều bay đi trong nháy mắt...

Trước tìm một chỗ ngủ có vẻ quan trọng hơn.

Nơi này hiển nhiên là chỗ ở của Mạch Kinh Trần, biệt viện rất lớn rất hoa lệ.

Lâm Trì nghiêng đầu nhìn quanh, còn chưa biết đi về hướng nào, thì thân thể chợt bị người ta ôm lên.

Phản xạ có điều kiện, Lâm Trì hai chân gấp lại, bay lên không trung! Đồng thời trở tay, cùi chỏ dùng lực bổ vào cổ của đối phương!

Rắc rắc.

Hô, lại bị vạ xuống rồi.....

Mạch Kinh Trần thật bình tĩnh nhìn nàng, hoàn toàn không tức giận khi bị đánh lên.

Sau đó thật bình tĩnh ôm nàng vào phòng, sau đó thật bình tĩnh đặt nàng lên giường, tiếp đó bình tĩnh thay nàng cời y phục, vẫn y như cũ dùng tư thế như đang ôm gối ôm chặt nàng, còn rất bình tĩnh cọ qua cọ lại tấm lưng trần của nàng, sau đó ngủ.....

Lâm Trì: “.....”

Ngươi cứ như vậy ngủ thiếp đi, vậy còn ta! Loại tư thế này, ngươi muốn ta làm sao mà ngủ a!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3-1

Sáng hôm sau,

”Lâm cô nương, thật xin lỗi.”

Kỳ Mặc về mặt áy náy, liên tục nói xin lỗi: “Tối hôm qua, tại hạ vốn đã an bài một gian phòng khác cho cô nương nghỉ ngơi, nhưng không ngờ thị nữ lại nhớ nhầm phòng.”

Thái độ của hắn thật sự rất chân thành, nhìn không ra nửa điểm chứng tỏ hắn đang nói dối.

Lâm Trì tâm trạng tốt, thở dài: “Thôi, chỉ cần.....”

Kỳ Mặc vỗ tay một cái, một hàng thị nữ bưng các đĩa đồ ăn tiến vào, món ăn ngon bày biện tinh xảo không ngừng tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Ánh mắt Lâm Trì dừng thẳng rồi!

Kỳ Mặc cười cười: “Lâm cô nương từ từ ăn, nếu không đủ, sau còn có điểm tâm ngọt.”

Trên bàn, ít nhất hơn phân nửa là những món Lâm Trì không biết tên! Nước miếng mau chảy ra.....

Lúc này không ăn thì đợi đến bao giờ!

Vùi đầu mãnh liệt ăn một hồi, Lâm Trì mới phát hiện bên cạnh nàng nhiều thêm một người.

Tâm lý bảo vệ thức ăn trở dậy, Lâm Trì phòng bị quay sang.....

Aha!

”Khụ khụ khụ khụ khụ.....” Đột nhiên bị nghẹn, Lâm Trì không ngừng ho khan kịch liệt, gian nan phát âm: “Cá..... Xương..... Hóc.....”

Kỳ Mặc một phen minh bạch, đang định sai người đi lấy chút nước, thì thấy công tử nhà mình nhẹ nhàng bóp cổ Lâm Trì một cái, đồng thời tay dùng sức vỗ vào lưng Lâm Trì, mấy miếng cá cộng thêm xương cá cứ như vậy bị Lâm Trì phun ra.

Uống hết mấy ngụm nước cho bình tĩnh lại, quay đầu lại, đập vào mắt nàng là gương mặt khuynh quốc khuynh thành của Mạch Kinh Trần. Khớp tay Lâm Trì bắt đầu cảm thấy đau, không tự chủ được dịch mũi ra mép ghế, qua loa nói: “Cảm ơn nhiều.”

Mạch Kinh Trần mở miệng: “Qua đây.”

Lâm Trì: “Không qua!”

Mạch Kinh Trần cũng lười nói nhảm cùng nàng, giơ tay ra muốn túm lấy cánh tay Lâm Trì.

Lâm Trì chống một tay xuống mặt bàn, xoay người, nhảy về phía sau. Bất chợt, một cánh tay thỉnh thoảng ôm lấy hông của nàng..... Lâm Trì hoảng sợ quay đầu lại, Mạch Kinh Trần mới vừa rồi vẫn ngồi ở bên người nàng chẳng biết đã dời ra phía sau nàng lúc nào, một cái tay khác dùng động tác vô cùng quen mắt nhắm ngay khớp xương của nàng.

Lâm Trì nhắm mắt lại hô: “Không được vặn tay ta!”

Mạch Kinh Trần dừng lại: “Tại sao không thể vặn?” Nhân lúc nói chuyện, hắn đã ngồi trở lại chỗ cũ, đồng thời ôm Lâm Trì để nàng ngồi trên đùi chính mình.

Lâm Trì cúi đầu: “Ta đau..... Hôn nữa, khớp xương không phải thứ có thể tùy tiện vận, nếu ngươi cứ vận như vậy, sớm muộn gì tay ta cũng gãy mất!”

Con ngươi Mạch Kinh Trần thu lại, hàng mi vừa dài vừa đen quét hai lượt, để lại bóng mờ thừa thốt trên gương mặt hoàn mỹ. “Nhưng mà ngươi phải nghe lời.”

Hắn nói như lẽ tất nhiên.

Người này thật sự cường đại đến mức có thể khiến ý muốn phản kháng của ngươi biến mất không thấy tăm hơi.

Mặt Lâm Trì như đưa đám: “Ngươi muốn ta làm gì?”

Ngón tay thon dài xinh đẹp vươn ra, Mạch Kinh Trần chỉ vào thức ăn trên bàn: “Ăn ngon không?”

Lâm Trì gật đầu liên hồi, hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Mạch Kinh Trần lại nói: “Uy ta.”

Chuyện này không có gì khó khăn, dù sao trước kia nàng cũng thường uy sư phụ.

Dùng đũa của Mạch Kinh Trần gắp một miếng cá chua ngọt, Lâm Trì đưa tới bên môi Mạch Kinh Trần: “Há mồm. A.”

Mạch Kinh Trần không vội ăn vào, ngược lại yêu cầu: “Trước nói cho ta biết, món này mùi vị như thế nào.”

Lâm Trì suy nghĩ một lát: “Có chút chua có chút ngọt, thịt cá vừa chắc vừa mềm, ăn vào có cảm giác như hòa tan trong miệng.”

Lúc nàng nói chuyện, Mạch Kinh Trần chậm rãi nhau ăn thịt cá, gò má không có bất kỳ vẻ mặt gì, chỉ là đơn thuần nhai nuốt.

..... Ngay cả vị giác cũng không có sao?

Đặt mình vào hoàn cảnh của hắn, nếu như đổi lại là Lâm Trì nàng, được ăn những món ngon trước mặt này mà không cảm nhận thấy một chút xú hương vị nào, nàng đại khái sẽ phát điên muốn chết mất.

Động lòng trắc ẩn, nàng vô cùng nghiêm túc uy hắn ăn từng món từng món trên bàn, mỗi một món nàng đều miêu tả hương vị tường tận.

Đến một món canh, Lâm Trì uống vài ngụm vẫn không biết nên miêu tả thế nào..... Không phải uống

không ngon.... nhưng hương vị này thật sự quá đặc biệt!

Cau mày chần chờ một hồi, Lâm Trì lại uống thêm một ngụm, vừa định nói chuyện, trên môi đột nhiên nhiều thêm xúc cảm lạnh lẽo.

Gương mặt Mạch Kinh Trần gần trong gang tấc.

Lâm Trì: “!!!!”

Mạch Kinh Trần được nước lặn tới!!!

Đầu lưỡi xa lạ do dự trong miệng Lâm Trì, cách nước canh còn ngậm trong miệng chạm vào lưỡi của nàng, Lâm Trì bị dọa sợ, ực một tiếng nuốt nước canh, đồng thời dùng sức cắn!

Rắc rắc.

Cầm nàng..... T_T

Không thể chống cự, Lâm Trì đành để mặc Mạch Kinh Trần tùy tiện ta cần ta cứ lấy, đầu lưỡi Mạch Kinh Trần lưu luyến mà nheo trong miệng nàng một hồi mới chịu lui ra ngoài.

Lúc này, toàn thân Lâm Trì cứng ngắc.

..... Đứng, nàng từng hôn Đỗ Nhược, còn hôn rất vui vẻ, nhưng nàng nhiều nhất chỉ đụng vào môi Đỗ Nhược một cái, căn bản không nghĩ tới phải xâm nhập vào a!

Hồi lâu sau, nàng cứng ngắc khép cầm lại, buồn bã: “Ngươi lại vận.....”

“Ngươi không nghe lời.” Mạch Kinh Trần bình tĩnh dùng khăn lau miệng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn nàng: “Mùi vị không tệ lắm.”

Lâm Trì: “.....”

Lại người như hắn cần gì đồng tình a!

Miệng thật tê.....

”Kỳ Mặc.”

Kỳ Mặc chẳng biết biến mất từ lúc nào vội xông ra, nắm tay che môi ho khan hai cái, trên khuôn mặt ôn nhuận xuất hiện mạt đỏ ửng không bình thường: “Khụ khụ, công tử có thuộc hạ..... Đúng rồi, công tử, hôm nay Tô công tử cùng phu nhân tới tắm suối nước nóng, ngài có muốn.....”

Mạch Kinh Trần: “Không gặp.”

Nhắc Lâm Tri xuống, Mạch Kinh Trần chuyển mắt nhìn nàng: “Bữa tối tiếp tục uy ta.”

Lâm Tri: “.....”

Uy cái đầu nguoi!

Sau khi Mạch Kinh Trần đi xa, phía sau hắt, Kỳ Mặc quay lại nhìn nàng bằng một loại ánh mắt tương đối kỳ dị: “Lâm cô nương, cô..... không sao chứ?”

Lâm Tri hạ áp suất: “Không có.....”

Kỳ Mặc “Khụ khụ” hai tiếng: “Chuyện này ta cũng không ngờ tới..... Dù sao cô cũng là người đầu tiên, trước kia chưa từng có tiền lệ, cho nên ta cũng không biết công tử sẽ làm gì, tuy nói có mạo phạm, nhưng..... Cái đó, công tử chỉ vô ý, không phải muốn khinh bạc cô nương.....”

Lâm Tri tiếp tục hạ áp suất: “Ta biết.....”

Kỳ Mặc lại “Khụ khụ” hai tiếng: “Lâm cô nương yên tâm! Sự tình do công tử, Vô Mặc son trang nhất định sẽ phụ trách với cô nương.....”

Lâm Tri: “Phụ trách?”

Về mặt Kỳ Mặc khí phách mùi phần đáp: “Chính là để công tử cưới cô nương!”

Lâm Tri: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3-2

Nàng muốn chạy trốn, nhất định phải chạy trốn!

Đừng nói Lâm Tri còn một nhiệm vụ chưa hoàn thành, mà coi như không có chuyện gì, nàng tuyệt đối cũng sẽ không lưu lại!

Vừa mới ra khỏi cửa, Lâm Tri liền đánh ngất xiu thị nữ dẫn đường, nàng thay y phục của thị nữ, đi vòng quanh tìm đường ra.

Đi hồi lâu, Lâm Tri mờ mịt ngẩng đầu.

..... Đây là nơi nào?

Bỗng nghe được âm thanh có người đến gần, nàng vội vã nhảy lên cây.

Trong tầm mắt nàng xuất hiện một Thanh y nữ tử đang trừu khước miệng oán trách: “... Nơi này không phải là do chàng mua lại sao, tại sao mỗi lần tới nơi này tắm suối nước nóng ta đều có cảm giác đang vụng trộm.....”

Một nam tử khác mặc áo trắng nói: “Tri Ly, chẳng phải nàng cho Định Lam thuê rồi sao.....”

Thanh y nữ tử đen mặt quay đầu: “..... Năm trăm lượng hoàng kim một tháng, chàng có thể kháng cự sao!?”

Nam tử mặc áo trắng cười lấy lòng: “Khụ khụ..... Tri Ly, thật ra thì như vậy cũng không tồi mà, nàng không cảm thấy rất có khoái cảm yêu đương vụng trộm sao?”

Thanh y nữ tử đen mặt: “Yêu đương vụng trộm cái cọng lông..... Hồn dân, đừng đụng vào ta, làm nũng cũng vô dụng, lẩn xa một chút!”

Nam từ mặc áo trắng uất ức: “Trì Ly, nàng càng ngày càng hung.....”

Lâm Trì yên lặng nhìn bọn họ đi xa.....

Nàng thâm than, thật là một đôi phu thê kỳ quái.....

Vừa mới than thở xong, Nàng liền nghe thấy tiếng thét vọng lên: “Thiếu phu nhân! Sao người lại ở trên cây?”

Chớp mắt ngo xuông, Lâm Trì trông thấy Lăng Họa xách váy áo đứng dưới tàng cây, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng.

Lâm Trì rút khóe miệng, tung người bay lên, ôm lấy một nhánh cây đang lay động đối diện, quay đầu nhìn lại thấy Lăng Họa đột nhiên lao đảo té ngã trên đất, dường như đau đến mức không nói lên lời, không ngừng hút không khí.

Nắm nhánh cây, Lâm Trì do dự một chút, cuối cùng thờ dãi nhảy xuống đỡ Lăng Họa dậy.

Còn chưa kịp đứng thẳng, Lăng Họa đột nhiên trở tay níu lấy hai cánh tay Lâm Trì, gương mặt dịu dàng ôn nhu nở nụ cười làm người ta rợn cả tóc gáy: “Thiếu phu nhân, bắt được người rồi.” Sau đó Lâm Trì chỉ cảm thấy cái ót đau xót, thần trí tan rã trong nháy mắt.

Lâm Trì: “.....”

... Bên cạnh Mạch Kinh Trần rốt cuộc là loại người nào a! Sao ai cũng khủng bố như vậy a!

Lăng Họa hài lòng mỹ mãn kéo Lâm Trì, còn gọi hơn mười thị nữ tới hợp lực ném Lâm Trì vào trong suối nước nóng, tắm rửa sạch sẽ.

Lau lau, Lăng Họa mới phát hiện không đúng

..... Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Trì, Mạch Kinh Trần đang ôm nàng, trên người nàng mặc áo khoác của Mạch Kinh Trần, làn da hơi ố vàng, tóc khô cứng xơ tung, hơn nửa gương mặt bị che kín, thoạt nhìn cũng không phải quá thu hút.

Nhưng mà, tại sao càng lau, làn da sẽ biến trắng nha?

Càng nghĩ càng thấy không đúng, Lăng Họa vươn tay vén mái tóc đang che kín khuôn mặt Lâm Trì ra.....

”A a a a a, thiếu phu nhân thật là xinh đẹp!”

Lăng Họa vốn đã nhìn quen gương mặt nghịch thiên của Mạch Kinh Trần, nên khi nhìn lại mấy khuôn mặt bình thường, có nhìn thế nào cũng không lọt được vào mắt. Nhưng gương mặt Lâm Trì lại hoàn toàn khác biệt, trong sáng, thanh thoát, gọn gàng, linh động, đôi mắt như được họa tỉ mỉ, ngũ quan không có nét nào không tinh xảo.

Cẩn thận thay Lâm Trì gội mái tóc dài, thay nàng đổi một thân la quần thêu hoa mẫu đơn ưu nhã dài chấm đất, vấn lại mái tóc dài mượt như tơ lụa, lộ ra cái trán tròn bóng.

Ngắm Lâm Trì sau khi trang điểm, Lăng Họa hài lòng gật đầu một hồi, mới để cho thị nữ mang Lâm Trì nhét vào trong chăn của Mạch Kinh Trần, đồng thời châm một nén Mê Hồn Hương, cuối cùng cười ‘Ha ha’ mấy tiếng mới tắt đèn đóng cửa phòng.

Lăng Họa vừa đi, Lâm Trì liền mở mắt, bò dậy khỏi giường.

Lau son phấn trên mặt, nàng vừa định bước ra cửa, một bàn tay lạnh lẽo đột nhiên bịt miệng nàng lại...

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4-1

Hơn nửa đêm.....

Một bàn tay lạnh lẽo.....

Lâm Trì túm lấy cánh tay kia, đang chuẩn bị ném hấn qua vai, thì một âm thanh lạnh lẽo truyền tới.

”Tiểu thư.”

Lâm Trì bỗng nhiên quay đầu: “Sách Đồng? Tại sao là ngươi? Sư phụ ta đâu?”

Đối diện Lâm Trì là một nam tử áo đen lặng lẽ đứng trong bóng tối, toàn thân tản ra loại khí tức người sống chờ lại gần, nhưng nếu không nhìn thấy hắn, thì sẽ không nhận ra người này đang tồn tại.

”Hắn đang ở bên ngoài.” Dừng một chút, Sách Đồng lại nói, vô cùng ngắn gọn: “Ta tới đón người.”

Lâm Trì “Nha” một tiếng, buông tay ra.

Bởi vì hơi thở quá quen thuộc, nên khi đối phương đến gần, nàng vẫn chưa phát hiện ra sự hiện diện của hắn.

Chỉ là, vừa nhìn thấy Sách Đồng, bụng nàng liền nhịn không được réo âm ỹ.....

Từ sau trận huyết chiến giữa đại sư tỷ và sư phụ, sư tỷ đơn phương giải trừ quan hệ thầy trò, chỉ có Sách Đồng vẫn len lén cất giấu ăn ngon đưa cho nàng lúc nàng đói bụng.

Bất quá, nếu như năm đó không phải sư phụ xuống núi liền đi hơn mười ngày, hại nàng ăn sạch lương thực dự trữ, phải ra ngoài tìm đồ ăn, thì nàng sẽ không nhặt được Sách Đồng đen như hòn than đang run lẩy bẩy núp trong một đồng đồ lộn xộn.

Nương theo ánh trăng, Lâm Trì ngấm bóng dáng bằng sơn, ngọc thụ lâm phong của Sách Đồng hiện tại..... không khỏi có cảm giác vui lây.

Dưới bóng đêm, cặp mắt đen nhánh của Sách Đồng lóe sáng khác thường: “Tiểu thư, trên người ngươi.....”

Lâm Trì không thoải mái kéo kéo quần: “Sao vậy? Rất khó coi? Ta cũng cảm thấy..... hành động rất bất tiện.”

Chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, tà váy mỏng manh đã bị xé rách, Lâm Trì điều chỉnh góc độ một chút, dùng tà váy đã xé ra buộc vào chân quần, trong nháy mắt mỹ nhân mặc la quần biến thành..... ngư dân mò cá.

Sách Đồng: “.....”

”Được rồi.” Lâm Trì hài lòng vỗ vỗ ống quần, “Ta đi thôi!”

Nàng nhẹ nhàng nhảy qua tường.

Dưới tàng cây, một nam tử mặc áo xám đội đầu lạp đang lẳng lặng đứng, hai chân thỉnh thoảng đi qua đi lại.

Thấy hai người xuất hiện, nam tử áo xám dùng đầu ngón tay hất đầu lạp, lộ ra khuôn mặt vô lại mười phần cười bất cần đời: “Tiểu Trì! Ai u, trở nên xinh đẹp rồi! Quần thụng ở đầu ra vậy, thoát nhìn không tệ lắm! Tối đây, cho sư phụ nhìn xem có bị thương ở đâu không!”

Nói xong, đôi tay ông ôm gương mặt trái xoan của Lâm Trì, xoa nắn.

Lâm Trì: “.....”

Sở thích của sư phụ thật là đáng ghét.....

Một bên, Sách Đồng lạnh lùng mở miệng: “Nếu không đi nhanh sẽ bị phát hiện.”

”Ta biết mà, ta biết mà.” Nam tử mặc áo xám nheo mắt lại cười, “Cho nên chúng ta không đi.”

Lâm Trì, Sách Đồng: “Cái gì? (Cái gì?)”

Nam tử mặc áo xám móc ra một tờ giấy từ trong lòng ngực, dùng tốc độ cực nhanh đánh vào mặt Sách Đồng.

Sách Đồng đen mặt lấy xuống xem.

Lệnh Truy Nã.

Nam tử áo xám chép chép miệng: “Tiểu Trì, con bị truy nã, Hình bộ đích thân ra lệnh, bức họa đã được dán khắp Bắc Chu rồi!”

Lâm Trì đoạt lấy xem, hình trong lệnh truy nã vẽ giống như đúc, chính là hình ảnh ngày đó nàng vén tóc nhìn về phía Đỗ Nhược.

..... Là Đỗ Nhược vẽ.

Nhìn xuống dòng dưới, treo giải ba ngàn lượng.

Nam tử áo xám tiếp tục cười nói: “Tên tiểu tử đó muốn tìm con đến điên rồi, nếu bây giờ con đi ra ngoài thì chỉ có một kết quả..... Chính là bị hấn tóm lại, nhưng mà, ách, chẳng lẽ ta nên nói con nên bị hấn tóm lại?”

Lâm Trì nhìn bức họa chằm chằm, có vẻ không chấp nhận được: “..... Tóm lại con vừa mới vượt ngục một lần, con không muốn thử thêm lần nữa đâu.”

Nam tử mặc áo xám buông tay: “Vậy thì con đành chịu ủy khuất ở lại Vô Mặc Sơn trang đi, đây là nơi duy nhất Lệnh Truy Nã không có hiệu lực.” Nói xong, ông tiến lại gần, “Nghe nói Mạch Khinh Trần rất thích con?”

Không đợi Lâm Trì đáp lại, Sách Đồng đã cướp lời: “Ông muốn làm gì?”

Nam tử áo xám khụ khụ hai tiếng: “Gần đây đầu ta hơi đau..... Chuyện đó, ta có thể dùng thân phận nhạc phụ tới đưa sính lễ không? Dĩ nhiên! Ta tuyệt đối tin tưởng Tiểu Trì sẽ dễ dàng trốn thoát được thôi!”

Lâm Trì: “..... Sur phụ, lúc trước người cũng dùng cách này bán đại sư tỷ sao?”

Sách Đồng bổ sung: “Sau đó đại sư tỷ đánh ông gãy ba cái xương sườn, giải trừ quan hệ thầy trò.”

Sắc mặt nam tử áo xám xanh lét: “Này này, các người chưa nghe nói qua mắng chửi người không nên vạch khuyết điểm sao? Hiếm khi thấy hai người kẻ xướng người họa nha!”

..... Các người nghĩ lão tử bị gãy xương sườn không đau sao?

”Thôi.” Nam tử áo xám than thở, sờ đầu Lâm Trì, “Dù sao con trước nên tạm thời ở lại chỗ này, đợi mọi chuyện lắng xuống sư phụ trở lại đón con.”

Lâm Trì vội nói: “Nhưng mà, sư phụ, còn chuyện kia.....”

Nam tử áo xám lại xoa đầu nàng: “Còn nhiều thời gian, trước gắng gượng qua truy nã rồi tính sau.” Nói xong, ông quay đầu lại nói với Sách Đồng: “Chúng ta đi thôi!”

Sách Đồng không buồn động đậy dù chỉ một ngón tay.

Nam tử áo xám buồn bã: “Được rồi được rồi, các người muốn đi thì đi thôi..... Chỉ có ta cô đơn một mình.....”

Trong đầu ông nhanh chóng lướt qua cảnh tượng trước kia.

Trên bàn đá đặt nửa đĩa vải, ông thông thả lột một quả thả vào miệng.

Tiểu đồ đệ của ông quay sang nhìn ông không chớp mắt.

Ông lột vỏ một quả khác, rồi đưa trái vải trắng nõn tới khoe miệng tiểu đồ đệ, Tiểu đồ đệ hài lòng há to miệng, ông nhanh tay nhét quả vải vào trong miệng mình ăn hết.

Tiểu đồ đệ cắn môi, tội nghiệp tiếp tục nhìn ông.

Ông lại lột thêm một trái khác, lặp lại chiêu cũ, nhưng vừa mới đưa tới trước miệng tiểu đồ đệ, tiểu tử kia liền “Phốc.....” một tiếng, nước miếng phun ra, sau đó nghiêm túc nói với ông: “Sư phụ, người mau ăn!”

..... Đột nhiên có chút hoài niệm những chuyện đã xảy ra.....

Chẳng lẽ ông thật sự già rồi?

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4-2

Nhìn theo bóng lưng nam tử mặc áo bào xám, Sách Đồng hỏi: “Tiểu thư, bây giờ làm thế nào?”

Lâm Trì quả quyết leo tường: “Trở về!”

Ngày hôm qua ăn quá nhanh, một chốc đã no, nên còn rất nhiều món ăn nàng chưa nếm tận miệng a!

Sách Đồng: “.....”

Sau khi đi lòng vòng một hồi, quay đầu lại, Lâm Trì liền phát hiện mình lại lạc đường.

..... Chuyện này chắc chắn không phải lỗi của nàng, ai bảo Vô Mặc sơn trang lớn như vậy làm gì!

Sách Đồng: “Tiểu thư, muốn trở về đường cũ sao?”

Lâm Trì: “Ah, nguoi nhớ?”

Sách Đồng than nhẹ: “Đi theo ta.”

Có lúc nàng thật sự cảm thấy..... Có Sách Đồng thật là tốt

Sau mấy lần rẽ trái rồi lại rẽ phải, Sách Đồng mang nàng trở lại gian phòng lúc trước.

Lâm Trì đẩy cửa theo bản năng, đúng lúc nhìn thấy ánh sáng màu bạc chọt lóe lên qua khe cửa, nhất thời trong lòng cả kinh, chột đề thấp thân thể Sách Đồng, ý bảo hấn trốn trước.

Hai người đã quen thuộc đến mức không cần nói cũng hiểu ý người kia nên mặc dù không rõ ràng lắm có chuyện gì xảy ra nhưng Sách Đồng vẫn lác mình núp vào một bên.

Những năm này, sở trường của hấn chính là thuật ẩn thân.

Cửa kêu ken két, đẩy ra, một bàn tay nhanh đến mức mắt người nhìn không rõ chọt lao tới, kéo Lâm Trì vào trong phòng.

Trong nháy mắt, cánh cửa khép lại lần nữa.

Trong phòng chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn dầu, hắt bóng trên bàn, Mạch Kinh Trần khoác một bộ y phục nhiễm tuyết như trong tranh vẽ.

Lâm Trì bị đặt ngồi trên đùi hấn.

Trong phòng không biết châm loại hương liệu gì, thoang thoảng hương thơm hoa cỏ say lòng người, khiến người ta buồn ngủ.

Dung nhan Mạch Kinh Trần trước sau như một hoàn mỹ, tư thế ngồi cũng rất xinh đẹp, nhìn hấn, thần trí Lâm Trì có chút hoảng hốt.

Nàng hoảng hốt nhớ về Đỗ Nhược, cũng nhớ về khoảng thời gian rất lâu trước kia, nàng mai phục ở Hình Bộ.

Bất luận sớm tối, nàng luôn nhìn thấy bóng dáng cao gầy, thẳng tắp của Đỗ Nhược, ngọc thụ chi lan, không kiêu ngạo không tự ti đi lại trên hành lang Hình bộ.

Đừng hỏi tại sao nàng chú ý đến hấn. Ở Hình bộ, trước cả đám lão nhân trên năm mươi tuổi, thì Đỗ Nhược chắc chắn là hạc đứng trong bầy gà.

Hấn rất anh tuấn cũng rất dịu dàng, gương mặt thuần khiết thường xuyên mỉm cười, dáng đứng thanh nhả như trong tranh thủy mặc, nói chuyện ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ.

Vì vậy, quan sát Đỗ Nhược trở thành thú vui mới của nàng.

Ban đầu chỉ là thỉnh thoảng liếc mắt nhìn, sau lại càng không thể rời mắt, cuối cùng biến thành thói quen mỗi ngày. Trước khi ăn cơm nhìn một lần, sau khi dùng bữa xong nhìn thêm một lần, trước lúc ngủ nhìn một lần nữa, đi tiểu đêm còn không quên tiện đường đi ngắm hấn ngủ. . .

Nàng biết hấn thích xem binh pháp, thích mặc y phục màu xanh nhạt, ghét nhất ăn rau họ nhưng nếu trong cơm canh có cũng sẽ cau mày nuốt xuống, rất ít đi xã giao, thường thường loay hoay đến quên cả ăn sáng, cho nên ban đêm viết công văn sẽ thường bị đau bao tử; trong lúc viết công văn hấn sẽ cau mày cũng sẽ mỉm cười, bất luận là ngắm nét mặt gì hay động tác gì của hấn cũng rất đã mắt. Nàng thậm chí còn biết hấn có một vị hôn thê nhớ nhưng đã lâu, chỉ cần nhắc rồi hấn sẽ viết thư cho nàng ấy, đầu thư đều vô cùng dịu dàng gọi....

Nhìn hấn như vậy, nàng có chút hâm mộ.

Hâm mộ cô gái nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ, có một vị hôn phu dịu dàng như vậy, anh tuấn như vậy sẵn sóc.

Cho đến có một ngày.....

”Uy? Nguoi ở đây làm gì?”

Mạch Kinh Trần gấp sách lại, ôm lấy Lâm Trì, đơn giản trả lời: “Ngủ.”

Nhớ lại buổi chiều đầu tiên, Lâm Trì lập tức nổi da gà đầy đất, nhưng cảm giác khớp xương còn hơi đau đón nhắc nhở nàng, khiến nàng không dám phản kháng, đành phải kháng nghị nói: “Có thể không cởi quần áo không?”

Bước chân Mạch Kinh Trần ngừng lại một chút, nhìn nàng: “Nguoi ngủ không cởi quần áo sao?”

Lâm Trì: “Cởi thì phải cởi, nhưng mà... Chúng ta khác nhau nha? Hơn nữa nguoi không cần cởi sạch sẽ như vậy.....”

Mạch Khinh Trần khẽ cau mày, có chút không hiểu: “Dù sao cũng đều phải cời, có gì sai biệt đâu?”

Lâm Trì: “Đương nhiên là có!” Nàng nhớ lại lời đại sư tỷ: “Nam nữ thụ thụ bất thân, ngủ chung gần như vậy là không đúng!”

Mạch Khinh Trần bình tĩnh nói: “Ta từng thấy nam nữ ngủ chung.”

Lâm Trì: “Đó là vợ chồng.”

Mạch Khinh Trần hơn bình tĩnh: “Vậy người coi chúng ta là vợ chồng tốt lắm.”

Lâm Trì: “..... Loại chuyện như vậy có thể coi sao!!!”

Lần này, Mạch Khinh Trần rốt cuộc khinh thường trả lời vấn đề của nàng, chỉ nói một câu: “Ta mệt rồi.”

Sau đó thuận tay muốn lột y phục Lâm Trì, Lâm Trì che cái váy nhỏ đơn bạc, khóc không ra nước mắt: “Người không thể không cời y phục của ta sao?”

Mạch Khinh Trần suy nghĩ một chút: “Không được.”

Lâm Trì: “Tại sao?”

Mạch Khinh Trần: “Cời ra lúc ngủ ôm tương đối thoải mái.”

Lâm Trì: “.....” T_T

Lời còn chưa dứt, một bóng đen vọt tới nhanh như cắt, sát khí ngút trời.

Mạch Khinh Trần mí mắt cũng lười nâng, ngón tay thon dài cách không điểm một chút, người áo đen bị định trụ rồi.

Quay đầu, Mạch Khinh Trần hỏi Lâm Trì: “Người biết hắn?”

Lâm Trì liếc mắt nhìn mặt Sách Đồng đen giống như bánh bao hấp, đang muốn bạo phát, khóe miệng giựt giựt.

Mạch Khinh Trần: “Không biết ta liền giết hắn.”

Lâm Trì vội giơ tay nói: “Ta biết ta biết!”

Mạch Khinh Trần nhếch lông mày, môi mỏng không thể nào vui mừng giật giật: “Hắn là ai?”

..... Phải làm thế nào mới có thể giả thích với Mạch Khinh Trần, hành vi vừa rồi của Sách Đồng không có ý thù địch?

Các ý tưởng khác nhau bay lượn trong óc Lâm Trì, đột nhiên nàng nhớ tới lời sư phụ.

Lâm Trì: “Hắn là.....”

Mạch Khinh Trần: “Hửm?”

Lâm Trì: “..... Cha ta!”

Sách Đồng: “.....”

Mạch Khinh Trần: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5-1

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đại sảnh Vô Mặc sơn trang.

”Bá phụ, ngài rất.....”

Về mặt Kỳ Mặc hơi quái dị: “..... Trẻ tuổi.”

Trầm mặc một chút, hần bỗng nhớ tới một vấn đề khác vô cùng trọng yếu: “Không biết Lâm tiểu thư năm nay bao nhiêu tuổi?”

Lâm Trì thành thật trả lời: “Tính cả tuổi mẹ là 19, không tính là 18.”

Kỳ Mặc thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy không biết bá phụ năm nay.....”

Lâm Trì: “Ách.....” Nàng gãi gãi đầu, chọc chọc vào cánh tay Sách Đồng, “Cha, ngài bao nhiêu tuổi rồi?”

Khuôn mặt Sách Đồng vốn ngăm đen từ nhỏ, lúc này càng thêm đen xỉ, môi mỏng mẫn thành một đường, tự giận mình nói: “..... 36.”

Kỳ Mặc nhìn khuôn mặt như chàng trai 20 tuổi của Sách Đồng, không khỏi cảm khái: “Trông bá phụ nhiều nhất chỉ có hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi.”

Sách Đồng: “.....”

Ta năm nay vừa mới 23!

Kỳ Mặc thấy sắc mặt Sách Đồng càng ngày càng kém, nhanh trí đổi đề tài: “Cái đó..... Không biết bá phụ xưng hô thế nào? Là người phương nào?”

Sách Đồng: “Nhân sĩ giang hồ.”

Kỳ Mặc gật đầu, giọng nói càng thêm nhã nhặn: “Công tử nhà ta đối với quý thiên kim vừa thấy đã yêu, không biết.....”

Sách Đồng chém đinh chặt sắt: “Không thể nào!”

Kỳ Mặc ngẩn ra, hần không ngờ sẽ bị cự tuyệt dứt khoát như thế.

Hần dừng một chút, rồi đứng lý hợp tình nói tiếp: “Lâm bá phụ, công tử nhà ta tuy không phải phú khả địch quốc, nhưng chúng tôi tuyệt đối bảo đảm Lâm tiểu thư áo cơm vô ưu cả đời, tuyệt không có người dám khi dễ Lâm tiểu thư, hơn nữa công tử nhà ta cũng sẽ không cưới tiểu thiếp.....”

Sách Đồng lạnh lùng nói: “Nhưng hần không có cảm giác.”

Toàn bộ giang hồ đều biết nhược điểm này của Mạch Kinh Trần, mặc dù điều này không thể ngăn toàn bộ giang hồ hiệp nữ điên cuồng vì dung mạo của hần..... nhưng cũng không có mấy người thật tâm muốn gả cho một phu quân như vậy.

Bị đánh trúng chỗ đau, Kỳ Mặc nhất thời cứng họng.

”Chúng ta cáo từ trước.”

Mang theo vẻ mặt lạnh lẽo, Sách Đồng đứng dậy, nghĩ muốn mang Lâm Trì rời khỏi đây ngay lập tức, chỉ cần hần ở, cho dù không ở bên cạnh Mạch Kinh Trần, hần cũng sẽ không để Lâm Trì bị bắt.

Kỳ Mặc trầm ngâm một hồi, nói: “Khoan đã..... Lâm bá phụ, công tử nhà ta....”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên “choang” một tiếng, một ly trà rơi xuống đất phát ra âm thanh thanh thúy.

Hai người đồng thời quay đầu, liền thấy Lâm Trì che bụng ngã ngồi trên ghế.

”Lâm tiểu thư!”

”Tiểu..... Trì!”

Sách Đồng đến trước một bước, ôm lấy Lâm Trì, rồi bước nhanh ra cửa. Nhưng chân vừa mới bước ra cửa một bước, đã bị định trụ trong nháy mắt.

Một bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng đi vào, ôm lấy Lâm Trì từ tay Sách Đồng, rồi lập tức mang nàng rời khỏi đại sảnh.

Sách Đồng tròn mắt: “.....”

Kỳ Mặc dờ khóc dờ cười: “Công tử..... Ngài như vậy.....”

Hần thật vất vả mới thuyết phục được công tử giao chuyện này cho hần xử trí, nếu công tử nhúng tay vào, khẳng định lại làm cho mọi chuyện rối tinh rối mù..... Thật không nghĩ đến..... Thôi, công tử muốn như thế nào liền như thế đi, dù sao đến cuối cùng cục diện rồi rắm cũng do hần thu thập.....

Lâm Trì cũng không ngờ đúng lúc này lại bị đau bụng, mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống.

..... Nếu như nàng không nhầm, thì nhất định là quý thủy tới.

Hồi còn nhỏ, cuộc sống cơ hồ một bữa no một bữa đói, sau đó có một quãng thời gian, nàng theo sư phụ sống đầu đường xó chợ, vì vậy thân thể nàng vốn chưa từng được chăm sóc tốt, đến kỳ cũng chưa bao giờ chính xác, mỗi lần quý thủy tới đều khiến nàng đau đến mức chết đi sống lại.

Lần này vượt ngục gấp gáp, nên hoàn toàn không nhớ chuyện quý thủy tới.....

Kết quả, bên tai vang lên thanh âm già nua.

”Công tử yên tâm, Lâm cô nương không có chuyện gì, đây là..... con đau mỗi tháng nữ tử bình thường đều gặp phải, sai người hầu nấu nước gừng với đường đỏ cho nàng uống rồi nghỉ ngơi một đêm là ổn.” Ông dừng một chút, “Có điều thân thể Lâm cô nương cần điều dưỡng thêm, nếu không chỉ sợ về sau sẽ sinh ra phiền toái, đề lão hủ kê vài phương thuốc điều dưỡng.”

Lát sau, đôi thành thanh âm cứng rắn mà bình thản.

”Ngươi rất khó chịu?”

Vùng bụng đau đớn, khiến ngay cả thanh âm bên tai cũng có vẻ xa xôi, mơ hồ.

Sắc mặt Lâm Trì trắng bệch, đưa tay nới áo người kia lại, đốt ngón tay trắng bệch: “Đau quá..... Lạnh.....”

Cơ người lại, đau đến mức mi tâm nhú lại, môi dưới cắn chặt, một tay gắt gao ôm bụng, cố gắng giảm bớt một chút khổ sở.

”Lạnh?”

Lâm Trì liều mạng gật đầu.

Nhiệt độ thân thể đang ôm nàng từ từ tăng lên, Lâm Trì không tự chủ được sát lại gần hắn, trán chống vào ngực đối phương, hai mắt khép chặt.

Thân thể kia dường như không cảm giác được gì, nhiệt độ không ngừng tăng lên, cho đến lúc ngay cả Lâm Trì đều cảm thấy nóng, cũng không có dừng lại.

Cả người nàng giống như đang ngâm mình trong nước nóng, ngay cả khi có người cạy miệng nàng bón thuốc. Nàng chưa kịp phản ứng thì nước canh có vị ngọt, ấm áp đã tràn vào trong miệng, cảm giác ấm áp thoải mái lan dần đến bụng, giảm bớt một chút đau đớn.

Tựa vào trong ngực ai đó, Lâm Trì cứ như vậy ngủ say sưa.

Không biết ngủ bao lâu, khi tỉnh lại quanh thân Lâm Trì vẫn còn thấy ấm áp, đau đớn lúc trước đã hoàn toàn biến mất như chưa từng xuất hiện.

Quay đầu lại, nàng mới phát hiện ra mình đang vùi đầu trong ngực Mạch Kinh Trần, đầu còn gối lên cánh tay hắn, liền giật mình vội vàng ngồi thẳng dậy.

Thấy nàng tỉnh lại, đôi mắt lạnh lạnh như nước mùa thu của Mạch Kinh Trần yên lặng nhìn nàng, rút cánh tay bị Lâm Trì gối lên, hắn tựa hồ nghi hoặc một chút, rồi mới duỗi cánh tay.

Lâm Trì hơi áy náy nhìn hắn: “Ngượng ngùng.....”

Tay phải Mạch Kinh Trần chắc là..... bị nàng gối đến tê rần rồi.

”Không có việc gì.” Mạch Kinh Trần bình tĩnh nói.

Quả thật không có việc gì, bản thân hắn vốn không có cảm giác, cho dù bị giết cũng sẽ không đau đớn một phần một hào.

Từ đầu đến cuối, cái duy nhất hắn cảm thấy cũng chỉ có nhiệt độ cơ thể nàng mà thôi, từ lạnh lẽo đến ấm áp, nhịp đập trái tim, rõ ràng giống như có thể chạm tay vào, ngay cả nỗi khổ sở của nàng, dường như cũng truyền qua tứ chi..... Chân thật như thế.

Lâm Trì vừa định đứng dậy, mặt liền biến sắc.

Nàng cứng ngắc ngồi xuống, quay đầu nhìn hắn: “Cái đó..... Ngươi có vải băng sạch không? Hoặc là..... Ngươi có thể gọi, ách, Lăng Họa tới đây không?”

Mạch Kinh Trần không nói gì chỉ gật đầu một cái, liền đứng lên.

”A, đợi chút, ngươi đừng đứng lên!”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5-2

Lâm Trì cảm thấy không đúng, muốn ngăn cản hắn đứng dậy nhưng không kịp nữa. Mạch Kinh Trần đứng lên, vạt áo trắng như tuyết rũ xuống làm lộ ra vết máu loang lổ.

Tâm mắt hai người cùng lúc dừng lại ở vết máu đỏ sẫm trên vạt áo Mạch Kinh Trần.

Mạch Kinh Trần liếc mắt nhìn, chân mày hơi nhíu.

Lâm Trì cứng ngắc, có cảm giác khí huyết liên tục tràn lan từ cổ, một chốc đã che phủ toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng.

..... Thật muốn giả chết, thật muốn tìm cái động đất chui vào!

Không khí trong phòng rơi vào trầm mặc.

Hồi lâu sau, vẫn là Mạch Kinh Trần phá vỡ hoàn cảnh xấu hổ này. “Ngươi chảy máu.”

Mặt Lâm Trì đỏ bừng như bị thiêu cháy, cất tiếng như ruồi muỗi, cứng ngắc đáp: “Ta biết.....”

Mạch Kinh Trần: “Ngươi phải cầm máu.”

Lâm Trì tiếp tục cứng ngắc: “Ta biết.....”

Mạch Kinh Trần: “Có đau không?”

Lâm Trì vẫn cứng ngắc: “Không đau.”

Mạch Kinh Trần bình tĩnh nhìn phản ứng mất tự nhiên của nàng. “Không cần mạnh miệng.”

Lâm Trì: “Ta không có!”

Mạch Kinh Trần không để ý đến nàng, nghiêng người, lấy ra một chiếc bình lam ngọc thủ công tinh xảo từ trong ngăn kéo.

Lâm Trì khó hiểu nhìn hắn: “Ngươi muốn làm gì?”

Mạch Kinh Trần nói: “Bôi thuốc.”

Lâm Trì không tự chủ lùi về phía sau: “Ngươi..... muốn bôi thuốc chỗ nào?”

Mạch Kinh Trần câu khéo môi, đường cong hơi hột gần như không thể nhận ra: “Chỗ nào chảy máu thì bôi thuốc chỗ đó.”

Lâm Trì xoay người bỏ chạy.

Mạch Kinh Trần kéo chân nàng, sau động tác vô cùng đơn giản, cả tay lẫn chân Lâm Trì đều bị hắn hạ gục..... Nhân tiện còn lộ ra vết máu phía sau.

Hắn không phải nghiêm túc chứ?!

Sự thật chứng minh..... Mạch Kinh Trần cực kỳ nghiêm túc.

Đề Lâm Trì lên giường, Mạch Kinh Trần dễ dàng kéo xuống hơn phân nửa vạt áo, Lâm Trì vùng vẫy: “Ta không cần cầm máu, năng lực hồi phục của ta rất mạnh, một lát sẽ tự khỏi!”

Lời còn chưa nói hết, tay Mạch Kinh Trần đã ngừng lại.

Lâm Trì kinh hãi quay đầu lại.

Ngón tay lạnh lẽo xẹt một đường trên lưng nàng, đôi mắt Mạch Kinh Trần buông xuống: “Đây là vết thương?”

“Ừ.”

Lâm Trì thở phào nhẹ nhõm, lưng nàng đúng là từng bị thương, nhưng mà đã quá lâu rồi, lâu đến nỗi ngay cả chính nàng cũng không nhớ rõ.

Vết thương đã sớm khép lại, vết sẹo để lại cũng nhạt dần, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra nơi đó từng chịu một vết thương trí mạng, chỉ có lúc chạm vào mới cảm thấy hơi phập phồng.

”Ai thương tổn người?”

Lâm Trì nằm lý trên giường, tay nâng cằm, âm thanh có chút trầm thấp: “Ta không nhớ rõ, lúc ấy ta mới chỉ khoảng bảy tám tuổi thôi.”

Nàng thật sự không nhớ rõ.

Chỉ nhớ hình như là vào một đêm hè, khi nàng đang mơ mơ màng màng ngủ, bên ngoài đột nhiên ồn ào, mẫu thân xông vào phòng, ôm nàng giấu vào trong tủ quần áo, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết khiến nàng hoàn toàn tỉnh táo lại, nàng ôm đầu gối, ngồi co ro, không dám gây ra một cử động nhỏ nào. Không biết qua bao lâu, có người đột nhiên mở tủ quần áo ra, lưỡi dao nhắm vào đầu nàng chém xuống, nàng vừa định hét lên, thì trông thấy mẫu thân máu me khắp người ôm lấy đối phương, khiến một đao kia lệch hướng, không đâm trúng chỗ hiểm, nhưng để lại một vết chém dài trên lưng nàng. Đối phương cho rằng nàng sẽ chết, nên không thêm để ý bước đi.

Đội nàng có hơi sức bò ra khỏi tủ quần áo, mẫu thân đã không còn thở nữa.

Gần như toàn bộ người trong phủ đã chết sạch.

Sau đó, nàng thường nằm mơ thấy một màn kia, rồi thức tỉnh lúc nửa đêm.

Thời gian trôi qua, dù đau khổ đến mấy cũng sẽ trở nên nhạt nhòa, hơn nữa hiện tại nàng có sư phụ, có đại sư tỷ, có Sách Đồng, thậm chí còn có một Đỗ Nhược nàng thâm mến, hôm nay, nàng đã có thể bình tĩnh hồi tưởng lại chuyện quá khứ.

Đội chút, thật mát!

Lâm Trì quay đầu nhìn lại, ngón tay thon dài của Mạch Kinh Trần đang bôi dược cao trên lưng nàng.

Nàng vô lực nói: “..... Nơi đó đã sớm phục hồi rồi, không cần thoa thuốc nữa!”

Mạch Kinh Trần: “Không thoải mái.”

Lâm Trì: “Hả?”

Mạch Kinh Trần: “Vuốt không thoải mái.”

Lâm Trì: “..... Ta cũng đâu có cho người động vào!”

Đôi mắt Mạch Kinh Trần sâu thẳm, vừa cố chấp lại có chút tính trẻ con nói: “Không, người có.”

Lâm Trì: “.....”

Thần thánh ơi, cuối cùng ta cũng có loại cảm giác không thể thông ngôn với hần?

Tỉ mỉ vẽ loạn dược cao lên vết thương, Mạch Kinh Trần đột nhiên hỏi: “Mỗi tháng người đều đau như vậy sau?”

Ngắn người một lát, Lâm Trì mới hiểu được hần đang hỏi nàng chuyện quý thủy, nên gật đầu một cái.

Mạch Kinh Trần bình thản tuyên bố: “Về sau khi phát tác thì đến đây.”

Dáng vẻ hần lúc nói câu này như chuyện đương nhiên, theo lẽ thường phải như thế.

Mặt Lâm Trì lại bắt đầu hồng, nàng vẫn còn nhớ rõ cảm giác thư thái khi vui mình trong ngực Mạch Kinh Trần, vô cùng ấm áp vô cùng thoải mái.

”Cám ơn nhiều, nhưng mà..... Tại sao?”

Mạch Kinh Trần ngừng một chút, làm như suy tư một hồi, rồi mới nghiêm túc trả lời: “Bởi vì ta thích nhìn dáng vẻ khi đau của người.”

Lâm Trì: “.....”

Người có thể dừng đột nhiên trở nên biến thái như vậy được không.....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5-3

Đại phu nói thân thể Lâm Tri cần được điều dưỡng tốt. Liên quan đến sức khỏe Lâm Tri, dù khuôn mặt Sách Đồng có đen xì tỏ ý không tình nguyện, cũng sẽ không thể qua loa.

Huống chi, để Lăng Họa chăm sóc Lâm Tri, sẽ tốt hơn so với hấn, một nam tử tới chăm sóc nàng.

Thân thể Lâm Tri từng tập võ nên chưa đầy hai ngày đã khôi phục không sai, vui vẻ trở lại. Ngược lại, gương mặt Lăng Họa trở nên ưu sầu, hay dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng khiến Lâm Tri có cảm giác quái dị khó nói.

Sách Đồng nói đúng.....

Nơi này không nên ở lâu, vẫn nên rời đi sớm một chút.....

Nàng đang suy nghĩ thì trong son trang bỗng vang lên thanh âm chấn động trời đất.

”Ha ha ha ha, bản đại gia chu du võ lâm về rồi đây, các vị có nhớ ta không?”

Lâm Tri kinh ngạc hướng ngoài cửa nhìn một chút, chỉ thấy một nam tử mặc cẩm y bảo màu vàng, cực kỳ bảnh bao, đang đứng trước cửa lớn chỉ huy những người khác chuyển đồ vào trang.

Đúng lúc thấy Kỳ Mặc, Lâm Tri kéo hấn tò mò hỏi: “Ai vậy?”

Khỏe miệng Kỳ Mặc khẽ nhếch: “Là cận thân thị vệ của Công tử, Lăng Thư.”

Lăng Thư lúc này cũng trông thấy Kỳ Mặc, dường như vô cùng vui vẻ, tiến lên vỗ vai hấn: “Ha ha, tiểu Mặc tử, đại gia ta không ở, có phải ngươi rất tịch mịch không?!”

Kỳ Mặc tao nhã xoay vai: “Cảm tạ quan tâm, ta rất khỏe.”

Lăng Thư: “Việc gì phải câu nệ như vậy, ta còn đặc biệt mang đồ tốt về cho ngươi đây! Đây chính là bản đồ bảo tàng đấy!” Nói xong, hấn nhét một quyển tập cho Kỳ Mặc, rồi quay đầu nhìn về phía Lâm Tri, Lăng Thư đang định mở miệng, thì đột nhiên mắt từ từ trợn to.

”Mỹ nhân, ta họ Lăng tên một chữ Thư, nhân sĩ vùng Thông Châu, có thể hay không mạo muội.....”

Kỳ Mặc ôn hòa chen vào: “Không thể.”

Lăng Thư nhìn Kỳ Mặc lại nhìn Lâm Tri, “Thiệt” một tiếng nói: “Thôi, nếu là ngươi ta tạm thời không xuống tay. Chỉ là.....”, hấn hướng về phía Lâm Tri chớp chớp mắt, thâm tình nói, “Mỹ nhân, tên Kỳ Mặc này vốn bảo thủ, một chút ý tứ cũng không có, nếu nàng đồng ý, bản đại gia luôn nguyện ý chờ!”

Lâm Tri: “.....”

Kỳ Mặc: “.....”

Lăng Thư: “Bản đại gia đi trước dâng đồ tốt cho công tử, ha ha ha ha ha ~”

Nói xong hấn liền bước vào.

Kỳ Mặc vỗ trán, khẽ thở dài một tiếng, chưa chờ hấn than hết, đột nhiên thấy Lâm Tri tò mò rút quyển sách nhỏ trong ngực hấn ra, mở ra xem.....

Gió nhấc lên một góc nhỏ, lộ ra hai chữ “Xuân cung“.....

Kỳ Mặc đỏ mặt, muốn đoạt lại cuốn sách trong tay Lâm Tri.

Lâm Tri lắc mình, lật xem thêm hai trang, rồi trả lại cho Kỳ Mặc, thành thật nói: “Vẽ rất khó coi.”

Kỳ Mặc sững sờ: “Ngươi xem qua rồi sao?”

Lâm Tri sững sờ, phát hiện ra mình vừa lỡ lời, liền nháy mắt hai cái, dứt khoát giả bộ ngu không trả lời hấn.

Không trả lời là bởi vì nàng không thể nói nơi nàng thấy những thứ đồ này.

Thanh lâu.

Sau khi nhà tan cửa nát, một mình nàng mang theo bạc chạy ra ngoài, lại sơ sẩy bị người trộm mất tiền tiền, bán vào thanh lâu.

May mắn khi đó nàng còn nhỏ, hơn nữa trên người còn có vết sẹo kinh người kia, nên chỉ làm thị nữ hầu hạ tiểu thư.

Ở nơi này, ngoại trừ xuân cung đồ, nàng còn gặp rất nhiều nữ tử bất hạnh, cùng nhiều nam nhân khiến nàng ghê tởm.

Cũng vì vậy, nàng mới cảm thấy người luôn giữ mình trong sạch như Đỗ Nhược thật đáng quý.

Đỗ Nhược, Đỗ Nhược.....

Nghĩ đến cái tên này, Lâm Tri lại có chút uể oải.

Bị chính người mình yêu truy nã cả nước, mới nghĩ thôi đã thấy tiền đồ u ám, nàng cũng chỉ trộm chút đồ trong cung thôi mà, hơn nữa còn không thành công.....

Cớ sao nhất định phải tóm nàng nhốt vào trong thiên lao!

Nhằm chán đi tới đi lui, lại bắt gặp một bóng người màu vàng, chỉ là lần này ánh mắt Lăng Thư nhìn về phía nàng phức tạp hơn so với lúc trước.

Lâm Tri không hiểu: “Làm sao.....”

Lăng Thư đột nhiên phịch một tiếng, bỏ nhào vào bên chân của nàng: “Thiếu phu nhân!”

Lâm Tri: “.....”

Một màn này, vì sao có cảm giác như đã từng quen biết.....

Lăng Thư ngẩng đầu: “Mới vừa rồi, tiểu nhân to gan lớn mật, dám can đảm đùa giỡn thiếu phu nhân, thật sự là tội không thể tha thứ! Tiểu nhân xin được lấy cái chết tạ tội! Ngài giết ta đi!” Nói xong, hai tay hắn dâng lên đại đao đeo bên hông, nhắm mắt cúi đầu, một bộ dáng sẵn sàng hy sinh.

Lâm Tri mờ mịt vò đầu: “..... Cái đó, ta không biết dùng đao.”

Lăng Thư nín hót: “Vậy ngài dùng binh khí gì?”

Lâm Tri: “Dùng tay.”

Lăng Thư lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy ngài lấy tay đánh chết ta đi!”. Nói xong hắn còn không quên chỉ vào cổ chính mình, “Đánh vào đây!”

Lâm Tri: “..... Người thật sự muốn ta đánh à?”

Lăng Thư vì đại nghĩa diệt thân: “Nhất định! Đại gia, không, tiểu nhân vô cùng áy náy!”

Lâm Tri tiện tay bỏ vào cột trụ trên hành lang, chỉ nghe hai tiếng gãy thanh thúy, một khe hở xuất hiện từ vị trí nàng bỏ kéo dài một đường tới tận nền hành lang....

Lăng Thư nuốt nuốt nước miếng.....

”Cái đó.....”

..... Hắn đi cầu xin tha thứ, không phải đến tìm chết a!

Này này, chẳng lẽ muốn đùa thành thật!

Liếc thấy bóng dáng màu ngân bạch cách đó không xa, Lăng Thư vội vã bước qua: “Công tử.....”

Mạch Khinh Trần thong thả bước tới từ đầu hành lang bên kia, y bào vung nhẹ như mây bay, mái tóc dài màu bạc rũ xuống sau lưng tựa như dải ngân hà, sắc mặt lạnh lạnh, bờ môi không biết là đang nở nụ cười hay là cong lên theo thói quen, khiến người khác cảm thấy xa không thể với tới lại luôn không nhận được muốn tới gần.

Dù thế nào, hắn luôn giống như đang bước ra từ một thế giới khác, quanh thân không nhiễm chút bụi trần.

Lăng Thư vội dừng bước, vừa đứng cách Mạch Khinh Trần hai bước chân, khiến ngay cả Lâm Tri cũng nhận ra hành động của Lăng Thư hiển nhiên rất nhuần nhuyễn.

..... Ngay cả người thân cận mà cũng không thể chạm vào sao?

Mạch Khinh Trần tựa như đã thành thói quen, chỉ nhìn lướt qua Lăng Thư, liền làm như không thấy đi đến trước mặt Lâm Tri.

Hắn rất cao, Lâm Tri tự thấy so với các nữ tử khác, nàng vốn không hề lùn, nhưng Mạch Khinh Trần còn cao hơn nàng một cái đầu. Hắn vừa tới gần, trong nháy mắt, qhoi thờ lạnh nhạt bao phủ quanh Lâm Tri, khiến nàng có cảm giác tiến vào địa phận của Mạch Khinh Trần, toàn thân cũng không nhận được đề phòng.

Mạch Khinh Trần mở miệng: “Đến giờ ăn trưa.”

Lâm Trì hoàn toàn mê mang: “À?”

Mạch Khinh Trần: “Đút ta.”

Lâm Trì: “.....”. Xoay người chạy trốn.

Nhưng chưa chạy được một bước, cổ nàng đã bị tóm, cả người bị xách lên, trở về vòng ôm trước ngực Mạch Khinh Trần.

Nàng khẳng định nàng đánh không lại Mạch Khinh Trần, vận khí không tốt nói không chừng còn bị hấn vận khớp xương.....

Lâm Trì cúi gầm xuống, hạ thấp giọng: “..... Đút cho ngươi ăn có thể, nhưng ngươi không được hôn ta!”

Mạch Khinh Trần: “Hôn ngươi?”

Lâm Trì: “Chính là miệng đụng miệng.”

Mạch Khinh Trần suy nghĩ một chút, hình như có chút giãy giụa, hồi lâu mới đáp: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6-1

Chỉ cần không hôn nàng, uy Mạch Khinh Trần ăn cơm đối với Lâm Trì mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Vì phải miêu tả hương vị món ăn cho hắn, nên nàng phải ném trước tất cả các món ăn một lần. Tuy nói Mạch Khinh Trần không có vị giác, ăn gì cũng như nhau nhưng bần cơm không vì vậy mà trở nên đơn sơ. Trên bàn luôn bày những món ăn xa xỉ mà Lâm Trì chỉ mới nghe người khác nói qua, còn đối với Mạch Khinh Trần thì chỉ là một câu nói thuận miệng.

Hơn nữa, ngoại trừ việc khi không hay thích động tay động chân với nàng, khiến người khác nhức đầu ra, Mạch Khinh Trần đối xử với nàng cơ hồ là nói gì nghe nấy.

Mấy ngày trôi qua, khuôn mặt Lâm Trì rõ ràng mượt mà hẳn lên.

Chính nàng cũng thấy rất hài lòng, sự phụ luôn ghét bỏ nàng quá gầy, chính người cũng không nghĩ xem sống đầu đường xó chợ qua ngày làm sao có thể mập lên được!

Mặc dù Mạch Khinh Trần không có cảm giác, nhưng so với trước kia, rõ ràng hắn càng ngày càng thích ôm Lâm Trì.....

Ngày nào đó, Lâm Trì hỏi hắn, Mạch Khinh Trần trả lời rất đơn giản còn rất thật sự: “Trước có chút gầy, hiện tại ôm thoải mái hơn.”

Đối với việc này, Lăng Họa và Kỳ Mặc tỏ ra vô cùng vui mừng, nhất là Lăng Họa, nàng vận khăn tay, kích động đến mức lệ nóng quanh tròng.

Về phần Lăng Thu, ách, phản ứng của hắn về cơ bản không ai quan tâm.....

Trong số những người ở đây, người duy nhất không vừa lòng chính là Sách Đồng, nhưng mấy ngày nay chỉ cần hắn vừa nghĩ muốn đến gần Lâm Trì, đều sẽ bị Lăng Họa, Kỳ Mặc hoặc Lăng Thu kéo ra xa.

Bản thân người trong cuộc như Lâm Trì không chỉ không chống cự ngược lại còn hết sức hưởng thụ, thậm chí luôn thiếu hứng thú với đề xuất li khai của Sách Đồng, khiến Sách Đồng mặc dù vô cùng đau đớn nhưng không tìm được biện pháp vẹn toàn nào để khuyên Lâm Trì rời khỏi.

Nhưng nếu không rời khỏi đây.....

Lâm Trì bị nuôi nhốt giống như heo con mất.....

Nghĩ đến đây, Sách Đồng nhất thời lâm vào một vùng cảm xúc u ám.....

Người có cảm giác này hiển nhiên không chỉ có một mình Sách Đồng.

Mỗi lần nhìn Lâm Trì vui đùa vào bàn cơm ăn không ngừng, Mạch Khinh Trần cũng sẽ mơ hồ có mấy phần cảm giác như thế.....

Nhưng cách nghĩ của hắn tất nhiên không giống Sách Đồng.

Nhìn thấy Lâm Tri hài lòng vuốt bụng, toàn thân tản ra một loại hơi thở hạnh phúc tự nhiên, hắn cảm thấy có chút kỳ quái. Với Mạch Kinh Trần mà nói, ăn này nọ cũng chỉ là vì duy trì sự sống mà thôi, tại sao Lâm Tri khi được ăn ngon lại hạnh phúc như thế.....

Giống như là chỉ cần được ăn ngon, mọi chuyện khác đều trở nên không quan trọng.....

Hắn không hiểu, vì vậy hắn hỏi.

Lâm Tri liếm nước sốt dính trên bát, nghiêng đầu hỏi hắn: “Ngươi không có sở thích gì đặc biệt hay việc gì đó đặc biệt muốn làm sao?”

Mạch Kinh Trần nhún nhát liếc nàng một cái: “Không có.”

Lâm Tri: “Vậy ngươi không thích cái gì?”

Mạch Kinh Trần: “Không có.”

Lâm Tri chưa từ bỏ ý định: “Vậy chuyện ngươi quan tâm?”

Mạch Kinh Trần trả lời không có nửa điểm mập mờ: “Không có.”

Lâm Tri: “Vậy ngươi..... không cảm thấy nhàm chán sao?”

Mạch Kinh Trần nói: “Nhàm chán là cái gì?”

Kỳ thực, Lâm Tri có thể dự đoán được câu trả lời của hắn, nhưng vẫn không nhịn được mềm lòng.

Nàng ăn ngon, ngay từ nhỏ đã thích được ăn ngon.

Chóp mắt hai cái, Lâm Tri không khỏi hồi tưởng lại khi nàng còn bé. Khi đó mẫu thân vẫn còn sống, nàng vẫn là một tiểu cô nương không rành sự đời. Mẫu thân nàng rất khéo tay, biết làm rất nhiều đồ ăn và điểm tâm ngon lạ thường, chỉ tiếc sức khỏe mẫu thân luôn không tốt nên rất ít xuống bếp, mười lần xuống bếp thì chín lần là vì nàng tham ăn. Mỗi lần nhìn nàng ăn ngon, đáng vẻ thỏa mãn, mẫu thân luôn vui vẻ vuốt tóc nàng.....

Mạch Kinh Trần: “Ta không có mẫu thân.”

Lâm Tri hoàn toàn không tin: “Hoàng hậu nương nương rõ ràng sống rất tốt mà!”

Mạch Kinh Trần: “Nàng không phải là mẫu thân của ta.”

Hắn nói thật bình tĩnh, không có tức giận, không có không cam lòng, giống như đang tự thuật một câu chuyện không có cảm tình.

Lần đầu tiên Lâm Tri cảm thấy tức giận, nàng nhún mày: “Rõ ràng là có! Tại sao lại nói nàng không phải mẫu thân ngươi!”

Nhiều lúc nàng ngốc nghếch nghĩ rằng nếu mẫu thân nàng sống lại thì tốt biết mấy, nhưng Mạch Kinh Trần có mẫu thân, cư nhiên lại không chịu nhận nàng!

Mạch Kinh Trần dường như không hiểu tại sao Lâm Tri tức giận, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Ta là yêu nghiệt, khuynh quốc yêu nghiệt, là điềm xấu. Cho nên bọn họ không phải phụ mẫu ta.”

Hắn nói vô cùng bình tĩnh như thể đang nói chuyện của người khác.

Lâm Tri nhút chí cúi đầu.

Trong khoảng thời gian này, nàng căn bản đã hiểu, giữa nàng cùng Mạch Kinh Trần thật sự không thể trao đổi theo cách thông thường.

Mạch Kinh Trần sờ sờ đầu nàng, như đang an ủi.

Lâm Tri lại càng nhút chí hơn.....

Giữa lúc đôi bên rơi vào trầm mặc, Kỳ Mặc đẩy cửa đi vào, sắc mặt có chút cổ quái: “Công tử, bên ngoài có người muốn gặp ngươi.”

Mạch Kinh Trần: “Người nào?”

Kỳ Mặc: “Thị Lang bộ Hình Đỗ Nhược, hắn nói là tới truy bắt phạm nhân.”

Mạch Kinh Trần: “Không thấy.”

Kỳ Mặc: “Nhưng hần đã xông vào.....”

Hần chưa nói dứt lời, Lâm Tri đã thoát khỏi ngực Mạch Khinh Trần, nhảy ra ngoài, tìm được cửa sổ, muốn phi thân ra ngoài.

Mạch Khinh Trần dòi mũi chân, kéo cánh tay Lâm Tri lại.

Lâm Tri: “Cái đó..... Ta muốn đi đại tiện!”

Mạch Khinh Trần: “Nhà vệ sinh ở sát vách.”

Kỳ Mặc thấy vậy, do dự một chút, rồi tiếp tục nói: “..... bị Lăng Thư cản lại”

Lâm Tri bình tĩnh bò từ trên cửa sổ xuống, mặt ứng phó: “Khụ khụ khụ, ta lại không muốn đi.....”

Trông mặt Mạch Khinh Trần yên tĩnh như mặt nước, nhân nhạ trông lại, không chỉ không có chút nhiệt độ, ngay cả đường cong trên khuôn mặt cũng thiếu.

Kỳ Mặc: “Cái đó..... Lăng Thư ra tay hơi nặng, Đồ thị lang bị đánh học máu.....”

Lâm Tri bỗng nhiên quay đầu lại: “Học máu?”

Kỳ Mặc ngẩn ra, gật đầu.

Sắc mặt Lâm Tri thoát cái trở nên khó coi, chỉ trong nháy mắt, thân hình nàng vừa động, nhân lúc Kỳ Mặc và Mạch Khinh Trần chưa phản ứng kịp, quay đầu lao ra cửa!

Mạch Khinh Trần nhìn về phía Kỳ Mặc.

Kỳ Mặc bị hần như vậy đâm ra hơi lúng túng: “Ách, thuộc hạ nói sai cái gì sao?”

Ánh mắt Mạch Khinh Trần trở nên lạnh lẽo, quay đầu bước ra ngoài: “.....”

Kỳ Mặc: “.....”

T_T công tử, thuộc hạ sai lầm rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 6-2

Cửa lớn sơn trang gần ngay trước mắt, Lâm Tri lại không dám tiến lên, tung người nhảy lên cây cao, nhìn xuống phía dưới.

Đỗ Nhược ngọc thụ lâm phong, một tay cầm chắc quạt sắt dùng làm binh khí, dài lụa màu xanh ngọc tung bay sau đầu, càng làm nổi bật dung nhan như ngọc, xa xa nhìn lại liền thấy vui tai vui mắt, chỉ là lúc này bên môi hần mơ hồ có vết máu, giống như bức tranh thủy mặc thêm một nét bút chu sa, nhìn rất ghê người.

Lăng Thư cột nải cách hần một bước ngắn, cà lơ phát phơ vút đại đao trong tay.

”Họ Đỗ, ngươi vẫn là sớm trở về đi thôi, bản đại gia dùng chuôi đao cũng có thể đánh bay ngươi!”

Đỗ Nhược lau vết máu bên môi, chăm chú nhìn Lăng Thư: “Để cho ta vào lục soát sơn trang, nếu không có người ta muốn tìm, ta tự nhiên sẽ rời đi.”

Lăng Thư không nhìn được cao giọng: “Ta nói ngươi nghe không hiểu tiếng người sao? Vô Mặc sơn trang là nơi người có thể lục soát hay sao?” Đao trên tay nhẹ nhàng xoay một vòng, một bên khoe miệng nhếch lên, Lăng Thư nở nụ cười phách lối, “Vậy bản đại gia không thể làm gì khác hơn là gắng gượng đánh cho ngươi có đến mà không có về!”

Lăng Thư luôn cảm thấy vô cùng hứng thú với việc đánh cho “tiểu bạch kiểm” hoa rơi nước chảy, theo ý hần, toàn bộ giang hồ, nam nhân nào đẹp mắt hơn hần đều nên chết hết đi..... Ách, dĩ nhiên là trừ công tử cực kỳ vĩ đại của hần ra!

Ngắm lại, hần liền nhặt đao lên, nhanh chóng xoay người, dùng lực đạo như vạn quân ép sát tới!

Đỗ Nhược nhanh chóng lui lại, vung quạt sắt lên ngăn cản, phía sau hần đứng không ít quan sai, nhưng lúc này ai cũng sợ hãi không dám tiến lên.

..... Cho dù không thể thừa kế ngôi vị hoàng đế, nhưng trên danh nghĩa, Mạch Khinh Trần vẫn là Hoàng Thái Tử.

Đổi lại là người tinh mắt, có ai dám náo loạn Đông cung bắt người không?

Chúng quan sai: Đổ đại nhân, ngài cố gắng cố gắng lên, chúng ta ủng hộ tinh thần cho ngài.....

Bị đao của Lăng Thụ ép lùi lại mười mấy bước, lưng Đỗ Nhược đụng thẳng vào một cây khô.

Tìm Lâm Tri khẽ nhảy lên.

..... Không đúng, võ công của Đỗ Nhược mặc dù không thể coi là tuyệt thế, nhưng là tuyệt đối không đến mức kém như vậy!

Bên kia, Lăng Thụ đang ở thế thượng phong, bất luận là lực lượng hay là khí thế đều áp chế Đỗ Nhược, trông mắt Lăng Thụ xoay chuyển, linh hoạt chuyển đao, sóng đao xoay tròn, mạnh mẽ đánh vào trước ngực Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược rên lên một tiếng, đau đến mức mắt bỗng nhắm chặt.

..... Đánh tiểu bạch kiếm quả nhiên vô cùng sáng khoái!

Đánh thêm vài cú tốt lắm!

Lăng Thụ vừa muốn ra tay, bỗng nhiên ngăn ra.

”Thiếu phu nhân, sao người ra đây? Người biết tên tiểu bạch kiếm này sao?”

Lâm Tri căn bản không thèm liếc mắt nhìn hắn, nàng cẩn thận nâng Đỗ Nhược dậy, mấp máy môi, rồi mới nhỏ giọng hỏi: “Người bị thương?”

Máu đỏ không ngừng tràn ra khóe môi, đôi mắt đang nhắm chặt của Đỗ Nhược khẽ mở ra một khe nhỏ, bình tĩnh nhìn về phía nàng: “Người quả nhiên ở đây.”

Ngày đó, hắn điều tra tất cả xe ngựa dừng ở khu vực quanh Thiên lao, loại bỏ những đối tượng không có khả năng, chỉ còn lại một chỗ này.

Lâm Tri trầm mặc một chút: “Ta đi ngay đây.”

”Xin lỗi.” Đỗ Nhược đột nhiên nắm lấy cổ tay Lâm Tri, “Ta không thể để cho người rời đi.”

Lâm Tri: “Buông ta ra!”

Đỗ Nhược lạnh nhạt nói: “Không thả.”

Lâm Tri mếu máo: “Cái người này, sao người đáng ghét như vậy! Ta cũng không dính vào mười tội không thể tha thứ (*), người nhất định bắt ta vào thiên lao làm gì? Lúc người ngã bệnh, ta còn chăm sóc người a, mặc dù ta không chủ động cầu người báo đáp ân tình, nhưng người cũng không thể lấy oán trả ơn như vậy!”

Ngu ngốc, bị nhốt trong Thiên Lao còn tốt hơn sống trong Vô Mặc sơn trang, người khác không biết, nhưng Đỗ Nhược rất rõ rằng hàng năm nơi này có bao nhiêu người mất tích.

Trên dưới toàn bộ sơn trang, không có một người được coi là người bình thường, cố tình đều là nhân vật siêu phàm, triều đình cũng coi nơi này là củ khoai lang phóng tay, bất luận là vụ án gì, chỉ cần tra đến nơi này đều coi như là án chết.....

Đỗ Nhược cũng lười giải thích những chuyện này cho Lâm Tri, hơn nữa hắn cũng không còn hơi sức để mà giải thích.....

Đau đớn khiến Đỗ Nhược lại một lần nữa nhắm mắt lại, còn cảm thấy ngón tay của mình đang bị cạy ra.

Môi Đỗ Nhược bật ra một nụ cười khổ: “Ta sẽ không buông ra.”

Bỗng một thanh âm lạnh nhạt nhưng thanh nhã dễ nghe vang lên: “Không buông ra thì chặt đi.”

Một thanh âm khác dường như rất là vui vẻ, nịnh nọt nói: “Công tử, người cần đao sao?”

Đỗ Nhược chợt mở mắt.

Liền trông thấy gương mặt được ông trời ưu ái, tụ hội tất cả mọi nét đẹp trong nhân gian gần trong gang tấc, không cần phải nghĩ cũng biết là người nào.

Mạch Khinh Trần.

Trong thiên hạ, không có người thứ hai có thể phách lối đến trình độ này.

Nhận lấy đao trong tay Lăng Thu, Mạch Khinh Trần không chút suy nghĩ liền vung đao về phía cổ tay Đỗ Nhược cổ tay —— không mang một chút xú ý từ đùa giỡn nào.

Thời điểm Đỗ Nhược ý thức được cần phải buông tay thì đã không còn kịp nữa!

Thân thể chợt bị văng mạnh ra ngoài, Đỗ Nhược ngã trên mặt đất, tay chống lên thân cây, phế phủ đều đau, hấn nỗ lực ngẩng đầu nhìn lại, về mặt chấn động.

Đao dừng ở trước người Lâm Tri, cự ly gần đến mức có thể cảm thấy lưỡi đao cắt qua vạt áo nàng, nhưng kiên định không tiến thêm một bước.

Không gian dường như yên tĩnh lại.

Lăng Thu há miệng thở dốc, khóe mắt giật giật.

Thiếu phu nhân liệu mình cần đao của công tử vì nam nhân khác, loại chuyện này.....

Sau lưng bọn họ, dù là quan sai Đỗ Nhược mang tới hay là người trong Vô Mặc sơn trang đều lộ ra vẻ mặt khó có thể hình dung.

Ngược lại, người trong cuộc Lâm Tri hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi không khí kỳ quái lúc này chút nào. Nàng khẽ mím môi, chớp mắt nhìn Mạch Khinh Trần: “Người có thể không giết hấn không?”

Quần chúng:..... Lá gan của cô nương này quá lớn!

Mạch Khinh Trần giữ nguyên tư thế cầm đao, khuôn mặt không chút thay đổi, chỉ lạnh nhạt mở miệng: “Tại sao?”

Lâm Tri: “Ách.....” Đỗ Nhược đang ở bên cạnh, bây giờ nếu nàng nói nàng thích hấn thì sẽ rất ngượng ngùng, “Cái đó, hấn rất quan trọng, ta không muốn hấn chết, nếu hấn chết ta sẽ..... Ách, khổ sở.....”

Quần chúng:..... nói thô lộ liễu thô lộ, ngại tình huống chưa đủ kích thích sao?

Không ngờ, Mạch Khinh Trần không có nổi giận, chỉ tiện tay vứt đao sang một bên, rồi khom lưng ôm lấy Lâm Tri: “Được.”

Quần chúng:..... Ôi chào!

Đỗ Nhược bị trọng thương, dùng tay ấn ngực, đang muốn nói thêm điều gì, liền bị Lăng Thu dùng sống đao nhẹ nhàng đâm một cái, liền té xỉu.

Dùng một tay nhấc cổ áo Đỗ Nhược lên, Lăng Thu chân chừ hỏi: “Công tử, vậy người này.....” Muốn đưa vào trong trang chữa trị sao?

Mạch Khinh Trần: “Ném ra ngoài.”

Lăng Thu: “A?”

Mạch Khinh Trần chuyển mắt, thân nhiên liếc nhìn hấn một cái.

Toàn thân Lăng Thu rung mình một cái, liền không chút nghĩ ngợi thuận tay vứt Đỗ Nhược ra ngoài.

Đỗ Nhược đang trong hôn mê rên lên một tiếng, tiếp tục bất tỉnh nhân sự.

Lâm Tri nằm trên bả vai Mạch Khinh Trần kháng nghị: “..... Người đồng ý rồi mà.....”

Mạch Khinh Trần: “Ừ.”

Lâm Tri đau lòng nhìn Đỗ Nhược: “Vậy người còn.....”

Mạch Khinh Trần đổi tư thế, đem mặt Lâm Tri áp vào trong lòng: “Ta chỉ đồng ý với nàng sẽ không giết hấn.” Hai tay dùng sức ôm chặt nàng vào lòng, “Không có đồng ý cứu hấn.”

Lâm Tri: “..... Người....” Vô lại.....

Đừng ôm chặt như vậy, ta không thở được!

Lướt qua ánh mắt sùng kính và sợ hãi của mọi người, Mạch Khinh Trần nhẹ bước ôm Lâm Tri đi vào trong trang.

Lúc này, đám quan sai mới bừng tỉnh từ trong mộng, vội vã chạy về phía đại nhân đã sớm bị đánh bầm dập của bọn họ.....

Cả đám luống cuống tay chân, vừa định đỡ Đỗ Nhược dậy, thì một thanh âm vang dội mang phần trêu tức vang lên: “Từ từ đã.”

Lăng Thư xoay cổ tay, cổ chân, mắt tỏa sáng: “Bản đại gia cho các người đi lúc nào.....”

Chúng quan sai nom nớp lo sợ: “Mới vừa rồi.....”

”Đó là công tử đồng ý, không phải là ta.” Lăng Thư tà mị cười một tiếng, nhặt đại đao lên: “Mấy ngày nay không động thủ rồi, đến đây, bản đại gia vui đùa với các người một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7-1

Đêm đó, Lâm Tri ngủ rất ngon.

Nếu đã quyết định rồi đi, thì dù thế nào, trước khi đi cũng phải ăn một bữa no nê.

Lâm Tri vui vẻ ăn đồ ngon, hoàn toàn không chú ý thấy Mạch Khinh Trần không thích hợp.

Cho đến khi Mạch Khinh Trần ăn xong, Lâm Tri vẫn đang thờ hỏn hển ăn, thỉnh thoảng nâng giương mắt, nhìn thấy mấy người khiêng vài hòm gỗ lim đi vào.

Cách một cái bàn, Mạch Khinh Trần bình tĩnh hỏi: “Nàng thích vàng phải không?”

Xoàn xoạt, hòm thứ nhất mở ra.

Một rương vàng sáng ngời.

Lâm Tri liếm ngón tay, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng không thể nói là không thích, nhưng mà bạc chỉ cần đủ dùng là được, quá nhiều sẽ mang theo phiền toái cũng dễ gặp nạn.”

Mạch Khinh Trần trầm ngâm: “Còn cái này?”

Xoàn xoạt, hòm thứ hai mở ra.

Một hòm váy áo rườm rà, hoa lệ, quá lãng phí.

Lâm Tri sáng khoái lắc đầu: “Loại y phục này mặc vào trời tay trời chân, tuyệt không thoải mái.”

—— trừ ngày thứ nhất bị cưỡng chế mặc váy, mấy ngày sau Lâm Tri đều hỏi mượn Kỳ Mặc nam trang để mặc, sợi vải trơn bóng mềm mại, vận động dễ dàng, nàng mặc vô cùng thoải mái, so với mấy cái váy rách này tốt hơn nhiều.

Phất tay một cái, Mạch Khinh Trần dứt khoát bảo người mở hòm thứ ba ra.

Trong hòm để một đóa hoa, một đóa hoa màu đỏ nhạt, xinh đẹp đến mức tận cùng, rõ ràng là màu sắc rất nhạt nhòa nhưng cánh hoa nở ra tùy ý, phong thái giản đơn lại có thể khiến người người kinh diễm.

Ngàn vàng khó cầu một đóa “Mỹ nhân yêu”, hoàn toàn xứng đáng là loài hoa đẹp nhất Bắc Chu.

Lần này, Lâm Tri rốt cuộc chăm chú nhìn: “Cái này ăn được sao?”

Mạch Khinh Trần: “..... Không thể.”

Lâm Tri quay đầu lại, tiếp tục ăn đồ ăn trên bàn ủ rũ lăm lăm: “Không ăn được còn xinh đẹp như vậy làm gì.”

Mạch Khinh Trần: “.....”

Đúng lúc đó, chiếc hòm cuối cùng tự bật mở.

Một con thú cưng lông trắng, mềm mại như nhung chui ra, rũ rũ thân mình, đồng tử mắt một bên màu vàng một bên màu lục cảnh giác quét bốn phía, vẻ mặt nghiêm túc, hai tai run lên nghe ngóng, rồi mới cong cái móng béo phì ngồi chồm hòm xuống.

Mắt Lâm Tri tròn to: “Đây là.....”

Hạ nhân khiêng hòm bỏ sung: “Mèo Ba Tư.”

Lâm Trì ngồi xổm trước mặt chú mèo, ngón tay thon dài cẩn thận chọc chọc thân mèo. Con người chú mèo xoay lòng vòng, vung đuôi lên hất văng tay của nàng, uốn éo cái mông xoay người, hoàn toàn không để ý tới nàng.

Lâm Trì: “.....” Bị đá kích trầm trọng.

Nhìn thấy Lâm Trì mặt như đưa đám, Mạch Kinh Trần liền khinh khinh phiêu phiêu nói: “Không thích liền giết đi.”

“Không phải, là.....” Lâm Trì nhụt chí đứng lên: “Nó không thích ta.....”

Từ trước đến giờ, thanh âm Mạch Kinh Trần vẫn luôn bình thản, thanh nhã, nhưng không biết tại sao hôm nay tinh thần sa sút, hình như có chút uể oải không nói lên lời: “Nàng có yêu mến thứ gì đó không?”

Lâm Trì chỉ tay vào chính mình: “Người hỏi ta?” Ngay sau đó gật đầu nói, “Đương nhiên là có, ta thích cao lương mỹ vị, không phải rất rõ ràng rồi sao?”

Mạch Kinh Trần nhấp nháy mắt, như có điều suy nghĩ.

Dường như nghe thấy âm thanh lạ, chú mèo quay đầu trở lại, rồi chống mông lên, ánh mắt lười biếng quét qua Mạch Kinh Trần thì dừng lại một chút, mèo Ba Tư tao nhã bước, hai chân trước nhảy lên đầu gối Mạch Kinh Trần.

Lâm Trì còn nhớ rõ Kỳ Mặc đã nói, Mạch Kinh Trần rất đáng ghét người khác đụng vào, vội vươn tay ra ôm mèo.

Ai ngờ con mèo đáng chết kia hoàn toàn không cảm kích, tìm một vị trí thoải mái trên đùi Mạch Kinh Trần, thoải mái nằm sấp xuống, còn thành thoi ngoe nguẩy cái đuôi.....

Mọi người cúi đầu, mặc niệm.

Về mặt Mạch Kinh Trần bình tĩnh, khẽ nâng tay lên.

Lâm Trì sợ hết hồn, vội vàng nắm tay Mạch Kinh Trần: “Đợi chút, đừng giết nó có được không? Nó thích người nên mới đến gần người đấy.”

Mạch Kinh Trần ngược mắt: “Thích ta?”

Lâm Trì: “Đúng vậy!”

Mạch Kinh Trần thu tay lại.

Lâm Trì mới vừa thở phào một hơi, lại nhìn thấy Mạch Kinh Trần đột nhiên giơ tay lên, nàng kinh hãi, sau đó lại thấy.....

Mạch Kinh Trần sờ soạng thân mèo một phen..... Mèo Ba Tư thân mật cọ cọ ngón tay Mạch Kinh Trần, dường như đang rất hưởng thụ.

A! Không phải muốn giết mèo sao?

Lâm Trì kỳ quái nhìn về phía Mạch Kinh Trần, Mạch Kinh Trần đang chăm chú nhìn mèo, hình như cũng có chút kinh ngạc, mái tóc bạch kim đổ xuống, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp mờ to, làm cho khuôn mặt vốn băng sương tăng thêm vài phần sinh khí.

..... Nhìn dáng vẻ Mạch Kinh Trần lúc này, hình như có chút đáng yêu?

Khóe miệng giật giật, Lâm Trì ép chính mình tỉnh táo lại. Mạch Kinh Trần đáng yêu, loại ý niệm này thật đáng sợ.

Mạch Kinh Trần, tương truyền là kẻ máu lạnh vô tình, giết người không chớp mắt, toàn bộ giang hồ đều sợ hãi..... Nàng lại thấy hắn đáng yêu?

Suy nghĩ này quấy nhiễu Lâm Trì một hồi lâu.

Khiến cả buổi chiều nay, nàng nằm phơi nắng trong viện Mạch Kinh Trần cũng không được an ổn, chần chừ một hồi, nàng quyết định tới phòng ăn kiểm chút đồ ăn.

Vừa tới cửa phòng ăn, Lâm Trì đã cảm thấy có chút không đúng.

Nơi này quá yên tĩnh.

Trong Vô Mặc sơn trang, tài thực rất phong phú, thừa loạn đột nhập vào bếp trộm đồ ăn không phải việc nàng mới làm lần đầu, nhưng những lần đó, trong bếp đều có rất nhiều người, trò chuyện huyên náo. Nàng nắm lấy mấy nhánh cây leo, tung người bật lên đầu tường, đập mái hiên leo lên nóc nhà, lật một mảnh ngói, Lâm Trì chỉ mới nhìn thoáng qua, liền thiếu chút nữa té từ trên nóc nhà xuống.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7-2

Trong phòng ăn chỉ có một người, Mạch Khinh Trần.

Hắn đang..... nấu ăn.

Đây chính là cảnh mà Lâm Trì muốn tưởng tượng cũng tưởng tượng không ra.

Mạch Khinh Trần thích hợp đứng ở trên đỉnh núi cao, bề ngỗ thiên hạ, thích hợp nghịch thiên rồi lưu lại một bóng lưng lạnh lùng, thích hợp gió một thanh hàn kiếm chém xuống..... Nhưng tuyệt đối không thích hợp vào phòng bếp nấu ăn!

Nhưng kì lạ là lúc này Mạch Khinh Trần đúng là đang đứng nấu ăn.

Một cuốn sách nấu ăn chữ mờ mờ đặt trước mặt hắn, Mạch Khinh Trần dùng tư thế cầm kiếm cầm dao, thuần thục thái nguyên liệu, rồi bỏ nguyên liệu vào trong nồi.....

Sau một khắc, thốt nứt ra.....

Mạch Khinh Trần cầm cái xẻng đảo một phen.....

Nồi cũng nứt ra.....

Mạch Khinh Trần rót dầu vào hỗn hợp đồ ăn trong nồi, ánh lửa vọt lên, sáng rực.

Mạch Khinh Trần vung tay áo, lui lại một bước, lửa tắt ngay lập tức, nhưng cả lò bếp đã trở thành một mảnh hỗn độn.

Liếc mắt nhìn, Mạch Khinh Trần lại cầm sách lên, chuyển sang lò bèo kế tiếp, tiếp tục lặp lại hành động vừa rồi.....

Bữa tối bùng lên, món ăn ít hơn so với bình thường, đồ ăn cũng rất đơn giản, nhưng đáng vẻ không đơn sơ lắm, ít nhất không như Lâm Trì đã dự liệu..... Thức ăn cháy thành than.

Gắp một ít rau xanh đưa vào miệng..... Trong nháy mắt, gương mặt Lâm Trì liền vặn vẹo.....

Mặn quá..... Nàng muốn uống nước.....

Nhưng mà, liếc trộm người đang ngồi bên cạnh nàng, Mạch Khinh Trần, Lâm Trì quyết tâm nhắm mắt nuốt xuống.

”Mùi vị thoang thoảng, trong đắng có một chút vị ngọt, ừm, rất mới mẻ.” Lâm Trì gắp thức ăn cho Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần không hề phát giác ra, chậm rãi nhai, khóe mắt cũng không tự giác cong cong.

..... Hắn không có vị giác.

Lâm Trì thoáng chốc hiểu ra, cho nên khi nấu ăn hắn chỉ bắt chước cách chế biến, nhưng chính hắn cũng không biết món ăn có mùi vị gì đi.....

Đột nhiên, nàng thấy có chút khổ sở, chỉ là một chút xú thôi.

Ăn xong bữa này, có thể nói là bữa cơm khó ăn nhất từ khi Lâm Trì đến nơi này, Mạch Khinh Trần dùng khăn vải, ưu nhã thay Lâm Trì lau miệng, hỏi: “Ăn ngon không?”

Lâm Trì gẩy người một cái, trái lương tâm gật đầu: “Ăn ngon.”

Mạch Khinh Trần ôm chặt Lâm Trì, cảm chống trên đầu nàng: “Ta làm.”

Lâm Trì nín cười nói: “Ừ.”

Ngón tay thon dài vuốt tóc nàng, Mạch Khinh Trần hỏi: “Nàng thích ta sao?”

”Hả?”

Lâm Trì ngẩn người, đôi môi mấp máy vài lần, cuối cùng chỉ nhẹ giọng nói: “Không biết.”

~~~~~

Buổi tối, Lâm Tri lăn qua lộn lại không ngủ được.

Mạch Khinh Trần nấu ăn cho nàng..... Chẳng lẽ là vì lấy lòng nàng?

Cái này quá kinh hãi rồi?

Chớp mắt, Lâm Tri nghiêng đầu ngắm khuôn mặt Mạch Khinh Trần, hai mắt hần khép hờ, hô hấp nhàn nhạt.

Bởi vì nàng kháng nghị, nên Mạch Khinh Trần đồng ý mỗi buổi tối ôm nàng ngủ sẽ không coi y phục của nàng nữa nhưng chuyện cùng nhau ngủ vẫn không lay chuyển được.

Cũng may bản thân Lâm Tri cũng không quá quan tâm chuyện này, lúc nàng ở trong thanh lâu, những chuyện nên biết đều đã biết, sau lại đi theo sự phụ sống đầu đường xó chợ, những lúc đói khổ nhất còn chen chúc ngủ chung với một đám nam nhân trong một ngôi miếu đổ nát.

Có thể sống sót mới là quan trọng nhất, những thứ khác, đều không cần so đo làm gì.....

Huống chi, trong mắt Mạch Khinh Trần không có ánh nhìn dâm tà khiến nàng không chịu nổi, trên người hần cũng không có hơi thở dơ bẩn, ô uế, ngược lại, khí tức trên người hần rất sạch sẽ, rất thoải mái, tựa vào trên người hần rất dễ đi ngủ giấc ngủ.

Sợi tóc bạch kim quét qua gương mặt nàng, hơi nhột.

Lâm Tri nắm một nhánh tóc, sờ sờ, thật trơn, lại dùng tay xoắn xuýt một hồi..... Giương mắt lên, chống lại đôi mắt chưa tỉnh ngủ của Mạch Khinh Trần.

”Thế nào?”

Lâm Tri buông tay ra: “Không có gì.”

Mạch Khinh Trần duỗi cánh tay, vòng qua Lâm Tri, kéo nàng gần sát hơn, nhắm mắt lại, bình tĩnh nói: “Ngủ.”

Lâm Tri: “.....”

Nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nàng nghĩ, nhưng nàng không ngủ được làm sao bây giờ? T_T

Cho đến khi Mạch Khinh Trần rời giường, Lâm Tri mới từ từ ngủ say.

Nhưng nàng chưa kịp ngủ bù, liền có người nỗ lực lắc bả vai nàng: “Tiểu thư, tiểu thư, nên đi!”

Lâm Tri dụi dụi mắt: “Buồn ngủ quá.”

Sách Đồng bắt đầu đi: “Tiểu thư, người đứng lên, ta cũng người, lên lưng ta rồi ngủ tiếp.”

Lâm Tri mơ mơ màng màng cười: “Được!”

Sách Đồng ngăn ra, không tiếng động thở dài, nhận mệnh nâng Lâm Tri lên lưng, mấy ngày nay hần đã hoàn toàn quen thuộc với địa hình và vị trí canh gác trong Vô Mịch sơn trang, mấy lần thuận lợi tránh thoát lính đi tuần, một mạch công Lâm Tri leo tường ra ngoài, đưa nàng vào trong xe ngựa hần đã chuẩn bị tốt.

Trong xe ngựa là một lớp đệm thật dày, Lâm Tri lăn trên đệm, ngủ hoàn toàn không có hình tượng.

Sách Đồng phân phó đánh xe ngồi bên ngoài, liền tựa vào vách xe ngựa coi chừng Lâm Tri. Ánh mắt cũng không tự giác trở nên mềm mại, rõ ràng cùng nhau trải qua khổ nạn, có huyết hải thâm cừ không thể không báo, tại sao Lâm Tri có thể sống nhẹ nhõm như vậy, ăn, ngủ rồi lại ăn, dường như không để ý bất cứ chuyện gì.....

Nhưng mà, cũng đúng, như vậy mới đúng là tiểu thư của hần.

Hần vẫn còn nhớ một ngày kia, một thiếu niên mặc áo xám đẩy một đồng hồ ồn ã ra, đưa tay về phía hần đang nằm co quắp bên trong, đã sớm sợ đến mức không thể động đậy, thanh âm trong trẻo nói: “Đi ra đi, ta không ăn người!”

Xuất hiện trong tâm trí hần là một thiếu niên đang cúi đầu nở nụ cười, xinh đẹp làm mờ mắt tất cả mọi người.

Xe ngựa vững vàng chạy được một hồi lâu, qua vài canh giờ mới dừng lại trước một tòa thành.

Cùng lúc đó, Vô Mịch sơn trang.

Lăng Họa sợ hãi kêu: “Thiếu phu nhân không thấy!”

Lăng Thư xem thường: “Làm sao có thể! Sơn trang chúng ta lớn như vậy, người tìm lại xem!”

Kỳ Mặc từ từ đi tới, âm thanh trầm thấp: “Không cần tìm nữa, Lâm bá phụ cũng biến mất, xem ra là bọn họ cùng nhau rời đi.”

Nghe vậy, Lăng Họa không khỏi chán chường nói: “..... Đây, công tử trở lại làm sao bây giờ?”

Sắc mặt ba người đều trở nên khó coi.....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8-1

Lúc Lâm Tri tỉnh lại đã là sau giữa trưa, nàng ngược mắt nhìn trần nhà xa lạ, mờ mịt một hồi, đến lúc Sách Đồng bụng thức ăn vào, nàng mới tỉnh táo lại.

Lâm Tri vừa ăn như hồ đói vừa hỏi: “Đây là nơi nào? Chúng ta sẽ ở lại đây bao lâu?”

Sách Đồng lặng lẽ nhìn nàng ăn, rồi nhét y phục mới vừa mua vào trong ngực Lâm Tri nói: “Chúng ta trước tạm ở lại trấn nhỏ bên dưới Vô Mặc sơn trang, đợi sự phụ ngài trở lại, bên ngoài đều là Lệnh Truy Nã ngài, tiểu thư thay y phục trước đi.”

Lâm Tri bận rộn mở bọc y phục trong tay, đến lúc thấy kiểu dáng y phục bên trong, tâm tình thoáng chốc sụp đổ: “Thật sự phải mặc y phục kiểu này sao?”

Sách Đồng đáp như chém đinh chặt sắt: “Phải!”

..... Hắn đã bắt mất việc một tiểu cô nương cứ thích mặc nam trang ra đường lâu rồi!

Thay y phục xong, Sách Đồng còn đặc biệt nhờ bà chủ khách điếm vấn tóc cho Lâm Tri, tóc rối trước trán được cắt bằng, mềm mại rũ xuống trán, che lại nửa đôi mắt, tóc mai búi lệch, cắm một cây trâm ngọc màu tím, bà chủ còn hào tâm giúp Lâm Tri thoa chút son phấn.

Nhìn lại mình trong gương đồng, Lâm Tri đã hoàn toàn không nhận ra cô nương thoát nhìn vô cùng thanh tú trong gương kia rốt cuộc là ai.

Sách Đồng rất hài lòng, nếu đem so sánh với bức họa trên lệnh truy nã thì không thể nhìn ra là cùng một người. Vì vậy hắn vội lời Lâm Tri ra đường lớn, nói cho oai là dẫn nàng đi nghiệm thu thành quả.

Mặc dù Lâm Tri cảm thấy loại hành động nghiệm thu thành quả này thật sự rất ngu ngốc, nhưng cuối cùng vẫn lẳng lặng đi theo hắn. Ừm, hình như..... đã rất nhiều ngày nay nàng không ra ngoài dạo phố rồi.

Mặc dù ngoài miệng nói là đi dạo phố, nhưng chưa dạo được bao lâu, Lâm Tri đã cảm thấy thà rằng nàng ở trong khách sạn còn hơn.....

Nhìn nàng như vậy, Sách Đồng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, bèn mua một vài nhu yếu phẩm cần thiết, liền dẫn Lâm Tri đến quán rượu.

Một bàn món ăn ngon khiến Lâm Tri mặt mày hớn hở ngay tức khắc. Sách Đồng rất sầu khổ, nuôi tiểu thư thế này khiến hắn có cảm giác giống như đang chăn heo?

Đang lúc buồn rầu, một nhóm người tiến vào trong quán rượu, không gian vốn ồn ào nhất thời trở nên tĩnh lặng.

Lâm Tri ngẩng đầu liếc nhìn, thiếu chút nữa nghẹn.

Đỗ Nhược!

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là chạy mau!

Thân thể nàng còn chưa kịp động, liền bị Sách Đồng nhanh chóng đè lại. Hắn hạ thấp giọng, nói: “Tiểu thư, nếu như ngay cả bọn họ cũng không nhận ra ngài, vậy từ nay về sau chúng ta không cần phải trốn nữa.”

Lâm Tri: “.....”

Ta không thèm! Ăn mặc như vậy, nếu bị phát hiện còn khó chạy trốn hơn!

Cũng may đám quan sai cũng không có tâm tư tìm người. Bọn họ cúi đầu, thần sắc buồn bã, y phục xốc xếch, giống như vừa mới bị người ta đùa giỡn.

Bọn họ ngồi vào một chiếc bàn trong góc, không ngừng nhỏ giọng oán trách.

Lâm Tri liếc mắt qua nhìn trộm, mới phát hiện ra trong đám quan sai, y phục Đỗ Nhượng là chật vật nhất. Phát quan của chàng bị tháo xuống, mái tóc dài đen mượt xõa tung trên vai, trên trường bào còn lưu lại khá nhiều dấu son môi đỏ tươi, cũng may ánh mắt Đỗ Nhượng luôn trong suốt, đáng người thanh nhả nên mới không bị người khác hình dung là bị thâm.

..... Nhưng mà, tại sao Đỗ Nhượng lại trở nên chật vật như vậy?

Mấy vị quan sai còn lại gọi rất nhiều đồ ăn, chỉ có mình Đỗ Nhượng dường như không có khẩu vị, nên chỉ gọi một bầu rượu rồi chậm rãi nâng tay tự rót tự uống.

Người khác gấp thức ăn cho hần, hần cũng chỉ cười cười cự tuyệt.

Lén nhìn thêm mấy lần, Lâm Tri cũng đại khái nhận ra, hôm nay tâm tình Đỗ Nhượng không tốt.

Một lần kia hình như cũng giống như vậy. Đỗ Nhượng trực ở Hình bộ, xử lý xong công văn liền một người cùng một bầu rượu ngồi ở trong viện, vẻ mặt lạnh nhạt, chậm rãi uống, uống đến khi say lại dựa vào bàn đá nghỉ ngơi, mặc cho gió đêm thổi lất phất vào thân hình gầy gò. Kết quả chưa đến nửa đêm liền tỉnh lại. Chàng chống tay đứng lên, mơ mơ màng màng một hồi lâu rồi lại ngồi trở lại.

Lâm Tri đương nhiên cũng nhìn thấy hần say bất tỉnh nhân sự ở trong viện, bèn đánh bạo đi tới bên cạnh hần, đến nơi mới phát hiện Đỗ Nhượng bị bệnh rồi.

Không những sắc mặt đỏ bừng, mà thần trí cũng mơ hồ không rõ.

Nửa kéo nửa ôm, cuối cùng Lâm Tri cũng dìu được Đỗ Nhượng vào trong phòng. Nàng dứt cho hần một chén nước nóng, lại tìm vài tấm chăn bọc Đỗ Nhượng thật kín, rồi mới ngồi bên giường, chống tay nâng cằm, cẩn thận dò xét Đỗ Nhượng.

Người mình ái mộ ý thức không rõ ngã ở trước mặt, nàng cư nhiên không có một chút tà niệm, cứ như vậy chống cằm nhìn chăm chăm vào dung nhan như ngọc của Đỗ Nhượng, xem mãi cũng không ngán.

Sau lại mơ mơ hồ hồ ngủ quên bên giường, tỉnh lại mới phát hiện nàng thế nhưng đang nằm trên giường Đỗ Nhượng.

Đỗ Nhượng thấy nàng tỉnh, bèn chậm rãi đi tới, trên người hần có mùi xà phòng nhân nhạ dễ ngửi, giọng nói ôn văn nhả nhận trước sau như một: “Tôi hôm qua đa tạ cô nương chăm sóc, chỉ là tại hạ không biết cô nương là ai..... Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Đây là lần đầu tiên Lâm Tri được đối mặt nói chuyện với người nàng yêu thầm bấy lâu nay, nên nàng không để ý thấy vẻ đề phòng trong giọng nói của Đỗ Nhượng, vội bật dậy, bỏ lại một câu “Ta họ Điền” liền chạy như điên, thoát cái đã biến mất.

Lâm Tri đặt đĩa xuống, có chút khổ sở.

Hôm nay nàng trở thành phạm nhân vượt ngục, Đỗ Nhượng lại là mệnh quan triều đình, chuyện giữa bọn họ càng không thể nào.

Đặt đĩa xuống, nàng cảm thấy nếu mình còn tiếp tục nhìn lên như vậy, sớm muộn gì cũng bị Đỗ Nhượng phát hiện. Nàng nói với Sách Đồng rằng muốn đi vệ sinh, rồi lên ra hậu viện của quán rượu hóng mát.

Hậu viện chất đất không ít đồ vật này nọ, có chút hỗn loạn, Lâm Tri tìm nơi sạch sẽ ngồi xuống, vốn định chờ nhóm người Đỗ Nhượng đi khỏi rồi mới ra ngoài.

Đáng tiếc, nàng mới ngồi xuống chưa đầy nửa khắc, cũng thấy Đỗ Nhượng từ trong quán rượu đi ra!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8-2

Đỗ Nhượng vốn không thích uống rượu, nhưng trong lòng chàng bây giờ có quá nhiều điều phiền muộn, nín chặt lấy trái tim khiến chàng thấy khó thở nên mới tìm rượu giải sầu.

Nhưng càng uống lại càng thấy khó chịu, trong lòng buồn bực, nhức nhối khó mà diễn tả thành lời.

Đúng, hần đang lo lắng, lo lắng cho một phạm nhân.

Lần này hần rời khỏi Dương Minh không phải vì lòng bất phạm nhân, chỉ là tiện đường, mà phạm nhân..... Đáng lẽ hần chỉ cần nói là phạm nhân hiện đang bị Vô Mặc Sơn trang giam giữ, cho nên không cần nữa truy xét tiếp nữa.

Nhưng vừa nhắm mắt lại, hần lại không kim lòng được nghĩ đến một đêm kia, khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ cùng xúc cảm mềm mại trên môi.

Cứ nghĩ đến đây, hần lại không đành lòng nhìn thấy nàng chết.

..... Không đành lòng.

Đi vòng qua hậu viện sau quán rượu, xa xa nhìn thấy một cô gái cúi đầu an tĩnh ngồi một chỗ, tóc đen được vấn lên bởi một cây trâm Từ Ngọc, vừa dịu dàng lại vừa xinh đẹp.

Đỗ Nhượng liếc mắt nhìn, bỗng chàng nhớ tới Lâm Tri, sau đó lại lắc đầu cười khổ..... Nàng ấy làm sao có thể ở đây lúc này, hơn nữa chỉ cần nhìn nàng kia không mặc nam trang cũng biết là không thể nào. Hần đặt tay lên trán tự hỏi, ta đây làm sao vậy, gặp cô nương nào cũng đều nhớ tới nàng.

Chàng bước tới bên cạnh giếng, ấn vào cơ quan, một dòng nước nhỏ chảy xuống qua ống trúc.

Đỗ Nhượng dùng tay hứng nước, hất lên mặt. Từng giọt nước lạnh chạm vào mặt, thông tận óc, cơn lạnh khiến thần kinh chàng từ từ buông lỏng.

Tỉnh táo lại đi, Đỗ Nhượng.

Lau hết nước trên mặt, chàng đứng thẳng dậy, lại phát hiện cô nương kia vẫn duy trì tư thế kia, ngồi ở chỗ đó.

Thời tiết không tính là ấm, nàng là một cô nương lại ngồi ở chỗ này, sẽ không có chuyện gì chứ.....

Đỗ Nhượng đi tới, nhẹ giọng hỏi: “Cô nương, nàng bị thất lạc người nhà sao?”

Cô gái lắc đầu.

Đỗ Nhượng: “Nàng đang chờ người?”

Cô gái tiếp tục lắc đầu.

Đỗ Nhượng thấy nàng, lại nhớ đến Lâm Tri, không khỏi mềm lòng, dịu dàng nói: “Hay là cô nương gặp phải phiền toái gì, có cần tại hạ giúp một tay không?”

Cô nương này hình như không chịu được mấy câu hỏi của hần nữa nên nâng váy, tư thế vô cùng quen mắt và vụng về chạy ra ngoài.....

Lần này Đỗ Nhượng phản ứng nhanh hơn, hần nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô gái.

“Lâm Tri, đứng lại.” Giọng chàng khẳng định.

Lâm Tri định hích cùi chỏ, lại nhớ tới ngực Đỗ Nhượng vừa mới bị thương, nên vội dừng lại, còn Đỗ Nhượng thì dùng lực kéo cả người nàng lại, tóc dài múa ra đường cong xinh đẹp trên không trung, đồng thời cũng lộ ra gương mặt Lâm Tri.

Đỗ Nhượng chỉ nghe trái tim mình nhảy lỡ một nhịp trong nháy mắt.

..... Hần vẫn chưa nhìn thấy Lâm Tri mặc nữ trang bao giờ, cũng chưa từng thực sự nhìn thấy khuôn mặt Lâm Tri.

Đôi mắt Lâm Tri sụp xuống, rồi đột nhiên tiến sát mặt Đỗ Nhượng, định dùng lại chiêu cũ.

Đỗ Nhượng giữ đầu vai của nàng, không để cho nàng tiến lại gần, đồng thời không nhịn được hỏi: “Sao nàng không ở Vô Mặc Sơn trang.....”

Lâm Tri buồn bực trả lời: “Ta trốn đi.” Nghĩ tới đây, mặt nàng càng như đưa đám, làm bầm: “Sớm biết thế này ta liền ở lại đó, người muốn bắt ta thì bắt đi, dù sao đợi có cơ hội ta sẽ trốn tiếp.”

Cô nương này thật là, phạm nhân lại dám khoác lác cô sĩ nói có cơ hội sẽ chạy trốn trước mặt quan sai.

Nhưng lúc này Đỗ Nhượng lại chỉ thấy buồn cười, bỗng chàng nhớ tới một chuyện: “Làm sao người biết..... Ăn mặc như vậy?” Nghĩ tới thái độ của Mạch Khinh Trần ngày đó, hần hơi cau mày, “Mạch Khinh Trần đối với người.....”

Không đợi chàng nói xong, Lâm Tri đã xen vào: “Àch, trừ buổi tối thích ôm ta ngủ thì tính ra hần đối với ta rất tốt lắm.”

Đỗ Nhượng: “.....”

Lâm Tri không hiểu nhìn sắc mặt Đỗ Nhượng đột nhiên đen sì, đột nhiên hần lôi kéo tay nàng khiến chân lão đạo vài bước.

“Này này, người nhẹ một chút, đau tay ta.....”

Chính Đỗ Nhượng cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận, chàng chỉ nói: “Rốt cuộc người có biết người là một cô nương không? Cô nương chưa xuất giá sao có thể ngủ cùng giường với nam tử!”

Lâm Trì nhỏ giọng, bất mãn nói: “Ta với ngươi cũng không phải chưa từng ngủ chung một giường.”

Đỗ Nhược nghe vậy liền tránh tầm mắt nàng, mặt ửng đỏ: “Khi đó ta không có ý thức, không tính.”

Lâm Trì càng thêm bất mãn: “Tại sao không tính! Rõ ràng ta với ngươi từng ngủ chung giường, ngươi không muốn thừa nhận sao!”

Trước kia khi Đỗ Nhược bị bệnh, nàng cũng từng chăm sóc chàng mấy lần, có một lần thời tiết quá lạnh, khiến nàng rét run cầm cập, liền muốn nằm bên cạnh Đỗ Nhược cho ấm. Ai ngờ tại vì giường đệm thật sự quá thoải mái nên nàng liền ngủ quên. Khi tỉnh lại, bốn mắt nhìn nhau, mấy ngày sau đó, sắc mặt Đỗ Nhược đều cực kỳ cổ quái.....

Hừ, cứ coi như không thích nàng, nhưng rõ ràng là chuyện đã xảy ra, sao chàng lại không thừa nhận?

Đúng lúc chỗ hai người đứng có đoàn người đi qua, tiếng tranh chấp làm cho người chú ý. Mọi người rồi rít đưa mắt nhìn như muốn nhạo báng Đỗ Nhược: “Ai u, đáng dấp phong độ, không ngờ là một tên phụ tình bạc nghĩa”, “Đám làm không dám nhận, thật vô si, thật vô si”.

Đỗ Nhược không biết nói gì, đành trước lời Lâm Trì trở về quán rượu rồi nói sau.

Chàng còn chưa kịp hành động, đột nhiên nghe có người cao giọng hét lên “Tìm được rồi”, theo sau là một hồi tiếng vó ngựa dồn dập và khói bụi cuộn cuộn.

Trong chớp mắt, hai người đã bị cả đám người ngựa vây quanh.

Kỳ Mặc tung người xuống ngựa, giọng điệu mặc dù vẫn còn nhã nhặn, nhưng đã có chút máy phần gấp rút: “Lâm tiểu thư, xin cùng tại hạ trở về.”

Đỗ Nhược ngăn trước người nàng: “Xin lỗi, nàng là phạm nhân Bồn quan bắt được, ta sẽ không để cho ngươi mang nàng đi.”

Nghe vậy, mắt Kỳ Mặc lóe lên tia sắc lạnh: “Phạm nhân ở đâu ra, đây rõ ràng là thiếu phu nhân nhà ta, nếu Đỗ đại nhân có ý muốn cướp người với thảo dân, vậy đừng trách tại hạ không nể mặt.”

Đúng lúc Lăng Thư cũng vừa đến, dứt khoát tung người xuống ngựa, đi thẳng về phía Lâm Trì: “Kỳ Mặc, nói nhảm với hấn làm gì, bản đại gia thấy, cướp người nên trực tiếp giành thì hơn!” Lăng Thư lại quay đầu nhìn về phía Đỗ Nhược, cợt nhả nói: “Bại tướng, ở thanh lâu tuy ngây ngô nhưng thoải mái? Có muốn bản đại gia cho ngươi đi thêm một lần hay không?”

Lúc này, người trong quán rượu nghe thấy động tĩnh đều đi ra xem trò.

Chúng quan sai thấy Đỗ Nhược đang đứng trước người của Vô Mặc Sơn trang, chỉ cảm thấy khổ không nói lên lời.....

Bọn họ vừa mới thoát khỏi thanh lâu, Đỗ đại nhân, ngài nói xem, tại sao ngài cứ chấp nhất như vậy!

Nhân lúc bọn họ đang nói chuyện, Lăng Thư vung trường đao bỏ về phía Đỗ Nhược.

Đáng tiếc đao chưa bỏ xuống đã bị người chặn lại, Lâm Trì dùng một tay nắm chặt thân đao, máu chảy xuôi theo cánh tay trắng nõn, rõ ràng là đã bị đao cắt vỡ bàn tay. Lâm Trì cắn môi dưới, gương mặt quật cường, không mấy may suy chuyển.

Nhìn thấy Lâm Trì cương quyết như thế, Lăng Thư bị dọa sợ đến mức tay run một cái, thanh đao rơi trên mặt đất.

Nàng làm vậy khiến không ai dám động thủ với Đỗ Nhược động thủ, nhưng cũng không dám để Đỗ Nhược mang Lâm Trì rời đi.

Hai bên không thể làm gì khác ngoài căng thẳng chờ đợi.

Cho đến một khắc sau, một thanh âm trầm thấp vang lên.

”Tại sao phải rời đi?”

Bóng người màu bạc như mũi tên phi vọt tới, trong chớp mắt, khi chưa ai kịp thấy rõ là cao nhân phương nào, Mạch Kinh Trần đã đứng trước mặt Lâm Trì.

Chỉ nhìn một bên mặt Mạch Kinh Trần là đủ khiến cả đám người thấy ngẩn ngơ, khách điểm vốn đang ồn ào chỉ bởi vì người mới đến mà trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Mạch Kinh Trần rũ mắt, lặp lại câu hỏi vừa rồi, giọng điệu bình thản, trên khuôn mặt không vẻ mặt dư thừa nào lại có thể khiến cho người khác cảm thấy buồn thương thay.

Lâm Trì vừa rồi còn hung dũng ngăn cản Lăng Thư, chớp mắt thấy người kia xuất hiện thì khí thế ban nãy chợt biến thành bong bóng xì hơi...

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9

Lâm Trì tự thấy nàng không cần phải giải thích với hắn bất kỳ điều gì.

Nàng muốn đi thì đi, giữa nàng và hắn vốn chẳng có lí do gì đáng để nàng nhất định phải lưu lại.

Nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ này của Mạch Kinh Trần, Lâm Trì bất giác cảm thấy không biết nói những lời này thế nào để hắn hiểu.

Đang lúc không khí rơi vào trầm mặc, Đỗ Nhược chậm rãi bước ra, đứng ở bên cạnh Lâm Trì, cúi đầu hướng Mạch Kinh Trần nói: “Điện hạ, Lâm Trì hiện là phạm nhân dưới trướng thần, hi vọng Điện hạ có thể tránh đường để ty chức áp giải nàng trở về Dương Minh, hơn nữa.....”

“Vết thương trên tay nàng cũng cần đại phu giúp băng bó lại.” Chàng liếc mắt nhìn vết thương trên bàn tay Lâm Trì vẫn không ngừng chảy máu, trong lòng chợt lóe lên cảm giác mà ngay cả chính bản thân hắn cũng không hiểu rồi lại biến mất vô tung như chưa từng xuất hiện.

Lâm Trì không phải là kẻ ngu ngốc, tất nhiên hiểu ngụ ý trong lời nói của Đỗ Nhược.

Nàng vượt ngục bị bắt trở về chắc chắn sẽ không có quả ngon ăn, bất giác nàng dịch lại gần Đỗ Nhược một bước, thanh âm nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe rõ:

“Ta không muốn trở về cùng người.”

Mạch Kinh Trần nhướn mày, không thèm nhìn Đỗ Nhược lấy một cái, đi thẳng tới kéo Lâm Trì vào lòng.

Động tác này của hắn thật thuần thực như đã làm qua cả nghìn lần, tự nhiên như mây bay nước chảy.

Lâm Trì giãy giụa, cố gắng thoát khỏi vòng ôm bá đạo của hắn.

Rắc rắc.

Chỉ cần dùng một tay, Mạch Kinh Trần dễ dàng làm trật khớp chân Lâm Trì, tác phong giống hệt lần đầu tiên hắn làm trật tay nàng, không hề trì hoãn cũng chưa thêm báo nàng một câu đã dùng bạo lực trấn áp.

Lâm Trì cảm thấy thật vô lực.....

Đỗ Nhược chuyển bước, đứng thẳng lưng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngăn trước mặt Mạch Kinh Trần: “Điện hạ.....”

Mạch Kinh Trần nhẹ nhàng vung tay áo, trong nháy mắt, Đỗ Nhược đã bị ném bay cách xa mấy chục bước, lưng đụng vào mặt tường phía sau quán nhỏ, sau đó nặng nề ngã trên mặt đất. Hắn vươn tay đè chặt ngực, khạc ra một búng máu.

Đám quan sai đi theo Đỗ Nhược vì ngại khí thế kinh người của Mạch Kinh Trần nên chỉ đứng chôn chân tại chỗ, không ai dám đi đỡ Đỗ Nhược.

Lâm Trì đau lòng nói: “Mạch Kinh Trần! Thả ta xuống!”

Mạch Kinh Trần: “Không thả.”

Đứng trước Mạch Kinh Trần, Lâm Trì có tay chân mà cũng như vô dụng. Nàng tức giận cắn bả vai Mạch Kinh Trần một cái thật mạnh. Cũng bởi vì quá tức giận cho nên vết cắn vừa sâu vừa ngoan, ngay cả chính Lâm Trì cũng nghĩ thấy mùi máu tươi đang ngập đầy khoang miệng.

Nàng chết đứng, quên cả cắn tiếp, chỉ biết ngậm bả vai hắn. Còn Mạch Kinh Trần lại không có chút phản ứng nào, ôm Lâm Trì bước lên xe ngựa.

“Tại sao phải rời đi?” Hắn nhún vai hỏi nàng lần thứ ba.

Lâm Trì chậm rãi buông tha cho hắn, quay đầu khoanh tay lại làm như không nghĩ đến ý Mạch Kinh Trần.

Chắc hẳn nhìn ra Lâm Trì đang giận dữ, Mạch Kinh Trần dọa nạt: “Không trả lời ta liền trở lại giết tên kia.”

Lâm Trì bực tức quay đầu lại hét vào mặt hắn: “Sao ta lại không thể đi!”

Mạch Kinh Trần trầm tư một lát rồi đưa ra một câu trả lời đơn giản nhất đúng ý hắn: “Nàng phải yêu thích ta, gả cho ta, ở bên ta, theo ta đến chết.”

Lâm Trì co quắp khoe miệng: “Tại sao?”

”Ta muốn như vậy.” Mạch Khinh Trần chuyển mắt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ: “Như vậy không tốt sao?”

Lâm Trì: “Dĩ nhiên là không! Chúng ta căn bản..... Căn bản là.....” Rõ ràng nàng cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng nàng lại không nói ra được là chỗ nào, “Chúng ta căn bản là không thân quen.....”

Nghe nàng nói xong, Mạch Khinh Trần hoàn toàn không cảm thấy đây vấn đề này là chứng ngại giữa hai bọn họ: “Bây giờ bắt đầu thân quen.”

Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu ý nhau!

Nàng vừa lo lắng thay cho Đỗ Nhược vừa phần nộ vì bị hấn tháo trật khớp chân nên không nhịn được bật thốt lên: “Nhưng ta hoàn toàn không thích người!”

Mạch Khinh Trần rũ mắt, con người dài nhỏ mà xinh đẹp, tĩnh lặng như bức tranh thủy mặc, từng sợi tóc màu ngân bạch rủ xuống, vừa tùy ý vừa phóng đãng. Hấn làm như không thèm để ý chỉ chuyên chú ngắm mắt nhìn nàng, vẫn bình tĩnh như thường: “Vậy thì từ bây giờ hãy thích ta.”

Bàn tay thon dài tay nâng bàn tay bị thương của Lâm Trì lên.

Máu đã nhuộm đỏ hơn nửa bàn tay nhỏ nhỏ, miệng vết thương hở ra, sâu đến mức thấy cả xương, rất đáng sợ.

Mạch Khinh Trần xem xét trong chốc lát rồi tiện tay mở ngăn kéo trên xe ngựa, lấy ra một chiếc bình ngọc màu lục, mở nút, đầu ngón tay phết lấy một ít cao trong bình, tỉ mỉ vẽ loạn trên miệng vết thương trên tay nàng.

Loại cao này có được hiệu cực tốt. Một lát sau, cảm giác mát rượi dần dần thay thế đau đớn. Lâm Trì không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhõm. Mạch Khinh Trần không giờ trở lưu manh, từ đầu tới cuối đều rất nghiêm túc bôi thuốc cho nàng, cơ hồ gần như không làm nàng đau.

Nhìn hấn chăm chú bôi thuốc cho mình, Lâm Trì cắn môi dưới, nhất thời không thể nói nên lời ngoan tuyệt dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của hấn.

Chợt nhớ tới cái gì, Mạch Khinh Trần thuận miệng hỏi: “Vết thương lần trước của nàng đã lành chưa?”

Lâm Trì trả lời theo bản năng: “Vết thương nào?”

Mạch Khinh Trần: “Trên mông nàng, muốn ta giúp nàng bôi thuốc sao?”

Lâm Trì giật mình, chỉ sợ hấn lại cởi quần mình ra bôi thuốc, vội đáp: “Đã tốt hơn nhiều! Không cần!”

Nghe nàng nói vậy, Mạch Khinh Trần khẽ gật đầu, cũng không truy hỏi gì thêm. Thấy hấn muốn cất lọ thuốc, Lâm Trì sững sốt: “Vậy còn người?”

Mạch Khinh Trần: “Ta?”

Lâm Trì nhẹ giọng như chợt dạ: “Bả vai của người.....”

Lúc này, Mạch Khinh Trần mới nghiêng đầu nhìn thấy vết thương trên bả vai do Lâm Trì cắn, máu đã thấm ra tận ngoài bào.

Hoi mở vạt áo, Mạch Khinh Trần lấy khăn tay lau qua loa vết máu trên bờ vai, rồi không thèm quan tâm nữa.

Lâm Trì cắn cắn môi dưới, cúi thấp nói: “Ta không chạy trốn đâu, người lấy thuốc ra đi, ta giúp người bôi thuốc.”

Mạch Khinh Trần nhìn nàng, có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn làm theo lời Lâm Trì, đưa lọ thuốc cho nàng.

Lâm Trì cũng cảm thấy rất mâu thuẫn, nguyên tắc của nàng từ trước đến giờ là người tốt với ta ta liền đối với người tốt, người đối với ta không tốt ta cũng sẽ không để người sống yên. Mạch Khinh Trần đã thương Đỗ Nhược, hơn nữa còn làm trật cánh tay của nàng, không để ý cảm xúc của nàng đã tóm nàng trở về, theo lý thuyết nàng nên rất ghét hấn mới đúng. Thế nhưng không phải lúc nào hấn cũng đối xử với nàng không tốt, như lúc này chẳng hạn, hấn thay nàng bôi thuốc còn nghiêm túc hơn chính nàng làm.

Lâm Trì không được tự nhiên nhận lọ thuốc trong tay Mạch Khinh Trần, nửa quỳ trong xe ngựa, nghiêng người qua bôi thuốc cho Mạch Khinh Trần.

Quả đúng là được thượng hạng!

Lâm Trì vừa thoa thuốc lên vết thương cho hấn, tiện thể suy nghĩ xem kế tiếp nên làm thế nào, đột nhiên thân thể bị ai kia nhấc lên ôm trong vòng tay.

Thân thể Lâm Trì cứng đờ, theo bản năng muốn chạy trốn khỏi vòng ôm của hấn.

Mạch Khinh Trần buộc chặt cánh tay, hai tay như gong cùm siết chặt lấy Lâm Trì vào trong ngực, đôi môi mềm mại khẽ in lên cổ nàng, thanh âm thanh tao nhã, trong vắt thủ thi bên tai nàng:

”Đừng đi.....”

Thanh âm vẫn vô cảm như xưa, nhưng vào tai Lâm Tri lại giống như giọng một đứa bé đang làm nũng, chỉ biết ôm lấy món đồ chơi duy nhất của hắn, chết cũng không chịu buông tay.

“..... Ở lại.”

Lâm Tri thờ dài, đột nhiên cảm thấy sinh khí với cái tên mặt dày này thật lãng phí thời gian.

Hắn chỉ là một đứa trẻ tùy hứng, hắn căn bản..... cái gì cũng không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 10

Không thể không nói Kỳ Mặc thật sự là quân sự có năng lực vô cùng xuất chúng.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủn, toàn bộ Vô Mặc sơn trang đã hoàn toàn bị bao phủ bởi lụa đỏ, cả đêm tú nương tranh thủ may giá y, chế tạo kiểu hoa một cách gấp gáp, bố trí bàn tiệc đầy đủ, thiệp mời được phân phát toàn võ lâm, dĩ nhiên bọn họ có tới hay không cũng chẳng sao, làm vậy vốn chỉ để thông báo mà thôi.....

Bạn trước bạn sau, vấn đề lớn nhất là cao đường.

Phụ hoàng và mẫu hậu của Mạch Kinh Trần ở tận Dương Minh, trong vòng một ngày khẳng định không đến kịp, về phần phụ thân Lâm Tri..... Không may đã bị thất lạc.

Lăng Thư xem thường: “Thôi đi, trong《 Bức hôn nữ tử nhà lãnh》là trực tiếp bãi đường rồi động phòng, đâu có phức tạp như vậy.”

Kỳ Mặc: “Đó là thoại bản ở bên trong!”

Lăng Thư vuốt dao, nhếch miệng: “Người cảm thấy những chuyện chúng ta đang làm rất chân thật sao?”

Kỳ Mặc trầm mặc hồi lâu, nói: “Đây là.....”

Lăng Thư nhướn mày lên nhìn hắn, dáng vẻ dương dương tự đắc: “Những bước này họ phải làm khi thành thân đều là hình thức mà thôi, người biết trọng điểm là cái gì không?” Chỉ vào gian phòng, lời lẽ chính nghĩa khắc ra hai chữ thật to, “—— động phòng!”

Trong tân phòng.

“..... Chuyện này thật là huyền hoặc.....”

Lâm Tri càng lúc càng tuyệt vọng đập vào xích sắt trên cổ, mũi phượng trên đầu lung lay, nhanh như chớp rơi trên mặt đất, thị nữ nhanh chóng nhặt lên, đội lên đầu Lâm Tri lần nữa, bình tĩnh nói: “Thiếu phu nhân, ngài cứ tiếp tục.”

..... Không cần phải tự tin ta trốn không thoát có được hay không!

Trong phòng chỉ có nàng và thị nữ giúp nàng mặc giá y, đánh ngất thị nữ là việc đơn giản vô cùng, vấn đề là Mạch Kinh Trần lại buộc một đầu khác của xích sắt ở chân giường!

Chẳng lẽ nàng thật sự phải mang cái giường này theo sao?

Trong lúc suy tư, thị nữ kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Một bóng đen nhanh chóng vọt tới, kéo Lâm Tri bỏ chạy.

Lâm Tri: “..... Mau, mau phá xích sắt.”

Tác Đồng cúi đầu nhìn qua một cái, quả quyết vung kiếm chém vào chân giường, mặc dù chân giường làm bằng vật liệu gỗ rất tốt, nhưng cũng không chịu được kiếm của Tác Đồng, rất nhanh đã vỡ thành hai mảnh, giường trong nháy mắt sụp xuống một bên. Tác Đồng thu kiếm, kéo xích sắt ra, sau đó kéo tay Lâm Tri tiếp tục chạy.

Mới vừa chạy ra khỏi cửa phòng, không đợi Lâm Tri vui mừng, đã nhìn thấy Lăng Thư và Lăng Họa đứng bên ngoài.

Lăng Thư cợt nhả nói: “Lâm bá phụ đặc biệt chạy tới chủ trì hôn sự sao?”

Tác Đồng mặc kệ hấn, nói khẽ với Lâm Tri: “Ta ở lại cản trở, người chạy trước đi.”

Lăng Thư rút đao: “Này này, đừng như vậy, nếu đã thương bá phụ thì công tử sẽ mất hứng đấy.....”

Không đợi hấn nói xong, Tác Đồng đã cầm kiếm xông tới.

Phối hợp quá ăn ý, dường như vào lúc Tác Đồng mở miệng, trong nháy mắt thân hình của Lâm Tri đột nhiên lao ra ngoài, di chuyển nhanh chóng trên mái hiên, Lăng Họa đuổi theo sau lưng nàng, nhưng cho dù là tốc độ hay sự linh hoạt cũng kém Lâm Tri không ít, bị Lâm Tri bỏ rơi dễ dàng, vách tường sơn trang gần ngay trước mắt.

Trong lòng nàng vui mừng, lúc sắp nhảy xuống, giữa không trung lại bị người ôm lấy.

Lúc rơi xuống đất Lâm Tri đã nằm ở trong ngực người kia.

Từng sợi tóc màu bạc xỏa xuống, lấp lánh như ánh sáng lộng lẫy của nước chảy, khiến gương mặt của Mạch Kinh Trần càng đẹp đến không giống người thường, cổ tình lúc này hấn lại mặc hồng y, đôi lập sắc thái mãnh liệt khiến cho người ta có loại cảm giác chấn động mạnh mẽ không thể hình dung.

Lúc Lâm Tri ngẩng ra thì Mạch Kinh Trần đã cúi người hôn xuống.

Một nụ hôn lạnh lẽo không có nhiệt độ, nhân tử phản kháng trong cơ thể nháy mắt bị khơi lên, Lâm Tri không chút do dự cắn phá môi của Mạch Kinh Trần!

Kết quả không có bất ngờ nào xảy ra, cảm bị Mạch Kinh Trần làm trật.....

Lâm Tri giãy giụa, tay chân bị Mạch Kinh Trần giam cầm trong ngực, hoàn toàn không thể động đậy.

Mùi máu tươi nhàn nhạt lan tỏa trong miệng Lâm Tri, chất lỏng ấm áp mà tanh mặn thậm chí khiến môi Mạch Kinh Trần cũng ẩm hơn, thế nhưng dù sao đi nữa thì mùi vị chỉ có thể lộ ra tuyệt vọng cùng bất chấp tất cả.

Không biết qua bao lâu, Mạch Kinh Trần mới thả môi Lâm Tri ra, trên môi của hấn nhuộm huyết sắc, nhìn đặc biệt thấy ghê mình.

Sửa cằm của Lâm Tri lại như cũ, Mạch Kinh Trần không lộ ra bất cứ vẻ gì nhìn nàng: “Tại sao lại muốn trốn?”

Lâm Tri dường như trong nháy mắt bật thốt lên: “Ta không muốn thành thân với người!”

Mạch Kinh Trần: “Thành thân với ta không được sao?”

Lâm Tri vút mũi phượng trên đầu xuống đất, tức giận nói: “Không ai thích bị người dùng xích sắt trói lại ép buộc thành thân cả!”

Mũi chân Mạch Kinh Trần vừa nhấc, nhấc mũi phượng lên, tỉ mỉ đặt lên đầu Lâm Tri lần nữa, nói: “Trang phục hôm nay rất đẹp mắt.”

Lâm Tri: “.....”

Thật vô lực.

Ngón tay Mạch Kinh Trần hơi lạnh thay Lâm Tri sửa lại tóc mái có vẻ xóc xếch, muốn ôm nàng về.

Lâm Tri tiếp tục giãy giụa: “Tại sao phải là ta? Người không thể tìm người khác sao?”

Đầu ngón tay xẹt qua cái trán rơi vào bên má Lâm Tri, khẽ vuốt hai cái, Mạch Kinh Trần mở miệng nhẹ nhàng nói: “Về nhiệt độ và cảm xúc, ta chỉ có thể cảm nhận được người.”

Khi một người sống hơn hai mươi năm dường như không thể cảm nhận được bất kỳ nhiệt độ hay cảm xúc nào, đột nhiên có một ngày hấn phát hiện mình có thể cảm nhận được nhiệt độ và cảm xúc chân thật khi chạm vào da thịt ấm áp trơn mịn của nàng, thì sao hấn có thể buông ra được.

Đương nhiên là vô luận như thế nào cũng phải lưu nàng lại.

Càng thêm dịu dàng ôm lấy Lâm Tri, giọng của Mạch Kinh Trần có vẻ êm ái: “Lưu lại, người muốn cái gì ta đều có thể cho người.....”

Lâm Tri quay đầu không muốn để ý tới hấn.

Cái gì ta cũng không muốn, ta chỉ muốn được tự do.

*****

Việc vội vàng này hoàn toàn là vì để ứng phó hôn lễ tùy hứng của công tử khiến cho Kỳ Mặc loay hoay sút đầu mẻ trán, còn phải không ngừng ứng phó với tân khách đến xem náo nhiệt hoặc đến nịnh bợ, đồng thời mỗi dạng xử lý cũng có khả năng xuất hiện tình hình khẩn cấp.

Chuyện Tác Đồng muốn mang Lâm Tri chạy trốn hán đường như không coi vào đâu vì hán đã để Lãng Thư và Lãng Họa canh giữ ở cửa, dù không thắng được thì chí ít cũng có thể kéo dài thời gian cho tới khi công tử tới.

Điểm phiền toái thật sự chính là Đỗ Nhược, hán là Hình bộ Thị lang, tuy rằng ở Dương Minh cũng không tính là gì, nhưng lại đang ngồi ở chức quan cao nhất. Đỗ Nhược mang theo một đám quan sai mượn cớ tham gia hôn sự để đến, thậm chí còn tặng lễ, cho nên dù sao cũng không tiện đuổi người ra ngoài.

Kỳ Mặc tìm niềm vui trong đau khổ nghĩ, quên đi, hán vất vả cũng chỉ là thoáng qua thôi, chỉ cần công tử có thể thuận lợi cưới Lâm cô nương là được.

Thời gian bái đường đã đến.

Sau khi gióng trống khua chiêng, tân nương từ mặc giả y đồ tươi đình đầu đội khăn voan đỏ được hi bà nâng đỡ chậm rãi đi vào, mọi người đang ngồi rồi rít dùng ánh mắt sôi nổi nhìn về phía tân nương tử.

Đùa à, tân nương của Mạch Khinh Trần phải có bao nhiêu năng lực chịu đựng mới có thể giả cho Mạch Khinh Trần chứ.....

Dĩ nhiên, cũng có một loại âm thanh khác.

Ô ô ô, tại sao Mạch Khinh Trần lại cưới người khác chứ, tâm tư của thiếu nữ giống như sắp tan vỡ.....

Nhưng nếu nhìn lại thì những ai tình mắt sẽ phát hiện được có gì đó không đúng..... Động tác của tân nương tử sao lại cứng ngắt như vậy? Chẳng lẽ.....

Đảo mắt nhìn về phía Mạch Khinh Trần vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt hoàn toàn không chịu ảnh hưởng đang đứng, ánh mắt của mọi người có chút phức tạp.

Quả nhiên..... Nương tử là do cướp được sao?

Lại ngẩng đầu nhìn đến chỗ ngồi của nhạc phụ đại nhân, quả nhiên đều vô cùng cứng ngắt.....

Lạ đến cái thứ ba, một giọng nói rõ ràng muốn cắt ngang chuẩn bị vang lên.

Chỉ tiếc Đỗ Nhược còn chưa nói rõ, bỗng nhiên có một mùi son phấn nồng nặc bay đến, trong lúc hán ngẩn ra thì tú bà thanh lâu dày dặn kinh nghiệm mang vẻ mặt tươi cười quyến rũ cũng đã đi tới, bà cười duyên một tiếng, nhỏ giọng nói: “Ai u, lần trước Đỗ công tử đến sao lại đi nhanh như vậy chứ, ta còn chưa kịp phục vụ ngài thật tốt đấy.....”

Giọng nói như vậy khiến Đỗ Nhược lập tức nhớ lại cảnh tượng thê thảm đau đớn khi bị người của Vô Mặc son trang ném vào thanh lâu rồi bị cả đám nữ tử ở thanh lâu bu lại vừa gây xéo đùa giỡn vừa lột y phục sau đó còn sờ soạng, toàn thân nhất thời cứng lại, thậm chí còn có cảm giác buồn nôn.....

Chờ hán phục hồi tinh thần lại thì Mạch Khinh Trần và Lâm Tri đã ra khỏi phòng.

Kỳ Mặc thở phào nhẹ nhõm, xem ra để đối phó với chính nhân quân tử thì phương pháp của Lãng Thư đúng là có tác dụng.

Để dằng ôm lấy Lâm Tri, Mạch Khinh Trần đi một mạch về tân phòng đã bố trí tốt.

Song hỷ màu đỏ chót dán đầy góc cửa sổ, lụa trong phòng cũng nhuộm màu đỏ tươi, hai ngọn nến không lồ từ từ cháy, ánh lửa toát ra.

Nhắm mắt, hai thị nữ mang cái mâm đi vào.

Dùng hi cân vén khăn voan Lâm Tri lên, không ngoài dự liệu nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Lâm Tri, Mạch Khinh Trần lại cầm hai ly rượu giao bôi lên, Lâm Tri hé miệng cự tuyệt.

Mạch Khinh Trần: “Nếu ngươi không uống thì ta sẽ giúp ngươi.” Bỏ sung, “Dùng miệng giúp.”

Lâm Tri: “.....”

Xem như ngươi lợi hại!

Uống rượu giao bôi xong, hai thị nữ quả quyết lui xuống.

Mạch Khinh Trần động phòng hiển nhiên là không ai dám đến náo động, trong phòng chỉ có hai người, có vẻ rất an tĩnh.

Lúc này Mạch Khinh Trần mới giải khai huyết đạo của Lâm Tri, giải trừ xong Lâm Tri liền không nhịn được nói: “Ngươi rõ ràng biết điểm huyết nhưng tại sao lại luôn làm trật khớp tay chân ta chứ!”

Mạch Khinh Trần giải thích: “Thân thể bị điểm huyết khá là cứng ngắt, làm trật thì tương đối mềm mại, ôm sẽ thoải mái hơn.”

Lâm Tri: “.....” Lý do này thật sự làm cho người khác muốn học máu a!

Lấy mũi phượng của Lâm Tri xuống, ánh mắt Mạch Kinh Trần cong lên.

Lâm Tri liền có loại dự cảm cực kỳ xấu, trước khi nàng kịp phản ứng, Mạch Kinh Trần đã thuận tay cởi giá y của nàng ra.

Thời tiết không tính là lạnh, bên trong giá y dày cộm nặng nề Lâm Tri chỉ mặc một cái áo lót, cái lạnh làm Lâm Tri giật mình lập tức muốn chạy ra ngoài.

Tay bỗng chốc bị kéo lại, cả người liền nằm dưới thân Mạch Kinh Trần.

Sau lưng là chăn gấm đỏ thẫm dày đặc được trải ra, không biết là có vật gì đó cản hông của Lâm Tri, nhưng càng không thoải mái hơn chính là loại cảm giác bị áp chế.

Mạch Kinh Trần cởi hi phục ra, hai tay chống ở hai bên đầu Lâm Tri, chân ngăn chặn chân của nàng, tóc bạch kim phân tán ra rũ xuống đầu vai, làm nổi bật áo trong thuần trắng lạnh nhạt, ánh sáng bé tí rực rỡ phân tán trong tròng mắt dài nhỏ, gương mặt đỏ càng đẹp đến khiến nhật nguyệt ảm đạm.

Mạch Kinh Trần hôn gò má của Lâm Tri một cái, nói: “Ngủ đi.”

Lâm Tri nuốt ngụm nước miếng: “Ta ngủ trên đất được không?”

Mạch Kinh Trần: “Không được.”

Giữa giữa thất bại, ánh mắt của Lâm Tri trở nên hung ác, nàng dùng sức nhìn chăm chăm Mạch Kinh Trần, Mạch Kinh Trần mặc cho nàng nhìn chăm chăm, tiếp tục động thủ cởi y phục của nàng, không thể không nói, dưới tình huống Lâm Tri hoàn toàn không tình nguyện liều chết chống cự thì chuyện cởi y phục của nàng vẫn là việc rất khó khăn, hai người ở trong không gian nhỏ hẹp giao thủ với nhau mấy lần.

Đột nhiên, một âm thanh đột ngột vang lên.

“Ừng ục ừng ục.....”

Mạch Kinh Trần dùng động tác trên tay lại, hồ nghi nhìn: “.....” Âm thanh gì thế?

Lâm Tri lúng túng quay đầu: “.....”

Cả ngày chưa ăn cái gì, chẳng lẽ nàng không thể đói bụng ư!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Trước đại sảnh.

Kỳ Mặc tao nhã lịch sự: “Nếu chư vị có gì không hài lòng thì cứ việc nói.”

Mọi người rối rít bày tỏ là rất hài lòng.

Khẽ khom người, Kỳ Mặc mới chậm rãi thối lui về phía sau lau mồ hôi trên trán.

Lăng Thư không biết từ đâu nhảy ra, cà lơ phất phơ đập lên bả vai hắn: “Sao thế, tiểu Mặc tử, gái hồng lâu khó được gặp người nhìn thấy cũng sẽ ỉu xìu đây.”

Kỳ Mặc hất cái tay trên bả vai ra: “Có thời gian cười nhạo ta thì sao lại không biết đến giúp đỡ.”

Lăng Thư nhú mày: “Người xác định đề bản đại gia giúp sẽ không có trở ngại gì sao?”

Dường như nghĩ đến thật sự có khả năng này, Kỳ Mặc thở dài: “Không biết công tử.....”

Lăng Thư cười hắc hắc, vẻ mặt “Người biết mà” mập mờ nói: “Lúc này khẳng định là đang động phòng chứ sao!”

Rõ ràng Lâm Tri không có ý tứ kia đối với công tử, mạnh mẽ cướp đoạt như vậy không biết có thể phản tác dụng hay không.

Kỳ Mặc không khỏi than nhẹ, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện khác: “Lăng Thư, người đã dạy công tử làm sao để động phòng chưa?”

Lăng Thư sững sờ, gãi gãi đầu: “Người không dạy sao?”

Kỳ Mặc co rút khóe miệng: “Ta chưa có lấy vợ thì sao dạy được.....”

Lăng Thu: “Này này, đừng nhìn ta, ta cũng chưa lấy vợ đấy.....”

Kỳ Mặc liếc mắt nhìn hần, tao nhã mỉm cười: “Không phải ngươi có tiếng là đã đi dạo hết toàn bộ thanh lâu Bắc Chu, hồng nhan tri kỷ trải rộng khắp thiên hạ sao? Ngươi còn thường đến chỗ Xuất Tụ của Thúy Nhan Cư, Tiêm Tiêm của Túy Yên Các.....”

Lăng Thu nhanh chóng cắt ngang hần: “Hồng nhan tri kỷ! Đó là hồng nhan tri kỷ! Là tri kỷ! Là tri kỷ đấy ngươi có hiểu không?”

Kỳ Mặc ném cho hần ánh mắt vô cùng ôn hòa “Đúng là đồ vô năng”.

Lăng Thu xù lông!

Kỳ Mặc một tay đề Lăng Thu lại, một tay vuốt sống mũi, cúi đầu trầm tư: “Ngộ nhờ công tử thật sự không biết nên làm gì.....”

Lăng Thu rút đao: “Chịu chết đi!”

Kỳ Mặc lắc mình né tránh, tiếp tục trầm tư: “Thôi, Lăng Thu ngươi nên cho công tử xem qua đông cung đi, nếu công tử xem những loại sách như 《Giảm hoan nghị yêu》, 《Bức hôn nữ tử nhà lành》 thì có thể sẽ thông hiểu đạo lý, xem đông cung hần là cũng có thể hiểu.....”

Lăng Thu: “A đánh! ~”

Cảnh tượng động phòng hiển nhiên không ở trong phạm vi tưởng tượng của Kỳ Mặc.

Hai người chỉ mặc áo đơn ngồi đối diện trước nền đỏ.....

..... Ăn cơm

Đại khái đây là lần đầu tiên Mạch Kinh Trần gặp một người có thể chạy trốn nhiều lần trong lúc ăn cơm như vậy.

Vì phòng ngừa người trong tân phòng bị đói nên đã chuẩn bị đồ ăn, chỉ là vừa nãy lúc tiến vào không ai chú ý tới thôi. Nếu Lâm Tri đói bụng, Mạch Kinh Trần mang tâm tình chán nuôi người rộng lượng để nàng ăn cơm no rồi mới tiếp tục chuyện còn chưa làm xong.....

Vì vậy, bữa cơm này liền trở thành bữa cơm Lâm Tri ăn chậm nhất, dường như là nuốt từng hạt gạo.

Nuốt xuống một ngụm nhỏ, nàng nhanh chân chạy ra ngoài, dĩ nhiên, tiếp theo chỉ trong chớp mắt lại bị Mạch Kinh Trần bắt về.

Bởi Mạch Kinh Trần ăn cơm, lại chạy trốn, rồi bị bắt.

Uống một hớp canh rồi ói lên người Mạch Kinh Trần, lại chạy trốn, rồi bị bắt..... Chuyện đen đủi hơn nữa chính là bởi vì y phục bị ướt nên Mạch Kinh Trần dứt khoát cởi áo ra.

Cũng giống như khuôn mặt đó, thân thể của Mạch Kinh Trần khiến người xem không chớp mắt, không thon gầy cũng không có vẻ cường tráng, nhưng thoát nhìn rất khỏe mạnh, toàn thân cao thấp không có một phần thịt dư, khuyết điểm duy nhất đại khái chính là đối với nam tử mà nói da thịt lại vô cùng trắng nõn, tôn lên mái tóc sáng bạch kim, có cảm giác dường như không chân thật, vừa như tiên vừa như yêu, nhưng lại không giống người.

Nếu cõi đời này thật sự có thần tiên, đẹp hơn nữa thì cũng chỉ có vậy thôi.

Nhưng..... Nàng không thích thần tiên, nàng yêu thích sự sinh động khi thì tức giận khi lại đồ mặt và cũng có lúc dịu dàng của.....

Người kia.

Trầm mặc ăn cơm rồi uống đến hớp canh cuối cùng, Lâm Tri hít sâu một hơi đặt chén xuống, xoay người tiếp tục chạy trốn.

Mạch Kinh Trần kéo bả vai của nàng lại: “Ăn no rồi?”

“Ờ.....”

Bụng của Lâm Tri rất phối hợp ợ một cái.....

Mạch Kinh Trần: “Vậy thì tiếp tục.”

Lâm Tri ôm một tia ảo tưởng: “Tiếp tục cái gì?”

Mạch Kinh Trần: “Động phòng.”

Trong đầu giống như đã diễn luyện qua rất nhiều lần, Mạch Kinh Trần lại một lần nữa dễ dàng áp đảo Lâm Tri ở trên giường, tư thế của hai người

không kém trước đó chút nào.

Lâm Trì co rút khóe miệng nghĩ, vậy vừa rồi ta ăn những món kia có ích lợi gì, không phải cũng trở về cái trạng thái này sao!

Hay là nói..... Ý của Mạch Khinh Trần khi để cho nàng ăn cơm là trước cho nàng ăn no, rồi lại ăn.....

Nghĩ sao cũng cảm thấy càng tuyệt vọng a.....

Đang thất thần, cảm giác đột nhiên có một thứ mềm mại từ cái trán của nàng di chuyển xuống dưới.

Có thể cảm nhận được hô hấp và nhìn thấy gò má không chút tỳ vết nào của Mạch Khinh Trần đang ở gần, giờ tay lên tháo màn che đang buộc lại xuống, môi của hắn từ trán Lâm Trì hôn nhẹ xuống dưới, mới đầu còn có chút không thuần thực, nhưng rất nhanh đã hòa hợp được, cái giường nhỏ hẹp bất tri bất giác bốc lên hơi thở mập mờ.....

Lâm Trì trong nháy mắt cứng ngắc.

Nàng không phải là tiểu thư khuê các cái gì cũng không biết, mấy ngày ở thanh lâu nàng đã gặp qua không ít nữ tử không tình nguyện bị bán vào, thường thường lần đầu tiên tiếp khách đều liên tục kêu thảm thiết, kịch liệt tới nỗi thậm chí sau đó có nữ tử nằm trên giường mấy ngày cũng không xuống được, lúc nàng đi thu thập giường đệm còn có thể nhìn thấy vết máu khiến người khác ghê mình.

..... Chẳng lẽ Mạch Khinh Trần nghiêm túc sao!

Khi môi của Mạch Khinh Trần chạm vào môi Lâm Trì thì rốt cuộc nàng cũng tỉnh táo, vô cùng hoảng sợ giẫy giụa.

Mạch Khinh Trần dễ dàng đè tay chân của nàng lại, đồng thời gỡ buộc tóc của Lâm Trì ra rồi cột hai tay của nàng vào đầu giường.

Lâm Trì càng kinh hãi: “..... Sao ngươi biết làm chuyện này!”

..... Động tác này lúc ở thanh lâu nàng đã gặp qua rất nhiều lần a!

Mạch Khinh Trần dừng lại, có chút nghi ngờ: “Trong sách, ta làm không đúng sao?”

Lâm Trì: “Dĩ nhiên không đúng!”

Mạch Khinh Trần xoa lông mày một cái: “Vậy nên làm thế nào? Ngươi dạy cho ta đi.”

Lâm Trì: “.....”

Dạy mọi người a!

Ta đứt gân não mới có thể dạy cho ngươi việc này!

*****

Mạch Khinh Trần: “Vậy ta cứ tiếp tục thôi.”

Đang lúc nói chuyện, hắn lại muốn cúi người xuống, đầu Lâm Trì chuyển một cái, kêu lên: “Đội đã nào...! Ta dạy cho ngươi! Ngươi buông tay ta ra trước đã!”

Tay chân vừa được hoạt động, nàng lập tức xoay người áp chế Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần lẳng lặng nhìn nàng, trong con ngươi xinh đẹp không chút gợn sóng mang theo nghi hoặc nhàn nhạt, khiến Lâm Trì dường như có loại cảm giác không yên.

Vì vậy.....

Nàng quả quyết dùng dây lưng bịt mắt của Mạch Khinh Trần lại!

Ít nhất cũng không có cái loại cảm giác lo lắng khi bị người nhìn thẳng, Lâm Trì thở nhẹ một hơi, học lại động tác mà Mạch Khinh Trần vừa sử dụng trái chạt tay của hắn.

Mạch Khinh Trần dường như có chút không thích ứng.

“Đừng động.” Lâm Trì nhỏ giọng nói.

Rồi sau đó, nàng rón rén lui về phía sau, muốn từ trên giường đi xuống, chưa đợi xuống được giường, chỉ nghe thấy Mạch Khinh Trần nói: “Sau đó thì sao?”

Lâm Trì: “A, người đợi chút để ta đi lấy một thứ……”

Sau đó? Còn có sau đó sao!

Nàng nhanh chóng leo xuống giường, vừa định thở phào một hơi, đột nhiên cảm thấy trên cổ căng thẳng.

Mạch Kinh Trần không hề khó khăn thoát khỏi, đốt ngón tay giữ chặt một đầu dây xích màu đen, nửa ngồi dậy, gạt dây che mắt ra, nhìn nàng: “Muốn lấy cái gì, ta giúp người.”

…… Tại sao xích sắt vẫn còn chứ!

Sau khi bị phân, Lâm Trì đành tiện tay chỉ một cái: “Cái đó!”

Mạch Kinh Trần xuống giường, cầm một cây nến đỏ tới đây, hỏi: “Người là nói cái này sao?”

Lâm Trì: “…… Phốc, có lẽ……”

Mạch Kinh Trần hơi nghiêng thân nền, một giọt sáp nến nhỏ xuống đầu ngón tay hần, dần dần ngưng tụ thành một khối nến đỏ.

“Người đang làm gì thế!”

Lâm Trì không nhịn được kéo ngón tay của Mạch Kinh Trần lại, gạt nhẹ sáp phía trên ra, da thịt phía dưới quả nhiên đã đỏ bưng.

Mạch Kinh Trần chớp mắt một cái: “Không phải dùng như thế sao?”

Lâm Trì chỉ cảm thấy gân xanh nổi lên: “Dĩ nhiên không phải!”

Chuyện nhỏ nến cũng không phải nàng chưa từng thấy qua…… Nhưng tại sao Mạch Kinh Trần lại làm thế chứ……

“Rốt cuộc người biết những thứ này từ đâu……”

Mạch Kinh Trần suy nghĩ một chút, từ giá sách mang tới một xấp sách.

Lâm Trì nhận lấy lật sơ hai cái, trong nháy mắt có loại cảm giác muốn mù mắt……

Người cho Mạch Kinh Trần xem loại sách này đến cùng là có bao nhiêu biến thái a, toàn bộ dường như đều là cường thủ hào đoạt khẩu vị nặng! So với kiến thức khi nàng ở thanh lâu còn có thêm các thứ mới lạ! Thậm chí còn tự thuật cận kề nhiều cách sử dụng công cụ và tác dụng của nó, bao gồm cả cái thứ trên cần cổ của nàng, không thể không nói Mạch Kinh Trần đối với nàng cũng không tệ lắm, lựa chọn tuyệt đối là trình độ nhẹ nhất……

Trong lúc Lâm Trì hết sức khiếp sợ, Mạch Kinh Trần dựa vào người nàng, hôn lên vành tai nàng nói: “Ta cảm thấy trong sách dạy tốt hơn người.”

Nụ hôn của hần rất nhẹ, thật ra thì không có sắc thái tình dục gì, nhưng không hiểu sao lại khiến Lâm Trì cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Cầm ngược tay Lâm Trì, Mạch Kinh Trần tối nay áp đảo nàng lần thứ ba.

Hần dường như đối với vành tai mềm nhũn của Lâm Trì cảm thấy rất hứng thú, đưa đầu lưỡi ra liếm liếm, nhàn nhạt nói: “Ta quyết định vẫn nên dựa theo trong sách mà làm.”

Thân thể Lâm Trì run lên, còn đắm chìm trong cảm giác kinh hãi khi bị liếm vành tai, Mạch Kinh Trần đã trói chặt tay nàng lần nữa, đồng thời dễ dàng mở áo trong của nàng ra, bên trong là đồ buộc ngực màu trắng mà Lâm Trì vì tiện hành động nên buộc chặt ngực.

Khoảng cách gần như thế, Lâm Trì có thể thấy được thân thể của Mạch Kinh Trần.

Nhiệt độ ôn hòa, da lại vô cùng mịn màng giống như tơ lụa.

Mà lại gần một chút, nàng dường như có thể cảm thấy được nửa người dưới của Mạch Kinh Trần áp chế nàng……

Đầu Lâm Trì nổ tung, mặt hoàn toàn ửng đỏ.

Mạch Kinh Trần hôn dọc theo môi của nàng xuống phía dưới, chuyển qua xương quai xanh, để lại một vết nước.

Dường như những nơi da thịt bị Mạch Kinh Trần hôn sẽ không tự chủ được nổi lên màu đỏ nhàn nhạt, Mạch Kinh Trần khẽ vén tóc mái cản trở trên trán Lâm Trì ra, hơi ngưng mắt, trong con người nhược thủy trước giờ đều bình thản chẳng biết từ lúc nào đã nhuộm màu đen, tối tăm cô tịch lại nặng nề.

Một khắc kia, Lâm Trì dưới thân hần đẹp đến kinh người.

Cần môi dưới, Lâm Trì nhắm chặt hai mắt, trong giọng nói xen lẫn cầu khẩn: “Người không thể bỏ qua cho ta sao?”

Mạch Khinh Trần trả lời hoàn toàn không suy nghĩ: “Không thể.”

Lâm Trì vội nói: “Tại sao.....”

Mạch Khinh Trần khẽ mím môi, động tác thoáng chốc dừng lại.

Lâm Trì..... Giống như đang khóc.....

Mặc dù nàng nhắm chặt hai mắt nhưng Mạch Khinh Trần vẫn có thể nhìn thấy thứ gì đó từ khóe mắt của Lâm Trì nhỏ xuống, trong suốt lại phát sáng, tốc độ chảy xuống vô cùng chậm chạp lại kích thích lòng người.....

Lâm Trì không có phát hiện, vẫn hoảng hốt nói năng lộn xộn: “Ta không muốn cùng người động phòng, ta căn bản không thích người, tại sao người nhất định phải làm chuyện này với ta, tuy người không có cảm giác nhưng ta sẽ đau ta sẽ khổ sở a.....”

Cúi người xuống, Mạch Khinh Trần nhẹ nhàng liếm liếm chất lỏng óng ánh kia.

Chất lỏng ấm áp lại hơi mặn lan tỏa mùi vị khổ sở nhàn nhạt mà bi thương, đây là lần đầu tiên hắn ném loại tư vị này.

Quá mức xa lạ khiến cho hắn trong nháy mắt không biết phải làm sao.

Trần tình một chút, Mạch Khinh Trần nhẹ nhàng nói: “Nhưng người sẽ rời đi. Nếu như không động phòng với người, người sẽ rời khỏi ta mà đi.” Hắn dừng một chút, “Những thứ trong sách mặc dù không thể tin hết, nhưng ít ra tất cả sách đều nói, chỉ cần nam nữ động phòng rồi, vô luận đã trải qua chuyện gì, cuối cùng nữ tử cũng sẽ không rời đi.”

Hắn không có cảm giác, động phòng hay không động phòng đối với hắn mà nói thật ra thì cũng không khác biệt cho lắm, hắn chỉ không muốn để nàng rời đi mà thôi.....

Thời gian tịch mịch quá dài khiến thế giới này dường như trở nên vô vị tẻ nhạt.

Không biết tại sao lại sống trên đời, không biết hôm qua có gì khác hôm nay.

Sự xuất hiện của Lâm Trì như mở ra cho hắn một cánh cửa.

Tất cả các giác quan mãnh liệt kéo tới..... Lúc ấy thế giới này như nhuộm màu sắc rực rỡ, trở nên có ý nghĩa, chân thật và khiến hắn chờ mong.

..... Sao có thể cam lòng buông tay.

Ôm lấy Lâm Trì, da thịt dán chặt, Mạch Khinh Trần nhẹ giọng nói: “Không động phòng thì không động phòng, nhưng có thể không rời đi không?”

Tiếng trống canh bên ngoài lặng lẽ vang lên.

Không biết qua bao lâu, Lâm Trì mới nhỏ giọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12-1

Lâm Trì ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.

Khi tỉnh lại, ngón tay của Mạch Khinh Trần chậm chạp vuốt ve cánh tay nàng, thấy nàng tỉnh lại, cong cong tròn mắt, tâm tình có vẻ rất tốt.

Nền đỏ đầu giường đã cháy hết, do ánh mặt trời chiếu vào vì thế song hỷ đỏ thẫm trở nên sáng rực rỡ tỏa ra sự hoan hỷ.

Tâm tư ngổn ngang ngày hôm qua lúc này mới ùn ùn kéo đến.

Lâm Trì ngồi thẳng người, hai tay ấn trán khóe miệng co quắp vài cái.

Chuyện tối hôm qua..... Thật là mất mặt.....

Mạch Khinh Trần trái lại không có gì khác thường, ôm nàng đứng dậy, đồng thời lấy cái khăn trắng ở dưới người nàng ra, cắt ngón tay nhuộm máu lên.

Lâm Trì sùng sốt: “Đây là.....”

Mạch Khinh Trần: “Trong sách nói.....”

Hắn vừa nói tới sách Lâm Trì liền nhớ lại tối hôm qua, lập tức nhanh chóng cắt ngang lời hắn: “Ta biết rồi, ngươi tiếp tục đi!”

Thật sự là một đêm khiến người khác không muốn nhớ lại.....

Đôi thường phục đi ra ngoài, trên đường Lâm Trì thu được vô số ánh mắt vây xem, hơn nữa chuyện khiến nàng không thoải mái nhất chính là dường như mọi người cũng đặc biệt thích chú ý tư thế đi bộ của nàng.

Bước nhanh tìm được Tác Đồng mặt còn đen hơn đáy nồi, Lâm Trì giải huyết thay hắn cười đến có chút ngượng ngùng.

Tác Đồng rầm một cái quỳ rạp xuống trước người Lâm Trì, đưa kiếm lên: “Tiểu thư, thuộc hạ vô năng đã khiến ngài chịu nhục, ngài giết ta đi.”

Lâm Trì: “Ách, thật ra thì ta.....”

Tác Đồng cắn răng nghiêng lợi: “Chỉ cần nghĩ tới việc ngài bị..... Ta liền.....”

Lâm Trì: “Ta không.....”

Tác Đồng đứng dậy, bộ mặt quyết tuyệt: “Không được, ta phải liều mạng với Mạch Khinh Trần! Giết hắn rồi tự vẫn tạ tội!”

Lâm Trì: “Ta thật sự..... Này này, đừng đi.....”

Trong lúc bị phản, Tác Đồng bộc phát ra tốc độ kinh người, trước khi Lâm Trì phản ứng kịp đã vọt vào sân của Mạch Khinh Trần, vung kiếm đâm về phía hắn!

Mạch Khinh Trần giờ ngón tay nhanh chóng phóng ra một thứ, Tác Đồng bị đánh trúng huyết đạo, thoáng chốc đứng yên.

Lúc Lâm Trì chạy đến, hạt đậu phộng Mạch Khinh Trần dùng để công kích Tác Đồng sắp rơi xuống đất.

Nhanh tay lẹ mắt, Lâm Trì đón lấy đậu phộng rồi bỏ vào miệng ăn hết.....

Mạch Khinh Trần: “Ăn ngon không?”

Động tác ăn đậu phộng của Lâm Trì nhất thời ngừng lại, gặp lại Mạch Khinh Trần khó tránh khỏi sẽ có chút lúng túng.

..... Bởi vì luôn sẽ nhịn không được nhớ tới tối hôm qua, chính mình rất không có cốt khí bị dọa đến khóc lên, còn không biết tại sao lại đáp ứng hắn lưu lại.

Mạch Khinh Trần vẻ mặt bình tĩnh: “Ăn ngon không?”

Lâm Trì chần chờ một chút, gật đầu.

Mạch Khinh Trần lấy ra một đĩa đậu phộng ở phía sau, bình tĩnh nói: “Điềm tâm.” Suy nghĩ một chút, lại bổ sung, “Ta xào.”

Lâm Trì nhận lấy, đỡ dần ăn hai hạt.

Ánh mắt oán giận của Tác Đồng dường như đã ngưng tụ thành thật thể, chỉ là rất đáng tiếc..... Hai người ở đây đều không chú ý đến sự hiện hữu của hắn.

Cho nên mới nói, một người học thuật ẩn thân quá tốt có lúc cũng là một loại bi kịch.....

Mạch Khinh Trần cầm một hạt đậu phộng bỏ vào răng từ từ cắn, giọng nói vẫn thanh nhã như cũ: “Ngươi thích ăn gì?”

Lâm Trì nhai đậu phộng, nhỏ giọng nói: “Cái gì ta cũng thích ăn..... Nhưng nếu thật sự phải nói thì là thích ăn thịt đi.”

“Thịt gì?”

Nói đến chuyện này Lâm Trì lập tức hăng hái, bẻ ngón tay nghiêm túc nghĩ: “Thịt gà, thịt cá, thịt heo, thịt vịt, thịt cua, thịt bò, thịt dê..... Ừm, ta cũng thích những thứ giống vậy.”

Dĩ nhiên, lúc nói lời này Lâm Trì hoàn toàn không ngờ tới có người sẽ làm thật.

Vì vậy, sáng sớm ngày thứ hai khi nàng nhìn thấy toàn bộ thịt yến đặt ở trước mặt thì hoàn toàn tròn tròn mắt.

Mạch Khinh Trần bình tĩnh đưa đĩa cho nàng, đồng thời giới thiệu từng cái: “Thịt gà, thịt cá, thịt heo, còn có.....”

Lâm Trì nuốt nước miếng, đầy một bàn thể nhưng lại thật sự không thấy một chút rau.....

Chỉ là bản tính tham ăn rất nhanh đã khắc phục vấn đề thức ăn không cân đối, Lâm Trì nắm chặt chiếc đũa gấp một khối thịt gà nhét vào trong miệng.....

Ta #@¥%&..... Hẳn rồi cuộc làm sao làm được như vậy, tại sao còn mặn hơn rau cải lần trước!

Nước, nước, ai tới giúp giúp ta đi!

Mạch Khinh Trần hình như hiểu ý: “Người muốn uống nước?”

Lâm Trì liếc mắt gật đầu.

Mạch Khinh Trần trầm ngâm một chút, múc một chén canh thịt đặt trước mặt Lâm Trì.

Lâm Trì uống một hớp.....

Phốc.....

..... Mạch Khinh Trần là vì trả thù ngày hôm qua không ăn được nàg nên muốn độc chết nàg ư!

Như đang hấp hối, Lâm Trì giùng giàng hỏi: “Một bàn này..... Đều do người làm sao?”

Mạch Khinh Trần dừng một chút, trong con ngươi hình như có chút do dự, nhưng vẫn thành thật gật đầu.

Lâm Trì: “.....”

Nàng có thể lựa chọn không ăn chứ!

Trình độ của Mạch Khinh Trần căn bản chỉ xứng xào đậu phộng a!!

Vì không để mình phải chịu khổ nên Lâm Trì quyết định tự cứu, chạy một mạch đến phòng ăn, uống chút nước rồi quan sát nguyên liệu nấu ăn trong phòng.

Mạch Khinh Trần đi theo sau lưng Lâm Trì, dường như khi hắn vừa vào, một đám đầu bếp còn đang bận việc lập tức né ra tứ phía, thoáng chốc trong phòng ăn chỉ còn lại hai người bọn họ.

Như vậy cũng tốt, không có ai thì những thứ kia nàng có thể trực tiếp dùng.

Lâm Trì chọn xong nguyên liệu nấu ăn vừa ý, cuộn tay áo lên, đeo tạp dề cúi đầu xử lý từng loại trên thớt.

Là một kẻ tham ăn, lại đi theo một sư phụ vô dụng lại không đáng tin cậy, những năm này nàng đã sớm học được cách làm sao để thỏa mãn dạ dày của bản thân. Trên thực tế, coi như vẫn còn đại sư tỷ thì thức ăn của ba người đa phần đều do Lâm Trì phụ trách, chỉ là kể từ khi đại sư tỷ đi, chính nàng cũng dần dần lười mà thôi.

Tay chân lạnh lẽo xử lý tốt nguyên liệu nấu ăn, Lâm Trì xoay người nâng nồi lên, vừa nhấc lên mắt đã nhìn thấy lò bếp bị nổ đến khắp nơi hỗn độn.

“Đây là.....”

Mạch Khinh Trần mặt không đỏ tim không đập: “Do ta làm”

Lâm Trì bất đắc dĩ: “Biết ngay mà.....”

Đổi cái lò bếp khác rồi nhóm lửa đổ dầu vào, động tác của Lâm Trì thành thạo mà trôi chảy, dầu muối tương dấm đều ở vị trí tay chân có thể với tới, chỉ hơi nhìn một chút nàng đã tìm được vị trí.

Không mất nhiều thời gian trong phòng ăn đã nổi lên mùi thơm của thức ăn.

Lâm Trì một hơi làm ba món ăn, để qua một bên, cuối cùng mới đi làm canh.

Cẩn thận bung canh đặt lên bàn, liền nhìn thấy thức ăn trên bàn vậy mà đã với đi hơn phân nửa.

Lâm Trì: “Người..... Ăn vụng?!”

“Không” Mạch Khinh Trần lại gấp một cái: “Ăn quang mình chính đại.”

Lâm Trì im lặng: “Ăn không có mùi vị mà người vẫn.....”

Mạch Khinh Trần đơn giản nói: “Người làm”

..... Bởi vì do nàng làm cho nên mới muốn ăn ư?

Lâm Trì chớp mắt, không nói gì nữa.

Lúc ăn cơm, Lâm Trì trong lúc vô tình chú ý đến tay Mạch Kinh Trần hình như bị thương, không phải quá nghiêm trọng, chỉ là trên da thịt không chút tỳ vết nào có vẻ nổi bật hẳn.

Muốn nói lại thôi một hồi lâu, cơm nước xong, nàng vẫn không nhận được: “Tay của người.....”

Mạch Kinh Trần: “Không có chuyện gì, không đau.”

..... Người ngay cả cảm giác cũng không có, dĩ nhiên sẽ không đau!

Đề đưa xuống, Mạch Kinh Trần vừa liếc mắt nhìn món ăn vừa liếc nhìn Lâm Trì: “Món ăn ta làm..... Thật rất khó ăn?”

Lâm Trì: “Ách, không thể nói là khó ăn, chỉ là khẩu vị quá nặng.....”

“Ta có thể học.”

Lâm Trì: “À?”

Trong đôi mắt hẹp dài của Mạch Kinh Trần hình như có ánh sáng chợt lóe lên: “Người thích cao lương mỹ vị, ta có thể học làm để ăn thật ngon.”

Lâm Trì muốn nói với hắn là không cần thiết, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc hoàn toàn không giống như đang đùa giỡn kia của Mạch Kinh Trần, hoàn toàn không biết mở miệng như thế nào.

Nói nàng thích ăn thật sự không sai, nhưng dù thích ăn ra sao cũng sẽ không vì thức ăn ngon mà bán mình.....

Nhưng nói sao thì hắn mới hiểu?

Lâm Trì rất nhúc nhích, đi dạo một hồi không biết tại sao lại đi tới hoa viên, bỗng nhiên nghe thấy tiếng mèo kêu.

Mèo kêu?

Sẽ không phải là con mèo Ba Tư lần trước Mạch Kinh Trần ôm chứ!

Lâm Trì hưng phấn ba chân bốn cẳng đi tới, quả nhiên trông thấy con mèo lười biếng quý khí kia núp ở trong bụi cỏ nghe răng trợn mắt nhìn về phía một người khác meo meo gọi, mà người nọ hiển nhiên bị dọa không nhẹ, xoay người đã ngã trên mặt đất.

Lâm Trì nhìn cười không ra tiếng, đợi thấy rõ mặt của người kia, nụ cười thoáng chốc cứng lại.

Nàng xoay người muốn đi nhưng mắt cá chân đã nhanh chóng bị người nắm được.

Mèo hình như cũng rất khó chịu hành động như vậy của đối phương, meo meo một tiếng nhào tới, sau đó Lâm Trì liền nghe một tiếng ho khan kịch liệt.

Nàng nhớ Đỗ Nhược sợ mèo, hẳn có mèo đến gần, Đỗ Nhược sẽ đỏ mặt hô hấp dồn dập ho khan không ngừng toàn thân không có sức lực.

“Buông ra.”

Lâm Trì đứng lại, chờ Đỗ Nhược buông tay, nhưng lần này vô luận hắn hô đến lợi hại ra sao, tay cũng chưa từng buông ra dù chỉ một chút.

Lâm Trì bắt đầu dĩ xoay người, nhưng lúc quay đầu lại trong nháy mắt đã nhìn thấy một bóng người màu bạc khác.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12-2

Edit: Cầm

Phản ứng của con mèo kia còn nhanh hơn Lâm Trì, từ trên người Đỗ Nhược nhảy xuống, thân hình chạy trốn hai cái đã nhảy vào ngực Mạch Kinh Trần.

Sau khi miêu tả chạy trốn, Đỗ Nhược lấy mu bàn tay che miệng lại ho khan mấy tiếng.

"Không cần trốn ta, hiện tại ta không có cách nào bắt ngươi về." Đỗ Nhược thả tay xuống, cười khổ một tiếng, cúi xuống thấp nói: "Ngươi thật sự nguyện ý gả cho Mạch Khinh Trần, hay là bởi vì không muốn bị ta bắt về thiên lao nên mới....."

Hắn hiển nhiên không có nhìn thấy Mạch Khinh Trần ở sau lưng.

Mạch Khinh Trần ôm mèo đứng ở nơi đó, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, đôi con ngươi kia, đen trầm như đêm.

Đột nhiên Lâm Tri có chút chột dạ.

Hơn nữa, trước đó hắn hình như rất khó chịu khi nhìn thấy Đỗ Nhược, nếu lần này.....

"Buông tay!"

Lâm Tri nỗ lực muốn rút chân bản thân ra, Đỗ Nhược lại cố chấp nói: "Ngươi trả lời ta trước."

Tiếp tục nhắc chân, Lâm Tri: "Mắc mớ gì đến ngươi! Ta không muốn trả lời ngươi! Ngươi đi đi! Đi nhanh một chút đi!"

Đỗ Nhược nhìn về nơi khác nói: "Ta vốn không muốn bắt ngươi vào thiên lao, chỉ là chuyện đột nhiên xảy ra, ngươi không đả thương người mà trong cung cũng không có mất cái gì, ta đã nói với Thượng Thư đại nhân, vốn là nhiều lắm nhưng giờ chỉ cần nốt thêm hai ngày ta sẽ kêu người thả ngươi ra ngoài."

Lâm Tri sùng sốt: "Vậy ngươi một đường kiên nhẫn bắt ta như vậy là vì....."

Đỗ Nhược trầm mặc một chút, nói: "Vô Mặc son trang không an toàn." Hắn lại nói, "Mạch Khinh Trần lấy vợ, Dương Minh rất nhanh sẽ có người đến, nếu Thánh thượng không cho phép, cửa hôn sự này chưa chắc có thể thành, nếu như ngươi không phải thật tâm muốn gả cho Mạch Khinh Trần, đến lúc đó có thể..... Thành thân là đại sự cả đời của nữ tử, mong Lâm cô nương thận trọng, không nên nhất thời giận dữ....."

Vẫn là âm thanh quân tử nhẹ nhàng.

Hắn vốn là như vậy, dễ dàng chặt đứt mộng tưởng của Lâm Tri, không lưu lại cái gì để nàng thừa cơ lợi dụng.

Nàng không giãy giụa, chân tay bị bắt được của nàng cũng dần dần thả lỏng ra.

Lâm Tri không quên Mạch Khinh Trần vẫn còn ở đây, lui một bước, bệt bệt miệng nói: "Không cần quan tâm ta, ngươi..... Vẫn là nên đi quan tâm vị hôn thê của ngươi thì tốt hơn!" Xoay người, "Ta đi nha."

"Vị hôn thê sao?" Đỗ Nhược chậm rãi đứng lên, trong mắt lóe lên một tia tâm tình không biết là gì, dung mạo càng lộ vẻ lạnh lạnh, "Nàng hiện tại sợ rằng đã..... Không còn ở đây."

Lâm Tri bỗng nhiên quay đầu lại: "Vậy ngươi viết thư lại cho nàng!"

Đỗ Nhược dừng lại, gật đầu: "Nhưng ngươi không phát hiện, nàng chưa từng hồi âm lại cho ta."

Lâm Tri ghen hòng.

Xác thực, nàng thường nhìn thấy Đỗ Nhược viết thư cho vị hôn thê của hắn, dùng từ vô cùng dịu dàng, nhưng lại chưa từng thấy thư từ chưa cưới của hắn hồi âm lại cho hắn.

"Nhưng....."

Lâm Tri bỗng chốc lúng túng, đầu đột nhiên có chút loạn.

..... Nàng nhìn coi Đỗ Nhược lâu như vậy mà không cam lòng ra tay một phần nguyên nhân rất lớn là bởi vì biết Đỗ Nhược vẫn còn nhớ kỹ thư từ chưa cưới, mặc dù có thể cận thủy lâu thai, nhưng nàng không muốn thương tổn một nữ tử khác.

Nhưng Đỗ Nhược lại nói cho nàng biết, nữ tử kia thật ra không tồn tại.....

"Không cần đồng tình với ta." Nụ cười của Đỗ Nhược mang theo mấy phần khổ sở nói: "Ta biết rõ ngươi không muốn gặp ta, hiện tại ta đã không thể kiên cường mang ngươi rời khỏi, cần nói ta cũng đã nói với ngươi..... Ta đây sẽ rời đi."

Thẳng đến lúc này, hắn mới chú ý đến kiểu tóc dài mà Lâm Tri vẫn chính là phụ nhân kẻ.

Trong nháy mắt đó, như có loại ảo giác cảnh còn người mất.

Rõ ràng trước đây không lâu nữ tử vượt ngục từ thiên lao còn mới to gan cường hôn hắn, rõ ràng ngày đó nếu hắn không để Lâm Tri ồn ào ở trên đường

cái thì không nhất định sẽ bị Mạch Khinh Trần phát hiện..... Nhưng vì cái gì.....

Đỗ Nhược đột nhiên nhớ tới lúc ở Hình bộ, nữ tử kia chân tay vụng về chăm sóc hắn, không hề có chút căng thẳng và thận trọng mà nữ tử nên có, cảm kỳ thư họa một chữ cũng không biết duy chỉ có đối với thức ăn là đặc biệt cảm thấy hứng thú, ngay cả lúc thay hắn nấu cháo cũng sẽ không nhịn được len lén uống vào nửa bát.....

Đã từng có khoảng cách gần vậy thể nhưng lại như lập tức bị kéo ra thật xa.

Hôm đó ở hôn lễ giống như cuộc nháo kịch kia hắn còn chưa có cảm giác, giờ phút này hắn mới đột nhiên ý thức được, mặc kệ hôn sự này có cỡ nào không hợp lý cỡ nào với vàng..... Nhưng, Lâm Tri đã gả cho Mạch Khinh Trần.

Đây là sự thật không cách nào sửa đổi.

Không đợi hắn xoay người, lại nghe thấy giọng nói của Lâm Tri: "Đợi chút....."

Đỗ Nhược: "Còn có chuyện gì?"

Lâm Tri hung hăng cắn môi dưới: "Người rất yêu thích rất yêu thích vị hôn thê của ngươi sao?"

Đỗ Nhược ngẩn người, cười gật đầu: "Ừ."

Vị hôn thê..... Hắn rút cuộc từ đâu có vị hôn thê.

Hắn rất muốn giải thích những thư tín kia chẳng qua đều để che giấu tai mắt người để phòng ngừa bị người chặn lại mà đặc biệt dùng xưng hô mập mờ, đại ca hắn còn chưa thành thân, hắn sao lại có vị hôn thê trước chứ. Tên ngu ngốc này chẳng lẽ không phát hiện hắn cả ngày lẫn đêm đều sống ở Hình bộ, cần bản không có thời gian đi gặp bất kỳ cô gái nào cũng không có bất kỳ cô gái nào tìm tới cửa sao.

Lâm Tri "Ồ" một tiếng, cho đến khi Đỗ Nhược rời đi cũng không nói gì nữa.

"Meo meo ~"

Lâm Tri xoay người lại, chỉ thấy con mèo Ba Tư kia nằm ở trong ngực Mạch Khinh Trần, lười biếng duỗi eo.

Nàng hơi kinh: "Không phải là người không cho bất luận kẻ nào đến gần nếu không sẽ giết hết sao!"

Mạch Khinh Trần gật đầu: "Nó là mèo." Lại bổ sung, "Nó yêu thích ta."

Lâm Tri: "Làm sao người biết nó thích người!"

Mạch Khinh Trần: "Người nói."

Lâm Tri: "....."

Này này, ta chỉ là vì phòng ngừa người giết nó nên thuận miệng nói thôi mà!

Thấy Mạch Khinh Trần không có gì khác thường, Lâm Tri lại ngẫm nghĩ một thoáng mới thấp thòm nói: "Mới vừa rồi người..... Đã nghe?"

Mạch Khinh Trần gật đầu.

Lâm Tri kinh ngạc, "Vậy tại sao người không....." Ra ngoài cắt ngang hoặc là ngăn cản?

"Hắn là người trong lòng của người." Mạch Khinh Trần dừng một chút, "Ta muốn biết tại sao người lại thích hắn."

.....

Phong cách trả lời của Mạch Khinh Trần thật sự là bất bình thường.

Lâm Tri: "Kết quả thế nào?"

Mạch Khinh Trần thành thật nói: "Vẫn rất muốn giết hắn."

Lâm Tri co rút khóe miệng: "Trừ việc giết chết hắn ra?"

Mạch Khinh Trần để mèo xuống, ôm ngang Lâm Tri lên, ngón tay chạm vào mắt cá chân của Lâm Tri, khẽ cau mày: "Còn nữa, ta không thích hắn chạm vào người, rất đáng ghét." Hình như nghĩ đến cái gì, chân mày hắn nhíu sâu hơn, "Người thích hắn, nếu như là hắn người sẽ đáp ứng động phòng có đúng hay không?"

Lâm Tri phát hiện, coi như đáp ứng nàng không động phòng, Mạch Khinh Trần vẫn đối với chuyện này có vẻ hết sức canh cánh trong lòng.....

Bị ôm đã thành thói quen, Lâm Tri bắt đầu đi nói: "Động phòng là chuyện chỉ có vợ chồng mới có thể làm, trừ phi ta gả cho hần, nếu không thì không thể nào."

Mạch Khinh Trần ôm Lâm Tri vào phòng ăn, giọng nói bình thản: "Không cho gả cho hần, nếu không ta sẽ tức giận, sau đó giết hần."

Lâm Tri bắt đầu nói: "Ta đã gả cho ngươi, làm sao có thể lại gả cho hần....."

Câu trả lời này hình như khiến Mạch Khinh Trần rất hài lòng, hần không nói thêm gì nữa, chỉ là ánh mắt dài nhỏ cong lên giống trăng non, như lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trong con ngươi lộ ra vui vẻ đơn giản rồi lại hư ảo.

Mấy ngày sau.

Một buổi sáng tỉnh mơ Lâm Tri liền bị tiếng huyền não đánh thức, nàng dụi dụi con mắt ra cửa, tiếng ồn ào là từ ngoài cửa lớn truyền đến, cách thật xa nàng vẫn có thể nghe được tiếng hô đồng loạt ở bên ngoài: "Điện hạ! Mời đi ra!!"

Kỳ Mặc mang về mặt khổ não vội vã ra cửa, Lăng Thư cầm quả lê đang gặm cốt ca cốt kết.

Lâm Tri: "Bên ngoài rốt cuộc là?"

Lăng Thư: "A, đó là đệ đệ của công tử, thường thường qua mấy tháng đều sẽ tới đây."

Lâm Tri: "Cái gì?"

Lăng Thư kéo nàng đến khe hở cửa bên nhìn, thì thấy một thiếu niên thanh tú xinh đẹp đang quỳ ở trước cửa thân đeo ngọc bội đỉnh đương hoa phục tung bay, bên cạnh hần vây quanh hơn mười người, có người phục vụ quạt gió, có người phục vụ lau mồ hôi, thậm chí còn có nữ tử nhét quả nho vào miệng hần.

Hần lại nuốt xuống một quả nho, khạc ra, dùng sức đâm vào cửa: "Ca, ca, đi ra gặp ta a! Nếu như ngươi không đi ra gặp ta ta sẽ quỳ đến chết ở trước cửa nhà ngươi!"

Lâm Tri: "..... Hần làm như vậy rốt cuộc là?" Vì cái gì!

Lăng Thư cố gắng nhai quả lê, hàm hồ nói: "Hần có chút tình cảm luyện huynh, sùng bái công tử đến rồi tình rồi mù, sức mạnh chân chó của bản đại gia cũng không đuổi kịp hần. Rõ ràng Thánh thượng đã muốn đề cho hần thừa kế ngôi vị hoàng đế, hần lại chết cũng không muốn, nhất định phải quán lấy công tử trở về thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước." Gặm một cái cuối cùng, vứt bỏ hạch quả lê, hần nói, "Chỉ là không cần lo lắng, hần cũng chỉ quý cho vui một chút, ngươi xem....."

Lâm Tri vừa quay đầu, chỉ thấy người thiếu niên kia đã ngồi sững trên đất, hai thị nữ đang dịu dàng bóp chân cho hần, thiếu niên tiếp tục đâm cửa: "Ca, ca a, a..... Bóp nhẹ một chút, chân ta muốn gãy rồi!"

Chỉ thấy lúc này, cửa chính sơn trang bỗng nhiên mở ra.

Thiếu niên lập tức đẩy thị nữ ra, mọi người rồi rút lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lui nhanh đến sau lưng thiếu niên, trong chớp mắt thiếu niên đã dùng tư thế quý gối tiêu chuẩn nhất thành kính ngâm vịnh nói: "Ca ~"

Lâm Tri: "....."

Thật là rừng vốn lớn nên loại chim nào cũng có a.....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 13

Đáng tiếc người ra ngoài lại là Kỳ Mặc.

Thiếu niên lập tức xui lơ như cũ, ngón tay xinh đẹp kẹp quả nho, nhàu mày nói: "Tiểu Mặc từ, ca ta đâu?"

..... Cái xưng hô này dị thường quen thuộc, Lâm Tri nhìn về phía Lăng Thư.

Lăng Thư "Xuyt" một tiếng, dùng khẩu hình nói: không cần hoài nghi, ta chính là học tập hần.

Kỳ Mặc mang vẻ mặt làm khó dễ: “Nhị Điện hạ, hay là ngài đến dịch quán nghỉ ngơi trước đi, Điện hạ hần..... Chắc là không tiện gặp ngài.”

Khuôn mặt thanh tú của thiếu niên sa sầm lại, hai tay chống ở hai chân ngồi chồm hổm, ngẩng đầu ngạo nghễ nói: “Không! Vậy ta sẽ quỳ gối chờ ở đây! Đợi đến khi nào hần chịu gặp ta mới thôi!”

Kỳ Mặc càng thành khẩn: “Điện hạ hần thật sự rất bận, Nhị Điện hạ không nên làm khó tiểu nhân.....”

Lâm Trì: hần bận sao? Tại sao ta hoàn toàn không cảm thấy..... =|||

Lăng Thư dùng khẩu hình nói: Công tử rất chán ghét người đệ đệ này, chủ yếu là do hần ngày ngày kề cận công tử, nhưng công tử phải chịu đựng không động thủ giết chết hần..... Cho nên dứt khoát mắt không thấy, tâm không phiền.

Lâm Trì:..... Đây cũng gọi là huynh đệ sao?!

Lăng Thư: Ai, đều nói với ngươi rồi, công tử với bọn họ căn bản không quen thuộc.

Thiếu niên kiên trì, Kỳ Mặc cũng đành chịu, không thể làm gì khác hơn là lui vào sơn trang.

Lâm Trì nhìn quả nhỏ cảm thấy đói bụng, trở về ăn điểm tâm, rồi sau đó không ngoài ý muốn nhìn thấy Mạch Kinh Trần được cho là rất bận rộn đã làm xong đồ ăn sáng đợi nàng.

Nhìn đồ ăn sáng trên bàn, Lâm Trì dường như có chút khó chịu.

Tại sao lại có loại cảm giác lão phu lão thê đáng sợ chứ.....

Lắc đầu xua đi loại ý niệm kinh hãi này, Lâm Trì cảm lấy phần đồ ăn sáng của mình.

Trong chén súp trắng tinh xào đựng cháo thịt, Lâm Trì tròn mắt nhìn hồi lâu, cuối cùng than thở chấp nhận việc sẽ bị mận chết chuẩn bị húp một hóp.

A, không mận nha!

Mạch Kinh Trần: “Thế nào?”

Lâm Trì húp hai hóp, chép chép miệng, thành thật nói: “Mùi vị rất ngon!”

Mạch Kinh Trần nghiêng người qua, động tác cực kỳ tự nhiên liếm sạch vết cháo bên môi Lâm Trì.

Lâm Trì hóa đá.

Mạch Kinh Trần chớp mấy môi, dường như đang cảm giác vị cháo mà hần rõ ràng không cảm giác được, câu khoe môi lên nói: “Vậy thì tốt.”

Động tác của hần rất nhanh, không có ý vị suồng sã.

Lâm Trì nhẫn nhịn, không có ý tứ phát tác, chỉ yên lặng húp cháo xong, mới nói: “Thật ra thì ngươi không cần làm như vậy.”

Mạch Kinh Trần: “Hả?”

Lâm Trì: “Không cần làm món ăn nào cả..... Chuyện này tuyệt đối không thích hợp với ngươi.”

Mạch Kinh Trần lặng yên một chút, bình tĩnh nói: “Vậy ta thích hợp làm gì?”

Lâm Trì: “Ách, làm ma đầu giết người? Đi ra ngoài xưng bá võ lâm? Hay là đi lật đổ triều đình tranh đoạt thiên hạ?”

Mạch Kinh Trần càng bình tĩnh tự thuật: “Ta đã xưng bá võ lâm rồi, nếu ta muốn thừa kế ngôi vị hoàng đế thì cũng không cần cướp.” Suy nghĩ một chút, bổ sung, “Giết chết Cơ Định Loan là được.”

Lâm Trì: “.....”

Ngươi thật sự không phải đang khoe khoang chứ!

Còn nữa, nàng chợt có chút đồng tình với nhị hoàng tử Cơ Định Loan có tình cảm luyến huynh đang ở bên ngoài.....

Mạch Kinh Trần bình tĩnh uống chén cháo của mình, hồi lâu mới nói: “Chuyện này ta đều không có hứng thú.”

Xưng bá thiên hạ làm Hoàng đế thì thế nào, hần vẫn không cảm giác được.

Phiền toái, hơn nữa cũng không có ý nghĩa.

Có thích hợp hay không thì có quan hệ gì, không ai quy định hẳn nhất định phải làm cái gì, mà hẳn cho tới bây giờ cũng chỉ làm chuyện mình muốn làm.

Bởi vì muốn giữ nàng lại, bởi vì nàng thích thức ăn ngon, cho nên đi học làm thức ăn ngon.

Vốn chỉ là chuyện đơn giản như vậy.

Tiếng ồn ào bên ngoài thi nhau to dần, dòi núi lấp biển mà truyền đến.

Lâm Trì bị ồn ào đến khóe miệng rút gân, Mạch Kinh Trần vẫn là bộ dạng bình tĩnh bát phong bất động.

Lâm Trì không nhịn được: “Hắn ồn ào thành như vậy, người thật sự không đi gặp đệ đệ người sao……”

Mạch Kinh Trần trầm ngâm chốc lát: “Ta đi bảo bọn họ an tĩnh.”

Không đợi Lâm Trì phản ứng, Mạch Kinh Trần đã sai bước đi ra ngoài.

Đợi Lâm Trì đuổi đến, tay Mạch Kinh Trần đã cầm kiếm đẩy cửa đi ra ngoài, nói: “Quá ồn, ta muốn giết người.”

Dường như là trong nháy mắt, tất cả tiếng động ngoài cửa lớn đều biến mất, tiếp theo mọi người gào khóc thảm thiết phóng đi xa xa. Duy chỉ có nhị hoàng tử Cơ Định Loan quý trên mặt đất gào khóc một tiếng rồi phóng tới Mạch Kinh Trần.

Mạch Kinh Trần khẽ nghiêng người, Cơ Định Loan nhất thời đụng vào cây cột, kêu thảm một tiếng, ôm lấy đầu, ủy ủy khuất khuất nhìn chăm chăm Mạch Kinh Trần, lẩm nhẩm nói: “Ca ~”

Mạch Kinh Trần nhìn hắn một cái, nhiệt độ trong mắt chẳng có bao nhiêu ấm áp.

Sau đó, hắn rút kiếm, nhắm ngay đầu của Cơ Định Loan.

Lâm Trì kinh hãi.

Mạch Kinh Trần tay nâng kiếm, nhẹ nhàng xoáy qua đầu Cơ Định Loan, sau đó……

Cơ Định Loan trong nháy mắt đã biến thành đầu trọc rồi……

“Đừng đến đây nữa.” Mạch Kinh Trần thu kiếm lại.

Cơ Định Loan sững sờ che cái đầu trọc mới vừa ra đời của mình, bóng loáng lóe sáng giống như trứng gà mới lột, vừa vịn vẹo mặt mũi vừa lẩm bẩm nói: “Thật sự rất đẹp trai a……”

Lâm Trì nhìn về cái đầu kia, nín nửa ngày rốt cuộc ức chế không nhịn được ôm cột cười to……

Tiếng cười khiến Cơ Định Loan ý thức được còn có người ở đây, hắn quay mặt sang, thái độ lúng túng nhanh chóng biến thành cao quý lãnh diễm kiêu ngạo: “Người là ai? Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười? Chưa từng thấy qua đầu trọc sao! Hơn nữa đây là do hoàng huynh ta cạo, thấy không, một cọng tóc nhỏ cũng không để sót……”

“Một cọng tóc nhỏ cũng không có, ha ha……”

Lâm Trì đám tường cười đến bụng đau đón.

Cơ Định Loan then quá hóa giận: “…… Cười cái đầu người ấy!”

Lâm Trì: “Ha ha ha, ta đúng là đang cười cái đầu a……”

Cơ Định Loan trầm mặc.

Lại trầm mặc.

Trầm mặc không nổi nữa: “Người đâu! Cạo sạch cái đầu của tên khốn kiếp này cho ta!”

“Đây sợ rằng không được!”

Kỳ Mặc lúc này mới tới trễ, nín cười nói: “Nàng là thê tử Điện hạ vừa lấy về, là tẩu tử của ngài.”

Mặc dù Kỳ Mặc vẫn giữ giọng điệu tao nhã, nhưng bà vai không ngừng co giật đã bán đứng hắn.

Nhị Điện hạ đầu trọc, thật sự là…… Phức……

Gương mặt của Cơ Định Loan giãn đến đỏ hoàn toàn: “Ta quân khi gió nàng ta là ai! Cạo sạch cho ta…… A, không đúng, đợi đã nào…! Hoàng tẩu! Đồ

khốn này lại là chị dâu ta! Ta @¥%¥%#..... Ca ta hẳn rớt cuộc bị cái gì kích thích vậy!”

*****

Mạch Khinh Trần không bị kích thích nên không biết, nhưng Cơ Định Loan hiển nhiên bị kích thích không nhẹ.

Hắn mang theo thuốc hạ như một lần khói biển mất, Lâm Tri hơi thu liễm nụ cười, hỏi: “Cái đó..... Hắn không sao chứ.”

Kỳ Mặc nhìn cái đầu lóe sáng của Cơ Định Loan, phì cười nói: “Không cần lo lắng, Nhị Điện hạ bị đả kích đã thành thói quen, chờ hắn thích ứng cái..... Đầu trục, phốc, sẽ lại trở về.”

Kỳ Mặc nói quả nhiên không sai.

Không bao lâu đã thấy Cơ Định Loan đội một đầu tóc dài đen nhánh mượt mà xuất hiện tại cửa Vô Mặc sơn trang lần nữa, lúc này hắn không ngây ngốc quỳ gối bên ngoài mà đi theo Kỳ Mặc trực tiếp vào, trên đường phát hiện bọn hạ nhân ở đây đều che miệng cười.

Cơ Định Loan nhanh chóng ngoác, thủ hạ lập tức đưa tới một cái gương đồng.....

Hắn cầm gương soi vào.....

..... Tóc giả đội lệch.

Kỳ Mặc tốt bụng nói: “Cái đó..... Nhị Điện hạ không cần để ý như vậy, thật ra thì ngài có cái.....”

Cơ Định Loan phát điên: “Không cho nói chữ kia!”

“Ca ta đâu?” Đội xong tóc giả lần nữa, Cơ Định Loan quay đầu hỏi.

Kỳ Mặc châm chọc nói: “Ngài vẫn nên..... Nhìn xa xa cho lành, để tránh Điện hạ làm ra chuyện gì đối với ngài.....”

Cơ Định Loan kiêu ngạo hất đầu: “Hừ hừ! Ca ta sẽ không tổn thương ta!”

Mắt Kỳ Mặc liếc nhìn đầu của hắn.

Cơ Định Loan tức giận: “Làm gì thế! Coi như hắn cạo đầu của ta thì hắn vẫn là người ca ca thân thiết nhất của ta! Ngươi có ý kiến gì không, tiểu Mặc tử?”

Kỳ Mặc: “Thuộc hạ không dám.”

Cơ Định Loan rầm rì: “*****Coi như ngươi thức thời.”

**

Kỳ* Mặc: “Thuộc hạ đây sẽ mang ngài đi gặp Điện hạ!”

“Chậm đã!”

Cơ Định Loan rầm rì một hồi, hình như nhớ tới chuyện gì nên khí thế yếu xuống, nắm ngón tay nói: “Thôi..... Ngươi, ngươi vẫn là nên mang ta đi xa xa liếc mắt nhìn thôi.”

Kỳ *Mặc yên lặng nhìn trời.

Kết *quả còn không phải như vậy sao.....

Hiện tại chính là lúc ăn tối, mùi thơm của thức ăn lan tràn ra ngoài.

Kỳ Mặc mang Cơ Định Loan đến ngoài viện Mạch Khinh Trần, gật đầu nói: “Điện hạ đang ở bên trong, thấy ỏn ta sẽ mang Nhị Điện hạ đi dùng bữa.”

Cơ Định Loan cẩn thận dán tường đi chuyển từng bước, sau đó len lén sửa lại tóc giả trên đầu nhỏ, hai con mắt như trân châu đen chớp chớp.

Trong phòng, Mạch Khinh Trần đang ăn cơm với Lâm Tri ngồi đối diện.

Bởi vì phần lớn thức ăn đã giới thiệu xong, Lâm Tri cũng lười giới thiệu, tay phải dứt khoát dứt Mạch Khinh Trần, tay trái dứt mình.

Mạch Khinh Trần an tĩnh ngồi, hưởng thụ đãi ngộ cơm tối há mồm, không cảm thấy như vậy có gì không ổn chút nào.

Cơ Định Loan cắn ngón tay.

Ta @¥%¥%#%, nữ nhân này sao có thể dứt com cho ca ta ăn! Đây là phạm quy đấy!

Lâm Trì có thiên phú dị bẩm trong việc ăn, cho Mạch Kinh Trần ăn no, chính nàng vẫn còn trạng thái đói nửa bụng, lừa com trong chén nhanh chóng đã giải quyết một chén com, sau đó đưa cho Mạch Kinh Trần, Mạch Kinh Trần xới com cho nàng rồi đưa lại.....

Lâm Trì tiếp tục ăn, trong lúc Mạch Kinh Trần thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nàng, nàng đều tiếp thu toàn bộ không cự tuyệt chút nào, sau đó mãnh liệt ăn.

Kỳ quái là, Mạch Kinh Trần dường như không cảm thấy nhàm chán, đôi mắt an tĩnh nhìn Lâm Trì, trong mắt ngược lại có mấy phần nhu hòa.

Cơ Định Loan ghen tỵ đỏ ngầu cả mắt.

Ta @¥%¥%#%, ca bới com cho nàng, ca gấp thức ăn cho nàng, ca còn ngắm nhìn nữ nhân thô tục tham ăn dị thường này..... Ô ô ô, hơn nữa ánh mắt lại dịu dàng như vậy!

Lâm Trì nuốt một ngụm com cuối cùng xuống, ợ một cái, hạnh phúc và thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng của mình.

Mạch Kinh Trần đưa đầu ngón tay ra lấy hột com bên môi Lâm Trì xuống, nhét vào trong miệng nàng, Lâm Trì đại ra ngậm ngón tay Mạch Kinh Trần, trong nháy mắt phản ứng kịp, nhanh chóng nhả tay Mạch Kinh Trần ra. Mạch Kinh Trần cũng không để ý, ngậm ngón tay kia vào miệng mình, mắt hơi cong cong.....

Cơ Định Loan rắc rắc một tiếng bẻ gãy nhánh cây bên ngoài.

Ca, đây là đang..... Sắc dụ sao!!!

Hắn không nhịn nổi!!!!

Cơ Định Loan chạy chậm vọt tới trước mặt Mạch Kinh Trần, cúi đầu thở hổn hển.

Mạch Kinh Trần ngẩng đầu nhìn hắn, hơi nhíu mày.

Cơ Định Loan: “.....”

..... Tại sao đột nhiên có chút sợ, không đúng, ta nên nói cái gì?

Mạch Kinh Trần: “Không phải đã bảo ngươi đừng đến nữa rồi sao.”

Cơ Định Loan chỉ vào mặt Lâm Trì vô tội: “Vậy tại sao nàng có thể tới!”

Mạch Kinh Trần: “Nàng gả cho ta.”

Cơ Định Loan uất ức vô hạn: “Nhưng, ca, ta cũng là đệ đệ ruột của huynh mà, huynh cùng ta trở về Dương Minh thừa kế ngôi vị hoàng đế có được hay không.....”

“Không được.” Mạch Kinh Trần thẳng thắn dứt khoát cự tuyệt, thuận tiện “Vèo” bôi thêm một đao ở trái tim yếu ớt của Cơ Định Loan, “Còn nữa, lập tức biến mất, ta không muốn gặp lại ngươi.”

Cơ Định Loan tức giận, chỉ vào Lâm Trì: “Ca, huynh không thể lấy loại nữ tử lai lịch không rõ này về! Hơn nữa, nàng có chỗ nào tốt chứ!”

Chỉ chỉ Lâm Trì tóc lại trở nên lung tung rối loạn: “Bẩn thỉu!” Vừa chỉ chỉ nam trang dính bụi bẩn trên người Lâm Trì, “Không có một chút dịu dàng quyền rũ của nữ tử!” Cuối cùng chỉ chỉ bụng Lâm Trì, “Hơn nữa có thể ăn như vậy, sau này nhất định sẽ biến thành đại mập mạp đấy!”

Lâm Trì: “.....”

Liên quan gì tới nàng chứ.....

Nàng rõ ràng không hề nói gì có được không? Như vậy cũng có thể dính tai họa sao, nàng rất vô tội mà.....

Mạch Kinh Trần hoàn toàn không để ý ôm Lâm Trì, ung dung áp vào ngực mình, hời hợt nói: “Cút ra ngoài.”

Đôi mắt hắn lạnh lùng, không có chút nhiệt độ nào.

Có lẽ là bị giọng nói của Mạch Kinh Trần hù dọa, Cơ Định Loan sửng sốt thật lâu, mới lùi lại một bước, xoay người chạy mất, trước khi đi còn ném lại một câu: “Ca! Các người sẽ không có hạnh phúc!”

Lâm Trì: “.....”

Đệ đệ, đừng như vậy, nếu như vậy thì ngươi sẽ biến thành bộ dạng kỳ kỳ quái quái đấy.....

Mạch Khinh Trần sờ sờ đầu Lâm Tri, ngón tay lạnh lẽo, nhưng chạm vào rất dịu dàng, giọng nói bình tĩnh giống như đang tự thuật: “Người rất tốt.”

Lâm Tri sùng sốt.

Mạch Khinh Trần đây là đang an ủi nàng sao?

Nàng cười cười, nụ cười rất đẹp mắt: “Không có chuyện gì, không cần đặc biệt an ủi ta đâu. Chỉ là, người không nên lần nào cũng dùng thái độ này đối xử với đệ đệ của người.....”

Mạch Khinh Trần dùng cằm cọ vào gò má Lâm Tri, nói: “Ta không có người thân, hắn cũng không phải là đệ đệ ta.”

Lâm Tri đang muốn nói chuyện thì nghe Mạch Khinh Trần nói: “Ta chỉ có người.”

Giọng nói rất nhẹ, không có lời ngon tiếng ngọt dịu dàng, đơn giản chỉ giống như đang trình bày một chuyện.

Lâm Tri giật giật môi, có chút khổ sở.

Mấy ngày sau, lại có một đám người đến từ Dương Minh, hiển nhiên người đến không có ý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 14-1

Còn chưa tới phòng ăn Lâm Tri đã nghe thấy tiếng tranh chấp.

“Kỳ Mặc, vài ngày nữa nương nương sẽ đến, người và bệ hạ tuyệt đối sẽ không chấp nhận một nữ tử như thế làm chính thê của điện hạ!” Người nọ dùng một chút: “Xuất thân như vậy nếu làm thiếp thì không sao - nhưng làm chính thê của hoàng tử thì hoàn toàn không hợp với quy tắc, huống chi.....”

Giọng nói của Kỳ Mặc cung kính ôn hòa, cũng rất bất đắc dĩ: “Chuyện này là do điện hạ ra lệnh, tiểu nhân không thể can thiệp vào.”

“Hay cho một câu không thể can thiệp vào, bệ hạ và nương nương để cho ngài phụ tá đại điện hạ là vì muốn ngài thành thật khuyên can điện hạ, hiện tại đại điện hạ vì hứng thú nhất thời làm ra chuyện hoang đường, ngài không can thiệp lại còn ra tay giúp đỡ, thật sự cho rằng hoàng thất không cần mặt mũi ư!” Người nọ cá giận nói, “Lão hủ này nên sớm biết ngài đi theo đại điện hạ chỉ để nịnh hót lấy lòng người! Nên mới để mặc cho một nữ tử có xuất thân không trong sạch tiếp cận đại điện hạ.....”

Kỳ Mặc vội trấn an nói: “Lý đại nhân bớt giận. Nếu đại nhân không đồng ý thì có thể đi tìm điện hạ thảo luận chuyện này.”

Người nọ giận quá: “Ngài.....”

Lâm Tri đứng ở cửa ra vào nghe một hồi, đại khái đã hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Nhưng đây không phải là chuyện mà nàng có thể quản, sau khi suy nghĩ xong, cuối cùng Lâm Tri vẫn quyết định đi ăn cho thật no trước.

Mạch Khinh Trần mặc bộ áo trắng đứng ở trong phòng nấu ăn, mái tóc bạch kim được buộc lại thành một chùm bằng dây lụa bạc để ở sau lưng.

Trước cửa sổ có một nụ hoa màu hồng nhạt nhô ra, làm nổi bật dung mạo tuấn dật như tiên của hắn, càng giống như một bức tranh xinh đẹp yên tĩnh.

Mặc dù chuyện Mạch Khinh Trần nấu ăn là một chuyện vô cùng kinh hãi, nhưng chuyện kinh hãi đã thấy nhiều, nên tập mãi cũng thành thói quen.....

Thậm chí sự yên lặng này còn mang lại cảm giác thoải mái, Mạch Khinh Trần thật sự mạnh mẽ không giống người thường, nhưng hành động nấu ăn này của Mạch Khinh Trần giống như kéo hắn từ trên trời xuống, nhuộm khói lửa nhân gian, trở thành người bình thường quan tâm đến dầu muối tương giấm.....

Hơn nữa, quan trọng nhất là.....

Lâm Tri xoa bụng lau lau khóe miệng.

Thiên phú dị thường của Mạch Khinh Trần cũng áp dụng trong việc nấu ăn, chỉ là thời gian gần đây tài nấu nướng của hắn đột nhiên tăng mạnh, thật sự có thể nói là tiến bộ thần tốc, ban đầu Lâm Tri phải nhẫn nại nuốt xuống, nhưng bây giờ chỉ cần Lâm Tri nhìn thấy Mạch Khinh Trần đứng ở trong phòng ăn cũng sẽ nhịn không được mà nuốt nước miếng.....

Mạch Kinh Trần vừa bung món ăn lên Lâm Tri đã không kịp chờ đợi muốn đuổi đĩa ra.

“Quân tử phải tránh xa nhà bếp, đại diện hạ như vậy còn ra thể thống gì nữa!”

Một tiếng quát hùng hồn mạnh mẽ ngăn cản chiếc đĩa của Lâm Tri, nàng ngẩng đầu thì nhìn thấy một lão giả râu tóc bạc phơ mặc hoa phục quơ quơ cây gậy trong tay đi tới, theo sau ông ta chính là Cơ Định Loan đang mang bộ dáng sợ hãi rụt rè và Kỳ Mặc với vẻ bất đắc dĩ.

Lão giả đi thẳng tới trước mặt Lâm Tri, ánh mắt có chút vẫn đục quan sát nàng.

Lúc này Lâm Tri vẫn mặc bộ nam trang màu xám đơn giản thoải mái, tóc dài tùy ý cột ở sau ót, ở phía trước để kiểu lưu hải che kín trán, ánh mắt đen láy không hề e dè nhìn người đang đứng trước mặt, vẻ mặt bình tĩnh, không sợ hãi cũng không cung kính.

Lão giả cười nhạt, làm rung chòm râu bạc giễu cợt nói: “Nữ tử thô tục vô lễ không hiểu chuyện lại xuất thân từ thanh lâu như ngươi cũng muốn bước vào cửa hoàng thất sao?”

Lâm Tri dừng lại, Mạch Kinh Trần lạnh lùng nói: “Kỳ Mặc, đuổi hắn ra ngoài.” Rồi tiếp tục bung thức ăn lên.

Kỳ Mặc cười khò: “Công tử, vị này là Quý Xuyên Hầu đã từng dạy người lúc nhỏ cùng với Thái phó Lý Diêu Dữ, Lý đại nhân, lần này ông ấy đặc biệt đến để thăm ngài.”

Từ trước đến giờ vị cự thần này luôn tùy ý làm bậy, nhưng thân phận lại cực cao, ngay cả thánh thượng cũng không dám đắc tội ông ta.

Có lẽ bởi vì Lý Diêu Dữ có chút cảm tình đối với Mạch Kinh Trần, cũng đã nghiêm túc dạy cho Mạch Kinh Trần đạo làm vua (mặc dù Mạch Kinh Trần không thêm nghe một chữ nào) nên Kỳ Mặc không ghét ông ta cho lắm. Nếu ông ta ở lại Dương Minh sống cuộc sống thanh nhàn thì không sao, nhưng ai ngờ lần này nghe nói Mạch Kinh Trần lấy vợ nên tự mình tới cửa bói móc.....

Mạch Kinh Trần ngược mắt, lạnh nhạt nói: “Không biết, đuổi ra ngoài.”

Lý Diêu Dữ tức giận tới nổi lỗ mũi cũng lệch đi, dùng sức quơ cây gậy về phía Mạch Kinh Trần: “Đại diện hạ, một ngày là vì sự thì cả đời là phụ thân, sao ngài dám nói là không biết lão thần! Hơn nữa lão thần là nguyên lão ba triều, thánh thượng còn phải nể mặt lão thần ba phần, ngài.....”

Mạch Kinh Trần để chân giò hun khói và canh đậu hũ tôm đã làm xong xuống, dùng ánh mắt giết người nhìn về phía Lý Diêu Dữ.

Lý Diêu Dữ bị ánh mắt kia dọa cho giật mình, nhưng ngại thân phận của mình nên vẫn cố chống đỡ: “Đại diện hạ, ngài, ngài muốn làm gì.....”

Tay của Mạch Kinh Trần còn chưa nâng lên đã cảm thấy tay áo của mình bị người khác kéo.

Cúi đầu xuống thì thấy Lâm Tri xới một chén cơm giao cho hắn, nở nụ cười: “Ngồi xuống ăn cơm đi, nếu nguội sẽ ăn không ngon.”

Hiển nhiên Lâm Tri không muốn để cho hắn làm hại mấy người này, Mạch Kinh Trần dừng lại, không nhìn những người khác nữa mà ngồi vào chỗ cũ.

Sau đó, Lâm Tri chỉ chỉ cơm còn dư, hỏi Cơ Định Loan: “Đệ đệ, đệ muốn ăn cơm không?”

Cơ Định Loan xù lông: “Ai là đệ đệ của nguời chứ!”

Nhưng nhìn món ngon đang bày trên bàn.....

Những thứ này đều do ca làm đấy! Tại sao có thể để một mình nữ nhân này ăn hết chứ! Hơn nữa trông thật ngon.....

Cơ Định Loan từ chối không tới một cái chớp mắt đã cau mày lẩm bẩm: “Thấy nguời có thành ý mời ta ăn, ta sẽ cố gắng.....” Lời còn chưa nói hết thì người đã nhanh chóng ngồi vào bên cạnh Mạch Kinh Trần, cấp tốc bới thêm một chén cơm cho mình, ánh mắt mong chờ nhìn món ăn bày trên bàn.

Lý Diêu Dữ không có bậc thang đi xuống, vẫn rất tức giận, Lâm Tri cười rất hữu nghị nói: “Nếu Lý đại nhân không chê thì có thể cùng dùng bữa với chúng ta.”

Lão giả thờ phì phò hừ một tiếng, sau đó ngồi xuống.

Món ăn thật sự ngon, Cơ Định Loan ăn chưa được mấy miếng đã trưng ra vẻ mặt hạnh phúc nhìn Mạch Kinh Trần: “Ca, huynh thật lợi hại! Sao có thể nấu ăn ngon như vậy chứ!”

Mạch Kinh Trần: “.....”

Hoàn toàn không nhìn.

Cơ Định Loan phồng má, ánh mắt lấp lánh: “Ca, sau này ta có thể ở lại đây ăn món ăn huynh làm không.....”

Mạch Kinh Trần gấp thức ăn cho Lâm Tri, vẫn không nhìn.

Thứ ăn ngon ở trước mặt, tâm trạng của Lý Liêu Dữ dường như không tệ, trong miệng lầm bầm “Quần tử phải tránh xa nhà bếp”, “Đây không phải là việc làm của đại trượng phu”, ông ta vuốt ria mép, thể nhưng tốc độ ăn cũng hung mãnh không kém người khác..... =|||

Người kinh ngạc nhất đương nhiên là Kỳ Mặc, khoan nói tới chuyện cùng nhau ăn cơm, đã rất nhiều năm Mạch Kinh Trần không giao lưu với người đến từ Dương Minh, mà khiến hắn không hiểu nhất vẫn là Lâm Trì, rõ ràng bị người khác dùng giọng điệu châm biếm như vậy nhưng nàng còn có thể bình tĩnh làm dịu bầu không khí.

Ăn cơm xong, hắn không nhận được hỏi Lâm Trì.

“Lâm cô nương, nhị diện hạ và Lý đại nhân nói người như vậy, người..... Không tức giận sao?”

Lâm Trì ăn điểm tâm, dứt khoát thừa nhận: “Dĩ nhiên là tức giận! Thật ra thì ta rất muốn đi tới đánh họ một trận.....” Nàng nắm quyền: “Nhất là Lý lão đầu đó.”

Kỳ Mặc co rút khóe miệng: “Vậy sao người còn.....”

Lâm Trì lại cắn một cái: “Nhưng đó là đệ đệ và lão sư của Mạch Kinh Trần, nếu như chỉ vì ta mà khiến cho quan hệ của bọn họ trở nên ác liệt, ta sẽ có cảm giác tội lỗi.....”

Kỳ Mặc sửng sốt, không ngờ lại là nguyên nhân này: “Chỉ có vậy?”

Lâm Trì nhét toàn bộ đào hoa tô vào miệng, nhai nhai, gạt đầu.

Mặc dù thái độ chĩa mũi dùi vào nàng của hai người kia để khiến nàng cảm thấy tức giận, nhưng đó là bởi vì bọn họ quan tâm Mạch Kinh Trần mà thôi, thậm chí có thể nói, bọn họ quan tâm Mạch Kinh Trần còn nhiều hơn cả nàng, cho nên mới không muốn khiến Mạch Kinh Trần vì nàng mà trở mặt với bọn họ.....

Mà nàng không thật sự muốn ở lại bên cạnh Mạch Kinh Trần, cũng không có ý định gả cho Mạch Kinh Trần sống đến già.

Lâm thương tổn người nhà và lão sư của hắn, khi nàng rời đi sẽ cảm thấy lo lắng.

Lâm Trì, Lâm Trì..... Cũng chỉ là tên giả mà thôi, hôn sự này sao có thể cho là thật.

Dùng cái tên này chỉ là không muốn quên cảm giác đau đớn giống như bị lăng trì khi phải trở mặt đứng nhìn thảm trạng của nát nhà tan.....

Nàng quá dễ dàng thỏa mãn, cái tên này có thể nhắc nhở nàng không được trầm mê.....

Ánh mắt của Kỳ Mặc đột nhiên sáng lên: “Lâm cô nương, suy cho cùng người đối với công tử là.....”

Nếu như đúng theo suy nghĩ của hắn thì hắn là cũng có ít nhiều tình ý với công tử.....

Lâm Trì liếm liếm đào hoa tô còn dính trên ngón tay, chậm rãi lắc đầu.

Bởi vì không thật sự có ý tứ nên mới có thể không quan tâm đến cái nhìn của người nhà Mạch Kinh Trần, nhưng nếu đổi lại là phụ mẫu của Đỗ Nhược tìm mọi cách xoi mói ghét bỏ nàng..... Có thể nàng sẽ rất khổ sở.

Đỗ Nhược.....

Mặc dù hắn chưa có hôn thê, nhưng vẫn..... Không có hy vọng gì.

Một nữ tử không hề dịu dàng quyến rũ, lại vô lễ thô tục, hơn nữa còn xuất thân từ thanh lâu như nàng, mọi thứ đều ở ngay hồng tâm..... Điều kiện của nàng thật đúng là rất tệ, Lâm Trì ủ rũ nghĩ, giống như hoàn toàn không xứng với Đỗ Nhược.....

Thấy Lâm Trì sa sút, Kỳ Mặc ôn hòa an ủi: “Không cần phải lo lắng, Lâm cô nương, chỉ cần công tử kiên trì thì không ai có thể tách hai người ra..... Cho dù là Thánh thượng và nương nương cũng.....”

Lâm Trì: “.....” Không, Kỳ quân sự, ngài hoàn toàn hiểu lầm rồi!

Nàng xoay người trở về, mới đi không lâu đã va phải một lồng ngực, ngẩng đầu nhìn, là Tác Đồng.

Do thuật ẩn thân quá tốt, cho nên..... Lúc Tác Đồng đứng ở trước mặt nàng, nàng luôn không phát hiện được.....

Lần trước sau khi mang theo Lâm Trì chạy trốn, hành tung của Tác Đồng cũng bị Kỳ Mặc cho người theo dõi, việc chạy trốn dường như càng thêm khó khăn.

Lúc này sau lưng Tác Đồng có hai thị nữ nên hạ thấp giọng, vừa đi vừa nói với Lâm Trì: “Ta đã liên lạc với ông ấy.....”

Hiển nhiên là chỉ sự phụ không đáng tin cậy của nàng.

Tác Đồng tiếp tục nói: “Lệnh truy nã bên ngoài đã được hủy bỏ, ông ấy muốn chúng ta trước tiên nên chạy đi, hiện ông ấy đang ở bên ngoài tiếp ứng cho chúng ta.” Dừng một chút, “Ông ấy còn phát hiện một chuyện muốn nói cho người biết.”

Lâm Trì gật đầu.

Tác Đồng nhanh chóng nhét một vật vào trong lòng Lâm Trì, nói: “Đây là thuốc sơ phụ cho, bỏ vào trong nước không màu không vị, để Mạch Kinh Trần uống vào, không đến nửa canh giờ độc sẽ phát tác. Độc này không dẫn đến tử vong, nhưng sẽ khiến hắn tạm thời không thể nhúc nhích, giải độc cũng rất phiền toái. Năm ngày sau vào giờ tý canh ba người giải hết độc cho hắn, điểm đại huyệt trên người hắn, lại trèo ra từ cây hòe thứ ba bên ngoài phòng ăn.”

Lâm Trì: “.....”

Lại là giờ tý canh ba..... Nàng luôn có loại dự cảm chẳng lành.....

Còn nữa, hạ độc Mạch Kinh Trần.....

Tại sao lại thấy..... Huyền hoặc như thế chứ.....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 14-2

Lúc Lâm Trì trở lại sân của Mạch Kinh Trần thì nội tâm rất phức tạp.

Đình viện khúc thủy lưu thương, hoa rơi nhẹ nhàng, trong yên lặng lộ ra mấy phần tĩnh mịch đẹp đẽ.

Mạch Kinh Trần đang đứng trong đình về gì đó, vẻ mặt không rõ là chuyên chú hay không chuyên chú.

Nhưng mà dường như hắn vẫn luôn tồn tại mâu thuẫn như vậy.

Tàn bạo hung dữ, giết người phóng hỏa dường như đều không phải chuyện lớn nhưng cũng hiền hoà nhân nhượng, như chuyện gì đều có thể xảy ra, chuyện gì đều không quan trọng.

Hạ bút xuống, Mạch Kinh Trần khẽ cau mày: “Người bị thương?”

Lâm Trì: “À, không có, chỉ là đi đường không cẩn thận vấp ngã.....”

Nàng luôn nghĩ đến chuyện của Mạch Kinh Trần, kết quả đi đường thất thần nên.....

Ôm ngang Lâm Trì, để nàng lên giường, Mạch Kinh Trần xé tiết khó ra làm lộ vết thương trên đầu gối, cẩn thận thoa thuốc, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Suy nghĩ của Lâm Trì vẫn tung bay cho đến khi Mạch Kinh Trần khẽ hôn lên đầu gối nàng, cả người nàng mới run lên, choáng váng mất liệt.

Lâm Trì: “Này này, người đang làm gì thế.”

Mạch Kinh Trần: “Sẽ rất nhanh lành.” Dừng một chút, “Không được để bị thương nữa.”

Lâm Trì: “Ta cũng không muốn vậy, chỉ là không kịp phản ứng.....”

Mạch Kinh Trần ra lệnh ngắn gọn: “Không cho chảy máu.”

Lâm Trì giả giọng: “Làm sao ta có thể không chế được chứ..... Này này, ta bị thương thì liên quan gì đến người.....”

“Sẽ đau.”

Lâm Trì: “*À?”

Mạch Kinh Trần: “Người sẽ đau, ta không muốn người đau.”

Là..... Nguyên nhân này?

Lâm Trì chợt hồi tưởng lại, dường như kể từ khi nàng nói với Mạch Khinh Trần “Ngươi không đau nhưng ta sẽ đau đấy” vào đêm hôm đó về sau, hình như Mạch Khinh Trần không còn ép buộc nàng nữa, cũng không làm trật khớp xương nàng.....

Hơi rũ mắt xuống, Lâm Trì tìm có nói: “Đúng rồi, đệ đệ ngươi và Lý đại nhân đâu rồi, bọn họ.....”

Mạch Khinh Trần băng bó vết thương cho Lâm Trì xong, nói: “Đuổi ra ngoài rồi.”

Lâm Trì: “Ngươi thật sự vẫn.....”

Mạch Khinh Trần nói trắng ra: “Ta không thích bọn họ.”

Đại khái đã nghe Mạch Khinh Trần nói qua nhiều lần nên Lâm Trì không tức giận nhiều, chẳng qua là cảm thấy có chút đáng thương.

Nàng cúi đầu nhẹ giọng nói: “Thật sự bọn họ rất quan tâm ngươi cũng rất coi trọng ngươi.....”

Mạch Khinh Trần: “Ta không cần.”

Lâm Trì không nhịn được: “Ngươi cái người này sao lại bướng bỉnh như vậy! Nào có người không cần người nhà bằng hữu chứ!”

Chung quy không hiểu tại sao Lâm Trì vừa nhắc tới đề tài này là kích động như thế, Mạch Khinh Trần túm lấy cánh tay Lâm Trì kéo nàng vào trong ngực mình, bàn tay có chút lạnh khẽ vuốt lưng Lâm Trì, nói: “Chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta.”

..... Đây này, không cần giả bộ đáng thương đâu.

Ta không chịu được bộ dạng này, ngươi.....

Lâm Trì yên lặng nắm chặt quyền, bột thuốc dính vào ngực dường như nóng lên.

Chỉ còn hơn bốn ngày.

An tâm ở cùng hắn, ít nhất không để hắn hoài nghi.....

Lâm Trì thả lỏng thân thể, ôm lại Mạch Khinh Trần, dường như cảm nhận được nên Mạch Khinh Trần ôm nàng chặt hơn.

Bởi vì Lâm Trì biểu hiện cực kỳ khéo léo, ngày kế Mạch Khinh Trần không biết từ đâu tìm được mấy quyển sách bí truyền dạy nấu ăn, kế tiếp theo đó mà làm

Mặc dù có rất nhiều trình tự rườm rà phức tạp đến cực điểm, nhưng đối với Mạch Khinh Trần mà nói hoàn toàn không khó khăn, hiện tại thậm chí hắn có thể vừa một tay vung kiếm (hắn cảm thấy dùng kiếm tốt hơn dùng đao phay nhiều) thái rau, vừa dùng nội lực nhanh chóng làm nóng thức ăn, hơn nữa đồng thời còn giải quyết được tình huống năm sáu cái nồi trên bếp lò.....

Lâm Trì chống cằm lên nhìn Mạch Khinh Trần, chỉ là..... Thật sự rất lợi hại.....

Đồng thời làm năm sáu món ăn còn chưa tính, lại có thể nấu ăn đẹp dễ giống như đang luyện kiếm!

Thật là không thể tưởng tượng nổi!

Lăng Thu chân chó lại gần nói: “Thiếu phu nhân, công tử nhà ta từ nhỏ đã như vậy rồi, học cái gì đều biến hóa nhanh chóng.” Hắn bẻ ngón tay, mặt ngưỡng mộ nói: “Hắn sáu tuổi am hiểu văn, bảy tuổi về Dương Minh Thánh thượng đã để cho hắn lĩnh giáo thơ văn với Trạng Nguyên năm đó, kết quả Trạng Nguyên tự ti mặc cảm thiếu chút nữa đâm đầu xuống hồ, sau đó Thánh thượng lại tặng cho hắn các Phụ tử tinh thông cảm kỳ thư họa thi từ ca phú, đều không ngoại lệ trong vòng một tháng bị đá kích ảo não lăn về, ngay cả Kỳ Sơn Chương môn được khen là võ lâm đệ nhất nhân cũng.....”

Nhắc tới Kỳ Sơn, mặt Lăng Thu đột nhiên biến sắc, không nói thêm gì nữa.

Đột nhiên nhớ tới lúc trước Mạch Khinh Trần bởi vì phản bội Kỳ Sơn mới nổi danh, Lâm Trì không khỏi nói: “Sau đó thì sao, Kỳ Sơn Chương môn thế nào?”

Lăng Thu hàm hồ: “À, không có gì.”

Thấy hắn không đáp, Lâm Trì lại nghĩ đến một vấn đề khác.

“Còn nữa.....” Lâm Trì hỏi, “Xem ra Hoàng đế không phải rất tốt với nhi tử của mình sao, còn tặng nhiều Phụ Tử cho hắn như vậy, tại sao hắn.....”

Lăng Thu: “Chuyện này.....” Hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Lâm Trì sững sờ, nhìn trời theo hắn, lúc cúi đầu nhìn lại: “Đây này, Lăng Thu, đứng lại! Không được cướp đồ ăn của ta!”

Chuyện không ai cướp là không thể nào.....

Lý đại nhân đa mặt dày ý vào thân phận nên cứ ba ngày hai bữa là mang theo Cơ Định Loan chạy đến đây, hai người phân công hợp tác cực kỳ phối hợp đối với việc cướp món ăn Mạch Khinh Trần làm, tóm lại vì trà bữa tuyệt đối không để lại cho Lâm Tri một chút nào, dĩ nhiên Lâm Tri cũng không ngồi không, vì vậy.....

“Hừ hừ, không có một chút kính già yêu trẻ, quả nhiên là nữ tử không hề được nuôi dạy.....”

“Sao ca lại coi trọng loại nữ nhân dã man như ngươi, Thái Phó nói đúng, không có giáo dục!”

Lâm Tri: “Ta có nuôi dạy thì các ngươi có thể ít cướp đi một chút ư?”

Lý đại nhân, Cơ Định Loan: “Không thể nào!”

Lâm Tri: “..... Vậy ta nên không có giáo dục tiếp tục thôi.....”

Vì phòng ngừa xảy ra bị kịch bị cướp món ăn, thời gian nấu ăn từ ban ngày đổi thành tối.

Mạch Khinh Trần đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, dù thế nào đi nữa hấn vốn không vội.

Bóng đêm nồng đậm, gió mát thổi tới, ngọn đèn dầu sáng ngời thấp sáng phòng ăn, chiếu rọi bóng lưng cao lớn xuất trần của Mạch Khinh Trần.

Thời gian ước định cẩn thận với Tác Đồng chính là tối nay.

Lợi dụng khoảng cách lúc Mạch Khinh Trần nấu ăn, Lâm Tri nhẹ nhàng rót bột thuốc trong ngực vào một cái bầu rượu.

—— độc kia không chí tử, nhưng sẽ khiến người tạm thời không thể nhúc nhích.

Dù sao, Lâm Tri nghĩ, không có việc gì.

“Ngươi.....”

Lâm Tri sợ hết hồn: “Á.....”

Mạch Khinh Trần buông cái mâm chứa năm món ăn trong tay xuống, như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Ngươi còn muốn ăn gì?”

Lâm Tri: “Không, không có món gì đặc biệt muốn ăn.”

Món ăn tối nay vẫn phong phú như trước, nhưng bởi vì thật sự lo lắng nên Lâm Tri hoàn toàn không quan tâm đến việc nếm thử mùi vị, chỉ cầm chén cơm nhai kiểu máy móc.

Ăn được một nửa nàng đã không nhịn được hỏi: “Mạch Khinh Trần, ngươi uống rượu không?”

Mạch Khinh Trần: “Không thể uống.”

Lâm Tri: “Ồi, tại sao?”

Mạch Khinh Trần suy nghĩ một chút, nói: “Dễ dàng say.”

Lâm Tri: “Ta có chút muốn uống, ngươi bồi ta uống một chút chắc không sao nhỉ, rượu này là để nữ tử uống, không mạnh!” Nàng dừng lại một chút, ăn may nói, “Nếu không thì để ta giúp ngươi uống?”

Say mới tốt.....

Say thì sau nửa canh giờ nàng không cần thấy bộ dáng của Mạch Khinh Trần khi phát độc thì biết mình bị phản bội.....

Không cho Mạch Khinh Trần do dự, Lâm Tri đã nhắc bầu rượu kia lên, rót đầy cho Mạch Khinh Trần, đồng thời lại lấy một bầu rượu trong vắt cho mình uống.

Mạch Khinh Trần không nói khoác, hấn nói dễ dàng say rượu thật sự là dễ dàng say.

Uống xong rượu của mình, Lâm Tri bung ly rượu lên đưa tới bên môi Mạch Khinh Trần, bởi vì là do nàng đưa tới nên Mạch Khinh Trần chỉ cụp mắt nhìn một chút rồi cứ thế nuốt xuống.

Lông mi dài hòa vào bóng tối nhàn nhạt, ánh đèn chập chờn chiếu lên ngũ quan hoàn mỹ như được mài dũa của hấn, phảng phất hiện ra mấy phần yếu ớt.

Lại chớp mắt rồi mờ ra, sóng nước trong mắt mênh mông, tầm mắt hoàn toàn là sương mù trống rỗng.

Đưa từng ly cho Mạch Khinh Trần, nhìn hấn không hề có khúc mắc uống xong từng ly.

Trong lòng Lâm Tri chợt cảm thấy có chút tội lỗi.....

Nhưng bầu rượu sắp thấy đáy rồi, Lâm Tri phát hiện Mạch Kinh Trần trừ đôi mắt mê ly thì không có gì khác thường.

Chẳng lẽ thật ra hắn rất có năng lực uống?

Vốn là lòng lo lắng lúc này càng thêm thấp thòm, nếu như hắn không uống say thì sao, đợi lát nữa phát hiện nằng.....

Ờ?

Lâm Tri phát hiện Mạch Kinh Trần đột nhiên đến gần nằng, tay chống lên vách tường sau lưng nằng, khoe môi khê cong lên nói:

“Bộ dạng của ta rất giống kẻ ngốc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 15

Khoe môi khê cong lên nói: “Bộ dạng ta rất giống kẻ ngốc sao?”

Lâm Tri lui về phía sau, mãnh liệt lắc đầu: “Không giống!”

Mặc dù tính cách của Mạch Kinh Trần thỉnh thoảng sẽ có loại ngây ngô không nói ra được, nhưng chỉ ít xem ra tuyệt đối không ngốc.

Một tay giữ chặt cằm Lâm Tri, Mạch Kinh Trần tiến thêm một bước, đuôi mắt xêch lên, chậm rãi nở một nụ cười làm rung động lòng người.

Nháy mắt trái tim Lâm Tri như bị cái gì nắm lấy thật chặt.

Dung mạo Mạch Kinh Trần vốn hoàn mỹ không giống người, chỉ là có thói quen thanh lãnh, mặc dù nhếch môi cười cũng là nhạt nhòa lạnh nhạt.

Nhưng nụ cười này hoàn toàn bất đồng, trắng trợn mang theo hấp dẫn, nụ cười mỉa hoặc dọc theo khoe môi xâm nhiễm đến tận cùng, trong con người đen như say như không say ánh lên sóng nước, lóe ra mê tính ma mị, rồi lại sâu như vực cao âm u, câu động tình phách người đời.....

Có lẽ ngay cả chính hắn cũng không chú ý, loại đẹp đẽ không hề che dấu kéo tới trong phút chốc này, giống như một lưỡi đao dài nhỏ lạnh lẽo mà sắc bén, vào lúc người không hề phòng bị sẽ đánh vào lòng phòng bị trong nháy mắt.....

Lúc môi mỏng lạnh lẽo mang theo mùi rượu nồng nặc dán lên môi Lâm Tri thì nằng cảm thấy trái tim như muốn nổ tung.

Vậy mà, Mạch Kinh Trần bất chợt nhẹ nhàng lui ra, tóc dài tuyết trắng màu bạc như được mặt trời chiếu sáng trọt xuống từng sợi, che kín cặp mắt có thể mê hoặc lòng người kia, nở nụ cười lạnh lùng: “..... Không giống? Vậy sao người không uống?” Bóp lấy cổ Lâm Tri, Mạch Kinh Trần nhắc lấy bầu rượu đã uống hơn phân nửa, đưa tới bên môi Lâm Tri, đột nhiên trút xuống.

Lâm Tri giãy giụa, dùng đầu gối đá văng bầu rượu đi, nhưng vẫn có phần lóng nhóng không không chế được tràn vào trong cổ họng của Lâm Tri.

Nằng vội vã muốn phun rượu ra, Mạch Kinh Trần để lại cổ của nằng lần nữa, ép buộc nằng nuốt xuống.

“..... Người, người say rồi?” Mặt của Lâm Tri bị mùi rượu hun đến đỏ bừng, khó khăn đọc rõ từng chữ.

Mạch Kinh Trần thông thả ung dung dùng khăn vải lau đi chất lỏng còn sót lại bên môi Lâm Tri, động tác dịu dàng, nhưng lại khiến Lâm Tri rợn cả tóc gáy: “Không phải người cố ý muốn ta uống say sao? Còn đặc biệt bỏ thêm nguyên liệu vào rượu.....”

Lâm Tri không thể tin trọn to hai mắt: “Sao người biết.....”

Mạch Kinh Trần cười cười: “Ta thấy được.”

Lâm Tri: “Vậy người còn.....”

Mạch Kinh Trần vuốt ve da thịt trên cổ Lâm Tri, nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ ta đã say, người muốn làm gì ta đây?”

Lâm Tri thật sự không chịu nổi đáng vẻ này của Mạch Kinh Trần, thật đáng sợ cũng thật nhìn không thấu.

Nàng chống cái bàn muốn đứng dậy: “Không, ta không muốn làm gì cả, không có gì..... Ta đi về.....”

Bà vai bị Mạch Khinh Trần ung dung đè xuống, đồng tử thâm thúy nhìn về phía mắt nàng: “Ngươi muốn chạy trốn có đúng hay không? Ta biết rõ ngươi căn bản không muốn sống bên ta, bất luận ta có chiều ý ngươi bao nhiêu, tìm cách để làm ngươi vui mừng bao nhiêu, thậm chí bởi vì sợ ngươi tức giận không muốn khiến ngươi đau nên không hề làm gì..... Nhưng ở trong mắt ngươi ta giống như kẻ gỗ có đúng không?”

Trong lòng Lâm Tri lạnh lẽo, vội đè tay Mạch Khinh Trần lại: “Không, ta.....”

Mạch Khinh Trần cất ngang nàng, cười lạnh nói: “Tại sao ngươi dám trắng trợn nghĩ tới việc chạy đi như vậy, còn không phải là bởi vì xác định coi như ta biết ngươi bỏ thuốc ta, coi như bắt ngươi về lần nữa, cũng sẽ không làm gì ngươi.....”

Lâm Tri dời tầm mắt đi, lắc đầu: “Thật xin lỗi..... Ta, ta đi về.”

“Trở về sớm như thế làm gì?”

Ngón tay Mạch Khinh Trần xuyên qua Lâm Tri kéo cổ nàng lại, đồng thời nâng cằm lên hôn lần nữa, chỉ là một lần này không hề lướt qua rồi dừng, nụ hôn kịch liệt bởi vì ngây ngô quá đáng nên có vẻ hơi thô bạo. Lâm Tri bị giam cầm gắt gao, nghiêng đầu tránh ra một chút đều là hy vọng xa vời, chỉ có thể mặc cho Mạch Khinh Trần giày xéo môi của nàng, đùa bỡn lưỡi của nàng, cho đến cả khoang miệng cũng trở nên nhức nhối vô lực.

Lúc này Mạch Khinh Trần mới buông nàng ra, sau đó chợt ôm lấy nàng, đi tới phòng của mình.

Lần này Mạch Khinh Trần thật sự tới thật.....

Lâm Tri ngay cả hơi sức nhỏ nước bọt cũng không có, liều mạng giãy giụa muốn xuống nhưng khí lực của Mạch Khinh Trần hoàn toàn không phải nàng có thể chống lại.

Buông tha giãy giụa, Lâm Tri mềm giọng, tận lực không để cho mình có vẻ hoảng loạn: “Là lỗi của ta, ta sẽ không rót rượu để ngươi uống say nữa, sẽ không bỏ thuốc ngươi nữa, ngươi buông ta ra có được hay không?”

Nhưng Mạch Khinh Trần bị uống say và Mạch Khinh Trần ngày thường hiền hoà dễ nói chuyện hoàn toàn là hai người khác nhau.

“Đã muộn.”

Bởi vì nụ hôn nóng bỏng mà cánh môi nhiễm sắc đỏ tươi mê người nhếch lên, Mạch Khinh Trần cười khê, nụ cười nhuộm mấy phần tà khí: “Tư lượng của ta không được tốt cho lắm, ngươi chúc say ta, sẽ làm ra cái gì, chỉ có thể do ngươi chịu trách nhiệm.”

*****

Màn trướng đỏ thẫm chợt bị kéo xuống, ngăn cách tất cả khí tức bên ngoài.

Lúc bị Mạch Khinh Trần áp đảo, Lâm Tri nhìn thấy ánh mắt của hắn không còn đen như mực nữa, mà là đen thuần như ban đêm, đậm đến không thấy một chút ánh sao.

Không có bất kỳ hi vọng cứu vãn.

Tất cả giãy dụa đều phí công, Mạch Khinh Trần đã không nghe lọt bất kỳ lời nói nào.

Miệng lưỡi dính mùi rượu qua mỗi một tác da thịt của Lâm Tri, hỏa nhiệt nhóm lên từng tác. Mùi rượu tiềm nhiễm khiến đại não Lâm Tri chậm chạp đi, thậm chí ngay cả áo bị cởi ra từng cái cũng không phát hiện, cho đến khi Mạch Khinh Trần nắm cầm của nàng, cắn một cái trên đôi môi nhột nhột.

Sau đợt đau đớn kịch liệt, máu từ khe miệng lan tỏa ra.

Mạch Khinh Trần liếm môi của nàng, máu của nàng, giống như đang tham luyến loại mùi vị ấm áp này.

“Ta sẽ không cho ngươi có cơ hội trốn thoát.” Khe môi nở nụ cười tà khí mơ hồ, giọng nói khiêu khích.

Thân thể áp xuống, Mạch Khinh Trần thoải mái tách chân Lâm Tri ra.

Hết sức lúng túng, mặt bắt đầu chuyển sang hồng, cảm xúc tràn đầy hoảng hốt cùng kinh hãi như luồng sóng vọt tới.

Nhưng vào lúc này Lâm Tri lại bình tĩnh lạ thường.

“Ta không trốn.” Nàng dừng một chút, không quân Mạch Khinh Trần rốt cuộc có thể nghe thấy hay không, chỉ nhẹ giọng nói: “Đừng làm đau ta, ta sợ đau.”

Thật sâu lâm vào đệm giường mềm mại, trong nháy mắt Lâm Tri bất ngờ nhớ lại rất nhiều chuyện.

Tỷ như lúc sắp chết từ trong tủ quần áo bò ra, xụi lơ trong vũng máu chảy đầy đất, nghiêng mắt mù mịt nhìn màn đêm đen nhánh trống rỗng.....

Lại tỷ như ở trong thanh lâu bị khách làng chơi say rượu đè trên đất lạnh lẽo mà bản thiêu.....

Hoặc là vô số thời gian lưu lạc ngoài đường ăn gió nằm sương.....

Đau đớn chậm chạp từ vị trí khó có thể mở miệng truyền tới, không khổ sở như trong tưởng tượng, nhưng tư vị bị ép buộc suy cho cùng cũng không dễ chịu.

Chỉ là chỉ ít so với những ân khách không hề thương tiếc nữ tử, ở trên giường liễu mạng chơi đùa mà nàng đã gặp qua, động tác của Mạch Kinh Trần tóm lại dịu dàng hơn nhiều.....

Lâm Trì gắt gao cắn môi.

Lúc lưu lạc thanh lâu hay lúc cùng sự phụ lang thang, thật ra thì cũng sẽ xảy ra chuyện như vậy.....

Cũng không phải chuyện tình đáng để tìm cái chết.....

Nàng tự nói với mình, không sao cả.

Kích thích mãnh liệt kéo dài theo xương sống tràn vào đại não, Lâm Trì không tự chủ được kêu rên ra tiếng.

“Ra tiếng.”

Mạch Kinh Trần mở môi nàng ra, đồng thời dùng sức ôm lấy hông nàng, đánh tới chỗ sâu nhất, “Không cần phải chịu đựng.”

Lúc nói chuyện mang theo thở gấp nhẹ nhẹ, giọng nói vốn thanh nhã trầm thấp trở nên vô cùng hấp dẫn.

Lâm Trì không kịp dự liệu, buông môi ra, tất cả âm thanh đều bị Mạch Kinh Trần nuốt.

Mềm nhẹ dán vào môi nàng, Mạch Kinh Trần hỏi: “Đau không?”

Lâm Trì thờ dốt dòn dập, con ngươi thất thần trong nháy mắt, từng giọt mồ hôi từ trán nhỏ xuống, trong phút chốc dường như có loại cảm xúc dễ vỡ.

Nụ cười nhuộm tà khí khiến Mạch Kinh Trần đẹp đến rung động lòng người: “Đau sẽ nhớ kỹ, là ta làm đau ngươi.”

Hắn dùng lực hôn nàng, tùy ý làm bậy mà liễu lĩnh.

Hơi thở nồng nặc tình dục hun đến khiến người hô hấp không thông.

Động tác kịch liệt, thân thể bị buộc cong lên, thân thể ướt đẫm mồ hôi, ván giường kêu cái kết vang dội.....

Trong đau đớn trộn lẫn ý loạn tình mê, Lâm Trì nhắm chặt mắt lại, ý chí bắt đầu có chút tán loạn.

Một đường tới đây mặc dù không biết đã gặp qua bao nhiêu nữ tử bị thương tổn, mặc dù biết so với sinh tồn thì chuyện thất tình không đáng kể cỡ nào, nhưng luôn muốn cố chấp bảo vệ cái gì đó, muốn bảo lưu lại cái gì đó.....

Không muốn làm trái với ý nguyện của mình, muốn chân chính cùng người trong lòng.....

Lại lập tức trở nên xa xôi như vậy, giống như không chạm tới được.....

Dược hiệu phát tác, Lâm Trì rốt cuộc ngất đi.

*****

Lâm Trì không biết mình đã ngủ bao lâu.

Phòng nàng nằm đã không phải là phòng của Mạch Kinh Trần nữa, bình phong tú nhũ thêu mẫu đơn, trên bàn trang điểm làm bằng tử đàn để một cái gương đồng và một hộp trang sức tinh xảo cao quý, rèm cửa sổ màu anh đào nhạt khẽ tung bay, dưới ánh nắng trời một mùi lười biếng có vẻ nhu hòa.

Đây là.....

“Hải tử, ngươi thấy sao?”

Một cái tay dịu dàng mò đến trán Lâm Trì, trong giọng nói nhu hòa mang theo vài phần ân cần: “Có thấy không thoải mái chỗ nào không?”

Lâm Trì ngẩn ngơ nhìn lên phụ nhân có gương mặt xinh đẹp cả người mặc bộ hoa phục xanh lơ khí chất ung dung đang đứng trước mặt, không biết nên nói gì.

Phu nhân xinh đẹp thấy thế, cẩn thận hỏi nàng: “Ngươi đói bụng ư? Để ta bảo người bưng cháo lên.”

Không chờ lâu đã có người làm bưng cháo nóng tới, phu nhân xinh đẹp trước hết để Lâm Trì súc miệng rồi bưng cháo lên đút nàng từng ngụm.

Đầu óc Lâm Trì vẫn chưa tỉnh hẳn, đợi ăn bát cháo xong, nàng mới nhớ tới hỏi: “Ngài là ai? Tại sao..... Ta lại ở đây? Nơi này là nơi nào?”

Phu nhân xinh đẹp buông chén xuống, ý tứ có chút không được tốt nói: “Ta là mẫu thân của Định Lam.” Dừng một chút, “Nơi này là biệt viện của ta, ngươi đã ngủ mê man ba ngày ở đây rồi.”

Định Lam.....

Cơ Định Lam..... Cũng chính là Mạch Kinh Trần.....

Chuyện kia hẳn là nàng phải.....

Lâm Trì rũ mắt xuống, càng không biết nói gì.

Phu nhân xinh đẹp gỡ gỡ tóc dài: “Chuyện đó..... Ta biết rõ, Định Lam nhà ta đã làm chút chuyện không tốt với ngươi, nhưng, khụ khụ, hẳn là hẳn không cố ý, chỉ là hẳn vừa uống rượu thì sẽ dễ dàng làm sai chuyện..... Nhưng ngươi yên tâm! Người làm mẫu thân ta đây nhất định sẽ khiến cho hẳn phụ trách ngươi! Sẽ không để cho ngươi.....”

Lâm Trì: “Không cần.”

Phu nhân xinh đẹp: “À? A, cũng đúng..... Định Lam đã thú (cười) ngươi, nhưng mà hẳn thi hành quá nhanh nên chưa kịp đưa vào gia phả, như vậy đi, ngày mai các ngươi trở về Dương Minh với ta, chúng ta lại.....”

Lâm Trì đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Ta không muốn gả cho hẳn.”

Phu nhân xinh đẹp: “À..... Nhưng các ngươi đã.....”

Lâm Trì nắm chặt quyền, đột nhiên cười: “Nếu như là ngài, ngài sẽ gả cho một người ép buộc ngài gả cho hẳn, còn cường - bạo ngài sao?”

Phu nhân xinh đẹp nhất thời ngẩn ra.

Dù bài xích Mạch Kinh Trần ra sao, nhưng ít ra mẹ ruột của hẳn là người vô tội không biết chuyện, không nên giận chó đánh mèo.

Lâm Trì buông quả đấm ra: “Mới vừa rồi ta.....”

Phu nhân xinh đẹp lại đột nhiên nói: “Không muốn gả thì không gả!”

Lâm Trì ngẩng đầu, phu nhân xinh đẹp sờ sờ đầu của nàng nói: “Định Lam trông coi ngươi ba ngày ba đêm, ta vừa mới bảo hẳn đi ngủ..... Ta còn tưởng rằng ngươi cũng có chút ý tứ đối với hẳn, không ngờ..... Ta biết rõ tính tình của hẳn không được tốt, thật là làm cho hải tử ngươi phải chịu khổ rồi.....” Nàng khom lưng ôm lấy Lâm Trì, “Chờ thân thể ngươi tốt lên, ta cho người tiễn đưa để ngươi rời đi, ngươi muốn bồi thường cái gì đều có thể! Loại người cặn bã như vậy cứ mau quên hẳn đi, coi như là bị chó cắn một cái!”

Lâm Trì: “.....” Đó là nhĩ tử của người.....

Phu nhân xinh đẹp vỗ vỗ mặt Lâm Trì, cười: “Cuối cùng chân mày không nhú lại nữa rồi, vậy mới là một nữ tử xinh đẹp, nào, cho ta ôm một cái.”

Trên người phu nhân có hương thơm nhàn nhạt, rất thoải mái rất ấm áp, rất giống mẫu thân.....

Lâm Trì tựa vào trong ngực nàng, đột nhiên mũi bỗng chốc cay xè.

Mặc dù bị Mạch Kinh Trần cường bạo nàng vẫn không chảy một giọt nước mắt, nhưng một khắc này nàng đột nhiên rất muốn khóc.....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16

Quang minh chính đại đi ra từ Vô Mặc sơn trang, ánh mặt trời hơi chói mắt, Lâm Trì có loại cảm giác dường như đang mơ.

Sư phụ và Tác Đồng ngồi trong xe ngựa chờ ở bên ngoài, Lâm Trì nhảy lên xe ngựa, trực tiếp tìm một chỗ tiếp tục ngủ để bổ sung thể lực.

Nàng là bị đói mà tỉnh.

Trong xe ngựa lan tràn mùi đồ ăn thơm ngon, sư phụ áo xám đang mở nắp của một cái nồi đất ra, thấy nàng tỉnh lại, vẻ mặt mong đợi trên mặt thu lại vài phần: “Tiểu Trì, tỉnh rồi à? Ách, đây là do tổng quản kia bảo ta đưa cho ngươi, vì sư trước giúp ngươi thử xem, mùi vị ngon lắm.....”

Cảnh tượng này quen thuộc đến mức khiến cho người ta hoàn toàn buông lỏng.

Lâm Trì túm được một ít tóc của tên kia, tiến tới, dùng mũi ngửi ngửi.

Canh hầm đương quy táo đỏ.

Vật liệu rất bình thường canh cũng rất bình thường, nhưng có thể làm ra mùi vị đậm đà như vậy thì chỉ có một người.

Lâm Trì trầm mặc một chút.

Sư phụ đã không kịp chờ đợi uống hai hớp canh, cảm giác ngon miệng khiến cho hần hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi của mình..... Không ngờ Vô Mặc sơn trang lại có đồ ăn ngon như vậy! Tuy không nỡ ăn nhưng nếu sau này không ăn được nữa..... Không được, vẫn nên uống mau lên, nếu không chờ tiểu Trì phản ứng kịp sợ rằng một hớp cũng không uống được.....

Ngoài dự đoán, Lâm Trì không giành với hần, chỉ hỏi hần: “Sư phụ, trước đó người nói có phát hiện khác phải nói cho ta biết là gì vậy?”

Lại nuốt xuống một cái xương sườn, sư phụ thoáng chốc bình tĩnh mới vuốt mái tóc mềm mại của Lâm Trì như đang vuốt tiểu cầu nói: “Cái này..... Trước đó không phải ngươi nói đã lục soát qua tất cả hồ sơ ở Hình bộ nhưng không tìm được vụ án của gia đình ngươi sao? Sư phụ đã giúp ngươi tra xét về tri phủ Lưu thành thẩm án năm đó, hiện tại hần sắp đi Vân quận nhậm chức, một vụ án lớn như vậy hần không thể nào không nhớ, đến lúc đó chúng ta đến Vân quận hỏi hần xem sao..... Dĩ nhiên, quan trọng hơn là, phong cảnh Vân quận không tệ lắm, du sơn ngoạn thủy gì đó.....”

Lâm Trì: “.....” Mấy tháng trước hình như sư tỷ có gửi thư nói nàng đang muốn khởi hành đến Vân quận.....

Nhìn bộ dạng mê mẩn của sư phụ, không nói thì tốt hơn.....

Tóc bị vò rối triệt để, sư phụ lại dùng lực vẽ mặt Lâm Trì, cười đến mặt vô lại: “Tốt lắm, tiểu Trì, đừng lo lắng, chuyện báo thù có thể bàn bạc kỹ hơn, những ngày sau này vui vẻ là quan trọng nhất mà! Hơn nữa ngươi xem đây là cái gì?” Hần cười híp mắt móc ra một xấp ngân phiếu từ trong lòng, “Sư phụ bảo đảm ngươi có thể thoải mái mà đến Vân quận.”

Tác Đồng từ ngoài xe ngựa thò đầu vào, mắt lạnh nói: “Ngươi lấy tiền của bọn họ!”

Sư phụ yếu ớt té trong xe ngựa, mặt không sao cả nói: “Có gì không thể sao? Chỉ là vị hoàng hậu nương nương này thật không ngờ dễ nói chuyện như thế, rõ ràng là tiểu Trì ngươi hạ độc nhưng không chạy trốn được, nàng lại ôn tồn chiều dỗ chúng ta, còn cho chúng ta xe ngựa với bạc..... Được rồi, đừng hỏi, mau cút ra ngoài đánh xe cho lão tử.....”

Canh trong nồi đất đã bị ăn sạch sẽ.

Lâm Trì lấy ra lương khô từ trong bao quần áo của sư phụ, uống một nửa nước trong bình để lấp đầy bụng rồi chuẩn bị bò về ngủ.

Sư phụ gọi nàng lại: “Tiểu Trì, sao ngươi không nói chuyện?”

Lâm Trì cũng không quay đầu lại: “Không có gì, chỉ là ngủ lâu quá nên đầu óc có chút không tỉnh táo, sư phụ ngươi cho liều lượng thuốc quá nặng.”

Sư phụ cười hà hà: “Đó là tự nhiên, liều lượng không nặng thì sao có thể hạ độc Mạch Khinh Trần được!” Giọng nói của hần càng thêm vui vẻ, “Chỉ là trong cái rủi có cái may, có hoàng hậu nương nương ở đây, sự truy nã của người kia không đáng kể chút nào.....”

Giống như đang nhớ tới việc gì, Lâm Trì nhỏ giọng: “Đỗ Nhược.....”

Sư phụ: “Hần đã sớm trở về Dương Minh rồi, nhưng mà chúng ta sớm muộn cũng đi Dương Minh thôi.”

Lâm Trì “À” một tiếng, lại ngủ thiếp đi.

Sư phụ nàng có một thói quen thật không tốt, chính là không giữ được tiền.

Có bao nhiêu dùng bấy nhiêu, hơn nữa còn xa xỉ thành tính.

Lâm Trì đi theo sư phụ vào tửu lâu tốt nhất ăn món ăn đắt tiền nhất, ở khách điểm đắt tiền nhất, nhất thời vui mừng sư phụ lại mua hai con hần huyết bảo mã tới kéo xe ngựa, sắp ngân phiếu rất nhanh sẽ giảm đi..... Cho đến một vài ngày sau, sư phụ vuốt sống mũi chê cười nói: “A ha ha, sư phụ thấy bạc ít quá nên muốn đi kiếm thêm, kết quả vận khí không tốt nên bỏ lại ở sông bạc rồi.....”

Lâm Trì tập mãi thành thói quen: “Vậy chúng ta về nhà trước, ngày mai lại đi kiếm lộ phí.”

Nói là nhà thật ra chính là nhà gỗ nhỏ đơn sơ đang xây ở ngoại thành, chung quanh có hàng rào vây quanh, ẩn giấu địa phương cỏ cây tươi tốt, bình thường khó tìm. Mặc dù lưu lạc khắp nơi nhưng có lúc hầu như còn cần chỗ đặt chân, vì vậy nên sư tỷ bức bách sư phụ xây ba bốn nhà gỗ, đều xưng là nhà.

Tìm được gian nhà kia, đẩy cửa gỗ ra trước mắt đã cảm thấy một trận tro bụi xông vào mặt, tiếp theo đập vào mặt là giường lớn dường như rất thoải mái.

Cả căn nhà đáng giá nhất chỉ sợ là cái giường mà sư phụ đặc biệt bố trí dưới sự yêu cầu.....

Lâm Tri yên lặng nghĩ, không bị mang đi thì thật là không có thiên lý.

Bụi bặm quá nhiều, Tác Đồng liếc mắt nhìn, yên lặng cầm cái chổi với đồ lau đặt ở góc lên quét dọn.

Sư phụ phui sơ bụi trên giường rồi thoải mái nằm lên, vui mừng nhìn bóng dáng Tác Đồng đang bận rộn ở ngoài phòng: “Tiểu Tri, người thật sự là nhật được đồ tốt!”

Lâm Tri: “Sư phụ, có muốn theo ta không.....”

Lật người, sư phụ móc ra một quyển thoại bản từ dưới gầm giường, say sưa nhìn lại: “Hừm, lần trước đọc tới chỗ nào nhỉ, à, đúng rồi, là lời thoại thứ bốn trăm ba mươi lăm.....”

Lâm Tri: “.....”

Thôi, nàng vẫn nên tự mình đi thôi.

Ra cửa, Tác Đồng: “Tiểu thư, ngài muốn đi ra ngoài kiếm lộ phí sao?”

Lâm Tri gật đầu.

Tác Đồng để cái chổi xuống: “Loại chuyện như vậy nên để cho ta đi, tiểu thư người cứ ở lại.....”

Lâm Tri kiên định: “Không, ta không muốn quét dọn!”

Loại chuyện này phiền phức chết đi được.

Tác Đồng: “Ta có thể trở về làm tiếp.”

Lâm Tri: “..... Đợi đến khi người trở về, nơi này đoán chừng đã có thể nuôi mấy ổ gián ổ rệp rồi.”

Tác Đồng: “.....”

Loại chuyện kiếm lộ phí này Lâm Tri làm nhiều rồi, mặc quần áo cũ để kiểu tóc lưu hải rồi làm cho mình dính bụi bẩn, thoát nhìn không khác thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi lắm.

Phương pháp kiếm tiền nhanh nhất là gì?

Đi ăn trộm? Chém giết?..... Không không, thứ nhất phạm pháp, thứ hai quá nguy hiểm.

Cách làm của Lâm Tri chính là, đen ăn đen.

Ở địa phương nhiều người lưu ý đến chuyện có người ăn cắp hay không, sau đó lựa ra những kẻ bộ dáng hèn mọn nhìn như tái phạm nhiều lần lại dễ giải quyết, theo đuôi kẻ ăn cắp rẽ vào hẻm, đánh đối phương ngất xỉu rồi thuận theo đó ăn cắp bạc của đối phương (Bỉ ỏi, thật là quá bỉ ỏi...)

Bởi vì bộ dáng nàng thật sự tầm thường, lại không phải người địa phương nên không thể tra, vì vậy nên lần nào cũng đắc thủ.

Mà bản thân Lâm Tri cảm thấy, ăn cắp là chuyện ác, đánh ngất tội phạm là trừng ác dương thiện, về phần bạc là trời cao thưởng cho người trừng ác dương thiện, vì vậy việc cầm bạc đi là lẽ thẳng khí hùng.....

Trừng ác dương thiện xong, Lâm Tri đến quán nhỏ chuẩn bị mua chút bánh bao màn thầu trở về lại nghe thấy cách đó không xa có người nghị luận trong quán rượu.

Một người nói: “..... Người tận mắt nhìn thấy ư, người nọ..... Không phải hàng năm đều ở Vô Mặc sơn trang đóng cửa không ra sao, sao lần này lại.....”

Người còn lại nói: “Đúng vậy, ai biết lần này hắn sao lại đột nhiên ra ngoài, còn đi dạo khắp nơi, ai, thật là làm cho người người cảm thấy lo lắng..... Nếu hắn thật sự đại khai sát giới, chỉ sợ không có người nào ngăn được, vô lâm lâm nguy.....”

Một người nói: “Nói vậy thì chính là Mạch.....”

“Hur!” Tên còn lại đột nhiên cuống quýt ngăn cản hắn nói, giống như chỉ sợ nói ra tên là có thể khiến người kia tới.

Thì ra Mạch Kinh Trần đã đáng sợ đến trình độ này rồi sao?

Lâm Trì cảm bánh bao lên xoay người, nhớ tới Mạch Kinh Trần làm món ăn để lấy lòng nàng, cẩn thận bôi thuốc cho nàng sợ nàng chảy máu, đột nhiên phát hiện mình không có oán hận Mạch Kinh Trần tới vậy, chỉ là sau loại chuyện kia cũng không có khả năng lớn có thể thích hắn.

*****

Nửa tháng sau.

Trong thuyền ô bông đông đưa.

Sư phụ đuổi cái lưng mệt mỏi, dùng chân chọc chọc Lâm Trì: “Tiểu Trì, cái đuôi phía sau lưng định lúc nào thì giải quyết.”

Lâm Trì nói thật: “Không biết.”

Đại khái chính nàng cũng không dự liệu được, Mạch Kinh Trần vậy mà lại một đường đi theo họ như vậy.

Bởi vì có Mạch Kinh Trần ở phía sau, ngày tháng nhân nhả của bọn họ không thể không kết thúc mà bước lên con đường chạy trốn, trên đường chạy gấp chạy chậm ngồi lên thuyền mới có thể thở dài một hơi.

Chỉ là thiệt thòi Mạch Kinh Trần, trên đường tới đây bình an thuận lợi, bởi vì phần lớn mọi người đều vội vàng chạy nạn rồi.....

“Tiểu thư.....” Tác Đồng để mái chèo xuống vừa định nói chuyện, nhìn về phía xa xa thì về mặt biển đổi.

Lâm Trì và sư phụ vội vàng quay đầu lại, mặt sông sau lưng gọn sóng lớn, một chiếc thuyền lớn cao trăm thước đang lấy tốc độ đều đều đi đến.

Ba người lập tức luống cuống tay chân chèo thuyền.

Sư phụ vô cùng đau đớn chèo mái chèo nói: “Tiểu Trì..... Chuyện đó, lưng vẫn nên nói rõ ràng với hắn, hắn thật muốn tiếp tục đuổi theo chúng ta tới chân trời góc biển thì quá đòi mạng đi!”

Tìm Mạch Kinh Trần nói rõ ràng, Lâm Trì tạm thời không dám làm.

Nhưng nhìn xem hắn rốt cuộc có ý định gì thì lại có thể, tốc độ của Mạch Kinh Trần nhanh hơn bọn họ nhiều, thật ra thì muốn đuổi theo đã sớm có thể đuổi kịp, chỉ là không biết tại sao hắn chỉ đi theo sau lưng.....

Sau khi cập bến, Lâm Trì quyết định tối mai lên đi xem một chút.

Ba người tìm khách điểm, sư phụ với Tác Đồng ở một gian, Lâm Trì ở một gian.

Một đường chèo thuyền đã sớm mỏi tay, Lâm Trì ăn cơm xong, vừa định ngủ, lại cảm thấy y phục trên người bị ướt mồ hôi dính dính khó chịu nên gọi tiểu nhị chuẩn bị một thùng nước nóng, chậm rãi cởi quần áo đi tắm.

Dòng nước nóng ấm áp bao quanh thân thể khiến cho tính cảnh giác của nàng buông xuống đến thấp nhất, thậm chí ngay cả ngói trên nóc phòng bị mở ra một khối cũng không phát hiện.

Trên nóc phòng có hai nam nhân đang đứng.

Nam tử mặc áo trắng nhẹ nhàng linh hoạt làm cho mảnh ngói thành phần vụn, lại nhìn xuống dưới, không hề có nửa điểm cảm giác đang rình coi.

Nhìn hắn rất nghiêm túc, giống như đang quan sát chuyện gì rất thú vị rất kỳ diệu.....

Đứng kế bên là nam tử áo vàng, hắn vuốt vuốt cái chân nhừ mỏi, dùng nội lực truyền âm: “Công tử, người muốn nhìn trực tiếp thì nên xuống đi chứ, sao phải làm vậy.....”

Nam tử mặc áo trắng dùng nội lực truyền âm lại: “Kỳ Mặc nói nàng sẽ chán ghét ta.”

Lăng Thư ở trong lòng yên lặng nói, ngài căn bản là đã bị ghét triệt để có được không?!

Thiếu phu..... Lâm cô nương lúc đi biết rõ ngài đang ở ngoài cửa, nhưng ngay cả nhìn cũng lười nhìn ngài, thậm chí ngay cả nói cũng không nói với ngài một câu.....

Còn nữa, ngài mỗi đêm lại chạy tới rình coi ban ngày lại gấp rút chạy về như vậy thật sự có ý nghĩa sao?

Ngài không mệt, nhưng mà ta lại rất mệt đấy! Cho dù liều chết chống đỡ mỗi ngày cũng là một bộ dạng thiếu ngủ, ta đã bị Lăng Họa nữ nhân chết tiệt kia

cười nhạo do túng đực quá độ, còn có đấm nhóc trong phòng ăn kia dám hỏi bản đại gia có muốn trắng dương tằm bỏ hay không.....

“..... Ta làm vậy rất quá đáng?”

Nghe Mạch Kinh Trần nói, Lăng Thu vợ vàng gật đầu: “Vô cùng quá đáng! Lâm cô nương coi như tốt, nữ tử bình thường đại khái đã đi tự sát, hơn nữ tử một chút đại khái trước hết sẽ giết ngài rồi tự sát!”

Mạch Kinh Trần rơi vào trầm tư.

Cơ hội mất đi là không thể trở lại, Lăng Thu vợ vàng nói: “Hơn nữa chuyện rình coi như vậy nếu bị phát hiện, Lâm cô nương sợ rằng sẽ càng thêm..... Cho nên.....”

Chúng ta trở về ngủ đi công tử!

Mạch Kinh Trần lại trầm mặc một lát, đột nhiên từ trên không điểm huyết ngủ của Lâm Tri, sau đó thông dong trở mình xuống nóc nhà, từ cửa sổ nhảy vào.

Lăng Thu: công tử, ngài không phải là hiểu lầm cái gì chứ!

Về mặt khổ bức, Lăng Thu cũng chuẩn bị trở mình. Còn chưa vào bên trong đã thấy Mạch Kinh Trần đang ôm lấy Lâm Tri trong nước, phượng hướng của hắn vừa vặn có thể nhìn thấy đường cong đẹp đẽ trên lưng trần trơn bóng trắng nõn của Lâm Tri..... Không đợi Lăng Thu nhìn kỹ một cổ nội lực khổng lồ đã mãnh liệt kéo đến.

“Không cho phép tới đây.”

Tiếp theo chớp mắt một cái, Lăng Thu đã từ phòng trên lầu ba té xuống.

Ô ô ô, công tử, thật ra ta chẳng thấy rõ cái gì cả.....

Đóng cửa sổ, Mạch Kinh Trần cẩn thận đặt Lâm Tri lên giường, đắp chăn.

Thật ra hắn không có dục vọng gì, nhưng mới vừa rồi trong nháy mắt bàn tay chạm qua da thịt Lâm Tri, tâm bỗng nhiên nhảy lên một cái.

Ấm á, bóng loáng, nhẵn nhụi, giống như trước đây, lại giống như có cái gì không giống.

Hơn nữa, lúc Lăng Thu tiến vào, sẽ có một loại cảm giác vô cùng không thoải mái vô cùng bài xích.

Không muốn để cho người thứ hai nhìn thấy, không muốn để cho người thứ hai chạm vào.

Loại tâm tình này, hình như là từ đêm kia mới dần dần mãnh liệt.

Một đêm kia Mạch Kinh Trần thật sự không nhớ rõ ràng cho lắm, còn rượu tê dại khiến thần trí trở nên rất mơ hồ, chỉ mơ hồ nhớ hình như mình đã làm tổn thương Lâm Tri, nhưng ký ức mãnh liệt hơn là tư vị dục vọng, tác động người chưa từng có tình cảm như hắn, không cách nào không chế mình, thậm chí trầm mê trong đó..... Trong cảm giác tiêu - hồn thực cốt.....

Trong ký ức của hắn, đây là lần đầu tiên nảy sinh cảm xúc chấp chèn mãnh liệt như vậy.

Đây là..... Tình dục sao?

Vuốt gò má Lâm Tri, Mạch Kinh Trần yên lặng nghĩ.

Thật ra thì còn muốn thử lần nữa, nhưng..... Nàng sẽ không nguyện ý đi.....

Vậy hay là thôi.....

Vào lúc trời sáng, Lâm Tri ấn cái cổ bị sai của mình một chút, cảm giác thời gian mình ngủ dường như hơi dài.

Lúc đưa tay ngăn lại ánh mặt trời, Lâm Tri mới phát hiện..... Á, giống như không có mặc áo lót đã đi ngủ.....

Quả nhiên là quá mệt nhọc, đại khái là từ trong thùng gỗ bò ra nàng liền trực tiếp ngủ đi.

Mặc quần áo xong, Lâm Tri vừa xuống lầu chuẩn bị ăn điểm tâm vừa suy nghĩ làm sao lên vào chỗ của Mạch Kinh Trần xem bọn họ rốt cuộc là ý gì.....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 17

Edit: Tiểu Bao tử

Ban đêm

Lâm Trì buộc chặt tóc rồi chạy về phía triều đình.

Đội quân của Mạch Khinh Trần cực kỳ dễ tìm, chỉ cần nhìn sơ sơ thanh thế của bọn họ thôi thì đã biết rồi.

Chạy được một lát, Lâm Trì đột nhiên cảm thấy phần bụng bắt đầu đau nhức. Nàng quả quyết quay đầu chạy trở về.

Quý thủy tới rồi!

Đi đến nửa đường, Lâm Trì liền đổi từ chạy sang đi, nhưng mà lần đau này cũng làm nàng thở phào một hơi..

Quý thủy đến chứng tỏ... nàng không có mang thai.

Con đau thực sự lớn khiến Lâm Trì không thể không dừng lại, nàng chọn một góc hẻo lánh, ôm bụng ngồi xỏm xuống.

Bình thường những lần nguyệt sự trước nàng đều có tính toán ngày để ở lì trong nhà, nhưng trong khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện khiến nàng không để ý đến.

Đau đến thở dốc một hơi, nàng nghiêng răng chịu đựng nghĩ, may mà quý thủy hơn một tháng mới đến một lần, nếu không ngay cả chết thế nào cũng không biết.

Về mặt bà chủ quán bên cạnh lo lắng hỏi nàng, Lâm Trì chỉ lắc đầu nói không sao rồi cố gắng đứng dậy tiếp tục đi.

Nơi này cách khách điểm không xa, nhìn nhin một chút là được.

Nhưng đi không được bao lâu, Lâm Trì lại ngồi xỏm xuống một lần nữa, chân yếu đến mức ngay cả đứng cũng không nổi, chỉ có thể mím môi mặc cho từng giọt mồ hôi lạnh nhỏ xuống.

"Cô nương không sao chứ?"

Lâm Trì đau đến mức không nói nên lời.

"Cô nương, ta thấy cơ thể cô nương hình như không khỏe, không thì để tiểu sinh đưa cô nương đi y quán phía trước được không?"

Lâm Trì cố gắng mở to mắt, thấy đứng bên cạnh nàng là một thư sinh mặc quần áo màu xanh nhạt, giọng điệu quan tâm, dịu dàng.

Đỗ Nhược cũng thích mặc thường phục màu xanh nhạt nên tâm lý phòng bị bất giác buông lỏng một phần, nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Quay về khách điểm cũng phải chịu khổ, chẳng thà đi y quán còn có thể uống thuốc để giảm đau tạm thời.

Đương nhiên, quan trọng là, bây giờ nàng một bước cũng không động dậy được.

Tên thư sinh đặc ý nâng Lâm Trì dậy. Tất cả đau đớn tập trung ở phần bụng, thậm chí ngay cả khi hắn ta cố ý vòng tay qua lưng, eo nàng vuốt ve, nàng cũng không phát hiện ra.

Chẳng biết đi bao lâu, Lâm Trì ngẩng đầu đã thấy trước mắt càng ngày càng vắng lặng, đường cái cũng dần hẻo lánh.

Nàng nhú mày, thấp giọng: "Đây là đâu?"

Thư sinh kia ân cần cười nói: "Cô nương đừng vội, rất nhanh sẽ đến."

Giọng nói rõ ràng không có ý tốt. Cho dù có trì hoãn hơn nữa Lâm Trì cũng phát giác ra điểm bất thường.

Nàng nhắm mắt lại một chút, khuỷu tay bất thành linh thức vào phía sau, đồng thời nhấc chân lên, đá mạnh vào "chân nhỏ" của hắn.

Tên thư sinh kêu thảm một tiếng, che chỗ hiểm lùi lại một bước, vừa định đánh trả, thì Lâm Trì đã nâng chân trái hung hăng đá vào bụng dưới của hắn.

Trước đây, một đá này của nàng ít nhất cũng có thể làm cho đối phương gãy mấy cái xương sườn, nhưng hôm nay không đủ sức lực, chỉ có thể đá văng hắn ra xa mà thôi.

Lâm Trì khom lưng, đè phản bụng lại, cau mày lạnh nhạt nói: "Cút!"

Nhưng tên thư sinh lại kêu to: "Người đâu! Nhanh đến đây! Nếu không bắt nàng ta sẽ chạy mất!"

"Tôi rồi đây, Văn Sinh người thật là càng ngày càng vô dụng, thế mà lại bị một cô nương đánh cho."

"Đúng là, ha ha, xem ra con quỷ nhỏ này còn đang bị bệnh, nhưng lại có thể đá ngã người..."

Lâm Trì đột nhiên quay đầu lại, trong hẻm nhỏ phía sau lưng nàng mấy tên nam nhân cao lớn, lưng hùm vai gấu từ bên trong đi ra, đang hi hi ha ha nhìn nàng và tên thư sinh kia, trong đó còn có mấy tên không e dè quan sát người nàng, ánh mắt bỉ ổi.

"Văn Sinh, mặt hàng lần này chẳng có gì nổi bật!"

"Nàng ta biết võ công!" Hắn ta bắt mẫn nói: "Hừ, chẳng có gì nổi bật? Người nhìn lại khuôn mặt nàng ta xem! Ta không nhìn nhầm đâu, nếu như trang điểm ăn mặc vào, thì không thua kém đâu bằng Túy Hồng lâu bao nhiêu!"

Mấy tên đại hán nổi lên hứng thú rõ rệt, Lâm Trì một mình không thể đấu lại với nhiều người, huống chi bây giờ nàng lại ở thời điểm suy yếu nhất, nên rất nhanh đã bị hai tên nam nhân đè tay chân lại, một tên khác gạt tóc trước trán của nàng ra, nhìn chăm chú, một lúc lâu mới lộ ánh mắt kinh ngạc, nói: "Quả nhiên là...xinh đẹp..."

Tên thư sinh hài lòng, dương dương tự đắc: "Thế nào, ta nói không sai chứ! Nếu đôi mắt xinh đẹp này xuất hiện thì hồng bài cũng phải bỏ đi!"

Lâm Trì cắn môi nhin đau, đôi mắt nhắm chặt, không nói lời nào.

Tên đại hán gạt tóc nàng sang hai bên,nói: "Khuôn mặt đúng là hiếm có, vừa đúng lão tử còn chưa..."

Ánh mắt hắn hiện lên tham lam, bàn tay hắn ta hướng về phía vạt áo Lâm Trì, dùng sức xé một cái, phần xương quai xanh trắng nõn cùng hơn nửa da thịt đều lộ ra bên ngoài, tròn bóng như ngọc, dưới ánh trăng sáng càng lộ vẻ mê người.

Tên đại hán không tự chủ nuốt khan một ngụm nước bọt, tay xoa nhẹ lên da thịt Lâm Trì, lầm bầm nói: "Nếu không đêm nay chúng ta liền... không, hiện tại liền..."

Hiển nhiên hai tên khác cũng biết được tên đại hán kia có hứng thú, ánh mắt giao nhau, đến gần kéo Lâm Trì về phía ngõ tắt tối tăm.

Hai người lui ra phía sau canh chừng bên ngoài, trong chớp mắt tên đại hán dễ dàng đè lên người Lâm Trì, đang muốn tiếp tục, thì hắn nhìn thấy bỗng nhiên nàng mở mắt ra, nhìn hắn cười.

Đúng vậy, là cười...

Tim hắn ta giống như đột nhiên bị sét đánh trúng, đầu óc trống rỗng, vô thức giật mình.

Tay Lâm Trì đã chạm nhẹ lên cổ hắn, nhân lúc hắn còn chưa tỉnh táo ngay, dùng sức một cái.

Tên đại hán bị bóp đến gân xanh nổi lên, khuôn mặt đỏ bừng, cào tay nàng muốn vùng vẫy, nhưng Lâm Trì cắn răng dùng hết sức đè cổ hắn lại, hai bên đều dùng hết toàn lực vật lộn, nhất thời khó mà phân thắng bại.

Nhưng rốt cuộc Lâm Trì cũng không thể gắng sức được bao lâu, phản bụng đau buốt còn đang có một dòng nước tuôn ra, sức lực trên tay dần dần không thể chống đỡ được nữa...

Khóe môi nở một nụ cười khổ, Lâm Trì nhắm mắt lại một lần nữa.

Ngay tại lúc nàng gần như muốn buông tay ra, đột nhiên đầu tên đại hán bay lên!

Thậm chí thời điểm đó con mắt trên cái đầu kia vẫn còn nguyên bộ dạng mờ trùng trùng.

Một lượng máu nóng rất lớn bắn tung tóe lên người Lâm Trì, gần như toàn bộ thân thể nàng đều ướt đẫm máu tươi.

Dưới ánh trăng, ở đầu con hẻm, có bóng dáng một người cầm kiếm bạc, máu theo thân kiếm nhỏ giọt tí tách.

Góc áo bào trắng tinh cũng thấm một chút máu, hắn bỏ lại kiếm, môi mỏng cong lên thành một đường cong nhẹ, bước từng bước đến trước mặt nàng.

Màu máu nóng như lửa thiêu, nhưng Mạch Kinh Trần lại như là băng tuyết mùa đông, đi đến đâu thì ở đó hoa xuân nở rộ.

Cách Lâm Trì một bước, hắn ngừng lại.

Dường như Mạch Kinh Trần có phần không biết làm thế nào, hồi lâu sau mới mở miệng: "Nàng chán ghét nhìn thấy ta vậy sao?"

Giọng nói kia vẫn thanh tao như cũ, có chút lạnh nhạt, lại có phần thâm thối không yên, nhưng không mấy may vì giết người mà lo nghĩ, hẳn lo lắng về thái độ của Lâm Trì.

Nàng vừa định đứng lên, cơ thể bỗng chốc lung lay, không đứng vững liền ngã xuống...

Khi tỉnh lại Lâm Trì vẫn còn đang nằm trong lòng Mạch Kinh Trần, ngoài cửa sổ chỉ có một tia sáng nhạt, mỏng manh.

Cơ thể Mạch Kinh Trần không ngừng tỏa ra hơi nóng, thật ấm áp, toàn bộ thân thể giống như được ngâm trong nước ấm, vô cùng thoải mái.

Đầu Lâm Trì thoáng ngẩng ra, dường như vẫn giống như trước kia khi còn ở Vô Mặc sơn trang, nhưng ngay sau đó nhớ lại những sự việc xảy ra lúc trước, rồi nhìn trên người mình, vẫn dính đầy vết máu, thậm chí ngay cả dưới thân cũng...

Quả nhiên không mang theo nguyệt đài nên đứng là bị kịch.

Giọng nói của nàng có phần cứng nhắc: "Nơi này là chỗ nào?"

Một lát sau mới thấy Mạch Kinh Trần chậm rãi mở mắt, dường như cũng vừa tỉnh ngủ, còn có chút mơ màng: "Là một khách điểm."

Lâm Trì cúi đầu liền trông thấy trên vạt áo trước của Mạch Kinh Trần còn đang dính vết máu, đã hơi khô, nhưng nhìn vào vẫn có cảm giác ghê người.

Nàng không nhịn được nói: "Huynh như vậy mà ông chủ khách điểm cũng cho vào trọ sao?"

Mạch Kinh Trần thân nhiên nói: "Ta không đi vào từ cửa chính."

Nói xong, hẳn chỉ chỉ cửa sổ, lại chỉ chỉ góc phía mép giường.

Lâm Trì theo ngón tay hẳn nhìn sang, cửa sổ bằng gỗ mộc mạc lung lay sắp đổ được treo lên trên, bên phía góc giường một đôi nam nữ lửa thể bị trói chặt tay chân, miệng bị bịt kín, mắt mở to về mặt hoảng sợ đang nhìn bọn họ.

Lâm Trì: "....."

Mạch Kinh Trần: "Bọn họ sẽ kêu loạn."

Lâm Trì: "Nhưng mà như vậy..." Rất tàn nhẫn...

Tuy nhiên nghĩ lại tối hôm qua, chuyện Mạch Kinh Trần đã làm rõ ràng còn tàn nhẫn hơn, Lâm Trì kịp thời im lặng.

Lâm Trì không tự nhiên cử động thân thể làm máu dưới thân theo góc chăn nhỏ xuống.

Mạch Kinh Trần lấy từ trong ngực ra một cái bình ngọc nhỏ thon dài, màu xanh biếc, nhìn rất quen mắt: "Nàng chảy máu... Có muốn ta bôi thuốc không?"

Lâm Trì: "Không cần!"

Mạch Kinh Trần: "Nhưng mà nàng đang chảy máu."

Lâm Trì ngồi dậy, rút mảnh y phục trong miệng nữ tử kia ra, hỏi: "Người có nguyệt đài không?"

"Có có, ngay ở tủ quần áo trong phòng!" Nữ tử vội vã gật đầu, đồng thời không ngừng cầu xin: "Hai vị... đại hiệp, chúng ta sẽ không nói bất cứ điều gì, các hạ muốn làm gì cũng được, hãy bỏ qua cho chúng ta đi..."

Lâm Trì tìm lấy nguyệt đài và vài bộ y phục nữ tử sạch sẽ, nhìn thoáng qua Mạch Kinh Trần, rồi quả quyết chui vào trong tủ quần áo thay.

Y phục không vừa vặn lắm, nhưng dù sao cũng tốt hơn cảm giác dính dính vừa rồi.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng ồn ào.

Lâm Trì đi đến bên cửa sổ, đẩy cánh cửa rách nát kia ra, thì thấy ngoài đầu ngõ đã đầy người vây quanh, tất cả mọi người đều bàn luận sôi nổi, không ngừng nói: "Thật là thâm thối", "Quả thật thâm thối không nổi nhìn.", "Ta chưa từng thấy cách thức giết người nào tàn nhẫn như vậy."....

Cái ngõ kia càng nhìn càng thấy quen mắt....

Nàng cứng ngắc quay đầu lại hỏi Mạch Kinh Trần: "Nơi này... cách nơi huynh giết người..."

Mạch Kinh Trần chớp đôi mắt dài nhỏ, thành thật đáp: "Ngay bên cạnh."

Lâm Trì: ".... Tại sao huynh không chạy xa một chút?!"

Mạch Khinh Trần nói ngay thẳng: "Nàng ngất xỉu, ta muốn để nàng nghỉ ngơi ở gần đây."

...Người này hoàn toàn không biết chuyện giết người là nghiêm trọng cỡ nào sao!

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng động.

"Chúng ta là mệnh quan triều đình, không được chạy, rõ chưa!"

"Tất cả đều ra đây! Có án mạng! Từng người ở trong phòng đi ra hết đây cho ta!"

Giọng nói vang đến cực nhanh.

Lâm Trì vội vàng cầm y phục nhuộm máu nhét vào trong miệng nữ tử, rồi đá đôi nam nữ này vào dưới giường.

Ai ngờ Mạch Khinh Trần vẫn là bộ dạng bình tĩnh ngồi trên giường vẽ mặt vô tội nhìn nàng, bỗng nhiên Lâm Trì nhìn thấy y phục của Mạch Khinh Trần còn nhuộm máu.

Không kịp thay đổi!

Lâm Trì kéo chăn qua, đắp lên mình và Mạch Khinh Trần.

Đồng thời tiếng đập cửa cũng vang lên, Lâm Trì lập tức kéo áo mình, đồng thời lôi y phục nửa người trên của Mạch Khinh Trần xuống.

Tiếng gõ cửa vang lên hai lần sau đó cánh cửa bị đá văng một cách thô bạo.

"Người bên trong đâu? Tại sao không mở cửa ra?!"

Lâm Trì giả vờ bị đánh thức, cánh tay trần dụi mắt nói: "Mấy vị quan gia, có chuyện gì vậy?"

Quan binh cầm trong tay sổ sách thẩm tra.

Một đôi phu thê, đứng vậy.

"Người chính là đôi phu thê ở đây đêm nay sao?"

Lâm Trì dừng lại một chút, che chắn Mạch Khinh Trần ở phía sau, nói: "Phải."

Nếu như khuôn mặt Mạch Khinh Trần bị quan binh nhìn thấy, cho dù hai người không có vấn đề cũng sẽ biến thành có vấn đề.

Quan binh lại hỏi: "Tối hôm qua các người ở đây có nghe được điều gì bất thường không?"

Lâm Trì giống như suy nghĩ một chút, mới mơ hồ nói: "Không có, tối hôm qua chúng ta...chưa từng nghe thấy gì cả."

Quan binh nhìn thoáng qua chăn giường bị kéo tới bừa bộn, mới cười cười: "Tối hôm qua xem ra hai vị rất kịch liệt... Bản quan rõ rồi, không tiếp tục quấy rầy hai vị nghỉ ngơi nữa."

Rồi lui ra ngoài.

Lâm Trì thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán, mới phát hiện nửa người trên của mình gần như dựa hẳn lên người Mạch Khinh Trần.

Nàng kéo y phục lại, ngồi thẳng người một lần nữa.

Mạch Khinh Trần: "Nương tử."

Lâm Trì sửa lại y phục, đẩy cửa sổ ra, bên ngoài quan binh đã đứng đầy rồi.

Mạch Khinh Trần: "Nương tử."

Lâm Trì quay đầu lại: "Huynh gọi ta?"

Mạch Khinh Trần gật đầu.

Hắn cũng ngồi xếp bằng dậy, chỉ là không chỉnh lại y phục, hơn nửa ngực và đầu vai trắng như ngọc đều lộ ra bên ngoài.

Trên người hắn không hề có một chút hơi thở dâm mị, nhưng vẫn làm con mắt người khác đui mù.

Giọng nói Lâm Trì lạnh đi: "Ta không phải nương tử của huynh, hôn lễ là bị cưỡng ép, nên không tính..."

Mạch Khinh Trần: "Nàng vừa mới nói phải."

Lâm Trì: "Cái gì?"

Giọng nói Mạch Khinh Trần bình thản nhưng lại có vài phần uất ức, hơi trẻ con: "Vừa rồi quan binh hỏi chúng ta có đúng là phu thê không, nàng nói phải."

Lâm Trì sùng sốt, rồi rũ mắt xuống, nói: "Đây chẳng qua là kẻ sách tạm thời, không tính..."

Mạch Khinh Trần thoáng trầm mặc, ánh mắt hiện lên một chút không biết là buồn bã hay cảm xúc gì, nói: "Nàng thực sự rất tức giận sao? Đêm đó..."

Lâm Trì cực kỳ rõ ràng Mạch Khinh Trần chỉ ‘đêm đó’ là cái gì, nàng xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Ta không hận huynh, nhưng không muốn lại phát sinh thêm chuyện gì với huynh nữa. Mạch Khinh Trần, qua đêm nay, đừng đi theo ta nữa."

Mạch Khinh Trần mê mẩn nói: "Chuyện đó... làm cho nàng chán ghét sao?"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18

Edit: Tiểu Bao tử

Lâm Trì vừa định nói chuyện thì đột nhiên nữ tử lửa thê dưới giường bò ra ngoài, nhổ mạnh y phục trong miệng ra, lớn tiếng kêu to: "Có ai không, có ai không! Cứu mạng!"

Hoàn toàn không kịp ngăn cản nữa.

Lâm Trì kéo lấy cổ tay Mạch Khinh Trần, rồi nhảy ra ngoài cửa sổ.

Gần như trong nháy mắt, cánh cửa liền bị phá ra.

Trên đường cũng vây đầy quan binh, không thể đi trên mặt đất, Lâm Trì lần theo mái hiên nhanh chóng đi về phía trước.

Giọng nói của Mạch Khinh Trần theo gió truyền đến, lượn vòng trên không trung có phần mơ hồ: "Nàng đang làm gì thế?"

Lâm Trì nói ngắn gọn: "Chạy trốn."

"Vì sao phải trốn?"

Lâm Trì: "'Bị bọn họ bắt được sẽ phải vào nhà lao đó!'"

Mạch Khinh Trần đột nhiên đứng lại, nhìn quan binh đang đuổi phía sau, nói: "Vậy không phải giết chết bọn họ..."

Không đợi hắn nói xong, Lâm Trì lại kéo hắn đi một lần nữa: "Giết cái đầu huynh! Trong đầu huynh không thể có chút biện pháp bình thường sao?"

Mạch Khinh Trần nghi hoặc: "Bình thường?"

Lâm Trì: "Chính là mau chạy tới chỗ bọn họ không đuổi được!"

"A."

Ngay sau đó, Lâm Trì liền phát hiện mình bị Mạch Khinh Trần bế lên, chạy dọc theo mái hiên, Mạch Khinh Trần ôm nàng chạy mà tốc độ còn nhanh hơn nàng tự chạy gấp mấy lần.

Chuyện này đúng là có chút dã kích.

Chạy được một lát, truy binh đã bị bỏ xa, Lâm Trì mới vùng ra khỏi lồng ngực Mạch Khinh Trần, nhảy xuống.

Không biết nơi này cách xa thành bao nhiêu, khắp nơi đều là cảnh tượng đổ nát, cỏ dại mọc thành bụi.

Tiếng gió đã biến mất, xung quanh chỉ còn hai người bọn họ.

Đột nhiên Lâm Tri mới nhớ lại một thân phận khác của Mạch Khinh Trần, thực ra... không cần phải lôi kéo Mạch Khinh Trần chạy cùng.

Cho dù có bị bắt ở đó, Mạch Khinh Trần cũng sẽ không việc gì.

Nhưng mà Mạch Khinh Trần vì cứu nàng mà giết người, nàng không thể nào bỏ lại hân một mình...

Lâm Tri nhìn xuống mũi chân, lùi lại một bước, nói: "Đa tạ."

Tóc mái nàng tuột xuống, Mạch Khinh Trần đưa tay định vuốt lại, Lâm Tri theo bản năng tránh né.

Mạch Khinh Trần chậm rãi buông tay xuống: "Nàng chán ghét như vậy sao?"

Lâm Tri: "Cái gì?"

Mạch Khinh Trần: "Đêm đó.... việc đó...."

Lâm Tri cúi đầu, nói từng chữ một: "Cực...kì.. cực... kì... cực...kì... chán...ghét."

Mạch Khinh Trần: "Vậy nàng chán ghét ta sao?"

Lâm Tri không nghĩ Mạch Khinh Trần sẽ hỏi câu hỏi này ngay sau đó, nàng ngẩn ra một lát mới nói: ".... Huynh có khỏe không?"

Kỳ lạ là Mạch Khinh Trần làm chuyện đó với nàng, nàng cảm thấy rất khó chấp nhận, nhưng lại không chán ghét Mạch Khinh Trần, có lẽ là bởi vì khi nàng có quý thủy, hân giúp nàng làm ấm bụng, có lẽ là bởi vì hân làm nhiều món ăn ngon như vậy cho nàng, có lẽ là bởi vì biết hân cũng không cố ý muốn làm thương tổn đến nàng.

Mạch Khinh Trần bước tới gần một bước, đôi mắt dài nhỏ hơi cong lên: "Nói như vậy có phải chỉ cần ta không làm chuyện nàng chán ghét, thì nàng sẽ không né tránh ta?"

Lâm Tri: "Chuyện này không giống với...."

Mạch Khinh Trần lại đến gần thêm một bước, giống như độc thoại, bình tĩnh nói: "Nàng luôn một mực nói là bởi vì ta làm chuyện thương tổn nàng, cho nên nàng chán ghét ta, không muốn nhìn thấy ta..... Nhưng thực ra nàng không chán ghét ta đúng không?"

"Nếu như ta không làm chuyện khiến nàng chán ghét, nàng sẽ cho ta ở bên cạnh nàng?"

Lâm Tri: "Huynh đừng tới đây....."

Mạch Khinh Trần gần như ép Lâm Tri lên tường, khoảng cách gần đến mức khiến Lâm Tri có thể nhìn thấy rõ gương mặt không tỳ vết của hân bởi vì căng thẳng mà cánh mũi hơi hơi động đậy, và môi gần như sắp kề sát nàng, thậm chí ngay cả lông mi Mạch Khinh Trần run rẩy mấy cái nàng cũng có thể đếm được.

Bởi vì đã thất bại lần thứ n, Lâm Tri không còn hứng thú phản kháng Mạch Khinh Trần nữa.

Nàng chỉ đề phòng nói: "Huynh muốn làm gì?"

Mạch Khinh Trần rũ mắt, cúi đầu nhìn Lâm tri, giọng điệu trước sau như một nói: "Đồng ý với ta, nếu không ta sẽ làm chuyện mà nàng ghét."

.....Đây là đang uy hiếp nàng sao?

Lâm Tri nghĩ như vậy, cũng hỏi ra như vậy.

Trái lại Mạch Khinh Trần sững sốt một chút: "Đây gọi là uy hiếp?"

Lâm Tri gật đầu.

Mạch Khinh Trần hơi nghiêng đầu, ánh mắt bỗng chốc mê man, lẩm bẩm: "Ta chỉ đọc trong sách..."

Lâm Tri bắt lặc: "Là ai cho huynh xem..."

Đúng lúc Mạch Khinh Trần kịp phản ứng, tiếp tục hỏi vấn đề mà mình quan tâm: "Nàng có đồng ý không?"

Lúc này hai cánh tay của hân đặt ở hai bên hông Lâm Tri.

Lâm Tri: "Huynh buông ta ra trước đã!"

Mạch Khinh Trần: "Không."

Về mặt nàng trầm xuống: "Không thì ta sẽ chán ghét huynh."

Mạch Khinh Trần: "....."

Lâm Trì trừng mắt nhìn hấn.

Mạch Khinh Trần cúi đầu, cọ đi cọ lại trên môi Lâm Trì, có vài phần hơi cam chịu nói: "Dù sao nàng cũng chán ghét ta."

Lâm Trì: "...."

Rốt cuộc ta đang cùng hấn nói cái chuyện quái gì hả!"

Ừng ục.

Lâm trì cúi đầu, ấn vào cái bụng đang đói một cái...

Mạch Khinh Trần buông Lâm Trì ra: "Ta đi làm đồ ăn cho nàng."

Nơi hoang vu này...

Lâm Trì không nhịn được hỏi: "Huynh muốn đi đâu chuẩn bị đồ ăn?"

Mạch Khinh Trần chớp mắt một cái: "Không biết."

Lâm Trì đỡ trán: "Không biết thì huynh làm thế nào hả..." Nàng thở dài: "Huynh có bạc sao?"

Mạch Khinh Trần: "Không có."

Quả nhiên là quý công tử chỉ làm bộ.

Lâm Trì lại thở dài: "Quên đi, huynh cũng cả đêm chưa ăn gì, vừa rồi còn chạy lâu như vậy, chúng ta tới thôn gần đây ăn chút gì trước."

Mạch Khinh Trần hơi chần chờ, nhưng cuối cùng đảo mắt suy nghĩ rồi gật gật đầu.

Hấn vốn định nói cho Lâm Trì biết bất luận đang ở nơi nào, chỉ cần có thành, trấn thì hấn có thể nấu ăn luôn ở đó, rồi đem về đây, vừa đi vừa về cũng không quá nửa nửa nén hương, có bạc hay không hoàn toàn không quan trọng.

Chỉ có điều hình như ăn cơm cùng Lâm Trì thú vị hơn, hấn đừng nói thì tốt hơn.

Mạch Khinh Trần nghĩ như thế.

Thực ra Lâm Trì cũng không nghĩ ngợi nhiều lắm, nhưng đến lúc nàng mang theo Mạch Khinh Trần đến trấn nhỏ gần đây, mới phát hiện bản thân phạm phải sai lầm lớn...

Khuôn mặt đỏ của Mạch Khinh Trần có thể tùy tiện ra ngoài sao!!!

Căn bản là toàn bộ trấn đều vây đến xem

"Quan khách, quan khách, quan khách....."

Tiểu nhị lau bàn nhìn chăm chăm khuôn mặt Mạch Khinh Trần, lẩm bẩm không ra tiếng, giống như không hề biết mình đang làm gì.

Ngược lại, có lẽ là bởi vì bị vây xem đến quen rồi, Mạch Khinh Trần có vẻ rất bình tĩnh.

Lúc này từ lâu nho nhỏ đã đầy ấp người, toàn bộ chỗ ngồi đều bị chiếm không còn một mảnh.

Không những vậy, còn có người ở bên ngoài gào to: "Nhị Ny Nhị Ny, mau đến xem này! Ở đây có một người nhìn giống như thần tiên vậy!"

"Quê Hoa, đừng bày hàng nữa, lại đây xem này!"

Lâm Trì: "Tiểu nhị..."

"Quan khách, quan khách, quan khách..." Làm sao lại có thể đẹp như vậy...

Lâm Trì: "Tiểu nhị!"

"Quan khách, quan khách, quan khách..." Tại sao lại có người bắt luận ở góc độ nào cũng đẹp đến mức này...

Lâm Trì: "Ta muốn gọi món..."

"Quan khách, quan khách, quan khách..." Quả thực là đẹp đến táng tận lương tâm mà...

Lâm Trì co rút khóe miệng, đành tự mình đi đến phòng bếp.

Mạch Khinh Trần đứng dậy, giữ chặt tay Lâm Trì: "Nàng muốn đi đâu?"

Hơn nửa ánh mắt đang đứng ngời không yên đặt trên người Mạch Khinh Trần nháy mắt chuyển sang người nàng, nhất thời Lâm Trì có cảm giác cả người bị trúng tên, ánh mắt nóng rực đó giống như biến thành thực chất, nàng hơi khựng lại, cầm tay Mạch Khinh Trần, đặt lên bàn: "Ta không đi, huynh ở đây đừng nhúc nhích."

Mạch Khinh Trần rũ mắt, khóe môi hơi nhếch lên một chút: "Được."

---- "Hắn đang cười sao? Đang cười sao? Đang cười sao?!"

---- "Chỉ cười yếu ớt đã như vậy, nếu hắn thực sự cười rộ lên...."

---- "Ông trời ơi, ta cảm thấy tim ta muốn ngừng đập...muốn ngắt, ngắt..."

Lâm Trì đi vào phòng bếp của tửu lâu, phát hiện chỉ còn lại một bà lão đã cao tuổi.

Bà lão nói: "Cô nương đi nhầm rồi, cái người tựa thần tiên đó đang ở bên ngoài! Ai da, chỉ còn lại một mình lão trông coi..."

Lâm Trì ho khan nói: "Cháu không muốn xem người kia, cháu chỉ muốn làm vài món ăn thôi."

Ánh mắt bà lão sáng lên: "Cô nương không nhìn?"

Lâm Trì gật đầu.

Bà lão: "Vậy cô nương trông giúp ta nhé!" Nói xong liền chống gậy nhanh chóng biến mất trước mắt Lâm Trì..

Lâm Trì không nói gì tìm nguyên liệu nấu ăn, nhanh gọn làm hai món một canh, đựng vào khay rồi đi ra.

Vừa mới ra, lại nhìn thấy một nữ tử dung mạo thanh tú mang theo vài thị nữ ngồi trước mặt Mạch Khinh Trần, nhẹ nhàng nói: "Không biết công tử là nhân sĩ phương nào..."

Tầm mắt Mạch Khinh Trần bỏ qua nàng ta, nhìn về phía Lâm Trì mắt hơi cong lên.

Nữ tử hiểu nhầm, thần kinh run lên, ngập ngừng nói: "Công tử không muốn nói cũng không sao, tiểu nữ..."

Nàng e thẹn cúi đầu xuống, ánh mắt ra hiệu cho người hầu, một thị nữ bên cạnh lập tức nói: "Tiểu thư nhà ta là thiên kim Hạ viên ngoại, nếu công tử không có nơi dừng chân có thể đến..."

"Đợi một lát!"

Chỉ thấy dân chúng đang vây xem thì bị một lực mạnh mẽ tách ra, một nữ tử dung mạo kiều diễm cũng mang theo rất nhiều người hầu hùng hổ đến: "Công tử, nhà Hạ tỷ tỷ quá nhỏ, chỉ sợ chàng ở đó không quen, hay là đến quý phủ của tiểu nữ đi..."

"Lý đại tiểu thư, người có ý gì?"

Lý tiểu thư mím môi, kiều mị cười: "Thế nào, chỉ người được mời vị công tử này, còn không cho ta..." Mắt nàng ta chuyển sang nhìn Mạch Khinh Trần, chỉ liếc mắt một cái đột nhiên bất động, tim thoảng chốc như trống đánh, 'thịch' một tiếng dường như có cái gì vừa nổ tung..

Chỉ là nàng nghe nói trong trấn có một nam tử y hệt tiên nhân đến đây, Hạ tiểu thư _ kẻ thù không đội trời chung của nàng đang muốn mời về, vì vậy nàng liền tới cướp người.... nhưng mà, người này... rất cuộc...làm sao, làm sao có thể lớn lên như thế này...

Hạ tiểu thư cũng bất chấp rụt rè, đứng dậy chắn trước người Lý tiểu thư: "Là ta mời công tử trước!"

"Thì làm sao! Bỏn cô nương chính là muốn giành đấy!"

"Người..."

Lâm Trì bung đồ ăn, xuyên qua khe hở giữa hai vị tiểu thư kia, ngồi xuống đối diện Mạch Khinh Trần, xới com, không quan tâm ai ngồi ăn.

Mạch Khinh Trần sờ sờ đầu nàng, cũng xới thêm một chén com nữa bắt đầu ăn.

Mặc dù hần không đói, nhưng nhìn Lâm Trì ăn, cũng có cảm giác rất muốn ăn cùng...

Hai vị tiểu thư môi thương lưỡi tiển xông vào, ngăn cản cũng vô hiệu, người hầu hai phe lập tức đánh nhau.

Nửa khắc sau, quan phủ xuất hiện.

Người hầu hai bên cùng hai vị tiểu thư cũng bị kéo đi.

Lâm Trì ăn một cách thỏa thuê.

Dường như Mạch Khinh Trần muốn dùng tay lau miệng cho Lâm Trì, kết quả bị nàng né tránh, hần hơi suy sụp thu tay về.

Trong đám người vây xem, một cô nương áo trắng đi ra, nàng bước nhẹ tới, đưa ra một cái bọc nhỏ: "Này, đây là ta làm....bánh đậu đỏ....huynh có thể nếm thử không?" Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Mạch Khinh Trần ngay cả ánh mắt cũng không liếc một cái.

Tiểu cô nương đưa thẳng tay ra, xấu hổ đến phát khóc: "Công tử, huynh..."

Lâm Trì có chút không đành lòng, chọc chọc Mạch Khinh Trần: "Huynh nhận đi."

Mạch Khinh Trần "hả" một tiếng, nhận lấy.

Tiểu cô nương lập tức nín khóc mỉm cười, phoi phoi ôm ngực chạy đi.

Có người thứ nhất, thì tiếp tục lại có vài cô nương xuất hiện, về sau lại càng ngày càng nhiều, đồ đạc ngổn ngang chất đầy cả bàn.

Một cô nương mặc áo vàng cầm quả bỏ vào trong tay Mạch Khinh Trần, nhin không được dùng giọng cực nhỏ nói: "Công tử, ta thích huynh..."

Mạch Khinh Trần vẫn lẳng lặng nhận đồ, không ngờ lại liếc mắt nhìn nàng ta, hỏi: "Thích ta?"

Cô nương áo vàng đánh bạo nói: "Đúng, đúng..."

Mạch Khinh Trần nhìn đai lưng trong tay nữ tử đó, nói: "Vậy ta có thể làm gì cũng được sao?"

Lâm Trì: "....."

Loại lời nói lưu manh này hần lại học ở đâu vậy...

Ai ngờ cô nương áo vàng kia không hề có cảm giác bị trêu ghẹo, ngược lại khoe môi nâng lên, xúc động nói: "Được, có thể..."

Mạch Khinh Trần bỏ đồ vật đang cầm xuống, cô nương áo vàng ngẩng đầu chờ mong nhìn Mạch Khinh Trần, thấy hần không có phản ứng gì khác, lúc này mới chán nản bỏ đi.

Lâm Trì co rút khóe miệng: "....."

Sau đó cũng có nữ tử bắt chước đến nói rõ ràng với Mạch Khinh Trần, nhưng Mạch Khinh Trần không trả lời nữa, các nàng đành phải thất vọng rời khỏi.

Lâm Trì vừa định thở dài, đôi mắt dài mảnh xinh đẹp của Mạch Khinh Trần đột nhiên chuyển sang nàng, ánh mắt cứng lại, giọng nói bình tĩnh lẫn giữa những tạp âm, hơi không cam lòng và tủi thân: ".....Tại sao nàng không thích ta chứ?"

Nhiều người thích ta như vậy, tại sao chỉ mình nàng không thích chứ....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 19

Edit: Cẩm

Lâm Trì trầm mặc không trả lời.

Bởi vì không phải người thật sự muốn ta thích người... Người chỉ muốn làm gì ta mà thôi.....

Trong lúc trầm mặc, không biết từ đâu xuất hiện một cô nương mắt bị mù, nhỏ giọng nói với Mạch Kinh Trần: "Công tử, họ nói dung mạo huynh rất đẹp mắt, ta có thể sờ mặt huynh một cái không?"

Nói xong, tay của nàng đã hướng tới Mạch Kinh Trần.

Lâm Trì bỗng nhiên nhớ tới lúc trước Kỳ Mặc từng nói với nàng Mạch Kinh Trần ghét người khác chạm vào thậm chí là sẽ giết người, vội vàng ra tay ngăn lại.

Không dùng lực mạnh nhưng vị cô nương bị mù mắt kia lúc này đã té ngã trên đất.

Nàng vừa định đến đỡ thì thấy một vị cô nương khác đỡ cô nương bị mù mắt dậy nói: "Người người này sao có thể làm vậy! Vị công tử này còn chưa mở miệng, sao người có thể động thủ đẩy người chứ!"

Lâm Trì: "Ta không có....."

Nàng vốn không am hiểu giải thích, mới vừa mở miệng đã bị cắt đứt.

"Cho dù người không muốn để người khác chạm vào vị công tử này thì cũng không nên thô lỗ như thế!" Cô nương kia càng nói càng phẫn nộ, "Huống chi, người và vị công tử này có quan hệ gì, có quyền gì mà làm như vậy!?"

Lâm Trì: "Ta không....."

Cô nương kia lại cắt lời nàng lần nữa.

Lâm Trì có chút bất đắc dĩ, may là tính khí của nàng tốt, không tức giận nhiều.

Đáng tiếc đối phương tự cảm thấy có lý, nhất quyết không tha: "Ta thấy người cùng lắm chỉ là một thị nữ, không thấy công tử người vẫn còn ở bên cạnh à mà làm chuyện ngang ngược như vậy! Quả thực là bội đại lần chủ! Căn bản không biết....."

"Đừng nói."

Nữ tử đang nói vui vẻ đột nhiên cảm giác bên cạnh dâng lên một trận lạnh lẽo thấu xương, ngẩng đầu liền nhìn thấy một đôi mắt băng lãnh đẹp vô cùng.

Sợ hãi lùi lại một bước, nữ tử dường như vẫn còn rất uất ức: "Công tử, mới vừa rồi là ngài....."

Không thích.

Không thích thấy người khác quát Lâm Trì, không thích thấy người khác chỉ trích Lâm Trì, không thích thấy bộ dạng Lâm Trì bị khi phụ.....

Ngay sau đó nữ nhân vốn có dung mạo mờ nhạt trong mắt hắn đã trở thành diện mạo đáng ghét.

Vốn định dứt khoát bẻ gãy cổ của nàng, nhưng Lâm Trì dường như không thích hắn giết người.....

Mạch Kinh Trần không nhìn nàng ta nữa, chỉ đơn giản nói: "Cút."

Nữ tử kia dường như còn chưa thể tiếp nhận được: "Nhưng..... Tại sao, nàng....."

"Nàng là....."

Không cần suy nghĩ cũng biết Mạch Kinh Trần muốn nói gì.

Lâm Trì cướp lời hắn nói: "Không phải."

Dứt lời liền đứng dậy bỏ lại Mạch Kinh Trần chạy đi.

Chạy dọc theo mái hiên không được mấy bước tay đã bị Mạch Kinh Trần bắt được, giọng nói của hắn có chút nghi ngờ: "Nàng tức giận? Tại sao?"

Lâm Trì khẽ hất tay Mạch Kinh Trần ra: "Không có gì, chúng ta nên từ biệt thôi."

Không phải tức giận, chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Mạch Kinh Trần đối tốt và dung túng nàng, đều là bởi vì có thể chạm vào được, nhưng bản tính của Mạch Kinh Trần thật sự không có chút tình cảm nào.

Không muốn quá thân mật, không muốn tiếp xúc quá nhiều, không muốn nảy sinh tình cảm.....

Sẽ quên đi tổn thương.

Mạch Khinh Trần: "Không được."

Hắn nắm chặt tay Lâm Trì, dùng sức túm nàng vào trong ngực, cảm thụ nhiệt độ của Lâm Trì và cảm giác mềm mại, không kịp chờ đợi hôn lên môi Lâm Trì.

Động tác của Mạch Khinh Trần rõ ràng thành thạo hơn trước, ngay cả hôn cũng càng thêm nóng rực và kịch liệt.

Nhưng có thể do tâm lý thật sự nảy sinh bài xích, bị Mạch Khinh Trần ôm vào trong ngực, cảm nhận được mùi hương tựa như băng tuyết trên người Mạch Khinh Trần, trong đầu Lâm Trì đột nhiên hiện lên cảnh tượng buổi tối tựa như cơn ác mộng kèm theo đau đớn và hơi thở tình dục kia.

Cảm giác bài xích nồng nặc xông thẳng lên dạ dày, Lâm Trì dùng toàn lực đẩy Mạch Khinh Trần ra rồi khom lưng nôn.

Mạch Khinh Trần: "....."

Hắn buông tay ra, tinh thần lập tức sa sút giống như chịu đòn kích.

Lau khô miệng một cái, Lâm Trì nói: "Đừng..... Chạm vào ta." Xoay người phun tiếp.....

Mạch Khinh Trần giật giật môi không lên tiếng.

Sau khi nôn hết, Lâm Trì kéo khô môi nặn ra một nụ cười rất khó coi, than thở: "Ta đã nói cho người biết rồi, ta vô cùng vô cùng ghét loại chuyện như vậy."

"Ta không quản được người có theo ta hay không, muốn làm gì ta..... Nhưng ta không có cách nào phối hợp với người."

Mạch Khinh Trần vẫn không nói chuyện.

Lâm Trì nghiêng người lướt qua bên cạnh Mạch Khinh Trần.

Mảnh khoe bị nắm, giằng co một hồi, Lâm Trì nhỏ giọng nói:

"Mạch Khinh Trần, không nên khiến cho ta chán ghét người....."

Hồi lâu, Mạch Khinh Trần chậm rãi buông tay ra, Lâm Trì lướt qua Mạch Khinh Trần, thân thể nhanh chóng nhảy lên, rất nhanh biến mất không thấy nữa, chỉ lưu lại một bóng lưng cô đơn màu trắng bạc.

*****

Lâm Trì không ngờ Mạch Khinh Trần có thể chạy xa như vậy, mất một phen trắc trở mới trở về được khách điểm mà bọn họ ở.

Chương quỹ nói hai người kia đã đi tìm nàng, Lâm Trì đành phải ngồi trong khách điểm chờ.

Tận tối đêm khuya mới nhìn thấy sự phụ và Tác Đồng, bọn họ có vẻ hơi mệt mỏi.

Lâm Trì có chút áy náy.

Bước nhanh về phía trước, cầm tay Lâm Trì, Tác Đồng giống như đang hết sức dè dặt: "Tiểu thư, ngài..... Không nên chạy loạn, ở một mình rất nguy hiểm, sau này....."

Lâm Trì áy náy cười với hắn: "Xin lỗi, ta....."

Tiếng nói dừng lại vì nàng đã bị Tác Đồng ôm lấy, giọng của Tác Đồng vang lên trên đầu nàng, rất nhẹ: "Ta..... Bọn ta đều rất lo lắng cho ngài....."

Lâm Trì sững sờ rồi nói: "Sau này sẽ không....."

Tác Đồng khiến người khác có cảm giác an tâm, giống như người nhà, bất luận là áy náy hay lo lắng đều lập tức phai đi.

Trong nháy mắt, nàng bỗng hiểu tại sao mình đột nhiên bài xích Mạch Khinh Trần như vậy.

Mạch Khinh Trần quá không an toàn.

Không biết hắn đang nghĩ gì, không biết hắn sẽ làm gì, hắn cũng không phải thật sự quan tâm yêu thích mình, chỉ coi nàng như sủng vật và đồ chơi, tràn đầy nguy cơ và lo lắng.

Nàng thích cuộc sống yên bình êm ả và người có thể làm cho nàng an tâm.

Dù Mạch Khinh Trần có ưu tú đi chăng nữa cũng không có quan hệ với nàng.

"Khụ khụ..... Các người coi sư phụ không có ở đây sao!?"

Sư phụ lộ ra vẻ mặt bi thương: "Quả nhiên người già sẽ dễ dàng bị xem nhẹ....."

Tâm trạng lo lắng hóa thành hư không, Lâm Trì xoay người ôm lấy sư phụ, khoe môi cong lên.

Thật sự không am hiểu việc nói dối, lúc sư phụ và Tác Đồng đề ra nghi vấn Lâm Trì chỉ nói mình ra cửa kiếm ăn lúc nửa đêm thì nguyệt sự tới, quá đau nên trọ ở khách điểm lân cận một đêm.

May là bọn họ không truy cứu quá mức, lại đi tới Vân quận.

Dường như Mạch Khinh Trần vẫn còn đi theo bọn họ, chỉ là xa hơn trước kia một chút.

Đĩ nhiên Lâm Trì sẽ không ngu đến nỗi đuổi theo hỏi nữa, hai phe cứ giằng co một trước một sau đi đến Vân quận.

Vân quận còn đẹp hơn so với tưởng tượng của Lâm Trì.

Nước sông xanh lơ uốn cong chạy dọc cả quận, nước xanh trong vắt và liễu rủ đều bị gió thổi lên, cầu đá lớn nhỏ với phong cách khác biệt chống đỡ trên đường, khắp nơi có thể thấy được thuyền Ô Bồng tự nhiên trôi trên sông, màu lục nồng nồng sâu sâu, yên tĩnh tựa như một bức tranh thủy mặc thanh nhã.

Dường như vừa trải qua một trận mưa nên đường còn chút bùn lầy, không khí trong lành khó mà tin nổi.

Tâm trạng của Lâm Trì tốt lên, lúc bước vào Thủy Vân Thành nhìn thấy nữ tử tựa vào thành lâu hai tay khoanh trước ngực ánh mắt nhàn nhạt, trong nháy mắt tâm tình vui thích đến cực điểm.

"Sư tỷ!" Lâm Trì chạy tới nhào vào ngực sư tỷ.

Sư tỷ vẫn xinh đẹp như vậy, vẫn như xưa.....

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Trì, sau đó vui vẻ xoay vòng hai cái: "Tiểu Trì!"

..... Vẫn dũng mãnh mạnh mẽ như thế.

Tác Đồng cùng đi phía sau không tỏ vẻ gì, sư phụ lại giống như nhìn thấy quý, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, rút lui hai bước rồi xoay người muốn chạy.

Giọng nữ chậm rãi nói: "Ta đáng sợ như vậy sao? Hừ, sư phụ?"

Bị hai tiếng "Sư phụ" tràn đầy trêu đùa và tà mị kích thích khiến cả người run lên, vẻ mặt sư phụ cứng lại, trong nháy mắt trung ra một bộ dáng nghiêm chỉnh, quay đầu nói: "Vi sư chi là đột nhiên nhớ tới có chuyện quan trọng cần phải làm, không phải....."

Đặt Lâm Trì xuống, trên mặt sư tỷ treo nụ cười khiến người chỉ cần nhìn là sợ.

Nàng chậm rãi đến gần nói: "Ta nói sư phụ làm sao cam lòng khi không được gặp đại đồ nhi của mình chứ, đồ đệ hiện tại được mời đến Tĩnh Vương phủ làm khách, sư phụ đã đến rồi thì đồ nhi sao có thể không chiêu đãi ngài đây?"

Đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "Chiêu đãi".

Sư phụ bất giác lại lui về phía sau một bước, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống: "..... Chuyện đó, không phải con đã phản bội sư môn rồi ư?"

Sư tỷ thản nhiên cười nói: "Sư phụ ngài còn chưa đồng ý thì sao có thể tính chứ?"

Sau nụ cười này, sư phụ chỉ cảm thấy nơi xương sườn của mình ần ần đau đớn, mấy tháng trước, đại đồ đệ của ông chính là mang theo nụ cười như vậy đánh gãy ba cái xương sườn của ông đấy!!!

Lâm Trì nén cười một hồi, cuối cùng không đành lòng nên lôi kéo ống tay áo của sư tỷ: "Sư tỷ, chúng ta đi thôi."

Sư tỷ lúc này mới hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

Hai người hầu đi theo sau lưng sư tỷ dường như đã thành thói quen, phi thường bình tĩnh dẫn bọn họ đi về phía trước.

Tán gẫu một lúc, cho đến lúc tới Tĩnh Vương phủ, Lâm Trì mới chợt nhớ hỏi: "Sư tỷ, sao tỷ lại ở Tĩnh Vương phủ....."

Vấn đề còn chưa hỏi xong thì thấy một vị công tử áo hồng thân thể như ngọc ở ngoài Tĩnh Vương phủ, hần mặc rất mộc mạc, trừ một chiếc trâm gỗ dùng để búi tóc ra thì không có trang sức nào khác, chỉ là sống lưng thẳng tắp, quý khí quanh thân giấu cũng giấu không được, đối lập như thế không

khỏi khiến người khác cảm thấy có chút khó chịu.

Thấy sư tỷ của Lâm Tri trở lại, lúc này mới từ trên bậc đi xuống, giọng nói vô cùng ôn tồn nói: "Cừu cô nương, nếu muốn đi đón người, sao không gọi tiểu sinh cùng đi, để ngừa có kẻ xấu dám mạo phạm....."

Sư tỷ của Lâm Tri, hay còn gọi là Cừu Uyển ho khan một tiếng.

Vị công tử áo trắng kia lập tức im miệng, nói: "..... Không biết mấy vị này là?"

Cừu Uyển vỗ vỗ Lâm Tri, cười một tiếng: "Tiểu sư muội của ta."

Rồi chỉ chỉ Tác Đồng, thu liễm nụ cười nói: "Sư muội nhất được." Mặt Tác Đồng đen lại.

Cuối cùng chỉ vào sư phụ, lạnh nhạt nói: "Sư phụ."

Sư phụ: "....."

Phân biệt đối xử có cần phải rõ ràng như vậy không!

Công tử áo trắng nhìn một chút, dịu dàng cười nói: "Đã chuẩn bị tốt khách phòng, tại hạ có thể dẫn theo mấy vị....."

Cừu Uyển cắt ngang: "Không cần người dẫn theo, đường đi ta đã quen thuộc rồi."

Công tử áo trắng hơi chán nản nhưng vẫn gật đầu.

Đợi đi xa rồi, Lâm Tri quay đầu hỏi: "Người khi nãy là..... Quán sự sao?"

Khiến cho nàng có cảm giác thật giống với Kỳ Mặc.....

Cừu Uyển bình tĩnh nói: "Không phải."

Lâm Tri: "Hả?"

Cừu Uyển: "Hắn là Tĩnh Vương Thế tử."

Lâm Tri ngẩn ngơ: "À..... Vậy tại sao....." Lại khúm núm như vậy.....

Cừu Uyển cười đến sáng rõ: "Rất rõ ràng, hắn đang theo đuổi tỷ."

Lần này Lâm Tri không giật mình, sư tỷ vốn là thiên tư quốc sắc, trước kia cũng không phải là không có nam nhân ái mộ, chỉ là lần này thân phận đặc biệt cao chút thôi.

Chỉ là như vậy cũng có chỗ tốt.

Năm đó Tĩnh Vương không tham gia cướp đoạt, chấp tay nhường ngôi vị hoàng đế, Thánh thượng cảm động nên phong tước Giám Quốc cho hắn, rồi sau đó lại ban cho Tĩnh Vương Vân Châu sung túc nhất thích hợp để bảo dưỡng, tính ra, Tĩnh Vương này ngoại trừ Thánh thượng thì chính là Vương gia có quyền vị cao nhất rồi, ngay cả Thánh thượng còn cho hắn mấy phần mặt mũi, ít nhất..... Mạch Khinh Trần hẳn là không dám tìm tới cửa gây chuyện đâu.

Sau khi quyết tâm, Lâm Tri an tâm ở lại.

Khí hậu Vân quận khác với phương Bắc, thức ăn cũng rất khác với phương Bắc, thiên về ngọt đậm nhưng lại có một phong vị khác, hơn nữa sau khi đầu bếp Tĩnh Vương phủ được dặn dò đã kiểm đủ mọi cách dụng tâm nấu ăn. Lâm Tri ăn đến mức phi thường thỏa mãn, tiếp theo nàng không khỏi sinh ra mấy phần hảo cảm đối với Tĩnh Vương phủ, đồng thời..... Càng thêm đồng tình với Tĩnh Vương Thế tử.

Trước khi biết sư tỷ của nàng, Tĩnh Vương Thế tử là vị quý công tử ham mê áo trắng nhẹ nhàng, bất luận là ngọc quan trên tóc hay hoàn bội trên người hoặc đai lưng vẫn cầm bên hông đều có giá trị liên thành, không thể nói là mê đảo toàn bộ nữ tử Vân Châu, nhưng phân nửa nữ tử Thủy Vân Thành khuyh tâm luôn có.

Nhưng từ sau khi sư tỷ nàng nói thích nam tử mộc mạc, Tĩnh Vương Thế tử lập tức bỏ một thân trang phục và đạo cụ, dùng cơm canh đạm bạc, không tới mấy ngày sư tỷ nàng lại không chút để ý nói mình thích người mặc áo hồng, hôm sau quần áo trong tủ Tĩnh Vương Thế tử chỉ còn dư lại áo hồng mà hắn từng rất khịt mũi coi thường, sư tỷ nàng nói thích hoa đào, mấy trăm cây hoa ở hậu viện Tĩnh Vương phủ nhanh chóng đổi thành hoa đào.....

Tĩnh Vương Thế tử cũng nhanh chóng từ người trong lòng của vô số khuê trung nữ tử biến thành "Thế tử gần đây bị điên rồi sao", "Mấy ngày nay thế tử thật sự làm người ta quá thất vọng rồi.", "Ta vẫn rất nhớ nhưng Thế tử khi xưa".....

Khó bức nhất chính là, mặc dù Tĩnh Vương Thế tử làm được đến trình độ này, sư tỷ của Lâm Tri vẫn là một bộ dạng xa cách.

Lâm Trì cầm nửa dưa bở hỏi: "Sur tỷ, tỷ vì cái gì phải làm như vậy....."

Cừu Uyển dùng tay đang Lâm Trì gọt dưa bở cho Lâm Trì lại, cười với nàng nói: "Muội đây không hiểu ư, nam tử đều hèn như vậy..... Nếu muội dễ dàng để hắn chiếm được, hắn căn bản sẽ không quý trọng muội rồi rất nhanh sẽ ném muội ra sau ô, tìm kiếm mỹ nhân khác, nhưng nếu muội thật lâu không chịu chấp nhận hắn, tâm lý cậu không được quấy phá hắn sẽ càng khiến hắn muốn có được muội hơn, thậm chí là trả giá gấp bội....."

Nụ cười dần dần thu lại, vẻ mặt Cừu Uyển có chút lạnh lẽo.

Lâm Trì gặm hết dưa bở, liếm liếm ngón tay, có chút mê hoặc: "Nhưng xem ra Thế tử thật sự đối với tỷ rất tốt, không giống như là....."

Cừu Uyển: "Dĩ nhiên không giống, lúc nam tử đang theo đuổi một nữ tử, có thể tốt đến nỗi muội không cách nào tưởng tượng được, nhưng bọn họ chỉ là muốn có được muội thôi, thân thể cũng được, tâm cũng được, cho nên..... Không cần quá tin tưởng bất kỳ nam tử nào!"

Tròng mắt của Lâm Trì như có điều suy nghĩ.

"Này này....."

Ngoài cửa sổ vang lên một giọng nói bất mãn: "Con nhất định phải cực đoan như vậy sao? Trên đời này vẫn còn có nam nhân tốt....."

Cừu Uyển cầm dao gọt dưa bở, dịu dàng cười một tiếng: "Sur phụ, ngài có ý kiến gì với lời nói của đồ nhi à?"

Khắp người sư phụ run lên, hít sâu một cái, xoay người.

Lúc đi còn không ngừng lẩm bẩm: "Sur môn bất hạnh, sư môn bất hạnh....."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 20

Edit: Cầm

Ở lại mấy ngày, cuối cùng Lâm Trì vẫn không quên chuyện cần làm.

Hỏi thăm được tin Tri Phủ Lưu thành đi đường bộ, ước chừng mấy ngày nữa mới đến nên Lâm Trì an tâm ở lại chờ.

Đáng tiếc còn chưa kịp đợi tới Lưu thành thì đã đợi được.....

"Nghe nói vị Điện hạ kia tới! Rất muốn đi xem....." Thị nữ Vương phủ giáp hưng phấn nói.

"Thúy nhi bảo trên đường nàng có nghe nói vị Điện hạ kia thật sự đẹp không giống người phàm, không, là đẹp như tiên nhân!" Thị nữ ắt càng thêm hưng phấn.

Thị nữ Bình: "Muốn gặp không phải dễ dàng lắm sao! Vị kia và Thế tử của chúng ta là đường huynh, sao không đến thăm Thế tử được, tới lúc đó....."

Nói xong, thị nữ Bình bắt đầu cười hắc hắc.

Lâm Trì nghe một hồi, xoay người lại.

Tối bữa tối, lúc Cừu Uyển gấp thêm thức ăn vào trong chén của Lâm Trì mới phát hiện Lâm Trì không ăn được bao nhiêu: "Ăn không ngon sao?"

Lâm Trì lắc đầu: "Không phải..... Chỉ là không có khẩu vị."

"Không có khẩu vị?" Cừu Uyển kinh hãi, vội vàng sờ trán Lâm Trì, "Bị bệnh ư?"

Việc Lâm Trì không có khẩu vị quả thật còn kinh hãi hơn việc nói cho nàng Tác Đồng là một nữ nhân!

Lấy được câu phủ định chắc chắn, Cừu Uyển khẳng định là có nguyên nhân, gần đây chuyện có thể được xưng tụng là chuyện lớn thì chỉ có một chuyện, nàng thử thăm dò hỏi: "Tiểu Trì chắc không như những nữ tử kia, đều bị sắc đẹp mê hoặc, sáng nhớ chiều mong Mạch Khinh Trần đi....."

Từ nhỏ nàng có tâm sự gì đều sẽ không gạt sư tỷ.

Lâm Trì do dự một chút, bỏ bớt đi đoạn bị Mạch Khinh Trần cưỡng – bạo, nói toàn bộ cho Cừu Uyển.

Cừu Uyển nghe xong, lâm vào trầm tư.

Lâm Trì bới hai chén cơm, cảm thấy thật sự ăn không vô mới quay đầu đi chuẩn bị trải giường chiếu ngủ.

Mới vừa trải xong chuẩn bị thử độ mềm mại thì nghe thấy Cừu Uyển vỗ bàn một cái: "Muội nói Mạch Kinh Trần coi trọng muội..... Không thể nào!"

Lâm Trì: "....."

*****

Phản xạ của sư tỷ người hình cung.....

Cừu Uyển vẫn không thể tin: "Ngày ngày trong mắt Mạch Kinh Trần chỉ có hấn, không ngờ vẫn có thể nhìn tới những người khác....." Lại vỗ bàn, "Không được, ngày mai sư tỷ sẽ thay muội đi tìm hiểu!"

Cái bàn ưng tiếng mà gãy!

Lâm Trì ngẩn ngơ: "..... Tỷ, tỷ muốn thăm dò cái gì?"

Cừu Uyển đá văng cái bàn bị gãy ra, cười quyền rũ một tiếng: "Dĩ nhiên là thăm dò Mạch Kinh Trần rốt cuộc có ý gì, muội đừng nên quân, dù sao chuyện này có sư tỷ ở đây, bảo đảm sẽ..... Thỏa đáng!"

Sư tỷ cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức tự tin.....

Sáng sớm hôm sau Lâm Trì mơ mơ màng màng thấy sư tỷ ở trước bàn trang điểm hóa trang về lông mày, vốn chỉ là bày phần dung mạo lại bày ra hoàn toàn, nhũ mày nở nụ cười vô cùng xinh đẹp, sau khi tính kế xong, sư tỷ lại lựa chọn quần áo trong tủ hồi lâu, cuối cùng chọn một bộ y phục màu xanh thêu bướm được thắt chặt, áo khoác bên ngoài màu trắng tuyền với tay áo nhiều nếp gấp thêu đuôi phượng, tóc đen da trắng eo thon mày liễu, nhanh nhẹn chuyển động, khiến người bất giác bị câu mắt hồn, ngay cả Lâm Trì trong nháy mắt cũng ngây ra.

Sư tỷ nhìn gương đồng nhũ mày mị hoặc cười một tiếng rồi che nửa môi cười nhẹ: "Ta quả nhiên là đẹp nhất."

Lâm Trì: "....."=|||

Sau đó, sư tỷ mang bộ váy như vậy ra cửa.....

Lâm Trì từ trên giường bò dậy, vẫn cảm thấy không yên lòng, thở dài, chấp nhận thay đổi y phục, cùng đi ra ngoài.

Tĩnh Vương Thế tử áo trắng chờ ở ngoài, Lâm Trì nhìn xuống từ trên mái hiên, thấy Tĩnh Vương Thế tử đã bị sư tỷ mê hoặc đến thất điên bát đảo, trong mắt dường như chỉ có một mình sư tỷ, không nhìn những thứ khác.

Lên cổ kiệu, chỉ rẽ vào hai chỗ ngoặt rồi dừng lại.

Lâm Trì dọc theo mái hiên nhảy xuống, tiếp theo nghe một giọng nói vô cùng kinh ngạc: "Lâm cô nương, tại sao người....."

Vội vàng che miệng của người nói, Lâm Trì làm điệu bộ "Suýt".

Kỳ Mặc an tĩnh lại, chỉ là kinh ngạc trong mắt còn chưa thu vào, Lâm Trì dùng cả tay chân giải thích, Kỳ Mặc là người dễ nói chuyện, chỉ cười cười nhẹ giọng nói: "Nếu Lâm cô nương không yên lòng về sư tỷ, ta có thể an bài người làm thị nữ hầu hạ....."

Lâm Trì dùng giọng nói âm lượng giống hấn: "Sẽ bị sư tỷ phát hiện....."

Kỳ Mặc cười lắc đầu: "Không đâu, có công tử ở đây..... Sẽ không có ai để ý tới người."

Bầy đồ ra bàn, cúi đầu đứng ở một bên, Lâm Trì ử rử phát hiện, Kỳ Mặc nói đúng.

Nơi có Mạch Kinh Trần, sự chú ý của mọi người đều sẽ tập trung lên người hấn, ngay cả sư tỷ cũng không ngoại lệ.....

Lâm Trì không dám nhìn Mạch Kinh Trần, nhưng có thể thấy rõ ràng lúc sư tỷ gặp Mạch Kinh Trần về mặt đồ dẫn, dĩ nhiên, chính nàng lần đầu tiên thấy Mạch Kinh Trần cũng không khá hơn chút nào.....

Tĩnh Vương Thế tử: "Không biết lần này đường huynh đến đây là vì.....?"

Mạch Kinh Trần thân nhiên nhìn hấn một cái, lười trả lời.

tẻ ngắt.....

Tĩnh Vương Thế tử rét toàn thân, khó khăn mở miệng nói: "Đường huynh có yêu cầu gì cứ việc nói, nếu ta có thể làm được tất nhiên sẽ làm hết khả

năng!"

Mạch Khinh Trần: "Không cần."

Lại tẻ ngắt.....

Ngay cả thân thích cũng lạnh nhạt đến mức độ như vậy ư, chỉ là liên tưởng đến Nhị Điện hạ vừa thấy mặt đã bị cạo thành đầu trọc..... Lâm Trì ngẩng đầu liếc nhìn tên kia nghĩ, vận khí của Tĩnh Vương Thế tử hình như vẫn còn tốt.

Hai người thật sự tán gẫu không xong, lúc này Cừ Uyển rút cuộc khôi phục trấn tĩnh, thuận miệng bảo Tĩnh Vương Thế tử rời đi, bình tĩnh nhìn về phía Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần xác thực vẫn..... Đẹp như vậy, nhưng nàng có lòng tin!

Ngay cả Tĩnh Vương Thế tử cũng không thành vấn đề, chỉ cần nàng xuất ra toàn bộ mị công, không có nam tử nào là không nắm được!

"Các hạ chính là Mạch Khinh Trần?"

Không quản Mạch Khinh Trần có trả lời hay không, Cừ Uyển thần nhiên cười, nhẹ nhàng bước từng bước tới chỗ hắn.

Giơ tay lên, tay áo như nước theo cánh tay mảnh khảnh đẹp đẽ trượt xuống, lộ ra da thịt trắng nõn mê người, đẹp đến nỗi bất kỳ nam nhân bình thường nào đều phải nín thở, ngón tay thon dài ấn lên sách vở Mạch Khinh Trần để ở trên bàn, Cừ Uyển hí mắt rồi bỗng nhiên nâng mắt dài hỏi: "Tiểu nữ tử có thể biết sách người xem..... Là sách gì không?"

Giọng nói lo lắng, vừa nhu vừa mị, thẳng vào nội tâm.

Chiều này nàng đã dùng qua nhiều lần, ngay cả lúc nào thì cúi đầu lúc nào thì giương mắt, góc độ và phương hướng đều tính toán nhiều lần, bảo đảm thể hiện được mặt đẹp nhất của nàng cho đối phương xem!

Hôm nay tâm tình kích động, phát huy vượt xa người thường, Cừ Uyển bảo đảm nếu hiện tại nàng đối với Tĩnh Vương Thế tử như vậy, coi như bắt hắn chết sợ rằng hắn cũng sẽ đồng ý!

Nhưng Mạch Khinh Trần ngay cả nhìn cũng không nhìn, nói thẳng: "Không thể."

Mặt của Cừ Uyển đã tối đi một nửa.

Người nhìn ta xem! Người không nhìn ta thì vừa rồi ta diễn luyện cả buổi có ích lợi gì chứ!

Cố nén tức giận, giọng của Cừ Uyển càng mềm mại êm tai: "Tại sao vậy chứ? Còn nữa..... Công tử, vì sao không dám nhìn ta?"

Mạch Khinh Trần lạnh nhạt nói: "Không có hứng thú, cách xa ta một chút."

Đây là lần đầu tiên Cừ Uyển gặp phải nam nhân không hiểu phong tình như vậy, cho dù nàng xinh đẹp hơn nữa cũng không chịu được việc người khác hoàn toàn không nhìn nàng!

"Công tử, người....."

Mạch Khinh Trần khép sách lại, lạnh nhạt nói: "Người đi đi."

Mặt của Cừ Uyển rốt cuộc đen thui, lật bàn nói: "Mạch Khinh Trần, người không thể liếc nhìn ta một cái sao!!"

Nhưng sau một khắc, nàng liền phát hiện cổ của mình bị Mạch Khinh Trần bắt lấy, tay của hắn lạnh lẽo, không run chút nào, không có chút sát khí nào nhưng lại khiến nàng cảm nhận được một cỗ lạnh lẽo thấu xương.

Người này tùy thời có thể bóp gãy cổ của nàng.....

Lúc này Cừ Uyển mới ý thức được người trước mắt không như những nam nhân bình thường nàng từng gặp, mà là Mạch Khinh Trần giết người không chớp mắt trong truyền thuyết, nàng ngay lập tức lùi về phía Mạch Khinh Trần, trong lúc tay Mạch Khinh Trần buông lỏng, nhanh chóng lách mình lui lại.

Nàng còn chưa kịp nghĩ đến biện pháp chạy trốn thì thấy một bóng người ngăn phía trước nàng.

"Nàng là sư tỷ của ta, người....."

Mạch Khinh Trần vẫn đang rũ mắt xuống rốt cuộc nâng lên lần đầu tiên, màu đen nhàn nhạt, giống như vàng của tranh thủy mặc, giọng nói vẫn bình thản, chỉ là Cừ Uyển nghe sao cũng cảm thấy lộ ra mấy phần uất ức: "Nàng chịu tới gặp ta rồi hả?"

*****

Ngoài cửa sổ.

Lăng Họa không hiểu nói: "Không phải công tử nói là không gặp người sao? Chúng ta và Tĩnh Vương phủ vốn không quen, hơn nữa người còn để một nữ tử quái lạ....."

Kỳ Mặc nhẹ giọng nói: "Nàng kia là sư tỷ của Lâm cô nương, Lâm cô nương cũng tới đây."

"Thiếu phu....." Lăng Họa ngẩn ra, ngay sau đó lại có chút cá giận nói, "Chẳng phải nàng không có ý gì với công tử sao! Còn làm hại công tử..... Vậy mà người còn để nàng vào!"

Kỳ Mặc mỉm môi, cười cười: "Nhưng..... Công tử muốn gặp nàng, người không phát hiện sao....."

Lăng Họa im lặng, không cam lòng chếp miệng.

Bên trong cửa sổ.

Lâm Trì cứng ngắc, không biết trả lời thế nào.

Mạch Kinh Trần đi về phía nàng, tầm mắt như có như không dừng trên người nàng, Lâm Trì muốn tránh khỏi nhưng lại khó khăn.

Hắn giống như là đã đợi rất lâu, ngay cả chậm rãi duỗi tay về phía nàng cũng cẩn thận đến vậy.

Chỉ tiếc tay còn chưa chạm tới Lâm Trì thì đã bị ngăn lại.

"Ta nói....." Cừ Uyển đứng lại, dùng một ánh mắt rất phức tạp nhìn hai người, "Hai người....."

Vì cái gì lại có một loại cảm giác rất đỗi lý!

Lâm Trì nín ửng tay áo Cừ Uyển lại, nói: "Sư tỷ..... Tỷ đừng hỏi, chúng ta đi thôi."

Vừa mới xoay người muốn đi thì nghe thấy giọng Mạch Kinh Trần cứng nhắc vang lên sau lưng nàng: "Ta dường như đang nhớ nàng." Không đợi Lâm Trì phản ứng, hắn nói tiếp, "Ta không biết là có đúng không, nhưng lúc ăn cơm sẽ nhớ tới việc nàng dứt ta, lúc ngủ sẽ nhớ tới....."

Lâm Trì cắt ngang hắn: "Đừng nói!"

Hình như Mạch Kinh Trần biết Lâm Trì đối với chuyện này rất nhạy cảm, ngừng một chút rồi bỏ qua nói: "..... Ta dường như thật ưa thích thời gian nàng làm bạn với ta, ta có thể nhân nhượng nàng nhiều hơn nữa, nàng ghét chuyện gì ta sẽ không làm, không ép buộc nàng, như vậy có thể không?"

Lâm Trì giật giật môi: "Ta....."

Mạch Kinh Trần đang thay đổi, từ lúc mới bắt đầu cường chế làm trật khớp tay chân nàng, đến sau này tự tay nấu cơm vì nàng, nhưng..... Đồng ý ở lại bên cạnh một người, đâu phải là chuyện đơn giản như vậy.

Đến gần một bước, Mạch Kinh Trần nhìn Lâm Trì: "Ta đã bảo Kỳ Mặc tìm hiểu về các món ăn nổi tiếng ở Vân quận, có rất nhiều món ăn nghe nói là ngon lắm, nàng muốn ăn thử không?"

Lâm Trì: "....."

Còn chưa ăn sáng, đột nhiên thấy thật đói.....

Mạch Kinh Trần lại đến gần một bước, giọng nói hơi thấp, vẫn bình thản như cũ nhưng lại hàm chứa hấp dẫn không nói ra được: "Hiện tại ta có thể làm cho nàng....."

Lâm Trì: "....."

Tại sao càng thấy đói bụng.....

Cự ly rất gần, Mạch Kinh Trần lại bước tới chỗ Lâm Trì một bước.....

"Ta nói..... Hai người kẻ sát quá rồi đấy!"

Cừ Uyển kéo Lâm Trì qua, không còn kiêu my như vừa rồi, nhàn nhạt liếc về phía Mạch Kinh Trần, tràn đầy tâm ý bảo vệ ghé con nói: "Sư muội ta còn chưa ăn điểm tâm, ta đưa nàng đi ăn điểm tâm trước, Mạch..... Người có chuyện gì, đợi trở về rồi nói sau!"

Không ngờ Mạch Kinh Trần lại không ngăn cản bọn họ, mặc cho họ đi ra ngoài, chỉ là con người màu đen như có như không nhìn Lâm Trì.

Vừa mới rời khỏi tầm mắt Mạch Kinh Trần, Cừ Uyển ngay lập tức kéo lấy Lâm Trì, hỏi "Sư muội, Mạch Kinh Trần đó đối với muội..... Quá không bình thường! Đây sao có thể là Mạch Kinh Trần chứ! Đầu óc hắn không phải bị ung nước đi, hay căn bản là giả mạo..... Không đúng, gương mặt đó

hoàn toàn không giả mạo được! Vậy rốt cuộc là vì cái gì....."

Nàng trầm tư.

Lâm Trì lúi Cừ Uyên đi ra ngoài.

Ngoài cửa có một nam tử mặc trường sam màu xanh ngọc đang nở nụ cười ôn hòa nói: "Nếu hai vị chưa dùng đồ ăn sáng thì bây giờ có thể ở đây ăn chút gì đó."

Lâm Trì dùng lỗ mũi ngửi một cái, lại vuốt vuốt bụng, không chút do dự đi theo Kỳ Mặc.

Sau khi bát đựng đủ cháo cá, mới vừa nuốt xuống một hớp, nữ tử bên cạnh đột nhiên vỗ bàn một cái: "Sur muối, Mạch Khinh Trần dĩ nhiên thật sự coi trọng muối!"

Lâm Trì khóc không ra nước mắt nhìn cháo đổ trên mặt đất, buồn bã: "Cháo của ta....."

Còn nữa, sư tỷ người phản xạ hình cung.....

Cừ Uyên vịn bả vai Lâm Trì: "Còn ăn cháo gì nữa! Chúng ta nói tới chính sự! Sur muối..... Muối có cảm giác gì đối với Mạch Khinh Trần?"

Lâm Trì suy nghĩ một chút: "Cũng được....."

Cừ Uyên nhìn nàng, hướng dẫn nói: "Cái gì gọi là cũng được! Có cảm thấy hần đặc biệt đẹp mắt, nhìn thấy hần thì mặt đỏ tím đập không?"

Lâm Trì lắc đầu: "Cái này thì không có."

"Không có là tốt rồi!" Cừ Uyên đột nhiên nhếch môi cười, "Sur muối, không phải muối muốn tìm kẻ thù năm đó sát hại cả nhà muối sao? Bằng vào chúng ta tra, chỉ sợ không dễ dàng, nhưng nếu Mạch Khinh Trần thật sự ái mộ muối, bị muối mê hoặc đến thần hồn điên đảo, như vậy thì sự tình báo thù, chỉ sợ sẽ trở nên dễ dàng....."

Lâm Trì lắc đầu: "Ta không làm được."

Cừ Uyên nghe vậy, vỗ đầu Lâm Trì một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Cái gì mà không làm được? Trừ muối ra, hần thậm chí còn không thèm nhìn các nữ tử khác, muối còn sợ gì? Ngoan, nghe lời sư tỷ, nam nhân là gì, chính là dùng để lợi dụng đấy! Huống chi muối lại không để cho hần làm chuyện thương thiên hại lý gì thì sao phải sợ? Tin tưởng sư tỷ, chỉ cần muối quyến rũ hần, đừng để cho hần thật sự đắc thủ, rồi dùng chút thủ đoạn, bảo đảm muối nói cái gì hần đều làm theo....."

Lâm Trì: "Nhưng....."

Nàng đã bị đắc thủ rồi.....

Cừ Uyên cắt ngang nàng, đôi mắt sáng chuyển một cái, cười tà tà nói, "Đến, sư tỷ sẽ dạy muối cách làm....."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21

Edit: Tiểu Bao tử

Lâm Trì chịu áp lực từ sư tỷ, chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc.

Nàng đặt tay lên cửa, vô cùng phân vân.

Không phải nàng thực sự không muốn làm việc đó với Mạch Khinh Trần đấy chứ.... Tại sao chỉ cần vừa nghĩ đã cảm thấy sồn tóc gáy.

Nhưng mà sư tỷ ở bên ngoài, tuyệt đối không thể quay về được.

Khổ sở hồi lâu, Lâm Trì dứt khoát ngồi xuống bậc cửa, yên lặng nhớ lại lời sư tỷ nói.

"Nếu muốn nam nhân bảo sao nghe vậy với muối, quan trọng nhất là phải phù hợp mới được, nếu như hần thích lạnh lùng, thì nói ít làm nhiều, ví dụ như Tĩnh vương thế tử, nếu hần thích nhiệt tình như lửa, thì không nên dụ dỗ, khiêu khích qua loa, nhưng nhớ là đến một mức độ thôi, quyến rũ đúng phương pháp làm cho dục hỏa đốt toàn thân, nếu hần thích dịu dàng như nước thì kín đáo cười đùa tình, mắt luôn luôn trong trạng thái thẹn thùng nâng lên buông

xuống, tóm lại phải dục cự hoàn nghênh (*)...."

(*) Dục cự hoàn nghênh (欲拒还迎): Kiểu đã thích mà cứ tỏ vẻ không muốn.

Nhưng mà Mạch Khinh Trần thích gì, nàng hoàn toàn không biết.

Giống như nàng làm gì, Mạch Khinh Trần cũng biết tất cả...

Đang lúc buồn rầu, sau lưng Lâm Tri chợt trống trải, cả người ngã về phía sau.

Nàng mở mắt, lọt vào một đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Chớp mắt, nàng từ trên mặt đất rơi vào một cái ôm lạnh lẽo.

Giọng nói thanh nhã như sen vang lên: "Ngã có bị thương không?"

Lâm Tri: "Không có." Nàng tỏ vẻ muốn xuống, nhưng Mạch Khinh Trần ôm nàng không chịu buông.

Nàng đang định giãy dụa, thì nghe thấy Mạch Khinh Trần nói: "Ta ôm một lát."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng cánh tay hấn khóa chặt, làm cho nàng vốn không thể thoát khỏi. Lâm Tri đành chịu.

Ngón tay Mạch Khinh Trần chà xát trên cổ nàng, dường như rất lưu luyến loại cảm xúc này, rồi sau đó, lại dùng chóp mũi cao thẳng cọ đi cọ lại lên gò má Lâm Tri.

Động tác vô cùng thân mật, nhưng lại không mang theo tà niệm.

Lúc lâu sau, rốt cục hấn cũng lưu luyến buông Lâm Tri ra.

Mái tóc trắng của Mạch Khinh Trần trượt xuống khuỷu tay, dáng vẻ của hấn vẫn lạnh lùng vô song như vậy, chỉ là không biết có phải ảo giác hay không, dù sao Lâm Tri vẫn cảm thấy được bất luận là ánh mắt hay là vẻ mặt Mạch Khinh Trần so với lần đầu tiên gặp cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

Bên tai bắt đầu vọng lại lời của sư tỷ.

--- Nếu như Mạch Khinh Trần thực sự yêu thích muội, bị muội mê hoặc thần hồn điên đảo, vậy thì việc báo thù, chỉ sợ càng dễ như trở bàn tay.

Nàng muốn báo thù, ngoại trừ an ủi phụ mẫu trên trời, quan trọng hơn là, sau khi báo thù, nàng có thể làm chuyện nàng muốn...

Lúc trước nàng hoàn toàn không nghĩ tới, việc báo thù đối với nàng mà nói khó như lên trời, còn với Mạch Khinh Trần, chẳng qua chỉ là trở bàn tay.

Lâm Tri hạ quyết tâm, hỏi: "Huỳnh... thích người như thế nào?"

Mạch Khinh Trần bán tín bán nghi: "Sao cơ?"

Lạnh lùng, chắc chắn không phải... Bản thân Mạch Khinh Trần cũng đủ lạnh lùng rồi, dịu dàng như nước... sư tỷ vừa rồi dịu dàng như nước như thế cũng không làm cho Mạch Khinh Trần liếc mắt nhiều thêm một cái, vậy chỉ còn lại nhiệt tình như lửa thôi...

Quyến rũ người khác, cho dù nàng chưa từng học qua, thì thời gian trước khi nàng ở thanh lâu cũng sớm đã quen tai quen mắt.

Lâm Tri kiểm chế tim đột nhiên đập loạn xuống, bất chợt kêu lên: "Mạch Khinh Trần."

Mạch Khinh Trần ngược mắt nhìn nàng.

Hai cánh tay Lâm Tri quấn lên cổ Mạch Khinh Trần, giẫy giụa ngoài người ra phía trước, đến khoảng cách gần đúng có thể nghe thấy tiếng hô hấp của hấn, nàng cắn răng ghé sát vào Mạch Khinh Trần, khẽ liếm khóe môi hấn một cái rồi lại nhanh như chớp lùi về... không thể nào tiếp tục được.

Mạch Khinh Trần chớp mắt, con ngươi trong suốt nhìn nàng.

"Nếu như ta... huỳnh..." Nàng khó khăn nói từng chữ một.

Mạch Khinh Trần vẫn nhìn nàng như trước, còn rất nghiêm túc lắng nghe nàng nói gì.

Một cảm giác tội lỗi dâng lên.

Lâm Tri thở dài một hơi, buông tay ra, lui lại.

Không được, nàng không làm được.

Quá ti tiện.

Lâm Trì uể oải nghĩ, lợi dụng người khác, nàng tuyệt đối không làm được.... Với lại quyền rũ cái gì, căn bản nàng còn chưa khống chế được tình cảm của mình...

Lâm Trì chưa kịp nhảy xuống, một cánh tay mạnh mẽ kéo nàng về.

Mạch Kinh Trần ôm lấy hông nàng, duy trì tư thế vừa rồi, bắt chước Lâm Trì liếm qua khóe môi nàng, rồi nhếch môi trả lời: "Ta không thích ai cả, ta chỉ muốn nàng ở lại."

Lâm Trì vô thức hỏi lại: "Tại sao?"

Mạch Kinh Trần rũ mắt, có phần cô đơn: "Bởi vì, một mình rất lạnh."

Thực ra là không cảm giác được lạnh, nhưng mà sau khi trải qua tư vị ấm áp đó, những ngày một thân một mình trở nên khó trôi qua hơn, tham luyến loại độ ấm này, chỉ khi cảm nhận được nó hẳn mới có cảm giác chân thực rằng mình còn sống, mà không phải bị thế giới này cô lập.

Lâm Trì trở thành con đường nổi hẳn với thế giới này, chìa khóa duy nhất.

Trên người nàng, hẳn cảm nhận được rất nhiều màu sắc rực rỡ, nhìn nàng vui vẻ với món đang ăn, thì vui vẻ, cảm nhận được sự bài xích của nàng, thì tổn thương, cùng thân mật với nàng, là dục niệm...

Nửa canh giờ sau.

Cừ Uyển nhíu mày hỏi: "Thế nào rồi?"

Lâm Trì chậm rãi lắc đầu.

Cừ Uyển không tin nổi, nói: "Muội làm theo những lời ta nói mà hẳn còn không có phản ứng sao! Không thể nào..."

"Không phải không có phản ứng..."

Lâm Trì gục đầu xuống: " Là rất có phản ứng."

Cừ Uyển nhanh chóng rời khỏi phủ rồi mới ngạc nhiên nói: "Có phản ứng! Đây không phải chuyện tốt sao!"

Không đợi Lâm Trì nói gì, Cừ Uyển lại đập vào đầu nàng, vẻ mặt vẫn luôn xinh đẹp: "Tiểu Trì ngọc của ta, muội có thể đừng hơi chút là lo lắng như vậy được không! Hẳn có phản ứng thì muội chịu hạ mình trước đã, chờ mấy ngày nữa hẳn nhất quyết một lòng với muội rồi, tìm một cơ hội nói chuyện của phụ mẫu muội với hẳn, đến lúc đó hẳn đã có tình ý với muội, đương nhiên sẽ tìm mọi cách báo thù cho muội..."

Lâm Trì cắn môi: "Như vậy không được, hẳn đối xử rất tốt với muội, muội không muốn...." Lợi dụng hẳn...

"Cảm động rồi sao?" Cừ Uyển liếc xéo nàng, vẻ mặt sáng tỏ: "Điều này cũng rất bình thường thôi, cho dù ai nhìn khuôn mặt Mạch Kinh Trần lâu sao có thể không động tâm? Nhưng mà, Tiểu Trì ngọc của ta, ai nói muội nhất định phải lợi dụng hẳn? Dù sao cũng là cho mọi người một cơ hội, nếu như sau khi chuyện thành công, muội thực sự yêu thích hẳn, ở lại bên cạnh hẳn cũng không phải là không thể, có hẳn che chở, khắp thiên hạ cũng mặc muội giày vò, nếu như đến lúc đó muội thực sự không có tình ý với hẳn, thì lại rời đi là được..."

Lâm Trì: "Nhưng mà..." Nàng đã thích Đỗ Nhược rồi...

Cừ Uyển không cho là đúng, ngắt lời: "Nhưng cái gì mà nhưng!" Sau đó là biểu cảm đau xót: "Quả nhiên đi theo cái tên sư phụ vô dụng kia lâu rồi, xem Tiểu Trì muội bị hẳn dạy thành cái dạng gì, sau này tránh xa sư phụ của muội ra một chút, bớt học theo hẳn đi."

Lâm Trì: "....."

Sư tỷ..... Tỷ như vậy, muội sẽ hiểu lầm tỷ là sư nương...

Hình như phát hiện bản thân hơi luống cuống, Cừ Uyển ho khan một tiếng, rồi vuốt vuốt tóc Lâm Trì, tỏ ra một sư tỷ rất dịu dàng tươi cười nói: "Được rồi, thời gian còn nhiều, sư tỷ cũng không miễn cưỡng muội, trước tiên muội suy nghĩ thật kỹ đi đã."

Tuy nhiên, ngay cả Cừ Uyển cũng không nghĩ rằng, thời gian suy nghĩ mà nàng cho Lâm Trì lại ngắn như vậy...

Hai người vừa trở về Tĩnh vương phủ, Tĩnh vương thế tử một thân áo trắng đang đứng ở cổng biệt uyển.

Cừ Uyển cũng không thèm liếc hẳn một cái, trực tiếp dẫn Lâm Trì vào trong, không ngờ còn chưa đi vào, đã bị người hầu ngăn lại.

"Ngươi có việc gì sao?" Cừ Uyển thân nhiên đảo mắt.

Về nhân nhả trên mặt Tĩnh vương thế tử lúc này có chút khổ sở: "Cừ... nàng, nàng để cho ta dẫn nàng đi gặp Đại điện hạ, rốt cuộc là vì sao?"

Cừu Uyển gạt tay Tĩnh vương thế tử ngăn nàng ra, lạnh nhạt nói: "Ta không cần nhất định phải nói cho ngươi biết."

Nói xong liền kéo Lâm Tri đi.

Tĩnh vương thế tử cản nàng lại lần nữa, vẻ mặt càng thêm đau đớn: "Uyển nhi, ta thật lòng với nàng, trong tâm nàng không cảm nhận được chút nào sao?" Tay hắn nắm lại thành quyền: "Ta làm nhiều việc cho nàng như vậy, nàng lại vẫn muốn đi... đi quyền rũ Đại điện hạ."

Cừu Uyển giận giữ: "Ngươi nói ai đi quyền rũ người!"

Cuối cùng Tĩnh vương thế tử cũng không kiềm chế được, xé trường sam trắng tinh vứt xuống đất quát: "Nếu nàng không nhìn trúng hắn, tại sao lại khẳng định muốn ta dân đi gặp, thậm chí còn dụ ta rồi đi để một mình gặp mặt hắn! Chẳng lẽ không phải vì bề ngoài, thân phận, địa vị đều cao hơn ta sao... Cừu Uyển, lần đầu tiên ta hiểu thì ra nàng lại là một nữ nhân theo đóm ăn tàn (*) như vậy..."

"Bốp!"

Cừu Uyển giờ tay tát một cái.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Tĩnh vương thế tử cũng ngây ngẩn, hân hoan nghiêng gương mặt bị đánh đi, cười nhẹ hai tiếng, lau vết máu trên môi nói: "Ta hiểu rồi... Cừu tiểu thư, phủ ta không chào đón ngươi, mời ngươi lập tức rời khỏi Tĩnh vương phủ."

"Được, rất tốt!"

Cừu Uyển kéo tay Lâm Tri ra ngoài, Lâm Tri bị lôi đến loạn xạ, vẫn không nhận được nói: "Sur ty, sur ty..."

"Đừng gọi ta!"

Trong cơn tức giận, Cừu Uyển kéo Lâm Tri một mạch về phủ đệ của Mạch Kinh Trần.

Kỳ Mặc đang ở trước cổng phân phó hạ nhân thấy hai người hùng hổ quay lại, hơi sững sờ: "Lâm tiểu thư và Cừu tiểu thư đây là... làm roi đồ sao?"

Cừu Uyển: "Đúng, roi đồ!"

Kỳ Mặc nhẹ nhàng hỏi: "Xin hỏi là vật gì, để ta sai hạ nhân đi tìm."

Cừu Uyển kéo Lâm Tri lại, nói: "Công tử nhà ngươi làm roi cái này..."

Kỳ Mặc: "....." = □ =

Đây là... chuyện gì vậy, là hôm nay hắn ra ngoài đi không đúng đường sao?

Lâm Tri: "....." = =|||

Sur ty, thật mất mặt.

Cũng may Kỳ Mặc là một quân sự đặc biệt am hiểu lòng người, hắn nhanh chóng thay Lâm Tri và Cừu Uyển sắp xếp một gian phòng. Cừu Uyển ngồi xuống uống trà lạnh cho người giãn, cảm thấy có chút không ổn, cào cào đuôi tóc dài, ho khan thấp thỏm hỏi: "Cái đó... Tiểu Tri, muội không trách sư tỷ chứ, vừa rồi sư tỷ có chút kích động."

Lâm Tri đã vô cùng quen thuộc với tác phong của sư phụ sư tỷ nhà mình, lắc lắc đầu.

Cừu Uyển lúng túng nói sang chuyện khác: "Ừm, chuyện đó... vừa rồi lúc ta kéo muội đi, muội muốn nói cái gì ấy nhỉ?"

Lâm Tri co rút khóe miệng, đỡ trán: "Muội định nói... Hình như sư phụ và Tác Đồng bọn họ vẫn còn ở trong Tĩnh vương phủ..."

Có thể Tĩnh vương trong cơn tức giận trả thù bọn họ chẳng hạn.

(*) Theo đóm ăn tàn (Nguyên văn: 趋炎附势): ý chỉ hành động đi theo đuôi kẻ khác để hòng kiếm chác chút ít lợi lộc. [Nguồn: Soha tratu]

*****

Ở liên tục mấy ngày cũng coi như là bình an vô sự, chỉ có Cừu Uyển trần trọc không yên, càng nghĩ càng tức.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nàng lợi dụng đàn ông, nhưng ít ra vẫn còn có khí tiết, tuyệt đối không một chân đạp hai thuyền, lần này cũng chỉ vì muốn thăm dò Mạch Kinh Trần mới như vậy, vốn không muốn làm gì cả, họ Cơ kia lại dám hiểu lầm nàng!

Mấy lần Lâm Tri đi tiểu đêm đều nghe thấy tiếng nghiêng rãng nghiêng lợi của Cừ Uyển, nàng ngáp một cái, có chút bất đắc dĩ.

Kỳ Mặc sắp xếp hậu viện rất thiện vị, nhìn thấy Mạch Kinh Trần đã là chuyện mấy ngày sau.

Lâm Tri ăn cơm no liền đi dạo một lát cho tiêu bớt thì phát hiện mình bị lạc đường, đang trong lúc rối trí, quay đầu lại thì thấy Mạch Kinh Trần ôm một con mèo trắng như tuyết, ánh mắt yên lặng nhìn nàng.

Con mèo trắng làm tôn lên vẻ đẹp như tuyết của Mạch Kinh Trần, ngay cả đỉnh trúc phía sau cũng vô hình trung thêm mấy phần ý cảnh thanh đạm xuất trần, giống như một bức tranh miêu tả nhiếp hồn tinh quái.

"Nàng nguyện ý ở lại sao?" Hần hỏi, giọng nói vô cùng tao nhã, làm cho nhân vật phụ của bức tranh đột nhiên giật mình.

Lâm Tri "Hả" một tiếng, Mạch Kinh Trần liền thả con mèo xuống đi về phía nàng, Lâm Tri tỉnh táo lại, theo bản năng quay người bỏ chạy.

Đến lúc nàng phản ứng kịp chống đầu gối xuống thở hổn hển, bỗng nhiên bà vai bị vỗ một cái, Lâm Tri ngẩng đầu, bên tai là tiếng nói của sư tỷ: "Chạy cái gì? Đứng rồi, hôm nay theo sư tỷ ra ngoài!"

Lâm Tri: "..... Đi ra ngoài làm gì?" Lâm Tri thở dốc, ngoảnh đầu lại, Mạch Kinh Trần không đuổi theo, một màn vừa rồi làm suy nghĩ của nàng tỉnh táo lại.

Cừ Uyển lôi Lâm Tri đi, cắn răng nói: "Hừ hừ, không phải hẳn nói ta đi quyến rũ người khác sao, không ngồi vững cái danh này ta thật sự không yên!"

Lâm Tri: "...."

Sư tỷ, người tội gì phải...

Cừ Uyển mang sa che mặt, cách ăn mặc cũng khác hoàn toàn, thuần thực dẫn Lâm Tri đến tửu lâu xa hoa nhất Thủy Vân thành.

Trên lầu hai của tửu lâu kẻ qua người lại, không thiếu những công tử dòng dõi quý tộc.

Cừ Uyển đánh mắt, nhanh chóng xác định mục tiêu, một vị lục y công tử ngồi đối diện.

Ừm, ngọc quan, ngọc bội đều là hàng thượng đẳng, y phục là tơ lụa tốt nhất Vân quận.

Gương mặt cũng coi như khôi ngô sáng sủa.

Tuy rằng người hầu phía sau hơi kém một chút, nhưng nàng cũng không tính toán.

Cừ Uyển rũ mắt, nhỏ giọng nói: "Công tử, vừa rồi dọc đường tiểu nữ bị kẻ trộm lấy mất túi tiền, hiện giờ không một xu, có thể...."

Thực ra Cừ Uyển nói như vậy để làm cho mục tiêu vui vẻ trước, sau đó giả vờ vô tình gặp được vài lần, rồi cho đối phương cơ hội diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, cứ dẫn dắt từng bước như vậy. Kỳ thực chiều này không phải thượng sách, nhưng thời gian ít ỏi, hơn nữa Cừ Uyển lại tuyệt đối tự tin vào dung mạo của bản thân. --- ---- Không có tên Mạch Kinh Trần biến thái ở đây thì không nằm trong phạm vi lo lắng.

Quả nhiên, công tử đó lộ vẻ xúc động, nói: "Thật là khiến người nghe thấy đau lòng, bữa cơm hôm nay để tiểu sinh mời, cô nương muốn ăn gì cứ việc gọi là được."

Cừ Uyển nhẹ nhàng cầm khăn lên che mặt, mỉm cười.

Công tử đối diện giống như thấy quỷ, chỉ vào nàng nói: "Người, người, người....." Rồi mang theo người hầu ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Cừ Uyển: "....." Thế này là sao?

Nàng quay đầu nhìn về phía Lâm Tri, ánh mắt mờ mịt: "Tiểu Tri, ta bị hủy dung sao?"

Lâm Tri lắc đầu.

Đúng lúc đó, rốt cục Cừ Uyển cũng nghe thấy tiếng thì thầm phía sau.

"Đây không phải là người được Thế tử sủng ái sao? Sao vẫn còn xuất đầu lộ diện?"

"A... Đầu phải là sủng ái, rõ ràng là cự sủng ái rồi, xem ra sắc chưa tàn tình đã buông, nghĩ sao cũng là về mặt mê hoặc, tân sủng của Thế tử phải là tiên tư quốc sắc..."

"..... Nhìn nàng ta xem, bị thế tử bỏ rồi liền đi quyến rũ nam nhân khác, sao không nghĩ đến, đã là nữ nhân của Thế tử rồi, nam nhân khác làm sao dám muốn?"

Lâm Tri: "Sư tỷ, tỷ bình tĩnh một chút, cái bàn đó vô tội mà...."

Lúc này một góc bàn bị Cừ Uyển nắm chặt đã nứt dưới một tác...

Cừ Uyển nở một nụ cười làm người ta sồn tóc gáy: "Được, tốt lắm, thật là coi thường hấn... chặt đứt đường lui của lão nương không nói, còn dám đi tìm cái gì mà tân sủng..."

Đúng lúc này, nam tử một thân bạch y ôn nhu như ngọc, bảo thạch ngọc bích làm mù mắt người khác dẫn theo một vị nữ tử cũng mặc đồ trắng, góc váy bay bổng xuất thân như đoá bạch liên hoa lên lầu, phía sau hơn chục tùy tùng đi theo, nhanh chóng tiến lên sắp xếp một căn phòng trang nhã, vén rèm rồi vén rèm, dẫn đường rồi dẫn đường, hào nhoáng phô trương làm cho người đồ kị ái mộ không ngớt.

Lâm Trì vô thức dịch sang bên cạnh, trong nháy mắt trên người sư tỷ phát ra một hơi thở hắc ám quả thực khủng bố đến không có từ nào để hình dung.

Nam tử kia điềm đạm nói: "Tiếp đãi không chu đáo, mong Liễu cô nương thứ lỗi."

Nữ tử khẽ cười một tiếng, giọng nói trong trẻo có chút lạnh lùng, lộ ra chút quyến rũ, nhưng cũng không làm cho người ta chán ghét: "Thế tử khiêm tốn quá, nơi này đã tốt lắm rồi."

Nói xong, hai người cùng đi vào một căn phòng trang nhã.

Cừ Uyển bóp vỡ cái chén, khoe miệng âm trầm u ám nói: "Giả tạo, thật đúng là giỏi giả tạo, từng thích lão nương vậy mà hấn còn có thể vừa mất loại mặt hàng này! Một đôi câu nam nữ giả tạo! Ghê tởm! Giả tạo! Vô si! Hạ tiện!"

Tiểu nhị run rẩy đến gần: "Cô... nương..."

Cừ Uyển: "Người gọi ai là cô nương?!"

Tiểu nhị: "Đại... nương..."

Ánh mắt Cừ Uyển thản nhiên, âm u lạnh lẽo nói: "Người muốn chết đúng không?"

Tiểu nhị: "....." sắp khóc.

Hấn chỉ muốn nói là cái chén đó rất đắt tiền thôi, hu hu hu...

Lâm Trì bị ép, lấy trong ngực ra nửa lượng bạc kín đáo đưa cho tiểu nhị, cười áy náy, tiểu nhị như được đại xá lập tức chạy đi.

Cừ Uyển đứng lên, Lâm Trì vội vàng kéo người nàng lại, khổ sở nói: "Sư tỷ, nơi này đông người, tỷ bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh..."

Cừ Uyển gạt tay Lâm Trì, cười lạnh một tiếng: "Muội cho rằng sư tỷ sẽ làm gì? Giống như người đàn bà chanh chua tới cửa gây sự sao? Ha, đương nhiên tỷ sẽ không đâu, như vậy chuyện hình tượng bị mất của ta sẽ thế nào chứ? Muốn chơi, lão nương sẽ bồi hấn chơi, chơi chết hấn..."

Lâm Trì: "....." Hình như so với vừa rồi lại càng đáng sợ hơn....

Ra khỏi tửu lâu, Lâm Trì vẫn cố gắng trấn an Cừ Uyển: "..... Sư tỷ, thực ra Thế tử hấn, tỷ giải thích rõ với hấn là được rồi."

"Giải thích?" Cừ Uyển lạnh nhạt nói: "Có cái gì mà phải giải thích?"

Lâm Trì: "Chẳng qua là hấn hiểu lầm tỷ, hơn nữa trước kia Thế tử đối xử với tỷ thật sự rất tốt, là sư tỷ người..." Tỷ có lỗi với hấn trước, hơn nữa hai người cũng chia tay, thực ra Thế tử cũng không làm gì sai mà...

Cừ Uyển nheo mắt lại, nói từng chữ một: "Tiểu Trì, muội muốn ăn cây táo rào cây sung à?"

Toàn thân nàng tỏa ra một loại không khí "Dám nói 'phải' thì muội chờ chết đi."

Lâm Trì lập tức liều mạng lắc đầu.

Cừ Uyển sờ sờ đầu Lâm Trì, bất chợt cười nói: "Rất ngoan, vậy thì đem Mạch Kinh Trần nhà muội cho sư tỷ mượn hai ngày được không?"

Lâm Trì bất lực: "..... Hấn không phải của nhà muội."

Cừ Uyển xoa đầu nàng, cười càng thêm dịu dàng: "Việc này phải dựa vào muội rồi, Tiểu Trì thân mến, để chứng minh sư tỷ không uống công nuôi không muội nhiều năm như vậy, muội hiểu rồi chứ!"

Lâm Trì: "....."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22

Edit: Tiểu Bao tử

Lâm Tri không dự liệu được cục diện sẽ biến thành thế này.

Vẫn là tửu lâu đó.

Gian thứ hai trong một căn phòng trang nhã.

Ánh mắt nữ tử nhẹ nhàng nhìn về phía tiểu nhị lộ ra một nụ cười xinh đẹp, nói: "Sát vách gọi cái gì, theo đó mà mang hai phần lên cho ta."

Món ăn được mang lên như nước chảy, sát vách không ngừng truyền đến tiếng nói chuyện vui vẻ, bên này là tiếng cười của nữ nhân nhẹ như chuông bạc, đồng thời ra sức trừng mắt nhìn Lâm Tri.

Lâm Tri thờ dài, ló đầu từ trong cao lương mỹ vị ra, chọc chọc Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần: "Làm sao vậy?"

Lâm Tri móc trong túi tiền ra một tờ giấy chi chít chữ, về mặt đau khổ, nhẹ giọng nói: "Huynh có thể nhìn vào đây rồi đọc không? Chú ý khoảng trắng thì tạm ngừng...."

Nói xong, nàng có chút thấp thỏm không yên, nhưng mà Mạch Khinh Trần chỉ hơi kỳ quái liếc mắt nhìn, rồi làm theo.

Thực ra, hầu như Mạch Khinh Trần cũng chưa từng cự tuyệt nàng, thậm chí ngay cả hôm nay cùng nàng và sư tỷ ra đây làm cái chuyện ganh đua ấu trĩ này, hắn cũng thân nhiên đồng ý.

Mới đầu Lâm Tri còn có chút không thể đối mặt, nhưng Mạch Khinh Trần thật sự rất tốt, tựa như lời hắn nói vậy, chỉ cần nàng bằng lòng ở lại, bất cứ yêu cầu nào của nàng hắn cũng nghe theo, cho dù trước kia nàng vẫn còn trốn tránh...

Chỉ có điều đây không tính là lợi dụng chứ, Lâm Tri gãi gãi đầu nghĩ, đây chỉ là giao dịch mà thôi, ừ, chính là giao dịch.

Hình như sát vách đứng dậy rồi đi rồi, Cừ Uyển ngừng cười, về mặt táo bón nói: "Rốt cuộc bọn họ nói chuyện gì mà vui vẻ như thế! Buồn nôn chết lão nương rồi!" Nàng kéo Lâm Tri dậy: "Đừng ăn nữa, chúng ta đi thôi!"

Lâm Tri lưu luyến nhìn một bàn còn thừa không ít đồ ăn: "Đi đâu?"

Về mặt Cừ Uyển lạnh lùng: "Đương nhiên là đi theo làm cho bọn họ khó chịu rồi!"

Lâm Tri: "....."

Sư tỷ, tỷ xác định người bị khó chịu không phải chính là tỷ chứ!

Trong hiệu may lớn nhất Thùy Vân thành.

".....Đi tới hiệu may đi! Từ trước đến nay hắn chưa bao giờ cùng đến đây với ta, cũng không mua cho ta một xấp vải nào!"

Cừ Uyển nghiêng răng nghiêng lợi nhìn một đôi bích nhân (*) đang thì thầm ở đằng xa.

(*) Bích nhân: ý chỉ người đẹp.

Lâm Tri không nhịn được giải thích: "Sư tỷ, không phải là tỷ không cho Thế tử đi theo sao, hơn nữa vải vóc cũng đều là do chính tỷ mua mà..."

Giọng Cừ Uyển xót xa: "Tiểu Tri....." Muội muốn làm ta rớt đài vậy sao!

Lâm Tri ngoan ngoãn cầm miệng.

"Tiểu thư, chất lượng xấp vải này tuyệt đối là thượng thừa, hơn nữa người xem màu sắc và hoa văn này, đừng nói là bổn điểm, cam đoan tìm khắp toàn bộ Vân châu cũng không ra tám thứ hai đâu!"

Bạch Liên hoa hay chính là Liễu tiểu thư liếc qua chất lượng xấp vải sáng lấp lánh, ánh nhìn chăm chú.

Tình vương thế tử dịu dàng như ngọc cười nói: "Nếu Liễu tiểu thư thích, tiện đây tại hạ tặng làm lễ vật là tốt rồi."

"Xấp vải này, ta muốn!"

Ngón tay xinh đẹp vỗ nhẹ lên tấm vải, Cừ Uyển ngẩng đầu khiêu khích.

Chường quỳ khó xử: "Nhưng mà xấp vải đó vừa rồi vị cô nương này..."

Liễu tiểu thư thiện giải nhân ý (*) cười nói: "Không sao, ta không lấy xấp vải này nữa, đưa cho vị cô nương này đi."

(*) Thiện giải nhân ý (Nguyên văn: 善解人意): am hiểu lòng người; giỏi đoán ý người

Tĩnh vương thế tử cũng cười dịu dàng với Liễu tiểu thư, nói: "Như vậy sao được, ta đã đồng ý tặng cho nàng làm lễ vậy rồi, sao có thể nói không cần là không cần được." Hắn quay sang nói với chường quỳ: "Dù sao cũng phải có thứ tự trước sau, bọc lại hết cho ta."

Đôi câu nam nữ này!

Cừ Uyển nuốt con giận, đánh mắt ra hiệu cho Lâm Tri.

Lâm Tri trốn phía sau Cừ Uyển, nhìn về phía Mạch Khinh Trần chỉ chỉ tấm vải, đồng thời làm thế tay van xin.

Mạch Khinh Trần hiểu ý, bình thân nói với chường quỳ: "Đưa tấm vải cho ta."

Chường quỳ chỉ liếc mắt một cái đã bị dung nhan và khí chất như vậy làm cho kinh hãi, bất giác hai tay dâng tấm vải lên, Mạch Khinh Trần đang muốn cầm lấy, thì bị Tĩnh vương thế tử cản lại.

Tĩnh vương thế tử vẫn cười, chỉ là sắc mặt có chút khó coi: "Đường huynh như vậy là có ý gì?"

Cừ Uyển nghiêng người một cái đoạt lại tấm vải, nụ cười xinh đẹp bức người, khuôn mặt mang thần thái phẫn chấn: "Đương nhiên là hắn mua cho ta tấm vải này rồi! Thế nào, không được sao?"

Trong lúc nói, bàn tay Cừ Uyển dựa sát vào cánh tay Mạch Khinh Trần.

Thoáng cái Lâm Tri hiểu được ý tứ của Cừ Uyển, nhớ lại lời nói của Kỳ Mặc, tình thần nàng lập tức căng thẳng, kéo lấy tay Mạch Khinh Trần, chỉ sợ hắn cho sư tỷ một cái tát.

Cũng may, tay Mạch Khinh Trần không động đậy gì, mặc cho Cừ Uyển kéo tay hắn, động tác vô cùng thân mật.

Nhìn thấy cảnh này, cuối cùng thần sắc trên mặt Tĩnh vương thế tử cũng biến đổi, giống như có đè nén cái gì, nói: "Không sao, đương nhiên là được." Hắn lập tức quay đầu không hề nhìn Cừ Uyển, nói với Liễu tiểu thư: "Liễu tiểu thư, thật xin lỗi, lần sau ta nhất định sẽ tìm được tấm vải tốt hơn làm lễ vật."

Giọng điệu Liễu tiểu thư vẫn như trước: "Không sao."

Chờ hai người đi xa, Cừ Uyển chột bụng cánh tay Mạch Khinh Trần ra.

Lâm Tri cũng muốn buông, nhưng lại phát hiện Mạch Khinh Trần kiên quyết kéo tay nàng lại không chịu thả, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve trên mu bàn tay nàng, giống như cảm nhận được cái gì đó.

Về mặt Lâm Tri sừng sốt, ngẩng đầu lên, vẫn là đôi mắt tinh lạnh đó nhưng không hiểu sao lại làm cho người ta có cảm giác dịu dàng. Lâm Tri thích những người ôn nhu, một lòng dịu dàng.

Tay nàng cứ bị nắm lấy như vậy, giãy không ra.

Ngược lại Cừ Uyển không phát hiện ra, nàng miết ngón tay, cả cái bàn bị tay không phá hủy tàn nhẫn...

"Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!! Cơ Quân Sanh, tên khốn kiếp!"

Lâm Tri nhìn nhìn sư tỷ một chút, bất đắc dĩ thờ dài.

Bàn tay đang nắm tay nàng siết chặt lại, tựa như đang an ủi.

Trong hiệu son phấn Chu Sai lớn nhất Thủy Vân thành.

Cầu nam nữ lại muốn chọn đồ, Cừ Uyển cắn răng định xông vào, thì bị Lâm Tri giữ lại.

Cừ Uyển quay đầu: "Muội muốn ngăn cản sư tỷ sao? Sư tỷ biết rõ việc này rất ấu trĩ, nhưng mà "com có thể không ăn còn lời không thể không cãi", muội hiểu không?"

Lâm Trì lặng lẽ đưa qua một vật.

Cừu Uyển vừa mới nhìn thấy, ngay lập tức vui vẻ, đó là tờ điểm khế, vừa đúng chính là cửa hàng son phấn Chu Sai này.

Nhìn thấy Cừu Uyển vui thích đi vào trong, Lâm Trì chọc Mạch Khinh Trần một cái: "Đúng rồi, huynh lấy tờ điểm khế này ở đâu ra vậy?"

Mạch Khinh Trần không chút nghĩ ngợi: "Tô Trầm Triệt."

Lâm Trì: "Hả? Tô Trầm Triệt là ai?"

Mạch Khinh Trần đổi cách gọi: "Thập Nhị Dạ công tử."

Lâm Trì sao có thể không biết nhân vật làm mưa làm gió vô lâm năm đó, nghe nói là một đại hiệp vô cùng tao nhã lịch sự lại còn nghĩa hiệp, nàng nghĩ nghĩ nói: "Tại sao hẳn lại cho huynh?"

Mạch Khinh Trần nói đơn giản: "Thân thích."

Hắn hơi hạ mắt nhìn Lâm Trì, thực ra tờ điểm khế này vốn là muốn đưa cho nàng, nghe nói nữ nhân nào cũng đều thích son phấn Chu Sai, muốn trang điểm cho mình gọn gàng xinh đẹp, thần sắc rạng rỡ, để giành được lời khen ngợi của mọi người, nhưng mà... hình như Lâm Trì có vẻ không hứng thú, cũng phải, theo hắn thấy bất luận như thế nào Lâm Trì cũng rất đẹp, làm cho người ta rất muốn...

Lâm Trì kéo tay Mạch Khinh Trần xuống: "Đừng ngăn người nữa, đi thôi."

Trong cửa tiệm

"Liễu tiểu thư blabla..."

"Thế tử blabla..."

Cừu Uyển thoải mái cầm tờ điểm khế vỗ lên bàn, trên môi nở nụ cười quyến rũ: "Thật xin lỗi hai vị, hôm nay tiểu điểm không muốn cho các người mua đồ, mời hai vị trở về."

Tĩnh vương thế tử quay sang nhìn Mạch Khinh Trần vừa bước vào, hình như cuối cùng không nhẫn nhịn được, lạnh nhạt nói: "Cừu Uyển, ngươi có ý gì?"

Về mặt Cừu Uyển gọi đồn, cười nói: "Không có gì, nhìn ngươi khó chịu mà thôi."

Mắt Tĩnh vương thế tử khẽ nháy, biểu cảm thay đổi vài lần, thần sắc lộ ra chút hứng thú: "Cừu tiểu thư, vì sao ngươi muốn thấy ta khó chịu? Hiện giờ chúng ta đã không hề có quan hệ gì, ta làm gì cũng không liên quan tới ngươi, ngươi..."

"Không liên quan tới ta?" Cừu Uyển khoanh tay trước ngực, cười lạnh: "Lão nương lớn như vậy không ngờ lần đầu tiên bị một tên nam nhân đuổi ra khỏi nhà, trở thành trò cười, ngươi hỏi ta vì sao muốn thấy ngươi khó chịu ư?"

"Chỉ... vì vậy?" Đột nhiên giọng Tĩnh vương thế tử nhỏ đi, âm sắc có phần kỳ dị.

Cừu Uyển tiếp tục cười nhạt: "Không thì ngươi cho là gì? Cho là ta chứng kiến ngươi vui vẻ với người mới cho nên đau lòng khổ sở âm thầm đố kỵ sao? Ngươi cũng quá tự tin rồi đó....." Nàng thông thả bước tới trước người Liễu tiểu thư, nói: "Vị Liễu tiểu thư này, ta nhìn ngươi cũng không tệ, vẫn là sớm tìm một nam nhân đáng tin cậy đi, như loại người này hôm trước còn nói với ngươi hẳn thích ngươi thế này, thật lòng với ngươi thế nọ, đảo mắt liền bí mật gần gũi với nữ nhân khác, quả thực là nam nhân cực kỳ không đáng tin, đào hoa lợi dụng tình cảm không nói, còn tự cho mình là đúng, hiểu lầm..."

"Hiểu lầm?"

Đột nhiên Tĩnh vương thế tử quát lên: "Ta hiểu lầm ngươi chỗ nào? Bây giờ không phải ngươi và hắn đang ở cùng nhau sao!"

Cừu Uyển: "Con mắt nào của ngươi thấy được việc đó?" Nói xong cầm tay Lâm Trì, nói: "Nhìn thấy chưa, hẳn là nam nhân của sư muội ta, không phải của ta!"

Lâm Trì: "....." Năm không cũng trúng đạn...

Ánh mắt Mạch Khinh Trần cúi nhìn Lâm Trì, ý bảo, ta có cần phải phối hợp không?

Khóe miệng Lâm Trì giật giật, hoàn toàn không cần....

Nói xong Cừu Uyển lại khoanh tay trước ngực, khiêu khích nhìn Tĩnh vương thế tử.

Nhưng Tĩnh vương thế tử không xấu hổ nhận sai, ý định xoay chuyển mọi chuyện như trong tưởng tượng của nàng, mà chỉ lẳng lặng cười như cũ: "Cho nên chỉ một câu nói nàng có thể giải thích rõ hiểu lầm, nhưng không chịu nói cho ta biết, thả để ta bị đố kỵ giầy vò, thậm chí ta tổn không ít công sức gây sức ép lại... Còn nàng đã từng suy nghĩ đến cảm nhận của ta chưa?"

Cừ Uyển lạnh lùng liếc mắt nhìn Liễu tiểu thư, mạnh miệng nói: "Vì sao ta lại phải nghĩ đến cảm nhận của ngươi?"

Tĩnh vương thế tử cười nhẹ: "Cũng đúng, sự tồn tại của ta đối với nàng cũng lắm chỉ có thể để lợi dụng, gọi đến thì phải đến đuổi đi thì phải đi, cần gì quan tâm đến cảm nhận của ta.... uống công ta còn tưởng rằng... thật đúng là nực cười..."

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Nét mặt Cừ Uyển không chút biến đổi nhìn theo, ngược lại vị Liễu tiểu thư kia đảo đôi mắt xinh đẹp, nói: "Ngươi không đuổi theo sao?"

Cừ Uyển: "Đuổi muội muội ngươi à, muốn đuổi ngươi đi mà đuổi..."

Liễu tiểu thư trừng mắt, lạnh nhạt trả lời: "Cừ tiểu thư, không ngại nói cho ngươi biết, thực chất ta chính là được Thế tử mời tới để kích động ngươi... Hắn đã nhiều ngày ăn không ngon ngủ không yên, ban đầu còn lo lắng ngươi ở bên ngoài bị ức hiếp, ai ngờ ngươi vừa xoay người liền... Nếu như ngươi khổ sở, oán hận ta, cam đoan Thế tử còn khổ sở, oán hận ngươi hơn gấp trăm ngàn lần! Ngươi thật sự coi mọi người cũng vô tâm giống như ngươi sao! Nếu như ngươi không đuổi theo, sau này đừng có mà hối hận!"

Nói xong, nàng cũng đi khỏi.

Cừ Uyển ngẩn ra, lạnh lẽo nắm chặt lấy quầy hàng, nói: "Mọi chuyện sao lại trở thành thế này hả! Không phải ta bị hiểu lầm, ta bị đuổi đi, ta bị phụ tình sao! Làm thế nào kết quả lại giống như đều là lỗi của ta vậy! Hai người kia quả thực, quả thực...." Nàng quay lại, nhíu mày hỏi Lâm Tri: "Thực sự ta làm rất quá đáng sao?"

Lâm Tri điên cuồng gật đầu.

Cừ Uyển nhướn mày.

Về mặt Lâm Tri đau khổ: "Sư tỷ, muội thực sự cảm thấy Thế tử đáng thương hơn tỷ..."

Cừ Uyển cau mày nói: "Có cái gì mà đáng thương! Nam nhân triều Hán đều bạc tình! Không có tên nào tốt! Khi theo đuổi thì một thái độ, sau khi đạt được rồi lại là một thái độ khác.... Căn bản chính là lợi dụng! Nam nhân như vậy tổn thương thì tổn thương, liên quan gì ta hả!"

Lâm Tri thở dài: "Sư tỷ, nếu như tỷ thực sự nghĩ như vậy thì cũng đừng nắm cái quầy hàng đó nữa, nó sắp nứt ra rồi đấy... Trong lòng lo lắng muốn đuổi theo thì đuổi theo đi, không ai cười nhạo tỷ đâu, không cần phải ngại thế diện."

Cừ Uyển hơi trầm mặc, bước xuống bậc thềm hỏi: "Rõ ràng như vậy sao?"

Lâm Tri gật đầu.

Cừ Uyển hung hăng đâm một cái vào quầy hàng, quầy hàng theo tiếng mà gãy, chớp mắt Cừ Uyển đã đuổi theo.

Lâm Tri nhìn theo bóng lưng sư tỷ biến mất, bỗng nhiên nói: "Mạch... Mạch Kinh Trần, huynh cảm thấy sư tỷ của ta làm như thế có quá đáng không?"

Mạch Kinh Trần thần nhiên nói: "Không biết."

Lâm Tri ngạc nhiên: "Sao lại không biết, vừa rồi không phải huynh cũng nghe đó sao?"

Mạch Kinh Trần càng nắm tay Lâm Tri chặt hơn: "Chuyện của người khác ta không quan tâm."

Lâm Tri: "....."

Quả nhiên nàng không nên hỏi Mạch Kinh Trần...

Mạch Kinh Trần lấy từ quầy hàng ra hai cây trà tinh xảo nhất, đặt vào tay Lâm Tri: "Thích không?"

Từ lúc Cừ Uyển và Tĩnh vương thế tử làm ầm lên thì chuông quầy liền co đầu rụt cổ vào trong phòng rồi, đương nhiên cũng không có ai dám tự mình bước ra trông coi bọn họ.

Lâm Tri quả quyết lắc đầu.

Mang loại trà này không chỉ hoạt động rất bất tiện, hơn nữa như vậy hoàn toàn là đi rêu rao nàng chính là kẻ trộm!

Mạch Kinh Trần bỏ lại cây trà, có vẻ hơi mất mát: "Nàng vẫn là chỉ thích ăn thôi à?"

Lâm Tri chỉ thích điều này, nhưng khi ăn hết rồi thì không còn cách nào giữ nàng ở lại nữa.

Đã lâu không thấy Mạch Kinh Trần xuống bếp, buổi tối đây một bàn đồ ăn, món ăn đều là kiểu bí truyền riêng biệt của Vân Châu, có điều mùi vị làm cho nước miếng Lâm Tri sụt nữa chảy đầy đất.

Mỹ vị, mỹ vị, tất cả đều rất ngon!

Lâm Tri lập tức ngồi xuống ăn như hổ đói, không ngừng khen ngon: "Này, Mạch Khinh Trần huynh thật lợi hại! Làm sao làm được như vậy! Cái này ăn ngon, rất ngon! Ngon chết mất... Thật hạnh phúc..."

Mạch Khinh Trần lẳng lặng nhìn Lâm Tri vui đầu vào ăn điên cuồng, đôi mắt khẽ cong lên.

Lâm Tri ăn được một nửa, chợt phát hiện có người tới cướp đồ ăn của nàng, ánh nhìn nhất thời đề phòng, lại thấy sư tỷ không biết trở về từ lúc nào, ăn ngấu ăn nghiến y hết nàng.

Cừ Uyển vừa ăn vừa cảm khái: "Đây là ngự trù nào nấu vậy, Vân Châu còn có ngự trù tốt như vậy sao, vậy mà lão nương lại không biết!"

Lâm Tri chỉ chỉ Mạch Khinh Trần.

Cừ Uyển ghen một cái.

.... Mạch Khinh Trần nấu ăn, dạ dày phàm phu tục tử của nàng sẽ không có vấn đề gì chứ!

Ăn được một nửa, Mạch Khinh Trần bị người gọi đi, Lâm Tri mới nhớ ra hỏi: "Sư tỷ, tỷ và Thế tử nói chuyện thế nào rồi?"

Cừ Uyển nhún mày: "Chẳng ra sao cả..."

Lâm Tri: "Tỷ... đi xin lỗi à?"

Hình như Cừ Uyển cảm thấy hơi mất mặt, ậm ờ nói khẽ: "Đi."

"Nói như thế nào?" Lâm Tri gặm một cái chân giò hầm tương.

Cừ Uyển lại càng ậm ờ: "Dù sao cũng chính là cái gì mà không nên lợi dụng hắn, không nên ích kỷ như vậy làm tổn thương hắn..."

"Hắn nói như thế nào?" A, hủ tiếu này cũng không tồi.

Cừ Uyển: "Sau đó hắn xụ mặt nói một đồng âm dương quái khí, rồi tha thứ cho ta, còn quay mặt đi rầu rĩ nói gì mà chỉ trách hắn thật sự rất thích ta cho dù ta làm cái gì cũng nguyện ý tha thứ....."

Lâm Tri ngẩng đầu: "O, đây không phải là chuyện tốt sao? Vậy sao tỷ..." thái độ cực kỳ khó chịu.

Cừ Uyển ho khan một cái: "Lúc đó tất cả mọi người rất thẳng thắn mà, thấy hắn thuận theo nói như vậy, ta liền tiếp thêm một câu thật lòng, thực ra ta không quá yêu thích hắn..."

Lâm Tri: "....." = =|||

Cừ Uyển "hừ" một tiếng, dùng sức nhỏ đầu mẩu xương ra: "Sau đó hắn nói ta đã lợi dụng tình cảm của hắn, rồi đuổi ta ra ngoài một lần nữa..."

Lâm Tri: "....."

Sư tỷ, tỷ thật đúng là xấu xa...

Cừ Uyển cắn giận: "Ta không có lợi dụng hắn mà.."

Lâm Tri im lặng: "Tỷ như vậy mà không gọi là lợi dụng sao..."

Ăn Thế tử, uống Thế tử, ở Thế tử, còn giày vò chà đạp người ta...

Lâm Tri ngừng một lát, lại nói: "Lợi dụng tình cảm của người khác là không đúng."

Hiếm có lần Cừ Uyển không cãi lại, nàng rũ mắt nói: "Ta chỉ là, chỉ là..."

Nàng chỉ là, chỉ là.... không có cách nào để tin tưởng một nam nhân mà thôi.

Bắt đầu từ năm ba tuổi chứng kiến mẫu thân bị phụ thân tính khí thất thường chửi mắng đánh đập, đã cảm thấy nam nhân không phải là thứ gì tốt, lúc tình thi lời nói ôn nhu mềm mại trăm điều cam đoan, lúc uống say thì thuận tay nhặt được thứ gì đó đánh chửi si nhục mẫu thân, còn có tên biểu ca đồ đệ dàng cười nói với nàng chỉ thích mình nàng, còn mua trang sức y phục, sẽ ở riêng cùng nàng vào tết năm sau, chớp mắt một cái đã có thể định hôn ước với nữ nhân khác, vành tai chạm tóc mai (*), sau cùng phụ thân bỏ mẫu thân lấy tân nương khác, biểu ca cũng sớm thay đổi rất nhiều hồng nhan tri kỷ... Cho nên nam nhân đều không thể tin được...

(*) Vành tai chạm tóc mai (耳鬓厮磨): Ý bảo hai người quần quýt bên nhau, cực kỳ thân thiết gần gũi.

Lâm Tri ăn no xong, buông bát đĩa trở về phòng.

Liền thấy Mạch Kinh Trần vừa rời đi quay lại lần nữa, trong ngực ôm một con mèo trắng, cảnh tượng sao mà giống mấy ngày trước đó như vậy.

Nàng có hơi muốn chạy trốn, nhưng đành nhìn xuống.

Mạch Kinh Trần đi tới, cầm tay Lâm Tri, tay hắn không hề có độ ấm, y như băng ngọc.

"Lạnh." Lâm Tri thấp giọng thì thào, muốn buông tay ra.

Nhưng Mạch Kinh Trần phản ứng rất nhanh, nắm tay nàng đang dần dần ấm lên.

Hắn nhìn thấy ánh mắt Lâm Tri hoàn toàn vẫn như trước đây, nhưng trong vẻ tĩnh lặng mang theo một chút nhu hòa.

Lợi dụng tình cảm của người khác là không đúng.

Lúc nàng nói với sư tỷ, chính nàng cũng biết...

Nàng lừa mình dối người đây là giao dịch không phải lợi dụng, nhưng trong lòng rõ ràng hiểu, để cho Mạch Kinh Trần vì nàng làm này làm nọ cũng đơn giản chính là lợi dụng tình cảm lưu luyến của hắn đối với nàng. Nàng chỉ ở lại mà thôi, nàng không bỏ ra bất cứ cái gì, sao có thể được gọi là giao dịch.

Lâm Tri cầm tay Mạch Kinh Trần, hỏi: "Hôm nay cảm ơn huynh... Huynh có muốn ta làm việc gì không?"

Mạch Kinh Trần: "Ta có thể ôm nàng đi ngủ không?" Suy nghĩ một lát, lại bổ sung: "Chỉ ngủ mà thôi."

Lời nói lần trước của Mạch Kinh Trần vang lên bên tai.

---- Bởi vì, một mình rất lạnh.

Lâm Tri đầu tranh một lát, gật đầu. Coi bản thân là cái đầu gối là được rồi..

Cũng thật sự chỉ là ngủ mà thôi, Mạch Kinh Trần dùng nội lực làm cho cơ thể dần ấm lên, điều chỉnh tư thế thoải mái để Lâm Tri không khó chịu, sau đó nhắm mắt lại ôm Lâm Tri ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt Mạch Kinh Trần dưới ánh trăng thật sự rất trắng, thậm chí còn hơi tái nhợt, nhưng phía dưới hàng lông mi đen dài che phủ là một vầng màu xanh rõ ràng.

Lâm Tri không ngủ được, nhìn Mạch Kinh Trần đến phát ngốc, không biết vì sao lại đột nhiên có chút khó chịu...

Rõ ràng là nàng phải chán ghét hắn, nhưng bây giờ lại cảm thấy Mạch Kinh Trần rất đáng thương.

..... Vì sao mọi chuyện lại trở nên phiền phức thế này, thật đáng ghét....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23

Edit: Tiểu Bao tử

Đang lúc Lâm Tri hết sức phiền não, rốt cục Tri phủ Lưu thành cũng khoan thai đến nơi.

Lúc này, thân phận của Mạch Kinh Trần cũng xuất hiện điểm có lợi. Không đợi Lâm Tri nghĩ cách tiếp cận như thế nào, Lưu thành đã đặc biệt phái người gửi bái thiệp và thiệp mời cho Mạch Kinh Trần.

Thiệp mời là mời Mạch Kinh Trần tham gia tiệc rượu mừng quan Lưu thành mới nhậm chức.

Mạch Kinh Trần vốn không định tham gia, nhưng Lâm Tri muốn đi, đương nhiên hắn sẽ không cự tuyệt, chỉ là đối với thân phận xuất hiện của hai người khác nhau.

Lâm Tri định giả làm thị nữ đi theo, Mạch Kinh Trần thì có vẻ hi vọng lấy thân phận nữ nhân của hắn--- Bởi vì nếu như vậy hắn có thể luôn luôn ôm Lâm Tri.

Mạch Khinh Trần không định cãi nhau, đương nhiên cũng sẽ không tranh chấp với Lâm Tri, nhưng không ngờ hắn rất cố chấp, dưới ý kiến trái ngược nhau, hắn lặng lẽ lấy ra một cuốn văn thư mỏng manh.

Lâm tri cầm lấy nhìn, lập tức cứng lại.

Đây là... hôn thư, của nàng và Mạch Khinh Trần.

Đã qua quá lâu, nàng đã nhanh chóng quên mất thực ra nàng và Mạch Khinh Trần đã thành thân, thảo nào đối với hành vi bá mánh lấy nàng mỗi ngày của Mạch Khinh Trần chưa từng có người cảm thấy có vấn đề...

Lâm Tri nắm lấy tờ hôn thư, thử thăm dò: "Cái này... có thể không tính không?"

Mạch Khinh Trần nháy mắt, ngón tay thon dài vuốt lông con mèo, dùng một loại ánh mắt "biết rõ rồi còn hỏi" nhìn về phía Lâm Tri.

Lâm Tri nhìn tờ hôn thư trong tay, chợt có một ý định giãy giụa... Nếu xé nó, nàng và Mạch Khinh Trần sẽ không có quan hệ gì phải không....

Mạch Khinh Trần tựa như hiểu rõ nàng đang nghĩ gì, kéo ngăn tủ bên cạnh bàn ra, chỉ thấy trong ngăn tủ là một núi văn thư nhỏ giống nhau.

Con mèo Ba Tư lười biếng cọ xát trong lòng Mạch Khinh Trần, mắt Mạch Khinh Trần khẽ cong: "Ồ đây còn có rất nhiều, ta sai bọn họ sao chép ra rất nhiều bản."

Lâm Tri: "....." = |||

..... Cái này cũng có thể sao chép ra nhiều bản hay sao!!

Cuối cùng vẫn là Lâm Tri phải thay đổi toàn thân, làm cho nàng rất không quen kéo chiếc váy dài quét đất. Vẫn giống như trước kia là Lăng Họa giúp nàng chuẩn bị trang điểm.

Sau khi cài một cây trâm khá đẹp, Lâm Tri loạng choạng đứng vững nói: "Cảm ơn."

Lăng Họa nhìn vào nữ tử đang chỉnh mặt đủ để làm người ta kinh diễm trong gương đồng, giọng nói có phần trách móc: "Nếu muốn cảm ơn thì đối xử với công tử tốt một chút đi... Vì sao người lại không thích công tử chứ? Một người tốt như công tử...."

Lâm Tri không trả lời, Lăng Họa che gương đồng lại, lặng lẽ lui ra.

Có tri độn hơn nữa cũng có thể phát hiện ra, mấy ngày qua Lăng Thư Lăng Họa đối với nàng rất lạnh nhạt.

Bọn họ là vì Mạch Khinh Trần nên mới đối tốt với nàng, còn nàng không thích Mạch Khinh Trần cho nên họ không niềm nở nữa, thực ra thì rất bình thường, nhưng vẫn có một chút mất mát...

Ngồi trên xe ngựa, cảm giác mát mát này vẫn không thể hoàn toàn mất đi.

Mạch Khinh Trần sờ sờ đầu Lâm Tri, hỏi: "Không vui?"

Lâm Tri vội lắc đầu: "Không có!"

Mạch Khinh Trần rất tự nhiên kéo Lâm Tri vào trong ngực, ôm thật chặt, ngón tay xoa nhẹ trên người nàng, bộ dạng yêu thích không muốn rời tay: "Trở về ta làm món ăn ngon cho nàng."

Lâm Tri: "....."

Này, này... Cũng không phải nàng chỉ biết có ăn mà!

Vốn định vùng vẫy thoát ra, nhưng Mạch Khinh Trần ôm thực sự rất thoải mái.

Vừa ấm áp lại vừa thanh sạch, không hề dâm mị, lồng ngực rộng lớn cảm giác rất an toàn, làm cho người ra vô thức ngủ say.

Có lẽ nàng thực sự là một người ham muốn an nhàn.

Lâm Tri cắn môi dưới thở dài, thật không xong rồi...

*****

Nơi Tri phủ nhậm chức, đương nhiên khách tựa Vân Lai, tiếng chúc mừng không dứt bên tai.

Tri phủ Lưu thành năm nay gần bốn mươi, vẻ mặt đau khổ ha ha đứng chờ ở cổng, với tư cách Tri phủ đại nhân, hắn vốn chỉ cần ngồi ở trong phủ chờ đợi lễ vật ở khắp nơi là được, ai mà biết vị Đại diện hạ khó hầu hạ nhất trong lịch sử lại thật sự muốn tới chứ!

Không phải hần chưa bao giờ tiếp nhận lời mời, cũng không qua lại với quan viên sao!

Tại sao đột nhiên muốn tới thật!

Như thế này làm cho kẻ tiểu nhân chất phác như hần rất sợ hãi!

Đang oán thăm trong lòng, đột nhiên bốn phía một tròng im lặng, Lưu thành chớp mắt một cái trông thấy đầu kia mái tóc bạc mang tính dấu hiệu và dung mạo khuyên quốc mù mắt người khác.

Lại chớp mắt, nhất thời Lưu thành có cảm giác khiếp sợ.

Nữ nhân!

Đại điện hạ vậy mà lại mang theo nữ nhân!

Ngay cả cái núi băng vạn năm, người lạ chó gần hoàn toàn không hiểu phong tình _ Đại hoàng tử cũng bắt đầu tìm nữ nhân, không phải hần đã già rồi chứ, không theo kịp thế giới này nữa...

Lưu thành mơ mơ hồ hồ dẫn Đại điện hạ lên chủ tọa, mơ mơ hồ hồ đi ra, lại mơ mơ hồ hồ bị người gọi lại.

"Cái đó, ngài chính là Lưu thành Lưu đại nhân?"

Nữ nhân cúi đầu, có vẻ lịch sự nhã nhặn mà ngượng ngùng.

Đây không phải là.... không phải là Mạch Khinh Trần vừa mang đến à...

Lưu thành lập tức tỉnh táo lại, ôm mười hai vạn phần cảnh giác gật đầu.

Chỉ nghe nàng hỏi: "Lưu đại nhân có nhớ ngài đã từng thẩm tra qua một vụ thẩm án diệt môn không? Toàn gia mấy chục nhân khẩu bị giết hại trong một đêm, hầu như không còn một ai may mắn thoát khỏi... Ta điều tra qua hồ sơ ở Hình bộ, cũng không có ghi chép lại vụ án này, nếu như ngài nhớ rõ, có thể nói cho ta biết được không?"

Trong đầu Lưu thành lục lại một lượt liền nhớ tới vụ án này, đây là đại án đầu tiên qua tay hần, làm sao có thể không nhớ rõ, chỉ là năm đó hần chưa thẩm vấn hết thì vụ án này đã bị chìm xuống...

Nhưng mà người đến là nữ nhân của Đại điện hạ, hần không rõ dụng ý, quyết không thể tùy tiện dây vào...

Lưu thành trầm ngâm một lát, nói: "Thật xin lỗi, kỳ thực đã qua lâu lắm rồi, ta không nhớ được."

"Hả?" Nữ tử dường như có chút vội vàng: "Nhờ ngài nghĩ kỹ lại."

Lưu thành vẫn lắc đầu.

Hình như nữ tử vô cùng thất vọng, gương mặt xinh đẹp lặng ngắt như tờ, nói cảm ơn rồi liền rời đi.

Lưu thành vừa mới thờ phào nhẹ nhõm, thì thấy Đại điện hạ đứng ở chỗ ngoặt, con ngươi đen như mực u ám, lẳng lẳng nhìn bọn họ. Lưu thành sợ hãi cả kinh, không hiểu sao có.... cảm giác nếu để nữ tử này thất vọng trở về nhất định hần sẽ xui xẻo!

"Đợi một chút!" Bỗng nhiên mắt Lưu thành chuyển hướng: "Tuy là không nhớ rõ, nhưng mà ta biết Hình bộ có một hồ sơ thần bí không lộ ra được giấu ở Đại Lý Tự."

Nữ tử vui vẻ nói: "Đa tạ!"

Bên kia Đại điện hạ thoải mái ôm lấy nữ tử đó, đồng thời thần nhiên liếc nhìn hần một cái.

Lưu thành đực mặt ra: "....." Thật đáng sợ.... Giống như dạo một vòng Quỷ Môn quan trở về vậy....

Đại Lý Tự... Kết quả lại phải quay về Dương Minh sao...

Lâm Trì khô não nghĩ.

Mạch Khinh Trần nhét một miếng bánh Kim Ngân nhỏ vào miệng Lâm Trì, Lâm Trì vô thức dứt khoát ăn luôn, sau đó hần lại đặt một miếng lên tay nàng.

Lâm Trì nhìn qua miếng bánh trong tay, rồi lại dứt khoát tự mình ăn hết.

Mạch Khinh Trần: "....."

.... Đây không phải là cho nàng ăn.

Lâm Trì mờ mịt: "Sao vậy?"

Mạch Khinh Trần nháy mắt hai cái, hơi có chút nản lòng nói: ".....Đút ta."

Còn chưa đút tới bên miệng, có người cắt ngang: "Tiểu... Trì."

Lâm Trì ngẩng đầu, khuôn mặt đen thui của Tác Đồng gần trong gang tấc.

Hơ!

Lâm Trì: "Làm sao ngươi lại ở đây?"

Tác Đồng túm lấy tay Lâm Trì, vừa kéo vừa nói: "Bọn ta theo Tĩnh vương thế tử đến, sư phụ ngươi và sư tỷ đánh nhau."

Lâm Trì: "Hà?"

Nàng vừa định đi thì phát hiện cánh tay còn lại cũng bị người nắm lấy.

Tác Đồng nhìn Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần nhìn Tác Đồng, hai người giằng co...

Lâm Trì: "..... Các người có thể buông tay ra trước được không?"

Tác Đồng lạnh lùng nói: "Để hán buông ra trước đã."

Mạch Khinh Trần nói ngắn gọn: "Không buông."

"Tại sao ngươi lại không buông?"

Mạch Khinh Trần thần nhiên nói: "Ta là phu quân của nàng."

Khuôn mặt Tác Đồng biến đổi, cắn răng nói: "Ta là phụ thân nàng."

Lâm Trì: "....."

Hai người các ngươi.....

Cục diện khổ bức này mãi cho đến khi trông thấy sư tỷ và sư phụ thì lại càng thêm khổ bức.

"Đứng lại cho ta! Có bản lĩnh thì đừng có chạy!" Giọng của sư tỷ.

"Này, này! ngươi khi sư diệt tổ thì thôi đi, còn muốn giết chết sư phụ sao! Dừng tay lại!" Giọng của sư phụ.

Mặt khác Tĩnh vương thế tử một thân hoa y đứng bên cạnh, hán bất đắc dĩ khuyên can nói: "Đều là lỗi của tại hạ, Cừ Uyển, xin nàng đừng đánh nữa...."

Lâm Trì: "Sư phụ lại làm cái gì à?"

Tác Đồng giăng giải: "Là trước khi làm thì bị phát hiện rồi."

Lâm Trì: "Cái gì?"

Tác Đồng bình tĩnh nói: "Vì để không bị đuổi đi, ông ấy giúp Tĩnh vương thế tử bày mưu tính kế để theo đuổi sư tỷ ngươi..."

Lâm Trì co rút khóe miệng: "Nói đúng ra là, cái việc tìm cô nương giả bộ thân thiết để kích động sư tỷ là chủ ý cù ắp của sư phụ nghĩ ra."

Tác Đồng gật đầu, lại nói: "Vừa rồi lúc ông ấy tiếp tục nghĩ kế cho Tĩnh vương thế tử đúng lúc bị sư tỷ của ngươi nghe thấy...."

Lâm Trì có chút tò mò: "Rốt cuộc sư phụ nghĩ ra cái chủ kiến gì mà bị sư tỷ làm thành thế này..."

"Bá vương ngành thượng cung (*)" Tác Đồng mặt than thuật lại: "Cho dù không có được tâm cũng phải chiếm được thân thể trước."

Lâm Trì lặng thinh.

Mạch Khinh Trần rất nhanh nắm lấy tay Lâm Trì, nói cực nhỏ vào tai Lâm Trì: "Thật xin lỗi!"

Thời gian Lâm Trì trốn tránh hán, bù lại hán hiểu thêm về kiến thức tương quan, đại khái là biết việc bản thân làm với Lâm Trì nghiêm trọng cỡ nào.

Cũng đại khái hiểu được vì sao Lâm Tri có chết cũng muốn trốn tránh hấn, không muốn nhìn thấy hấn, còn có chuyện bị cái hôn mang theo hơi thở tình dục của hấn làm cho ói ra.

Cho nên hấn ra sức kiềm chế, mặc dù rất muốn hôn nàng, rất muốn ôm nàng, rất muốn làm chuyện đó với nàng... Nhưng nếu như Lâm Tri không muốn, không đồng ý, hấn sẽ không làm.

Nếu làm một lần nữa, Lâm Tri sẽ hoàn toàn chạy trốn không chịu để ý tới hấn nữa.

Nhưng mà cũng không hối hận, trong sách nói, một nam nhân làm chuyện này với một nữ nhân, như vậy... Nữ tử này bất luận như thế nào cũng chỉ có thể là của hấn.

Tay Lâm Tri cũng nắm chặt, sau đó chậm rãi buông ra.

Nàng nói: "Không cần nói xin lỗi, ta đã quên hết rồi."

Mạch Kinh Trần thăm dò hỏi: "Không ghét ta sao?"

Lâm Tri nhẹ nhàng lắc đầu: "Từ trước đến nay, ta.... chưa từng ghét huynh."

Chỉ là... không đồng nghĩa mới mức độ có thể tiếp nhận....

Mạch Kinh Trần dường như rất vui vẻ khi nhận được câu trả lời như thế, đôi mắt dài nhỏ cong cong, vài sợi tóc bạc rơi xuống đầu vai, khóe môi nhẹ nhàng nâng lên, rạng rỡ làm cho không ai dám nhìn thẳng.

Cuối cùng Cừ Uyển đuổi một rồi, hai tay chống thắt lưng không ngừng thở dốc.

Sư phụ đứng trên mái nhà, cũng thở hồng hộc.

Một cái khăn ướt đưa tới, Cừ Uyển không chút suy nghĩ cầm lấy lau mồ hôi, đảo mắt lại nhìn thấy Tĩnh vương thế tử.

Hắn cười khổ nói: "Đừng trách sư phụ nàng, là ta vô năng, không có cách nào làm nàng động tâm, ông ấy chỉ là muốn giúp ta."

Cừ Uyển cầm khăn ướt ném trở lại, không nhìn được nói: "Ngươi là đồ ngốc à! Rõ chính là ông ấy muốn đùa giỡn ngươi! Nếu như ngươi "Bá vương ngành thượng cung" với ta, chắc chắn đêm nay ta sẽ thiếu ngươi!"

Tĩnh vương thế tử: "....."

Sư phụ bắt nắn cãi lại: "Đừng dọa người ta nữa, người ta cũng là một tấm chân tình với ngươi, sư phụ cảm lòng không được mới...."

Cừ Uyển hung dữ: "Câm miệng!"

Sư phụ không hài lòng nói: ".....Hung ác như vậy, làm gì có người muốn ngươi."

Cừ Uyển vén tay áo lên định nhảy lên mái nhà, cánh tay bị kéo lại, nàng không khỏi quay đầu: "Ngươi muốn ngăn cản ta?"

Tĩnh vương thế tử: "Không phải." Dừng một chút: "Chuyện trèo lên mái nhà không thích hợp với nữ nhân, vẫn là để ta đi đi.."

Sau đó hấn tung người nhảy lên nóc nhà.

Sư phụ sợ tới mức thiếu chút nữa ngã từ trên mái nhà xuống, giật giữ hét: "Này, này, ngươi sao có thể thấy sắc quên nghĩa như vậy! Có người như thế này sao!"

Nào ngờ công tử luôn thẳng thắn, tao nhã, đoan chính như Tĩnh vương thế tử vậy mà cũng có võ công, hơn nữa nhìn khinh công này hấn cũng không tệ lắm.

Lâm Tri tỏ ý ngạc nhiên, chỉ có điều...

"Sư tỷ, tại sao tỷ còn kinh ngạc hơn so với muội vậy...."

Cừ Uyển thu quai hàm vừa mới rút ra của mình, làm bầm: "Hấn chưa từng sử dụng võ công, làm sao ta biết... Nhưng mà, vừa nhìn thế này, nam nhân này cũng không phải tồi tệ lắm.."

Lâm Tri: "....."

Sư tỷ, căn bản người ta là cực kỳ ưu tú được không!

(*) Bá vương ngành thượng cung 霸王硬上弓 (Theo điển cố Tây Sở Bá vương Hạng Vũ, ngày xưa khi muốn giương cung thì phải cầm dây một đầu cung, dùng hai chân giữ lấy cánh cung rồi mới kéo căng dây cung làm cánh cung cong lại tạo lực đòn bẩy; nhưng Hạng Vũ thì chỉ cần dùng hai tay là có

thể kéo cong chiếc cung, dùng lực mạnh để có thể giương cung). Cụm từ mang ý nghĩa mạnh mẽ, cường chế khi làm một việc nào đó. Bên cạnh đó, theo điển cố, mũi tên được bắn ra mạnh như vậy gọi là "cường tiễn", đồng âm với "cường gian" (cường bức).

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 24

Edit: Tiểu Bao tử

Tối hôm đó, sư phụ lại bị sư tỷ nhéo tai lỗi về lần nữa.

Chuyện này trong mắt Lâm Trì đã cực kỳ quen thuộc, lại nói đến lần đầu tiên nàng gặp sư phụ và sư tỷ, cũng chính là đáng về này, nàng liều mạng trốn ra khỏi thanh lâu, nhưng bởi vì mù đường nên chạy sai hướng đã dự tính (hình như thấy quen quen), sau đó xông vào một căn phòng xa lạ, thì nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp xách tai một nam nhân có vẻ lười biếng gằm lên.

Khi đó, cơ thể nàng đuối sức ngã xuống đất, Lâm Trì thầm nghĩ nếu là phu thê hẳn là sẽ không làm gì tùy tiện với nàng, nhưng không ngờ sau này lại thực sự trở thành người thân của nhau.

Sư phụ bị xử lý rất thảm nằm lì ở trên giường tiếp tục ai oán sư môn bất hạnh, Lâm Trì bình tĩnh giúp sư phụ bôi thuốc.

"Sư phụ, có Tĩnh vương thế tử ngăn cản, thực sự lần này sư tỷ hạ thủ lưu tình rất nhiều..."

Về mặt sư phụ khổ sở: "Ta là sư phụ à, nào có đồ đệ tàn nhẫn với sư phụ như vậy... Ai ui, nhẹ một chút, nhẹ một chút..."

Cuối cùng bôi hết được, sư phụ mềm nhũn nằm đó, nói: "Tiểu Trì, người nói, sư tỷ của người sẽ không vừa ý Tĩnh vương thế tử đó thật chứ, bình thường người cầu xin giúp ta cũng chưa bao giờ có tác dụng, lần này Tĩnh vương thế tử ra tay ngăn cản, sư tỷ của người vậy mà liền ngoan ngoãn nghe lời..."

Lâm Trì thu dọn thuốc trị thương, nghĩ một chút nói: "Tĩnh vương thế tử rất tốt mà, sư phụ người không thích sao?"

Vừa dịu dàng vừa quan tâm, bất kể nhìn thế nào cũng thật sự rất ưu tú...

Sư phụ chép miệng, mong chờ nói: "Ta biết, chính vì như vậy mới cảm thấy không nên thả sư tỷ người ra ngoài hại người! Hơn nữa nếu mà sư tỷ người gả cho Tĩnh vương thế tử thật, sau này ta muốn bán thế nào.... khụ khụ..."

Lâm Trì: "....."

Sư phụ rõ là người ăn đòn còn chưa đủ mà...

Ra cửa, sắc trời đã tối, bên cửa một đôi nam nữ đang thì thào to nhỏ.

Dưới ánh trăng, hai má sư tỷ trắng nõn, xinh đẹp, lộ ra vài phần dịu dàng hiếm có của nữ nhân: "Võ công của người tốt lắm sao?"

Tĩnh vương thế tử mỉm cười: "Khi còn nhỏ từng học võ ở Hoa Sơn mấy năm."

"Trực tiếp trả lời ta tốt hay không tốt là được!"

Tĩnh vương thế tử hơi do dự, hình như cảm thấy như vậy không tuân theo nguyên tắc khiêm tốn của quân tử, nhưng vẫn ăn ngay nói thật nói: "... Tốt"

Sư tỷ liền đầm ra một quyền.

Tĩnh vương thế tử kêu lên đau đớn, che con mắt bị đánh, giọng nói thoáng hiện ra vẻ khó hiểu và oan ức: "Tại sao nàng...."

Sư tỷ: "Không phải võ công của người tốt lắm sao, tại sao không tránh, tại sao không đánh trả...."

Tĩnh vương thế tử thấp giọng: "Ta tưởng nàng muốn đánh ta....." Cho nên không tránh....

Sư tỷ bày ra tư thế chuẩn bị: "Đến đây! Đánh với ta!"

Tĩnh vương thế tử: "Không được, ta không đánh nữ nhân... Nàng..." Lại một quyền, lần này ngược lại, Tĩnh vương thế tử né ra, nhưng mà sư tỷ lại vung một chiêu ngay sau đó....

Dưới ánh trăng tĩnh lặng, một nam một nữ tạo nên loại cảm giác thân mật khó nói.

Lâm Trì lặng lẽ nhớ lại cuộc đối thoại với sư tỷ trước kia rất lâu...

—— Sư tỷ của muội đời này cho dù xuất giá cũng nhất định phải gả cho một đại anh hùng võ công cái thế, đáng vẻ như thế nào không quan trọng, nhưng mà võ công nhất định phải giỏi, vóc dáng nhất định phải cường tráng, quan trọng là nhất định phải thắng được ta!"

—— "Tại sao nhất định phải thắng được tỷ?"

—— "Thừa lời! Không thể lợi hại hơn ta, không lẽ về sau hấn bị khi dễ còn muốn ta ra tay giúp hấn sao! Hơn nữa, muội không cảm thấy lúc cãi nhau, nam nhân bá đạo đè nữ nhân trên giường cường hôn làm cho rất... Khụ khụ, không có gì, tiểu hài tử muội không hiểu đâu!"

Nàng quanh quẩn trở lại phòng mình, thì nhìn thấy một nam tử tóc trắng đang cho mèo ăn trong viện.

Ánh trăng lốm đốm nhàn nhạt chiếu rọi xuống, ngọn cây hơi lay động đập chòn, con mèo Ba Tư trắng tuyết, mềm mại đang thỏa mãn liếm liếm ngón tay thon dài mà hiện rõ khớp xương của nam tử, một lọn tóc trắng tuột xuống, xổ ra gương mặt tinh tế nhưng không có chút tình cảm nào, vô tình làm giảm đi vẻ lạnh lùng sắc bén thêm vài phần nhu hòa.

Cảnh tượng giống như trong mơ mà mọi người thường gọi, không những phải nín thở vì không đành lòng cắt ngang, mà ngay cả thời gian cũng như bị bóng đêm tĩnh lặng giam cầm tại nơi ấy,

Đã sớm biết Mạch Kinh Trần đẹp bao nhiêu, nhưng mà lần đầu tiên phát hiện hấn có thể đẹp tới mức này.

Lâm Trì cứ lẳng lặng đứng như vậy, mãi cho đến khi Mạch Kinh Trần phát hiện ra nàng.

Hấn đứng dậy nhìn nàng nói: "Về rồi à?"

Thật giống như hấn vẫn luôn chờ ở đây vậy.

Nàng không muốn vào phòng Mạch Kinh Trần, cho nên đều là Mạch Kinh Trần đến tìm nàng.

Thời gian sớm hoặc muộn, chậm nhất là một lần, Lâm Trì đã ngủ mơ mơ màng màng, phát hiện cửa bị mở ra, Mạch Kinh Trần bình tĩnh chui vào ổ chăn của nàng, sau đó ôm lấy nàng, hôn lên tóc nàng rồi ngủ... Đường như đó đã trở thành một thói quen, rõ ràng mới không lâu lắm mà.

"Cái đó.... Có thể ta sẽ phải rời khỏi Thủy Vân thành."

Loại chuyện giống như tìm lý do, Lâm Trì mở lời có chút khó khăn.

Mạch Kinh Trần đi tới, sờ đầu nàng: "Ta ở cùng với nàng."

Lâm Trì ngập ngừng nói: "Tại sao lại đối tốt với ta như vậy?"

Con người đen như mực của Mạch Kinh Trần lấp lánh mê hoặc lòng người: "Không tốt sao?"

Lâm Trì: "Không phải...."

Chỉ là khi đó đột nhiên có chút không thoải mái... Không biết bắt đầu từ lúc nào, dường như Mạch Kinh Trần không hề đối xử với nàng lạnh nhạt giống như với đồ vật như trước kia, hấn như bắt đầu quan tâm tới cảm xúc của nàng, hơn nữa trở nên.... càng ngày càng giống người....

"Vậy...." Mạch Kinh Trần nháy mắt một cái, hình như lần đầu tiên có chút ngượng ngừng mở miệng.

Lâm Trì: "Ừ?"

Mạch Kinh Trần: "Ta có thể hôn nàng một cái được không?"

Hấn chăm chú nhìn Lâm Trì, bộ dạng rất nghiêm túc...

Chẳng qua là hôn một cái, hình như cũng không có vấn đề gì...

Đột đã...

Đột nhiên Lâm Trì bị chính suy nghĩ của mình làm cho hốt hoảng, tại sao lại có ý nghĩ như vậy chứ, nàng có thể không hận Mạch Kinh Trần, nhưng mà không được thích hấn.

Bất luận là như thế nào, suy cho cùng người này cũng cường bạo nàng...

Làm sao, làm sao có thể...

"Không...."

Lâm Trì nắm chặt nắm đấm, không nhìn về mặt tổn thương của Mạch Kinh Trần, xoay người chạy trốn chết.

*****

Sáng sớm, trên xe ngựa chạy khỏi Thủy Vân thành.

Cừ Uyển hơi cà lăm "Muội liền... chạy đi như vậy?"

Lâm Trì ôm đầu, gật gật.

Cừ Uyển khó hiểu: "Không phải Mạch Kinh Trần rất tốt sao? Dù sao không phải muội nói là hai người đã thành thân rồi, hơn nữa xem ra hắn cũng thật lòng với muội, tuy là cái tật vô tri vô giác của hắn hơi khó giải quyết một chút, nhưng mà không phải muội nói hắn có thể cảm nhận được muội sao, vậy thì không thành vấn đề, ngoại trừ những điểm này, quả thật các phương diện khác Mạch Kinh Trần có thể nói là hoàn mỹ!"

Lâm Trì ngại không dám nói chuyện mình bị Mạch Kinh Trần cường bạo, lại càng không thể giải thích được bản thân lại sợ hãi.

Trước kia Mạch Kinh Trần chỉ coi nàng là đồ vật cho nên nàng có thể yên tâm ở lại, không có ai sẽ động lòng với đồ vật, nàng cũng không cần phải thật lòng.

Cho nên sau khi bị cường bạo cũng chỉ cảm thấy bài xích, cảm thấy thương tâm.

Nhưng bây giờ, hình như Mạch Kinh Trần thay đổi chỗ nào đó, ngay cả chính nàng cũng...

Cừ Uyển vỗ mạnh một cái vào đầu Lâm Trì, chột nói: "Tiểu Trì.... Vì thế, đây không phải là muội bội tình bạc nghĩa với Mạch Kinh Trần sao?"

Lâm Trì: "..... Không phải."

Cừ Uyển nhất thời cảm thấy hứng thú, nắm lấy người Lâm Trì: "Không phải chỗ nào! Muội xem, lúc muội cần giúp đỡ thì đi tìm Mạch Kinh Trần, bây giờ chúng ta đi không cần giúp đỡ nữa muội liền dứt khoát bỏ hắn, không phải bội tình bạc nghĩa, qua cầu rút ván thì là gì?" Nàng hưng phấn nói: "Không ngờ nha, tiểu Trì muội được sư tỷ chân truyền, ngay cả nam nhân như Mạch Kinh Trần cũng dám...."

Lâm Trì nhanh chóng ngắt lời nàng: "Muội không có!"

Cừ Uyển vỗ tay: "Không cần phải ngượng! Đây là chuyện đáng kiêu ngạo cỡ nào! Sư tỷ rất tự hào về muội!"

Lâm Trì: "....." Vô lực...

Có điều bị sư tỷ nói như vậy, hình như nàng thực sự có phần quá đáng... Nhưng mà nếu đi tìm Mạch Kinh Trần, sẽ lại càng trở nên rắc rối hơn...

Sư tỷ còn đang lải nhải, Lâm Trì không nhịn được hỏi: "Sư tỷ, chúng ta đi rồi, vậy Tĩnh vương thế từ đâu?"

Cừ Uyển khinh thường nói: "Ngay cả ta cũng không đánh lại được, hắn quá yếu..."

Lâm Trì: "....."

Căn bản là người ta nhường tỷ mà....

Sư phụ ở đầu xe ngựa kéo mạnh ra rồi thăm dò đi vào, trên môi nở nụ cười thiếu đôn, cực kỳ vô lại: "Tiểu Trì, người xem, ta đã nói mà, sư tỷ của người chỉ có thể hại người, vẫn là đi theo chúng ta... Hu hu, người ném ta làm gì...."

Cừ Uyển: "Đi đánh xe của người đi!"

Sư phụ phản bác: "Đó là chuyện của Tác Đồng!" Đồng thời ai oán nói: "Đồ đệ người ta đều nghe lời, thông minh, sinh ra cảm giác sùng bái với sư phụ, nào là coi sư phụ thành tín ngưỡng, chỉ toàn tâm toàn ý yêu sư phụ...."

Cừ Uyển chọc thủng bong bóng ảo tưởng của sư phụ: "Đừng có nằm mơ! Còn có...."

Cừ Uyển dùng tay nắm lấy khuôn mặt lớn tuổi của sư phụ, xót xa nói: "Đừng đem khuôn mặt đáng ghét này của người lộn qua lộn lại nữa, ta nhìn thấy ngựa chân đặc biệt muốn đánh người, ngộ nữa không cẩn thận làm ra chuyện gì thì không tốt lắm...."

Sư phụ chạy biến, xe ngựa yên tĩnh lại.

Suy nghĩ quá nhiều dễ bị căng thẳng, Lâm Trì ăn một chút điểm tâm, dựa vào xe ngựa ngủ.

Bên đường có không ít phong cảnh, thỉnh thoảng Cừ Uyển kêu dừng xe, ra ngoài đi dạo ngắm nhìn phong cảnh, Lâm Trì cứ ngủ như vậy, ngủ thẳng một mạch tới Dương Minh.

Dương Minh khắc sâu nhất trong trí nhớ của Lâm Tri, chỉ có một người.

Bất luận là những ngày tháng rình rập đó, hay là vài lần chăm sóc ít ỏi, cũng trở thành ký ức duy nhất của Lâm Tri đối với Dương Minh.

Đỗ Nhược.

Bây giờ đọc lên cái tên này, có cảm giác dường như đã cách mấy đời.

Dù sao cũng... cũng không thể nào rồi, vẫn là không nên nghĩ đến thì tốt hơn.

Bên ngoài Dương Minh cũng có một viện thuộc về bọn họ.

Viện gỗ nhỏ đơn sơ lại rơi xuống không ít bụi bặm, nhưng bên trong thì lại không hề thiếu thứ gì, đương nhiên có lẽ không có ai để ý đến nguyên nhân.

Có sư tỷ ở đây, sư phụ không thể không theo Tác Đồng cùng khổ sở quét dọn vệ sinh.

Trong viện gỗ có bếp lò đơn giản, nhưng không có nguyên liệu nấu ăn, khó có được dịp tất cả mọi người ở đây, Lâm Tri định bụng tự mình bắt tay vào nấu, sau khi thông báo với sư tỷ, liền mang theo chút bạc vụn một mình vào thành mua thức ăn.

Chọn lựa mua được một giỏ thức ăn, Lâm Tri hài lòng chuẩn bị trở về, thì nhìn thấy một bản cáo thị, nàng vô thức chăm chú nhìn.

..... Trước đây không lâu nơi này vẫn còn treo lệnh truy nã của nàng.

Nhưng mà vừa nhìn vào, Lâm Tri liền giật mình.

Không... không thể nào....

Làm sao lại....

Đỗ Nhược không phải Hình bộ Thị Lang sao! Không phải là chức quan rất lớn sao! Tại sao lại bị hạ ngục!

Nàng hoảng hốt trở về nhà gỗ, máy móc lấy thức ăn ra làm cơm, nhưng vẫn không thể tập trung.

Sư phụ và sư tỷ cãi nhau cũng không để ý, ngược lại Tác Đồng nhìn thấy, cau mày nói: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Lâm Tri giống như tỉnh lại, mơ hồ nói: "Không có gì."

Tác Đồng chột căng thẳng, thần sắc lạnh lùng: "Mạch Kinh Trần đó lại tới đây tìm người?"

"Không phải...." Lâm Tri tiếp tục nhanh chóng nấu ăn, chờ đồ ăn đều gần giống bình thường rồi, mới giãn mặt, cười nói: "Không có gì, thực sự không có gì mà! Đừng lo lắng nữa!"

Ban đêm.

Lâm Tri thay y phục dạ hành, lên vào trong thành, đi về phía thiên lao.

Nàng từng vượt ngục cách đây không lâu, vị trí bên trong Thiên lao nàng vẫn còn nhớ rõ ràng.

Lâm Tri không hề chú ý phía bên kia.

Một nam tử áo vàng phản nài: "Nàng ấy muốn đi đâu đây...."

Nam tử áo trắng thân nhiên nói: "Mặc kệ, đi theo."

Nam tử áo vàng thờ dãi.

Công tử.... không thể dùng bộ dạng như vậy để đối phó với một cô nương được!!!

Chương sau anh Trần bị ngược toi bởi luôn, ồ là la.v

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 25

Edit: Cầm

Bất được ngục tốt, dùng vũ lực uy hiếp hấn khai ra vị trí Đỗ Nhượng bị giam giữ, Lâm Tri lập tức theo đó mà đi.

Vận khí của nàng không tệ, không lạc đường, dọc đường dựa vào tri giác mà ần núp tới khi tìm thấy phòng giam của Đỗ Nhượng, chỉ là càng vào càng thấy không đúng, theo lý thuyết Đỗ Nhượng dù sao cũng là mệnh quan triều đình, phòng giam sao lại đơn sơ như vậy.....

Ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, nhàn nhạt thê lương.

Lâm Tri đánh ngất lính canh ngục gần phòng giam nhất, sau đó dùng cái chìa khóa mở phòng giam của Đỗ Nhượng ra.

Động tác của nàng rất nhẹ, dường như không đánh thức bất luận kẻ nào.

Trong căn phòng nhỏ hẹp bẩn thỉu, chỉ có một cái cửa sổ ở mái nhà lộ ra u quang nhàn nhạt, tản ra hơi thở âm lãnh suy tàn, còn có mùi máu tươi xen lẫn trong đó.

"Đỗ Nhượng....." Lâm Tri thử thăm dò gọi người núp ở trong góc.

Bên trong có bóng người tựa vào trên tường, nửa quỳ nửa ngồi, đỉnh đầu buông xuống, không nhìn ra là ngủ hay tỉnh.

Nàng lại gọi hai tiếng, người nọ mới giống như bất ngờ thức tỉnh, ngẩng đầu lên, khẽ động khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo: "Lâm Tri, người vẫn khỏe chứ?"

Này này! Hiện tại đây đâu phải là lúc hỏi cái vấn đề này!

Lâm Tri không nhịn được: "Rốt cuộc người làm sao lại bị nhốt vào tù vậy! Không phải người có chức quan rất lớn sao! Có muốn ta nghĩ biện pháp cứu người đi ra ngoài hay không chứ!"

Môi khô nứt của Đỗ Nhượng giật giật, như cũ cười nói: "Xem ra người sống không tệ, cũng đúng..... Mạch Kinh Trần thật sự thích người, chắc chắn không đối xử tệ với người." Nói đến đây, hấn giống như là khắc chế không được, chợt ho khan hai tiếng, sắc mặt trắng bệch, có chút máu loang lổ văng lên tay Lâm Tri.

"Bọn họ dụng hình với người rồi hả?"

Lâm Tri bỗng nhiên cả kinh, từ trong lòng ngực lấy ra mấy bình thuốc, cẩn mật hỏi: "Hay là để ta giúp người bôi thuốc trước?"

Đỗ Nhượng lắc đầu: "Không cần..... Lúc này có thể gặp người một lần, ta đã rất thỏa mãn."

Lúc ngẩng đầu lên, dưới ngọn đèn hôn ám Lâm Tri rốt cuộc thấy rõ bộ dáng bây giờ của Đỗ Nhượng, từng sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt dán bên mặt hấn, y phục trần đầy vết máu rách rưới không thể tả, ngay cả vẻ mặt xưa nay lạnh lạnh đoan chính cũng có vẻ ảm đạm không ánh sáng.

Không nhìn ra bộ dáng xuất chúng tuấn đạt phi phàm lúc trước của hấn chút nào.....

Lâm Tri chợt có chút chua xót, khổ sở không nói được.

Dù là bị cự tuyệt, nàng vẫn tương đối thích xem đến kia chính là Đỗ Nhượng.....

"Lâm Tri."

Lâm Tri theo bản năng: "À?"

Đỗ Nhượng nói: "Có thể ôm ta một cái không?" Hơi hơi nghiêng mặt, "..... Không muốn cũng được..... Á....."

Lâm Tri đã nhẹ nhàng vòng chắc hấn, động tác rất dịu dàng, ôm ấp thật ảm áp.

Đỗ Nhượng lại cup mắt nhìn nàng một hồi mới nhẹ nhàng khép mắt lại, nâng khóe môi lên lẩm bẩm: "..... Giác mộng này đẹp thật, cũng không biết khi nào thì tỉnh lại."

Lâm Tri ngạc nhiên: "..... Người không cho là đang nằm mơ chứ!"

Đỗ Nhượng: "Ách....." Không phải sao?

Lâm Tri buông Đỗ Nhượng ra: "Được rồi! Nhanh theo ta ra ngoài!" Nàng tìm cái chìa khóa mở xiềng xích tay chân Đỗ Nhượng ra, lần nữa động thủ đỡ hấn dậy, cả người Đỗ Nhượng vô lực, hơn phân nửa sức nặng đều đè lên người nàng.

Mặt tái nhợt ửng đỏ, Đỗ Nhược vận mi nói: "Buông ta ra..... Người như vậy sẽ không ra được."

Lâm Trì không chút nghĩ ngợi nói: "Không ra được cũng phải thử chứ!"

Nàng không giống với người yếu ớt năm nào, ít nhất bây giờ nàng không còn là nữ tử tay trái gà không chặt nữa, nàng không cách nào bỏ lại người mà mình quan tâm.

Nói xong, Lâm Trì dứt khoát ôm lấy Đỗ Nhược bằng hai tay, tung người nhảy ra ngoài.

Đỗ Nhược: "....."

..... Hắn đây là đang nằm mơ, đang nằm mơ, tuyệt đối là đang nằm mơ!

Ôm Đỗ Nhược, thân hình của Lâm Trì không chậm xuống nửa phần, dựa vào trí nhớ đi đường nhỏ, thỉnh thoảng gặp phải ngục tốt đi tuần đều đá bay một cách gọn gàng linh hoạt!

Trong thời gian dài đối mặt với Mạch Kinh Trần có sức mạnh thật sự không bình thường, Lâm Trì nhất thời có loại cảm giác lật người làm chủ nhân.....

Bị áp chế quá lâu nên đã quên võ công của mình thật ra thì cũng không kém mà.

Chạy được một đoạn, Đỗ Nhược vẫn trầm mặc nằm trong ngực nàng đột nhiên mở miệng: "Người lạc đường sao?"

Lâm Trì: "Không có!"

Đỗ Nhược: "Con đường này người đã chạy ba lượt rồi....." Hắn nhắm mắt, "Đây quả nhiên là mộng....."

Lâm Trì nổi giận: "Vậy ta đổi đường!"

Vừa mới vọt vào, chỉ thấy một đám ngục tốt dùng ánh mắt vô cùng kinh hãi nhìn bọn họ.....

Giống như..... Đã trực tiếp chạy đến chỗ làm việc của Thiên Lao rồi sao.....

Đỗ Nhược mở mắt, quát lên: "Chạy!"

Lâm Trì ứng tiếng quay đầu bỏ chạy, vô số ngục tốt ở sau lưng rút đao đuổi theo! Thanh thế cực kỳ hùng vĩ!

Nhìn từng gương mặt hơi quen mắt ở phía sau, cùng thiếu nữ có hơi thở quen thuộc đang thờ hờn hờn ở bên cạnh, Đỗ Nhược ấn trán rút cuộc có thể xác định..... Cảnh tượng trước mắt không phải là mơ, nhưng lại làm cho người ta muốn chết không kém gì trong mơ.....

Giọng hắn trầm xuống: "Lâm Trì, buông ta xuống, mình người trốn nhất định có thể chạy thoát....."

Lâm Trì thờ hờn hờn: "Ta không muốn!"

Nàng không phải là người ngu ngốc! Đỗ Nhược đã bị hành hạ thành ra như vậy rồi, nếu bị phát hiện vượt ngục hơn nữa còn bị tóm lại thì nhất định sẽ chết!

Nhưng..... Mặc dù hơi sức của Lâm Trì không nhỏ, nhưng thể lực rút cuộc dần dần không chống đỡ nổi, tốc độ cũng chậm lại.

Ngục tốt sau lưng càng đuổi càng gần, đao kiếm dường như sắp đâm tới sau lưng Lâm Trì.

Trên đầu Lâm Trì bắt gặp rịn ra mồ hôi lạnh, chợt quẹo cua, nhấc chân sau đá cùi chỏ đối phương! Dùng một tay đoạt lấy chuỗi kiếm chống đỡ hai thanh kiếm bay tới! Đồng thời Lâm Trì dùng chân càn quét, đập đổ một hàng phía sau, lại quay đầu tiếp tục chạy! Ai ngờ khi nàng nghiêng người thì có một thanh kiếm phóng đến, kiếm lóe lấp lánh, hàn quang rạng rỡ, thẳng tắp đâm tới bụng nàng.

Thời gian quá nhanh! Tránh cũng không kịp!

Lâm Trì cắn răng chuẩn bị nhận một kiếm này.

"Xi xi."

Thân kiếm chui vào tứ chi, nhưng không đau đớn như trong dự liệu.

Lâm Trì cúi đầu, một kiếm kia đang đâm vào thân thể Đỗ Nhược.....

Huyết sắc vẩy ra, ánh mắt Đỗ Nhược cũng chậm rãi khép lại.

..... Hắn giúp nàng cản kiếm?

Nháy mắt sau đó, ngay cả Lâm Tri cũng không dự liệu được, ngực tốt đảm nàng đột nhiên văng ra, cả người nặng nề rớt trên mặt đất, bụi đất bay tung tóe!

Một bóng người màu trắng bạc đứng ở bên cạnh nàng.

Đầu óc Lâm Tri trống rỗng, sau khi đình trệ trong thời gian ngắn, nàng xoay người nắm tay Mạch Kinh Trần: "Cứu hân! Van cầu ngươi, cứu hân có được hay không!"

Đỗ Nhược sao có thể chết! Sao có thể chết như vậy!

Trong lúc cuồng quất, hầu như không biết làm thế nào cho phải, cũng hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì, đang làm gì.

Chuyện duy nhất biết là người trước mắt này đủ cường đại, cường đại đến có thể cứu Đỗ Nhược!

Con ngươi màu mực rũ xuống, giọng của Mạch Kinh Trần thanh nhã trầm thấp, tay tựa như trấn an sờ sờ đầu Lâm Tri: "Được."

Hân xưa nay đều không cự tuyệt yêu cầu của nàng.

*****

Trên đường ra ngoài tay Lâm Tri vẫn khóa lên nơi mạch đập của Đỗ Nhược, nghe được nhịp tim hơi yếu của hân mới miễn cưỡng cảm thấy an tâm.

Cho đến khi nhìn thấy đại phu, Lâm Tri mới buông cái tay ôm lấy Đỗ Nhược ra, mặc cho đại phu xem chẩn bắt mạch.

Thương tích của Đỗ Nhược hình như rất nghiêm trọng, sau khi đại phu đuổi Lâm Tri đi, ngoại trừ y đồng không ngừng ra vào, trong phòng hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.

Lâm Tri đứng ở ngoài phòng, cắn môi cúi đầu, nhiều lần nắm ngón tay.

Mạch Kinh Trần nắm chặt tay Lâm Tri, nghiêng mắt nhìn nàng: "Muốn ngủ không?"

Lâm Tri lắc đầu.

"Uống nước nhé?"

Lâm Tri lắc đầu.

Giọng Mạch Kinh Trần có loại sức mạnh trấn tĩnh, không tự chủ khiến tâm người khác yên lại.

Lâm Tri từ trong giọng nói đó trấn tĩnh lại, nhìn về phía Mạch Kinh Trần, rất nghiêm túc cảm tạ: "..... Đa tạ ngươi." Xác thực nếu không có Mạch Kinh Trần thì dưới tình huống vừa rồi bọn họ tuyệt đối không thể nào đi ra thoải mái như vậy, còn tìm được đại phu rất nhanh.

Suy nghĩ một chút, nàng lại nói: "Cái đó, không biết còn bao lâu nữa, ngươi không cần lãng phí thời gian cùng ta....."

Ánh mắt Mạch Kinh Trần có chút bi thương: "..... Không muốn ta ở cùng sao?"

Lâm Tri không biết làm sao để giải thích: "Không phải..... Chỉ là....."

Để Mạch Kinh Trần canh giữ ở đây, luôn có loại cảm giác chột dạ và áy náy không nói ra được.

Thật ra thì cũng không có gì để chột dạ, nhưng vẫn.....

Bởi vì chột dạ quá độ, nàng thậm chí cũng không suy nghĩ tại sao lúc này Mạch Kinh Trần lại xuất hiện tại đây.....

Sau một hồi, Mạch Kinh Trần lại cầm tay của nàng: "Người nàng muốn cứu..... Là người lúc trước nàng thích?"

Lâm Tri do dự một chút, gật đầu.

Mạch Kinh Trần cầm chặt tay của nàng: "Bây giờ nàng còn thích hân không?"

Lâm Tri chớp mấy mắt, gương mặt liếc trộm Mạch Kinh Trần.

Bình tĩnh mà xem xét, là yêu thích..... Tình cảm lúc ở cùng nhau lâu như vậy cho tới nay đâu dễ dàng lau đi, huống chi vừa rồi Đỗ Nhược còn thay nàng cầm một kiếm, về tình về lý, nàng đối với Đỗ Nhược cũng..... Nhưng tại sao.....

Nàng lại có loại cảm giác vụng trộm bị bắt không cách nào đối mặt với Mạch Kinh Trần chứ!

Chỉ là trước mắt suy nghĩ quá loạn, nàng thật sự không cách nào suy tư nguyên nhân sinh ra những tâm tình này.

Đầu giống như là muốn nổ tung, Lâm Trì ôm đầu: "Ta....."

Con người dài nhỏ của Mạch Khinh Trần nhìn nàng: "Cái gì?"

Lâm Trì: "Ta..... Đói bụng....."

Mạch Khinh Trần nháy mắt hai cái, tựa như thỏa hiệp nói: "Ta đi làm đồ ăn cho nàng."

Lâm Trì ôm đầu gồi ngồi xôm ở cửa phòng.

Ánh trăng yên tĩnh chiếu vào người nàng, tựa như một dòng nước chảy dịu dàng, trấn an nội tâm đang xao động.

Lên vào Thiên Lao, lại ôm Đỗ Nhược chạy lâu như vậy, thân thể đã sớm mệt mỏi không chịu được, chỉ là bởi vì lo lắng mà cứng rắn chống đỡ, dù loại suy nghĩ hỗn hợp khiến nàng vô ý thức ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại, phát hiện mình tựa vào ngực Mạch Khinh Trần, trên bàn còn để một cái khay thức ăn, phía trên có một chén cơm cùng vài thức ăn xào đơn giản.

Mạch Khinh Trần: "Ăn ngon không?"

Lâm Trì vừa ăn như hồ đói vừa liều mạng gật đầu.

Đồ ăn của hắn làm cùng chính hắn đều tốt tới nghịch thiên, trên đường đi ăn gió nằm sương hoàn toàn không thể so sánh với đồ ăn mà Mạch Khinh Trần làm!

Món ăn quý và mỹ vị lạ đều không đủ để hình dung!

Mạch Khinh Trần cong mắt, vuốt tóc Lâm Trì giống như đang vuốt lông mèo.

"Hắn tỉnh rồi."

Đại phu đẩy cửa ra, có chút mệt mỏi nói.

Lâm Trì chợt buông chén đĩa xuống, đứng lên: "Sao rồi?"

"..... Tình mạng không nguy cấp, chỉ là mấy ngày này sợ rằng hắn đều phải ở trên giường nghỉ ngơi."

Lâm Trì thở phào nhẹ nhõm: "Ta..... Có thể vào xem hắn không?"

Đại phu gật gật đầu nói: "Chỉ là đừng quá lâu."

Lâm Trì cảm ơn đại phu rồi cất bước đi vào.

Đại phu bất giác có chút vui mừng, vừa định nói thêm gì, chỉ thấy nam nhân tóc bạch kim đang ngồi lẳng lặng nhìn thức ăn chỉ mới ăn một nửa đã bị bỏ lại hồi lâu, sau đó từ từ đứng lên, chuyển con mắt nhìn về phía hắn, con mắt lạnh nhạt dưới ánh trăng chiếu rọi, mơ hồ lộ ra mấy phần yêu dị khiến người sợ hãi.

Trong mắt giống như tất cả đều trở nên hồ hững không quan trọng, bao gồm sinh mạng.

Yêu đồng tóc bạch kim! Thật là đáng sợ!

Đại phu sợ đến run cả người, nhanh chóng rút vào phòng mình.

Hắn không nổi giận, chỉ là có chút mất mát mà thôi.

Chỉ là, đại khái cũng không có người quan tâm đi.

Mạch Khinh Trần giống như tập mãi thành thói quen rũ mắt xuống, đi vào trong phòng.

Vào phòng Lâm Trì ngược lại không biết nói gì.

Ngồi ở bên giường, chần chờ một chút, nàng mới nói: "..... Tại sao người lại bị bắt?"

Đỗ Nhược hình như không muốn nói chuyện nhiều, chỉ đơn giản nói: "Bị vướng vào một vụ án."

"À." Lâm Trì gật đầu một cái, hỏi, "Vậy bây giờ người định làm như thế nào?"

Đỗ Nhược quay đầu liếc về phía Lâm Tri, đường nét lạnh lạnh càng có vẻ thon gầy và tiều tụy, "Không biết." Hắn cười cười, "Không phải ta là được người cứu ra sao?"

Lâm Tri cứng họng một chút, đề nghị: "Nếu không thì đi tìm cha mẹ ngươi? Hoặc là vị hôn thê của ngươi?"

Đỗ Nhược nhẹ nhàng lắc đầu: "Cha mẹ khẳng định là không được, ta không thể liên lụy bọn họ..... Vị hôn thê....." Hắn kéo môi nở nụ cười, rất khổ sở, không trả lời mà hỏi lại, "Vậy còn ngươi, ngươi chạy trốn như vậy Mạch Khinh Trần không tức giận à? Bây giờ ngươi đã là thê tử của hắn, không nên làm thế....."

Lâm Tri không biết làm sao để giải thích, dứt khoát cầm miệng.

Nhưng mà Đỗ Nhược như nhớ tới cái gì, nói: "..... Hoàng hậu nương nương và nhị hoàng tử điện hạ sau khi trở về cũng không nói chuyện Đại Điện hạ lấy vợ, như vậy, có phải là do bọn họ không đồng ý nên đuổi ngươi ra ngoài hay không?" Trong giọng nói thậm chí có mấy phần nhẹ nhàng.

Lâm Tri gãi đầu một cái: "Ách..... Cũng gần như vậy."

Cách nói của Đỗ Nhược thật ra không sai, chỉ có điều không phải là không đồng ý, mà là hoàng hậu nương nương chủ động thả nàng đi.

Nghe vậy, Đỗ Nhược chợt cười một tiếng, nụ cười kia như gió xuân nhu hòa ôn tồn: "Nếu là như vậy, Lâm Tri, ngươi ở chung một chỗ với ta cũng được." Hắn giơ tay, nắm lấy tay Lâm Tri đang đặt ở mép giường, dừng một chút, "Thật ra thì vị hôn thê của ta....."

"Không thể nào."

Một giọng nói lạnh nhạt cắt ngang.

Thân ảnh Mạch Khinh Trần vừa lóe lên thì cả người Lâm Tri đã bị hắn ôm vào trong ngực.

Đỗ Nhược cả kinh, sau khi thấy rõ người tới, vẻ mặt hơi khựng lại, ngay sau đó mím môi, tay nắm chặt không hạ xuống nói: "Điện hạ, xin buông nàng ra."

Mạch Khinh Trần không nhìn, ôm Lâm Tri muốn rời đi.

Đỗ Nhược hạ thấp giọng lặp lại một lần nữa.

Mạch Khinh Trần tiếp tục không nhìn.

Đột nhiên một tiếng vật nặng rơi xuống đất vang lên, Lâm Tri chợt quay đầu lại, Đỗ Nhược đang kích động thể nhưng từ trên giường rớt xuống, lập tức đau đến nói không ra lời.

Lâm Tri vừa rời còn muốn dằn xé ỏn thỏa lập tức gãy giữa: "Mạch Khinh Trần, thả ta xuống!"

Mạch Khinh Trần cúi đầu, còn muốn giả chết.

Lâm Tri cả giận nói: "Hắn trọng thương đây, ngươi có nhân tính không!"

Mạch Khinh Trần bình tĩnh nói: "..... Ta vốn không có nhân tính."

Lâm Tri đổi lại cách nói: "Vậy ngươi có chút nhân tính có được hay không hả!?"

Mạch Khinh Trần: "Không được."

Lâm Tri ngẩn người.

Một hồi lâu, nàng cười nhẹ, giọng khàn khàn: "Cũng đúng, ngươi không có nhân tính, cũng không thể nghiệm được cảm thụ của người khác, ngươi chỉ lo mình ngươi mà thôi....."

Mạch Khinh Trần giật giật môi, không nói gì.

Cuối cùng Lâm Tri vẫn tránh thoát, cẩn thận đỡ Đỗ Nhược nằm lại giường.

Mạch Khinh Trần nhìn hai người thân mật, xoay người rời đi, ngón tay bấm sâu vào da thịt trắng nõn, tạo nên một vết đỏ.

Rất đáng ghét, ghét nhìn đến dáng vẻ thân mật của bọn họ, ghét thấy nam nhân khác chạm vào nơi hắn đã chạm qua, nắm lấy bàn tay mà lẽ ra là hắn nắm mới phải.....

Thật là muốn giết chết người kia.

Nhưng..... Không thể giết, sẽ bị ghét.

Quyển 1 - Chương 26

Edit: Tiểu Bao tử

Đỗ Nhược bị thương không được tùy tiện di chuyển, Lâm Tri quay về nói với sư tỷ một tiếng, rồi ở lại y quán chăm sóc Đỗ Nhược.

Sư tỷ đang hăng hái đánh nhau với sư phụ, không hỏi nhiều liền phát tay cho Lâm Tri rời đi.

Trái lại trước khi đi Tác Đồng có hỏi vài câu, biết là Lâm Tri chăm sóc Đỗ Nhược, liền yêu cầu đi cùng, Lâm Tri không lay chuyển được hấn, đành phải ưng thuận.

Nhưng mà không thể không nói, ở phương diện chăm sóc người khác, thực sự Tác Đồng còn kém hơn Lâm Tri rất nhiều.

Nhìn động tác qua quýt thô bạo của Tác Đồng, Lâm Tri hoài nghi hấn mà chăm sóc thêm vài ngày nữa, Đỗ Nhược khỏi cần phải dưỡng thương, một mạng trực tiếp trâu trời là được rồi... Vốn Lâm Tri định mượn một tiểu đồng chăm sóc cho Đỗ Nhược, nhưng mà thứ nhất nàng không thừa tiền, thứ hai dù sao thân phận của Đỗ Nhược cũng là đào phạm, càng ít người biết càng tốt, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng việc chăm sóc Đỗ Nhược vẫn là rơi xuống người nàng.

Đối với việc này Lâm Tri không có ý kiến, dù sao trước kia Đỗ Nhược bị bệnh ở Hình bộ, nàng cũng chăm sóc hấn không ít lần.... Hơn nữa, chăm sóc người trong lòng là chuyện cầu còn không được, vốn dĩ không có lý do gì để từ chối!

Cho dù nàng và Đỗ Nhược không có khả năng.. Nhìn nhiều cũng tốt.

Lâm Tri ôm suy nghĩ như vậy, vội vã chạy trước chạy sau trông nom Đỗ Nhược, nhưng mà... đối với chuyện này có một người tỏ ra vô cùng bất mãn.

Cảnh thứ nhất:

Lâm Tri ngồi trước bếp lò sắc thuốc.

Mạch Kinh Trần lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc trong đó hiện ra một chút ai oán...

Lâm Tri mất tự nhiên quay đầu lại: "Có chuyện gì vậy?"

Mạch Kinh Trần ai oán giải bày: "..... Nàng ở đây sắc thuốc giúp hấn."

"Ừ." Lâm Tri mở nắp ấm thuốc, nhìn nhìn, rồi lấy quạt quạt hai cái: "Thì làm sao?"

Mạch Kinh Trần càng ai oán: "Ta sắc giúp nàng."

Lâm Tri nghi ngờ nhìn: "Huynh sao?"

Mạch Kinh Trần dừng một lát, gật đầu.

Lâm Tri hơi do dự đưa cây quạt cho Mạch Kinh Trần...

Nửa nén hương sau.

Lâm Tri nhìn cái bếp lò sụp xuống, miệng co giật: "... Huynh như vậy là muốn phóng hỏa à?"

Mạch Kinh Trần đảo mắt, có phần mờ mịt, áy náy: "..... Quạt mạnh quá."

Lâm Tri đỡ trán: "Quên đi.... Huynh ra đi, để ta sắc."

Với tính cách phá hoại của Mạch Kinh Trần, nếu để cho hấn làm tiếp thì cả nhà bếp bị thiêu rụi mất...

Cảnh thứ hai:

Lâm Tri cho Đỗ Nhược uống thuốc.

Mạch Kinh Trần đứng phía sau nàng, ánh mắt sáng quắc, trong đó hiện ra chút u ám...

Lâm Trì mức một thìa thuốc đưa tới môi Đỗ Nhược, nhỏ giọng nói: "Thuốc hơi đắng... Nhưng mà ta đã mua chút mứt hoa quả rồi, người uống hết thì ăn chút mứt hoa quả là được..."

Đỗ Nhược há miệng nuốt xuống, ngược lên nhìn thẳng đôi mắt sát khí như có như không của Mạch Kinh Trần, thoáng căng thẳng, nước thuốc nóng bỏng nghẹn lại, hần vịn đầu giường ho khan.

"Người làm sao vậy!" Lâm Trì vội vàng đặt chén thuốc xuống, cẩn thận vỗ vỗ lưng Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược ho khan mặt đỏ tới tận mang tai, nhưng vẫn khoát khoát tay kêu Lâm Trì không cần lo lắng.

Lâm Trì càng căng thẳng, đang định hỏi lại thì bóng dáng màu trắng bạc sau lưng thần tốc tiến đến, nhanh nhẹn vỗ một chưởng vào lưng Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược lập tức ói ra "như mưa" thuốc uống và cả bát cháo trắng ăn ban sáng, ngay cả cháo thịt nạc, gan heo tối qua cũng ói nốt.

Lâm Trì đầy sọc đen: "...."

Mạch Kinh Trần, huynh cũng khoa trương quá rồi đó!

Mạch Kinh Trần ngậm thơ: "....."

Chỉ là ta thấy hần khổ sở nên vỗ nhẹ một cái...

Đỗ Nhược nôn đến mửa lá, phờ phạc chống đầu giường.

Lâm Trì lập tức quan tâm hỏi: "Người thế nào rồi?"

Trên đầu Lâm Trì phát ra hai ánh mắt càng âm lãnh hơn vừa rồi, Đỗ Nhược lại căng thẳng, vịn đầu giường tiếp tục nôn...

Lâm Trì: "... Cái đó, Mạch Kinh Trần, huynh có thể ra ngoài một lát được không?"

Mạch Kinh Trần không đếm xỉa.

..... Cho thấy rõ ràng hần không vui.

Lâm Trì than thở: "Được rồi, ta biết rồi, ta với huynh cùng ra ngoài." Nàng cầm chén thuốc đưa cho Đỗ Nhược, nói: "Ặc, vẫn là người tự mình uống thuốc thì hơn..."

Cảnh thứ ba:

Lâm Trì đang bôi thuốc giúp Đỗ Nhược.

Lâm Trì cầm bình thuốc, nói với hần: "...Người cởi áo ra đi, ta bôi thuốc giúp người."

Đỗ Nhược: "Được..."

Còn chưa dứt lời, ánh mắt giết người một đường xuyên qua thân thể hần, chia năm xẻ bảy ngũ mã phanh thây hần, Đỗ Nhược nuốt một ngụm nước bọt, giọng điệu ngay thẳng, khò sở nói: ".... Thôi không cần đâu, để tự ta bôi thuốc đi."

Lâm Trì cũng không bắt ngờ, đặt bình thuốc xuống, dẫn người nào đó đi ra ngoài.

"Mạch Kinh Trần huynh...."

Mạch Kinh Trần ngắt lời nàng, ánh mắt vô tội chớp chớp, giọng nói bình thản tự thuật: "Ta không làm gì cả."

... Được rồi, đúng là hần không làm gì.

Nhưng mà cho dù không làm gì, cũng giày vò Đỗ Nhược gần chết...

Căn bản là so với Tác Đồng cũng kẻ tám lạng người nửa cân thôi... Không đúng, so với hần Tác Đồng còn tốt hơn một chút, Tác Đồng không nói gì thì Đỗ Nhược còn có thể bình yên vô sự, còn Mạch Kinh Trần thì...

Đối với loại chấp niệm gần như muốn độc chiếm này, Lâm Trì cũng sinh ra cảm giác hơi bất lực.

Mạch Kinh Trần hỏi khẽ: "Nàng tức giận à?"

Lâm Trì nhẹ nhàng lắc đầu.

Cũng chưa tới mức tức giận, nhưng mà... có chút bất đắc dĩ, giống như đối với trò đùa dai của tiểu hài tử cũng bất đắc dĩ như vậy.

Với võ công của Mạch Kinh Trần giết chết Đỗ Nhược là chuyện dễ dàng, nhưng hắn vẫn chịu đựng không động thủ với Đỗ Nhược... Là vì ngại nguyên nhân gì, Lâm Tri cũng biết.

Lúc trước không cần thận nói Mạch Kinh Trần không có nhân tính, chỉ vì bản thân, nhưng thật ra là nói hơi quá, Mạch Kinh Trần không có nhân tính, nhưng ngoại trừ bản thân hắn, hình như bây giờ hắn vẫn còn quan tâm đến cảm nhận nàng...

Mạch Kinh Trần nhẹ nhàng cầm tay Lâm Tri, nói: "Nàng nhất định phải chăm sóc hắn sao..."

Lâm Tri không hề rút tay về, chỉ gật đầu một cái: "Ừ, hắn bị thương nặng là vì ta, về tình về lý ta cũng nên chăm sóc hắn, huynh..." Nàng nhấp môi một cái: "... Cảm ơn huynh không làm gì với hắn."

Tay Mạch Kinh Trần như băng, không có mồ hôi, lúc đang cầm tay nàng thì ấm dần lên, chắc là bởi vì biết nàng không thích lạnh giá cho nên cố ý dùng nội lực làm ấm tay.

.... Thật đúng là Mạch Kinh Trần thay đổi rất nhiều vì nàng.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Lâm Tri có chút không biết làm sao.

Mạch Kinh Trần cầm lấy ngón tay nàng, cẩn thận tỉ mỉ giống như cầm bảo bối, hỏi: "Vậy sau này, thương thế của hắn lành thì sao?"

Lâm Tri: "Tìm một chỗ an toàn đưa hắn ra ngoài thành đi."

Mạch Kinh Trần ngược mắt, trong giọng nói bình tĩnh lộ ra một chút hồi hộp: "Nàng sẽ ở cùng hắn sao?"

Lâm Tri lắc đầu, than nhẹ: "Không, thật ra thì hắn và ta không có quan hệ gì, cũng... không có khả năng, đương nhiên ta sẽ không ở cùng với hắn..."

Con người đen như mực trong cặp mắt dài nhỏ tràn đầy ánh sáng lấp lánh, xinh đẹp rung động lòng người.

"Thật....?"

Lâm Tri hơi chần chừ, vẫn gật đầu, nhưng lại không yên lòng bổ sung: "Có điều bây giờ thân thể của hắn còn chưa khỏe, ta không thể nào không thể nào bỏ lại hắn."

Đôi mắt Mạch Kinh Trần cong lên, lộ ra một nụ cười đơn thuần: "Ta biết."

*****

Mới bắt đầu Lâm Tri còn có chút không yên tâm, nhưng liên tiếp hai ngày cũng không thấy Mạch Kinh Trần tới quấy rối, cũng dần dần yên tâm, chỉ là yên tâm đồng thời lại có chút bất an.... Rốt cuộc mấy ngày nay Mạch Kinh Trần đang làm gì?

Nàng đang suy nghĩ, một nam tử áo vàng nhanh chóng đi tới, trên mặt có vẻ hơi khó chịu nói: "Thiếu phu... Lâm cô nương có thể đi xem công tử được không?"

Lâm Tri "Hắn làm sao vậy?"

Lăng Thư hơi ghen lại, mới nói: "Người bị bệnh."

Lâm Tri: "Hả?"

Ngã bệnh là cái gì đó tuyệt đối cách xa Mạch Kinh Trần vạn dặm từ.

Sở hữu một võ công nghịch thiên, thân thể Mạch Kinh Trần cũng tuyệt đối tốt đến nghịch thiên, ít nhất ở trong trí nhớ Lâm Tri, từ trước tới nay chưa từng nghe nói Mạch Kinh Trần bị bệnh hoặc là từng bị thương.

Thậm chí trong những ngày ở Vô Mặc sơn trang, cũng chỉ có mình nàng bị thương.

Cho nên lần này đi, thay vì nói là theo chân Lăng Thư thăm bệnh, không bằng nói là trong lòng ôm loại suy nghĩ "Cho nên Mạch Kinh Trần cũng sẽ bị bệnh", "Nhất định là giả bệnh", "Nếu Mạch Kinh Trần bị bệnh rốt cuộc như thế nào hoàn toàn không thể nào tưởng tượng ra"....

Kết quả...

Vậy mà Mạch Kinh Trần bị bệnh thật...

Còn là loại thường thấy nhất, phong hàn...

Lâm Tri vừa vào phòng liền thấy Mạch Kinh Trần yên lặng nằm trên giường, trên khuôn mặt khuynh quốc tuyệt thế hiện lên vẻ đỏ ửng bất thường, màu

môi lại nhật đến gần như trắng bệch, còn hơi khô nứt, cả người phát ra một loại hơi thở ốm yếu.

Nhất thời trong lòng Lâm Tri hết sức phức tạp.

Mạch Khinh Trần phát hiện Lâm Tri đi vào, hơi đảo mắt, ngón tay thon dài khom lại đặt bên mép, ho nhẹ hai tiếng.

Nhưng mà không thể không nói, cho dù là bị bệnh, cực kỳ bi thảm Mạch Khinh Trần vẫn đẹp mắt như cũ, thậm chí bởi vì bệnh tật mà còn tăng thêm mấy phần hấp dẫn khó tả, làm cho người ta thương tiếc.

Lâm Tri trầm mặc một lát, hỏi: "Huynh bị bệnh?"

.... Thật ra nàng không biết nên nói gì.

Mạch Khinh Trần nhẹ nhàng gật đầu.

Lâm Tri: "Đại phu xem qua chưa?"

Mạch Khinh Trần lại gật đầu một cái, thành thực nói: "Kê đơn thuốc, nói phải tình huống."

"Vây..." Lâm Tri gãi gãi đầu: "Uống thuốc chưa?"

Mạch Khinh Trần lắc đầu: "Vẫn chưa."

Trong lúc nói chuyện, Lăng Thư cầm thuốc đặt lên bàn phía đầu giường, rồi nhanh chóng biến mất...

Lâm Tri thoáng nhìn qua, một chén thuốc đen sì, bên cạnh còn có... một đĩa mút hoa quả?

Tại sao lại có cảm giác không đúng lắm...

Lâm Tri dùng mắt ra hiệu chén thuốc: "Ặc, vậy thì uống thuốc đi."

Mạch Khinh Trần bất động.

Lâm tri: "Huynh không uống thuốc sao?"

Mạch Khinh Trần nhìn nàng, lông mi dài, dày mà nhỏ quét hai cái.

Lâm Tri: "... Ta cũng không phải là thuốc, huynh nhìn ta làm gì?"

Mạch Khinh Trần ho khan hai tiếng, nghiêng đầu, giọng nói buồn bực: "Đút ta..."

Bởi vì phong hàn đặc biệt dùng giọng mũi, ngữ điệu lại kéo dài, không biết tại sao lại làm cho Lâm Tri có cảm giác Mạch Khinh Trần đang làm nũng...

Mạch Khinh Trần làm nũng!

.... Nghe thật kinh khủng.

Nhưng tim cũng mềm nhũn ra...

Lâm Tri cầm chén thuốc lên, múc một thìa đút tới bên mép Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần mở miệng nuốt xuống, con mắt dài mảnh nhìn nàng, cong cong thành hình trăng non.

Đại khái nàng đã hiểu, đây là ý nghĩa đại biểu cho tâm tình của Mạch Khinh Trần rất tốt.

Sở dĩ... Thật ra là hấn ghen tỵ nàng đút cho Đỗ Nhược, nên mới bắt nàng đút cho hấn sao...

Thật đúng là... trẻ con...

Lâm Tri đút hết một chén thuốc, sờ trán Mạch Khinh Trần, vẫn hơi nóng. Nàng tự mình cầm chậu nước trong phòng giúp Mạch Khinh Trần chườm lạnh.

Đổi qua ba chiếc khăn, cuối cùng nhiệt độ trên trán Mạch Khinh Trần cũng bắt đầu giảm xuống. Lâm Tri cũng xem như thở phào nhẹ nhõm. Lúc nàng ra cửa rót nước thì thấy Lăng Thư ôm đao nhìn sang.

Lâm Tri gọi một tiếng: "Lăng Thư..."

Lăng Thư không tình nguyện đáp lời: "... Chuyện gì?"

Hấn và Lăng Họa giống nhau, đều không muốn gặp nàng, nhưng mà bởi vì cảm thấy là chuyện phải làm, Lâm Tri cũng không tức giận.

Nàng suy nghĩ một chút, tâm trạng vẫn tốt như cũ nói: "Công tử nhà ngươi là cố ý bị bệnh."

Lăng Thư quay đầu: "Làm sao ngươi biết... Không đúng, bọn đại gia mới không nói cho ngươi biết đấy!"

Lâm Trì: "Ngươi không nói thì thôi."

Nàng vừa mới quay người lại, liền nghe thấy Lăng Thư chợt gọi nàng lại: "Từ từ đã! Ngươi đừng đi! Được rồi... là cố ý, tối hôm qua công tử đứng trong gió lạnh cả đêm... Này, này, nữ nhân này, ngươi không thể đối xử với công tử tốt hơn một chút sao? Công tử kém cái tên cái gì Đỗ đó ở điểm nào? Không đúng, đừng nói so! Cái tên họ Đỗ đó ngay cả một ngón chân của công tử cũng không bằng! Hơn nữa công tử đối xử với ngươi tốt như vậy, vì lấy lòng ngươi, ngay cả cơ thể của mình cũng..." Hắn càng bắt mắt lắm lắm: "... Hừ, nếu không phải là công tử nói không cho giết, ta đã sớm chọc trên người hắn mười mấy lỗ thủng, để xem hắn còn kiêu ngạo được không..."

Thật sự là vì nàng....

Bởi vì ghen tỵ nàng chăm sóc Đỗ Nhược bị thương, cho nên cố ý để mình mắc bệnh cho nàng chăm sóc chứ gì...

Lâm Trì vừa nghĩ vừa cảm khăn và chậu đồng cất đi, chậm rãi bước đến bên người Mạch Kinh Trần.

Có lẽ là rất ít khi bị bệnh, cho dù đã hạ sốt, Mạch Kinh Trần còn hơi chóng mặt, thấy Lâm Trì đi vào, hắn hơi mờ mắt, ánh mắt còn có chút rệu rã như cũ, đợi Lâm Trì đến gần, Mạch Kinh Trần dùng hết hơi sức nắm chặt cổ tay Lâm Trì, cắn môi hỏi khẽ: "Có thể ở lại không?"

Có lẽ là do bệnh tật, sức lực cầm tay nàng cũng không lớn, Lâm Trì muốn rút ra cũng rất dễ dàng.

Chỉ có điều...

Lâm Trì cup mắt xuống: "Được."

Mạch Kinh Trần được voi đòi tiên: "VẬY... Hôn ta một cái được không?"

Lâm Trì không trả lời, chỉ hôn nhẹ lên trán Mạch Kinh Trần một cái.

Mạch Kinh Trần ho khan một tiếng, khóe miệng cong lên, đặt tay lên trán từ từ nằm xuống.

Lâm Trì thổi tắt đèn, không nói gì ngồi ở mép giường, cúi đầu nhìn đã thấy Mạch Kinh Trần nhắm mắt lại.

Làm sao lại ngây thơ như vậy chứ...

Lông mi rung động yếu ớt, che lại mí mắt.

Nhưng nàng..

Tại sao sự ngây thơ này lại làm cho nàng cảm thấy cảm động.

Bản tính hiền lành như bị thứ gì níu lấy, hơi uất ức, hơi khổ sở, hơi cảm động, còn có một cảm xúc không biết là gì.

Mái tóc bạch kim hoa mỹ như tơ tuyền xoắn trên giường, ánh trăng sáng trong im lặng tỏa xuống, bất kể nhìn bao nhiêu lần cũng thấy một dung mạo chân động lòng người, đôi mắt dài mảnh cong lên đẹp đẽ, sống mũi cao thẳng, đôi môi nhỏ mà nhợt nhạt, khuôn mặt thanh tú yên lặng như núi xa, lông mi dài và dày, tất cả giống như một núi băng tinh khiết nhất, khí chất lạnh lẽo, không thừa không thiếu tạo thành một vẻ hoàn mỹ không tỳ vết trước mắt.

Ngũ quan tinh xảo lại lạnh lùng kia, cho dù là vẽ cũng không tìm được gương mặt đẹp mê hoặc như thế, dường như ngay sau đó, khung cảnh đẹp đẽ trước mắt như vậy không còn tồn tại nữa.

Luân chuyển giữa sáng và tối, một nửa dung mạo là sắc xanh ồm ồm, một nửa ẩn trong bóng tối.

Tựa như người trước mắt.

Một mặt tàn nhẫn vô tình, một mặt đơn thuần ngây thơ.

Lâm Trì siết chặt tay, dựa vào thành giường ngủ thiếp đi.

Thậm chí nàng không phát hiện ra, chiều nay nàng không nghĩ tới Đỗ Nhược một lần nào.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 27

Edit: Cầm

Không ngờ thể chất Mạch Kinh Trần đặc biệt, sáng sớm hôm sau rút cuộc lại sốt, hơn nữa còn có khuynh hướng nghiêm trọng hơn, quả thực là bệnh tới như núi sập.....

Ngoài việc cảm thấy hơi kinh ngạc, Lâm Tri cũng không thể không tiếp tục chăm sóc Mạch Kinh Trần —— Bởi vì trừ nàng ra thì không ai có thể đến gần Mạch Kinh Trần.

Hơn nữa..... Bị con người thuần túy như vậy nhìn, oán niệm đè nén trong đáy lòng không thể tuôn ra được.

Vì vậy công việc nấu thuốc giúp uống thuốc thậm chí cho ăn cơm đều giao cho Lâm Tri, may mà những chuyện này nàng đã làm không ít lần, trên căn bản vô cùng thuần thục.

Nhưng thân thể Đỗ Nhược cũng cần người chăm sóc, Lâm Tri liền dứt khoát chạy qua chạy lại.

Dù sao thì đơn giản chỉ là lúc thức đêm chịu đựng thêm một phần, lúc giúp uống thuốc lại thêm một người.

Phải nói chuyện khá phiền toái chính là, Mạch Kinh Trần thật sự rất bám người.

Có lẽ lúc trước còn ngại vì sợ Lâm Tri ghét hấn, cho nên chỉ đi theo xa xa, sau khi ngã bệnh cạy vào chính mình là bệnh nhân, hoàn toàn không chỗ cố kỵ nên càng tệ hại hơn.

Lúc giúp uống thuốc rồi cho ăn cơm vẫn chỉ ăn đậu hũ, cho ăn xong còn đáng thương hề hề hỏi Lâm Tri có thể ở lại với hấn hay không.

Lâm Tri cũng biết nếu mình không cự tuyệt mà ở đây thì sẽ không có chuyện tốt gì, nhưng khi nhìn thấy Mạch Kinh Trần rõ ràng mạnh mẽ đến nghịch thiên uất uất ức ức muốn nàng ở lại, hai chữ cự tuyệt làm sao cũng không nói ra được.

Dù cho người này tàn nhẫn không có nhân tính, dù cho người này từng thương tổn nàng, nhưng quay đầu lại Lâm Tri phát hiện, mình vẫn không cách nào chân chính có hận ý đối với hấn.

Người kia thật giống như bị toàn thể giới vứt bỏ, chỉ muốn bắt lấy ánh sáng duy nhất..... Nàng cũng từng như vậy.

Nhưng Mạch Kinh Trần lại được voi đòi tiên mà Lâm Tri cũng không có dự liệu được.

Vừa bắt đầu chỉ là lưu lại, sau đó hỏi nàng có thể cầm tay của nàng không, rồi lại hỏi nàng có thể ôm một cái không, không lâu sau lại hỏi nàng có thể hôn không, cuối cùng hỏi nàng có thể cùng nhau ngủ không.....

Sắc mặt của Lâm Tri càng ngày càng phức tạp: "....."

Nàng thật sự không biết hành động của tên vô lại Mạch Kinh Trần là học từ ai!

Thấy Lâm Tri không vui, Mạch Kinh Trần sẽ dừng tiến độ lại, sau đó cụp mắt ra vẻ chán nản.

Chờ Lâm Tri không để ý nữa, tiếp tục lặp lại những bước trên.....

Nếu như không phải có lúc vẻ mặt Lâm Tri thực sự quá khó coi, ý tứ khước từ rõ ràng mười phần, có lẽ sẽ theo ý thích mà làm chuyện ân ái.....

Tỉnh thì quần lấy Lâm Tri.

Ngủ thì siết cổ tay Lâm Tri không chịu buông ra.

Hơn nữa bình thường buổi tối Lâm Tri rõ ràng là ngồi ở bên giường, khi tỉnh lại thì phát hiện đã nằm ở trong ngực Mạch Kinh Trần.....

Dẫn đến việc thời gian Lâm Tri đi trông Đỗ Nhược trực tiếp giảm xuống, trong vòng một ngày hơn phân nửa thời gian đều bồi bên cạnh Mạch Kinh Trần.

Cảm giác được toàn tâm toàn ý lệ thuộc vào..... Thật ra rất tốt.

Nhưng..... Nhưng lại phảng phất có cảm giác không thật.

Lâm Tri nội tâm phức tạp rửa chén thì nghe tiếng của Tác Đồng.

"Tiểu thư, ngài tính sau này làm thế nào?"

Lâm Tri thành thật trả lời: "Trước báo thù, những thứ khác nói sau."

Tác Đồng đoạt lấy bát đĩa trong tay Lâm Tri, cuộn tay áo lên yên lặng rửa bát thay Lâm Tri: "Mạch Kinh Trần và Đỗ Nhược....."

"Đỗ Nhược, ta sẽ đưa hấn đi. Mạch Kinh Trần....." Lâm Tri ngó ngàng, "Chờ khỏi bệnh, tự hấn sẽ đi thôi."

Tác Đồng hơi lên giọng: "Tiểu thư, nhưng như bây giờ, hấn hoàn toàn không thể rời đi!"

Dừng một chút, hấn trầm giọng, "Tiểu thư..... Ngài không cự tuyệt, có lúc cũng là một loại tàn nhẫn."

Lâm Tri sững sờ một hồi, mới yếu ớt nói: "Ta hiểu rõ....."

Nhưng phải làm sao cự tuyệt?

Đuổi Mạch Kinh Trần đi sao?

Tạm thời cho dù có thể đuổi đi hay không..... Đối với Mạch Kinh Trần vẫn còn đang mang bệnh, nàng không mở miệng được.....

Thôi, ít nhất trước tiên nàng có thể đưa một người khác đi.

Tính toán muốn rời đi, trong lúc rảnh rỗi không cần chăm sóc Mạch Kinh Trần và Đỗ Nhược, Lâm Tri rút cuộc tranh thủ chạy đến Đại Lý Tự.

Trong Đại Lý Tự phòng thủ còn nghiêm ngặt hơn cả tường tượng, Lâm Tri vòng vo vài vòng cũng không tìm được chỗ đó, trong lúc nóng lòng trực tiếp xông vào, không ngờ bởi vì quá mức vội vàng mà thất thủ, trên bả vai trúng một mũi tên.

Lâm Tri không thể không nhanh chóng lui về, trong quá trình trở về trên đùi cũng trúng một mũi tên.

Lâm Tri chịu đựng đau đớn trốn vào một hộ dân cư trước, chờ người đuổi bắt đi khỏi, mới cẩn thận chạy về y quán, lại thấy đại môn đóng chặt, vẫn phải đi vòng qua cửa sau.

Trên đùi bị thương, không có cách nào leo tường, đoán chừng những người khác đều đã ngủ.

Lâm Tri dựa vào cánh cửa, ôm lấy đầu gối, cúi đầu thở hổn hển hai cái, muốn chờ cơn đau qua đi, khôi phục lại sức lực rồi nghĩ biện pháp trèo vào.

Không ngờ cửa đột nhiên mở rộng ra, Lâm Tri còn chưa phản ứng đã bị người ôm.

Động tác quá lớn, làm động tới vết thương trên bả vai, Lâm Tri lập tức đau đến hít một hơi, kêu rên nói: "Dừng động..... Đau."

Mạch Kinh Trần hơi buông Lâm Tri ra, nhìn thấy vết thương trên vai nàng vẫn còn đang chảy máu, đầu lông mày lập tức nhíu lại.

Không đợi Mạch Kinh Trần nói chuyện, Lâm Tri đã đẩy hấn ra trực tiếp đi vào nhà.

Nhưng chưa đi được hai bước, nàng đã phát hiện thân thể của mình bỗng nhiên bay lên không, sau đó chột lóc như gió rồi rơi vào chiếc giường mềm mại.

Sắc mặt Mạch Kinh Trần bất tri bất giác trở nên âm trầm.

"Nàng bị thương....."

Lâm Tri gạt đầu, ngồi dậy, rồi nhẹ nhõm cười với Mạch Kinh Trần: "Không có việc gì..... Dường hai ngày là khỏi."

Câu này là nói thật, trong lúc Lâm Tri sống đầu đường xó chợ không lo lắng gì đã bị thương không biết bao nhiêu lần, cũng may thân thể của nàng tốt, bất kể bị thương nặng thế nào đi nữa chỉ cần không chết thì tu dường mấy ngày là có thể tiếp tục tung tăng chạy nhảy.

Cẩn rằng, Lâm Tri xé y phục trên bả vai, động thủ rút tên ra, nhưng bởi vì thật sự không làm được nên dù rút hai lần cũng không rút ra được.

Tay bỗng nhiên bị Mạch Kinh Trần cầm, hấn nhìn nàng nói: "Dừng nhúc nhích."

Sau đó hấn xoay người đi ra ngoài, không lâu sau, Mạch Kinh Trần mang theo ít thảo dược đã bị nghiền nát trở lại, cẩn thận thoa lên vết thương Lâm Tri. Trên vết thương lập tức dâng lên cảm giác tê tê, cảm giác đau từ từ phai đi, chỉ thấy Mạch Kinh Trần dễ dàng nhỏ, tên lập tức bị rút ra.

Dường như ngay lập tức, Mạch Kinh Trần lại đem thuốc trị thương trong bình ngọc bôi lên vết thương của nàng, máu ngừng rất nhanh, cảm giác mát rượi nhàn nhạt lan tỏa từ vết thương.

Vết thương trên đùi bởi vì ở gần bắp đùi nên có chút bất tiện, Lâm Tri đề tay Mạch Kinh Trần lại nói: "Không cần phiền thế, vết thương trên đùi lát nữa để ta tự mình xử lý là được."

Mạch Khinh Trần lại cố ý giúp nàng xử lý luôn mũi tên trên đùi.

Lâm Trì muốn ngăn cản, nhưng bây giờ trong thân thể không còn đủ sức nữa.

Buổi tối rất an tĩnh, làn gió đêm man mát, hai người đều không nói chuyện, không khí trong phòng dường như có chút nặng nề.

Lâm Trì ho khan hai tiếng, muốn hóa giải bầu không khí: "Cái đó..... Sao ngươi còn chưa ngủ?"

Mạch Khinh Trần cũng không ngẩng đầu lên: "Chờ nàng."

Lâm Trì không hiểu: "Tại sao lại chờ ta?"

Mạch Khinh Trần dừng một chút, giọng nói bình thản: "..... Không ngủ được."

"Hả?"

Mạch Khinh Trần thẳng thắn giải thích: "Không có ngươi không ngủ được."

Ánh trăng lạnh nhạt phác họa hình dáng hoàn mỹ của Mạch Khinh Trần, màu xanh đã từ từ phai đi vẫn rõ ràng trên khuôn mặt trắng nõn, lộ ra mấy phần tiêu tụy khiến người khác đau lòng.

Cái loại cảm giác trái tim như bị thứ gì nắm chặt lại tới.

Trong nháy mắt Lâm Trì đột nhiên cảm thấy khó thở.

Nàng cắn môi, dời tầm mắt đi, không hề nhìn Mạch Khinh Trần nữa, chỉ nhìn ánh trăng khuyết ngoài cửa sổ bị mây mù che đầy mơ hồ lộ ra.

Đau đớn nhẹ trên vết thương dần dần kéo thần trí về, giọng nói thanh nhã kia có chút khô trầm: "Tại sao lại bị thương?"

Lâm Trì ngẩn người, không dám nói thật, nhưng cũng không dám nói dối, không thể làm gì khác hơn là hàm hồ tránh né: "Bên ngoài giới nghiêm, kết quả không cẩn thận chọc tới quan binh....."

Mạch Khinh Trần liếc mắt nhìn đầu mũi tên bị rút ra, lại chuyển mắt hỏi nàng: "Rất đau sao?"

Lâm Trì lắc đầu nói: "Tạm thôi, không đau lắm."

Ngón tay chống đỡ mở môi nàng ra, Mạch Khinh Trần hỏi: "Vậy tại sao lại cắn môi?"

Lâm Trì cứng họng.

Không đợi nàng đáp, Mạch Khinh Trần đã ngược mắt hỏi: "Đau là cảm giác gì?"

Lâm Trì sững sờ, mới suy nghĩ một chút nói: "Có lẽ là rất khó chịu, rất không thoải mái, rất không hi vọng nó tồn tại....."

Mạch Khinh Trần chột nhò giọng: "Ta cảm thấy đau....."

Lâm Trì: "Hả?"

Mạch Khinh Trần cúi đầu, ngón tay lưu luyến chạm vào vết thương Lâm Trì, tựa hồ đang nghĩ làm sao để mở miệng.

Bởi vì cảm giác mê mẫn còn chưa giảm, Lâm Trì cũng không cảm thấy khổ sở gì nhiều, nhưng lại có thể cảm thấy được xúc cảm khi Mạch Khinh Trần chạm vào, dịu dàng cẩn thận đến thế.

"Nhìn thấy nàng bị thương." Nhìn những vết thương dử tợn kia, Mạch Khinh Trần ấn ngực mình, "Nơi này cảm thấy rất đau."

Vẫn là giọng nói bình thản như vậy, lại làm cho Lâm Trì thật vất vả mới bình tĩnh được, trong lòng thắt chặt một lần nữa.

Hắn không có cảm giác, cho nên không biết đau.....

Khi bị làm trật khớp xương, khi bị Mạch Khinh Trần thô bạo tổn thương, Lâm Trì cũng sẽ giận dữ nghĩ, nếu Mạch Khinh Trần có thể cảm thấy đau thì tốt rồi.

Có thể cảm thấy thì sẽ không trắng trợn thương tổn người đi.

Có thể cảm thấy thì sẽ không ra ngoài tùy hứng làm bậy đi.

Nhưng không ngờ lần đầu tiên nghe thấy Mạch Khinh Trần nói đau lại là dưới tình huống như thế, là bởi vì yêu thương nàng mà đau.

Trong lòng như có sợi dây cung căng đến cực hạn muốn đứt.

Lâm Trì cắn môi: "Ta....."

Trong lúc không đề ý, môi bị cắn nát, tia máu từ giữa răng môi tràn ra ngoài.

Mạch Khinh Trần: "Chảy máu..... Không được cắn."

Lâm Trì nghe vậy buông môi ra, lại nghe thấy giọng Mạch Khinh Trần: "Ta có thể giúp nàng cầm máu không?"

Cầm máu? Không phải đã xong rồi sao?

Nàng vừa định hỏi, nhưng Mạch Khinh Trần hình như là sợ nàng cự tuyệt, bỗng nhiên đến gần.

Hơi thở như băng tuyết phả ra, môi Mạch Khinh Trần dán lên môi Lâm Trì, đầu lưỡi ôn nhuận dọc theo cánh môi bị cắn nát liếm láp từng tắc, liếm sạch toàn bộ huyết sắc trên đó.

Đợi sau khi liếm sạch nhiều lần, môi Mạch Khinh Trần vẫn còn dính vào môi nàng, giống như là không đành lòng buông ra, lại không dám tiếp tục.

Hắn không xâm lấn, Lâm Trì cũng chưa có cái loại cảm giác bài xích.

Cánh môi cọ sát lẫn nhau, có thể nghe được hô hấp của đối phương.

Từng sợi tóc bạc rơi trên vai của Mạch Khinh Trần, hần như vị tiên không nhiễm cát bụi, nhưng con người màu mực lại không tự giác được mà nhuộm hồng trần.

Lâm Trì không biết làm thế nào.

Trên người nàng không có hơi sức, muốn đẩy ra cũng không có biện pháp, huống chi..... Nàng cũng không giống như chán ghét việc đụng chạm này.

Dịu dàng thương tiếc quý trọng..... Giống như nàng còn là vị tiểu thư được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay không biết sầu lo năm đó, không cần phải suy tính về những mưa gió bên ngoài, không cần phải suy xét về tiền đồ chưa biết nhưng nhất định nhấp nhô như vậy.

Trong lỗ mũi bật ra một tiếng thở dài nhẹ nhẹ.

Giống như là cảm nhận được thỏa hiệp, Mạch Khinh Trần đến gần một chút, đầu lưỡi mở môi nàng ra.

Vậy mà, đang lúc này.....

"Lâm Trì, Lâm Trì....." Giọng của Đỗ Nhược đột nhiên từ bên ngoài truyền đến.

Giống như mộng cảnh đột nhiên bị đánh tan, Lâm Trì bỗng chốc tỉnh lại, Mạch Khinh Trần còn muốn tiếp tục nữa, nhưng bên ngoài một tiếng rồi lại một tiếng vang lên.

Giọng nói kia càng ngày càng gần, hồi lâu, Mạch Khinh Trần từ từ buông Lâm Trì ra, không tình nguyện ra cửa.

Thân thể lẫn tinh thần đều mệt mỏi khiến Lâm Trì không đợi Mạch Khinh Trần mà nằm xuống ngủ rất nhanh.

Sáng sớm ngày hôm sau, quả nhiên là bị Mạch Khinh Trần ôm vào trong ngực, Lâm Trì tập mãi thành thói quen, nhưng lại không thể giống như thường ngày nhẹ nhàng tránh ra, trong lúc bất đắc dĩ, chớp mắt người thấy được một chút máu tươi nhàn nhạt.

Mới đầu cho là vết thương của nàng, rồi cẩn thận ngửi lại thì phát hiện là ở trên người Mạch Khinh Trần.

Lâm Trì bỗng nhiên cả kinh, kéo một chân bò ra ngoài, Mạch Khinh Trần còn mơ mơ màng màng, Lâm Trì đã chạy đến trong viện, gõ cửa của Đỗ Nhược.

Thấy Đỗ Nhược đang bình yên vô sự uống trà, mặt kinh ngạc nhìn nàng, lúc này Lâm Trì mới thở phào một hơi.

Nhưng rất nhanh, nàng phát hiện nàng thả lỏng thật sự quá sớm.

Đầu đường cuối ngõ đều lưu truyền chuyện Đại Lý Tự bị tập kích đêm qua, một người một kiếm huyết tẩy toàn bộ Đại Lý Tự.

Huyết tẩy..... Có phải Mạch Khinh Trần quá hung hăng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 28

Edit: Tiểu Bao tử

Trong từ điển của Mạch Khinh Trần có lẽ chưa từng có hai chữ "kiềm chế".

Đến khi Lâm Tri đen mặt chạy tới hỏi hấn, Mạch Khinh Trần chỉ hơi suy nghĩ, rồi đơn giản dứt khoát thừa nhận: "Ừ, là ta làm."

Hoàn toàn không có một chút áy náy và sợ hãi.

Lâm Tri cũng từng giết người, nhưng đó là dưới tình huống bị áp bức sống còn.

Giết người xong nàng phải bình tĩnh vịn tường nôn một lúc, còn bị thêm vài cơn ác mộng.

Nhưng mà, Mạch Khinh Trần..

Những tin đồn kia lập tức ủa vào đầu Lâm Tri.

Hơn mười tuổi Mạch Khinh Trần lập nên Vô Mặc sơn trang, vô lâm nhân sĩ đời trước kéo đến đánh dẹp, kết quả bị giết không thừa một móng.

Về sau, phạm là có ý định tiêu diệt Vô Mặc sơn trang, kết cục đều không ngoại lệ là bị giết sạch.

Mạch Khinh Trần rất thông minh, chỉ tiếc không có quan niệm phải trái, nhận thức đối với nhân tình thế thái ước chừng bằng không, hấn đã hơn hai mươi, bây giờ uốn nắn lại không biết có kịp hay không... Nhưng quan trọng hơn là, ai uốn nắn cho hấn?

Nàng ư... Nàng dựa vào cái gì?

Mạch Khinh Trần thấy Lâm Tri như vậy, giật giật môi nói: "Bọn họ đã thương nàng..."

Lâm Tri ghen lại, hỏi: "Làm sao huynh biết là Đại Lý Tự?"

Mạch Khinh Trần thành thật trả lời: "Trên mũi tên có dấu hiệu của Đại Lý Tự."

Rất thông minh.

Mạch Khinh Trần phát hiện Lâm Tri lại trầm lặng, nhỏ giọng muốn giải thích, nhưng lại không biết giải thích cái gì, suy nghĩ một chút mới nói: "...Nếu như nàng không muốn ta giết Đại Lý Tự, lần sau ta sẽ không giết."

Lâm Tri: "Trọng điểm không phải là Đại Lý Tự..."

"Vậy là cái gì?" Mạch Khinh Trần nhìn chằm chằm Lâm Tri, thấp thỏm hỏi: "...Nàng... tức giận à?"

Lâm Tri ôm đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Mạch Khinh Trần, lâu sau, lại lắc đầu: "Cũng không phải thế..."

Cho đến bây giờ, nàng đã rất hiểu suy nghĩ của Mạch Khinh Trần.

Chưa kể đến việc Mạch Khinh Trần vì nàng, cho dù có tức giận đến thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào đi trách móc hấn... Trách Mạch Khinh Trần lạm sát kẻ vô tội sao? Ngay từ trước khi biết nàng, Mạch Khinh Trần đã lạm sát không biết bao nhiêu lần. Nếu như quả thực muốn trách, có lẽ ngay cả truy cứu cũng không truy cứu nổi.

Nàng thờ dài, quyết định đổi đề tài: "Huynh định làm thế nào?"

Mạch Khinh Trần không hiểu: "Cái gì làm thế nào?"

Lâm Tri: "Đương nhiên là chuyện huynh giết người! Bây giờ lời đồn đại huyết án Đại Lý Tự đã truyền đi khắp nơi, cho dù huynh là Đại hoàng tử, giết nhiều người như vậy quan binh cũng..."

"Nàng đang lo lắng cho ta sao?" Đột nhiên Mạch Khinh Trần chớp mắt nhìn nàng.

Lâm Tri sùng sốt: "Hả?"

Mạch Khinh Trần đã ôm cổ nàng, cong môi nói: "Không phải lo lắng, ta rất vui."

Hình như trọng điểm của huynh hoàn không đúng lắm!

Lâm Trì lại thở dài, vô cùng bất đắc dĩ, phát hiện bản thân và Mạch Khinh Trần đều là ông nói gà bà nói vịt...

Cảm giác vô cùng bất lực...

Mãi đến sau giờ Ngọ, Kỳ Mặc mới mang bộ mặt nghiêm trọng tìm tới cửa.

Phong hàn của Mạch Khinh Trần sớm đã khỏi, đi theo Kỳ Mặc mấy canh giờ cũng chưa trở về.

Lâm Trì nằm trên giường hồi lâu, rảnh rồi nhàm chán quá liền ra ngoài đi bộ, thế nhưng vết thương trên đùi vẫn còn âm ỉ đau, đi được không lâu đánh ngội trên băng đá trong viện phơi nắng.

Ánh mặt trời chói chang, hơi nóng bức, nàng nhìn trời đến thất thần.

Chân trời một đám mây cong cong bay qua khiến nàng không khỏi nhớ tới đôi mắt cong lên của Mạch Khinh Trần.

Ôi chao... Tại sao lại nhớ đến Mạch Khinh Trần chứ?

Lâm Trì còn đang ngơ ngẩn, chợt nghe thấy tiếng gọi: "Lâm Trì."

Lâm Trì quay lại thì thấy Đỗ Nhượng đi ra khỏi phòng. Dáng người hần cao thẳng, khí chất giống như cây Lan Chi (1). Ngoại trừ giúp nàng ngăn cản mũi tên kia, những vết thương khác trên người Đỗ Nhượng ngược cũng gần như đã khỏi, tuy bây giờ cử động hơi chậm nhưng đã không còn gì đáng ngại.

Nhìn thấy Lâm Trì, Đỗ Nhượng mỉm cười, cũng ngồi xuống, dung nhan lạnh lùng trong trẻo lúc này lại có vẻ rất nhu hòa: "Mạch Khinh Trần đâu?"

Lâm Trì nói: "Hắn đi ra ngoài rồi."

Lâm Trì cụp mắt xuống, phát hiện ra không biết tại sao.... ngồi bên cạnh Đỗ Nhượng vậy mà lại có cảm giác xa cách, hơn nữa, cảm giác nhịp tim tăng nhanh dường như không thể ngừng lại hình như cũng nhạt dần.

Đỗ Nhượng cười khò một tiếng: "Ta cũng không phải là nước lũ, mãnh thú, tại sao ngươi lại câu nệ như thế."

Lâm Trì vô thức trả lời: "Hả... ta đâu có."

Nụ cười Đỗ Nhượng càng lộ vẻ khở sở: "Quên đi, không nói nữa cũng được.... Ta tới chỉ là muốn nói với ngươi, thương thế đã lành, cũng là lúc nên cáo từ."

Lâm Trì sững sốt: "... Ta sẽ nghĩ cách đưa ngươi ra ngoài."

Đỗ Nhượng lắc đầu: "Không cần phiền phức, tự ta nghĩ cách là được..." Hắn hơi nghiêng đầu, tựa như kìm nén thứ gì "Đa tạ ngươi chăm sóc ta những ngày qua."

Nói đến mức này, dường như có cảm giác lạnh lùng.

Lâm Trì đang suy nghĩ làm thế nào mới làm rách được tấm màn trăm mặc này, đột nhiên Đỗ Nhượng đề cổ tay nàng xuống bàn đá.

Dường như không khống chế được cảm xúc, hắn nhìn chăm chăm Lâm Trì nói: "Lâm Trì, tại sao lại vào Thiên Lao cứu ta? Trước kia rõ ràng là ta truy bắt ngươi, thậm chí nhốt ngươi vào thiên lao, nhưng tại sao ngươi còn muốn cứu ta, muốn chăm sóc ta?"

Lâm Trì giật mình, liền muốn rút cổ tay ra.

Đỗ Nhượng nắm cũng không chặt, thoáng cái nàng đã giãy ra khỏi.

Tại sao cứu hắn? Dĩ nhiên là bởi vì Lâm Trì thích hắn... Nhưng bây giờ tại sao nàng lại không nói ra miệng được. Bởi vì chỉ cần thoáng qua ý nghĩ như vậy, trong đầu không tự chủ được hiện ra khuôn mặt Mạch Khinh Trần, khuôn mặt nghiêng nước tuyệt thế, lại thuần túy giản đơn, lời nói nghẹn lại trong miệng thế nào lại không nói ra được.

"Lâm Trì..." Đỗ Nhượng gọi nàng, dường như có điều suy nghĩ nhìn vào bàn tay trống không, giọng nói chua chát: "Ngươi thích Mạch Khinh Trần sao?"

Lâm Trì vẫn im lặng, nhưng trong lòng vì lời nói của Đỗ Nhượng mà trào lên một cơn sóng dữ dội.

Thích... Mạch Khinh Trần ư?

Sự im lặng của nàng giống như là ngầm thừa nhận.

Đôi mắt Đỗ Nhượng rú xuống, khuôn mặt anh tuấn thoáng qua chút mất mát bi thương: "Cuối cùng ta đã đến muộn rồi sao... Lâm Trì, vốn là sau khi được nàng cứu ra, ta đã định hỏi nàng có nguyện ý cùng ta rời đi, thiên hạ bao la tìm một nơi non xanh nước biếc, làm một đôi phu thê bình thường hay

không..."

Lâm Trì ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ tới Đỗ Nhược sẽ nói với nàng điều này.

"Thế nào? Không tin sao... Cũng đúng, dù sao trước kia cũng là ta đối xử với nàng như vậy, tự tạo nghiệp không thể sống..." Khóe miệng Đỗ Nhược dâng lên một nụ cười tự giễu: "Cho nên bây giờ ta nói, ta thích nàng, chỉ sợ nàng cũng không tin."

Trong giọng nói Đỗ Nhược có chút ghen ngào: "Cũng phải... Ngay cả ta cũng không tin, làm sao nàng có thể tin?... Chỉ là nhìn thấy nàng ngày đêm chăm sóc Mạch Khinh Trần, bóng dáng đi lại vội vàng, trong lòng ta ghen tỵ không thể che giấu được. Tối hôm qua, bằng hữu của ta tới nói là đã có cách đưa ra rồi đi, ta biết được liền muốn tới tìm nàng, khi đến lại gặp Mạch Khinh Trần, hẳn nói nàng đã ngủ, còn bảo ta không được làm phiền nàng, lúc đó ta thực sự..."

Lâm Trì không tin nổi: "Nhưng mà... Không phải người yêu vị hôn thê của người sao? Làm sao có thể..."

"Vị hôn thê?" Đỗ Nhược lặp lại một lần, mắt lặng lẽ rủ xuống: "Ta không hề có vị hôn thê, những bức thư kia cũng không phải là ta viết cho hôn thê, từ trước tới nay chưa từng có người này..."

Lần này Lâm Trì thật sự ngây dại.

Nhìn thấy dáng vẻ Lâm Trì, Đỗ Nhược cười: "...Ta nói với nàng đã muộn, đúng không? Ta cũng tự biết, cho nên... Ta chỉ muốn nói lời từ biệt với nàng." Hắn vươn tay, xoa rối tóc Lâm Trì, bộ dáng ngờ ngạc của nữ tử trước mặt thực sự rất đáng yêu, lúc bị giam trong ngực nhớ tới dáng vẻ chần chừ trước người hắn, bộ dạng ngốc nghếch chăm sóc hắn của Lâm Trì, trong lòng không tự chủ được cảm thấy ấm áp, thậm chí nghĩ đến nếu Lâm Trì biết hắn bị nhốt, bị dụng hình sẽ thế nào, sẽ đau lòng khổ sở hay là... Dù cho biết rằng nàng đã gả cho Mạch Khinh Trần, nhưng vẫn không tự chủ được nghĩ như vậy.

Vì vậy cho đến khi nhìn thấy Lâm Trì tới cứu hắn thật, hắn cho là bản thân còn có hi vọng, vui sướng hơn cả được cứu...

Chỉ là, không ngờ đã muộn...

Bộ dáng cường hân của nàng ở Thiên Lao khi đó vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Thật là không bằng hoài niệm.

Trong lòng Lâm Trì có chút khó chịu: "Ta tiến người!"

Đỗ Nhược cười lắc đầu: "Không cần."

Nàng tiến hắn? Hắn sẽ luyến tiếc không rời đi được.

*****

Đội Đỗ Nhược trở về phòng, Lâm Trì vẫn cứng ngắc ngồi trên băng đá, không biết làm thế nào cho phải.

Người trong lòng thổ lộ với mình, hẳn là chuyện rất vui vẻ, nhưng đồng thời cũng phát hiện ra bản thân đã thay lòng... Ngay cả chính nàng cũng bất ngờ.

Làm sao bây giờ?

Trong lúc khổ não, Lâm Trì ngửi thấy một mùi thơm.

Đói bụng quá...

Lâm Trì lần theo mùi thơm đi theo, sau gáy đột nhiên đau xót, ngay sau đó bị một bao tải to chụp lên đầu.

Đến khi nàng được thả ra khỏi chiếc bao, thì đã đổi một chỗ khác.

Đây là một căn phòng được bày biện vô cùng xa hoa, nàng nằm trên giường, trên người không bị trói.

Lâm Trì cử động cổ, đang suy nghĩ xem nơi này là nơi nào thì giọng nói của một nữ nhân có chút quen tai vang lên: "Cô nương, thật ngại quá, ta chỉ bảo bọn họ dẫn con đến, không ngờ bọn họ lại mang con đến như vậy."

Lâm Trì quay sang: "Người là... mẫu thân Mạch Khinh Trần?"

Vị phu nhân xinh đẹp gật đầu, dường như còn rất vui vẻ: "Con còn nhớ ta à? A, trên người con có vết thương..."

Vết thương trên bả vai rướm máu, dù sao bị thương đã thành quen, Lâm Trì thờ ơ nói: "Không sao ạ! Người tìm con có chuyện gì không?"

Phu nhân xinh đẹp lắc đầu một cái: "Không phải là ta, ừm... là phu quân ta."

Sau lưng vị phu nhân lộ ra một cái đầu tóc tai lồm chồm: "Bộ dạng người sao lại thế này, là một nữ tử người có thể để ý một chút tới bề ngoài được

không? Người như vậy đi gặp phụ hoàng ta, phụ hoàng sẽ cho rằng thâm nĩ của hoàng huynh có vấn đề đấy!"

Lâm Trì cúi đầu nhìn, hình như bộ dạng của nàng rất thảm hại.

....Nhưng mà, bị bắt cóc thì làm sao để ý tới hình tượng được.

"Thế này thì làm sao!" Phu nhân xinh đẹp gõ lên cái đầu lỏm chỏm tóc một cái, cười nói với Lâm Trì: "Con không cần để ý, phụ hoàng của Định Lam cũng không phải là người trông mặt mà bắt hình dong. Con đừng lo lắng quá, ông ấy hỏi gì thì con thành thật trả lời là được. Có điều lần này...." Trên mặt vị phu nhân hiện ra chút buồn rầu: "Quả thực Định Lam hơi quá đáng, tâm tình phụ hoàng nó cũng không được khá lắm..."

Lâm Trì cúi đầu hỏi: "Vậy... Mạch, à không, Đại diện hạ bây giờ thế nào ạ?"

Phu nhân xinh đẹp suy nghĩ một chút nói: "Chắc là bị phụ hoàng nó giam lại rồi."

Lâm Trì: "A! Có thể bị bắt giam được ư?"

Đối với Mạch Kinh Trần hoàn toàn không cần phải xem tính tình phụ mẫu hấn, đương nhiên không thể ngoan ngoãn nghe lời rồi, mà võ công của Mạch Kinh Trần vô cùng lợi hại, nàng rất hoài nghi cho dù toàn bộ quan binh Dương Minh được tăng cường thì có thể vây khốn một mình hấn hay không...

Phu nhân xinh đẹp ho khan một tiếng: "Dù sao cũng luôn có biện pháp mà..."

Đột nhiên Lâm Trì nhớ tới một việc nàng vốn rất muốn hỏi.

"Xem ra... người rõ ràng rất quan tâm hấn, nhưng tại sao lại muốn đưa hấn rời khỏi nơi này sớm như vậy?"

Đấy mặt vị phu nhân xinh đẹp xuất hiện một chút âm đạm.

Lâm Trì cũng phát giác mình lỡ lời, mấp môi một cái thì nghe thấy giọng nói của vị phu nhân xinh đẹp: "Cũng không phải là muốn đưa nó rời đi, chẳng qua là vạn bất đắc dĩ, bề ngoài của nó khác với mọi người, ở lại trong cung bị nói bóng nói gió quá nhiều, hơn nữa..." Bà hơi ngừng lại, có chút buồn bã: "Chỉ là không ngờ nó trở nên xa cách với chúng ta như thế, thậm chí dường như không bao giờ trở về, nó cũng không quan tâm..."

Lâm Trì: "Thật xin lỗi..."

Phu nhân xinh đẹp cười: "Đưa nhỏ ngọc, không sao cả. Nó có thể quan tâm con như vậy, thật ra thì ta cũng vui mừng, sau lần đó ta cho là nó sẽ buông tay, không nghĩ là... Được rồi, không nói nữa, ta dẫn con đi gặp phụ hoàng nó."

Lâm Trì gật đầu, đợi chút... Nàng chợt nhận ra, phụ hoàng Mạch Kinh Trần không phải chính là hoàng đế sao!

Nếu là hoàng đế, nàng có thể xin ông ấy điều tra kỹ lại vụ án nhà nàng hay không?

Nhưng đến khi nhìn thấy hoàng đế bệ hạ, Lâm Trì mới phát hiện cũng không dễ dàng như nàng nghĩ.

Hoàng hậu nương nương và Nhị hoàng tử đều bị lui xuống, chỉ giữ lại một người hầu bên cạnh.

Nam nhân chí tôn của Bắc Chu đó thoát nhìn cũng không cao lớn lắm, dung mạo không bị năm tháng làm tổn hại bao nhiêu, ông ấy im lặng ngồi ở đó tựa như một bức họa, khuôn mặt có mấy phần tương tự Mạch Kinh Trần, nở nụ cười hiền hòa yếu ớt, nhưng lộ ra vẻ xa cách rõ rệt.

"Khụ khụ..." Nam tử ho khan hai tiếng, nhìn về phía nàng: "Người chính là Lâm Trì người mà Định Lam rất thích?"

Cơ thể của ông ấy dường như không được tốt, sắc mặt tái nhợt, được bọc trong da cáo nặng nề, thoát nhìn không giống hoàng đế, mà giống như một công tử quý tộc yếu đuối.

Lâm Trì do dự gật đầu.

Giọng nói của nam tử rất hiền hòa: "Trẫm biết thân phận của người, cũng biết người muốn đến đây làm gì, nhưng tốt nhất vì thế mà thu tay lại."

Lâm Trì ngẩn ngơ.

Nam tử lại ho khan mấy tiếng rồi mới ôn hòa nói: "Hai sự lựa chọn, một là ở lại bên cạnh Định Lam, trẫm sẽ làm cho người quên hết chuyện trước kia, hơn nữa sẽ cho người một xuất thân đủ tương xứng với Định Lam, còn chỉ hôn cho các người. Cách khác là bây giờ người rời đi, vĩnh viễn không được trở về, trẫm biết lúc trước người và Hinh bộ Thị Lang Đỗ Nhược từng có dây dưa 纠葛 mà bây giờ hấn đang chờ người ở y quán, nếu người đồng ý trẫm có thể tha cho các người rời khỏi, hơn nữa bảo đảm Định Lam sẽ không đi tìm người."

Lâm Trì ngơ ngẩn: "...Quên đi?"

Nam tử cười nhẹ như gió thoảng: "Đúng vậy, trẫm sẽ xin thần y Hồi Xuân Cốc giúp người xóa sạch kí ức trước kia." Nam tử ra hiệu cho người hầu bên cạnh đưa ra một tờ giấy.

Lâm Trì vừa nhìn thoáng qua, con người không tự chủ phóng đại.

Trên tờ giấy kia viết tất cả cuộc đời nàng, thậm chí bao gồm cả thân phận ở thanh lâu trải qua cùng sự phụ và sự tỵ.

Càng xem Lâm Trì càng cảm thấy da đầu tê dại.

Nam tử nâng chén trà lên, uống một ngụm, giọng nói bình tĩnh không nhanh không chậm: "Tạm thời không nói đến trước kia, chỉ bằng vượt ngục, cướp phạm nhân, lén lút xông vào Đại Lý Tự cũng đủ để định tội người, huống chi Định Lam huyết tủy Đại Lý Tự vì lý do gì ta nghĩ người còn rõ ràng hơn ta... không bằng trăm cho người lựa chọn tốt hơn. Hi vọng trước khi ta uống xong chén trà này, người có thể đưa ra quyết định.

Đó là một loại thái độ thuộc về bề trên.

Quyền sinh sát trong tay, không được phép có nửa phần lưu tình.

(1) Cây Lan Chi: là loại cỏ lan chi. Khi ta cắt ngọn đi, chỉ chừa lại một đoạn gốc, cây cỏ vẫn mọc lại, lớn lên, um tùm và xanh tốt. Bởi vậy, cỏ lan chi tượng trưng cho sức sống bền bỉ, nhẫn nại, kiên trì.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 29

Edit: Tiểu Bao tử

Rời đi ư?

Không được quay lại nữa?

Nhưng bất kể như thế nào nàng cũng không muốn mất đi trí nhớ, làm một người mơ mơ hồ hồ.

Lâm Trì từ từ nắm chặt lòng bàn tay, khẽ khép mắt lại, nàng có thể yếu đuối có thể nhát gan có thể ham an nhàn, nhưng tuyệt sẽ không quên mối thù của phụ mẫu.

Phụ mẫu dưới cửu tuyền khó mà nhắm mắt, nàng lại một mình không buồn không lo còn tiếp tục sống tốt... Chỉ nghĩ thôi, đã không thể chấp nhận được.

Nhưng mà, Mạch Kinh Trần đâu...?

Lần đầu tiên cảm thấy bản thân có lẽ đã thích Mạch Kinh Trần, nếu như lại vội vã rời đi..

Hoàng đế bệ hạ ngồi phía trên vẫn nhàn nhã uống trà.

Thời gian uống cạn một chén trà trôi qua rất nhanh.

Hoàng đế đặt chén trà sứ trắng xuống, ánh mắt cúi xuống nhìn nàng: "Đã có quyết định chưa?"

Lâm Trì cắn môi, quyết định: "Ta..."

Một nén hương sau.

Lâm Trì được thị vệ trong cung đưa ra ngoài, nàng không nhìn thấy Hoàng hậu nương nương và Nhị hoàng tử, cũng không nhìn thấy Mạch Kinh Trần.

Lúc đưa nàng ra cửa, một nam tử trông giống tổng quản nói với nàng: "Cô nương chờ lát, tất cả đều đã an bài ổn thỏa, cô nương chỉ cần làm theo lời bệ hạ nói, thì sẽ không có chuyện gì."

Lâm Trì gật đầu.

Nàng trở lại y quán, Đỗ Nhược đang thu dọn đồ đạc.

Hắn thấy nàng đi vào, có chút khác lạ: "Nàng... có chuyện gì sao?"

Lâm Trì mấp mí mắt, đè thấp giọng: "Bây giờ đi theo ta."

Đỗ Nhược kinh ngạc: "Vì sao? Xảy ra chuyện gì?"

Bên ngoài có người thúc giục: "Xe ngựa đã đến, tốt nhất Lâm cô nương khăn trương một chút."

Lâm Tri đáp lời.

Đỗ Nhượng vừa nhìn ra bên ngoài, đó là quan phục Bắc Chu hẳn không thể quen thuộc hơn, ý nghĩ hiện lên trong đầu, hẳn chợt hiểu ra.

Vốn là Lâm Tri cũng không có thứ gì muốn thu dọn, liền ra cửa xoay người lên ngựa, Đỗ Nhượng cũng đi theo nàng.

Vừa định lên đường, Lâm Tri lại nghe thấy tiếng gọi: "Tiểu thư."

Nàng sững sốt, Tác Đồng cũng tới đây, nhưng lập tức bị thị vệ ngăn lại.

Lâm Tri nói: "Người đó là của ta..."

Tác Đồng tiếp lời: "...Ta là thị tòng của tiểu thư!"

Thị vệ thấy thế, lúc này mới thả Tác Đồng ra, Tác Đồng cười ngựa, không nói hai lời liền đi theo bên cạnh Lâm Tri, giống như là lẽ đương nhiên.

Lâm Tri không nhịn được cười, tìm từ từ âm lên.

Nàng lập tức vùng dây cương giục ngựa đi về phía cửa thành, trên đường quan binh mở đường nên rất thuận lợi, không gặp chút trở ngại nào. Chỉ là bọn họ làm với tốc độ cực nhanh, gần như là kiểu chạy trời chết.

Chạy điên cuồng mãi đến chừng một canh giờ, giữa lúc nghỉ ngơi, Đỗ Nhượng uống một ngụm nước, khẽ hỏi nàng: "Là Thánh thượng để cho nàng rời đi? Vậy ông ta chẳng phải là..."

Biết chuyện nàng giúp ta vượt ngục...

Lâm Tri suy nghĩ một chút, gật đầu: "Ừ."

Sắc mặt Đỗ Nhượng thay đổi mấy lần, không biết là vui hay buồn, cuối cùng thân nhiên nói: "Chúng ta đây là muốn đi đâu?"

Lâm Tri thành thật nói: "Không biết."

Đỗ Nhượng cười phì một tiếng: "Cái gì cũng không biết mà nàng cứ dẫn ta đi như vậy? Nói vậy... điều này đại biểu cho ta có cơ hội sao?"

Lâm Tri hạ mắt, nhẹ nhàng lắc đầu.

*****

Tẩm điện Đông Cung.

Hoàng đế Bắc Chu Cơ Khác đứng ở mép giường, nhìn trường tử vừa mới tỉnh, ánh mắt sâu xa: "Nhớ ra chưa?"

Âm thanh vọng về trong không gian vắng vẻ.

Bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi qua, cuộn lên vạt áo vàng sáng và sợi tóc đen nhánh.

Người trên giường tựa như vừa tỉnh lại trong cơn ác mộng, từng sợi tóc bạch kim ướt mồ hôi dính vào thái dương, ánh mắt đáng sợ của hắn mờ mịt luống cuống, giống như một khối lưu ly vừa bị làm vỡ, từng tiếng từng tiếng phát ra, yếu ớt lại lạnh như băng.

"Đừng dọa hắn."

Ngón tay cực nhanh rút ngân châm ra, nữ tử dùng một sợi tơ bắt mạch, mặt không chút biến đổi nói: "Hắn vừa mới nhớ lại, bị ký ức ủa về quá sâu, thần chí không rõ, có thể bây giờ không thể trả lời ngài được."

Giọng nói Cơ Khác ôn hòa lễ độ: "Làm phiền Thâm cốc chủ."

Hồi Xuân cốc là thần y cốc nổi danh thiên hạ, khi còn bé Cơ Khác từng bị trúng độc, bị độc tố hành hạ liên tục mấy năm, chính là cốc chủ đời trước của Hồi Xuân cốc Thâm Thiên Hành giúp hắn trị bệnh, cho nên đối với Hồi Xuân cốc hắn vẫn luôn rất lễ độ.

Nữ tử cười nhạt nói: "Không cần khách khí như vậy, theo như bối phận hắn cũng coi như là biểu đệ của ta, hơn nữa..." Nàng xòe tay, nói như chuyện đương nhiên: "Chấn phí."

Cơ Khác hắng giọng, lập tức có người cầm một hộp ngân phiếu tiến lên.

Cốc chủ Thâm đương nhiệm của Hồi Xuân cốc rất biết cách đếm ngân phiếu, nhanh chóng nhét vào ngực, mặt mày hớn hở: "Quả nhiên hoàng gia nhất

định ra tay hòa phóng, có điều..." Thảm Tri Ly liếc mắt nhìn Mạch Khinh Trần không thể bình tĩnh được trên giường, do dự: "... Làm cho hấn nhớ ra thực sự tốt hay sao?"

Cơ Khác bình thản nói: "Sớm muộn nó cũng muốn nhớ lại thôi, trước khi nó dẫm lên vết xe đổ."

Thảm Tri Ly: "Nữ tử đó... ngài đưa đi rồi?"

Cơ Khác gật đầu.

Thảm Tri Ly nhủ mảy: "Như vậy hình như không tốt, dù sao khó lắm mới được gặp gỡ một..."

Cơ Khác chậm rãi lắc đầu, giọng nói cực kỳ bình tĩnh: "Không giống nhau. Nó chỉ cần một nữ nhân có thể một lòng với nó, mẫu hầu nó đã từng nói với trẫm, nữ nhân kia cũng không thích nó, chỉ vì bị ép buộc mới ở lại, cho dù là nhất thời động tâm thì làm sao? Huống chi Định Lam còn đã làm với nàng... Cuối cùng thương tổn sẽ chỉ là Định Lam..."

Dù sao cũng là chuyện nhà người khác, huống hồ còn là gia sự hoàng gia, Thảm Tri Ly suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không khuyên nữa, rồi đi.

Lúc Thảm Tri Ly rời khỏi, giọng nói Cơ Khác chợt vang lên, mang theo mấy phần mệt mỏi: "Rốt cuộc có biện pháp nào nữa có thể làm cho nó có tri giác lại không?"

Thảm Tri Ly ho khan: "Trên lý thuyết mà nói thì có, nhưng không phải ta vẫn đang nghiên cứu sao? Chứng bệnh sau khi sinh ra là khó giải quyết nhất, nội trong thời gian ngắn là không có biện pháp, có điều đúng dịp sự huynh ta cảm thấy hứng thú, nói bằng lòng nghiên cứu cùng ta, vừa rồi ra đã lấy máu của nữ tử kia và Đại điện hạ, hi vọng mấy năm nữa có thể có tiến triển..."

Ngay cả Thảm Tri Ly cũng nói như vậy, Cơ Khác không miễn cưỡng nữa, chỉ khề thở dài.

"Ta... nơi này là đâu..."

Tiếng thì thảo lạnh lẽo.

Đột nhiên Cơ Khác nhìn lên: "Con tỉnh rồi?"

Người trên giường đỡ đầu nhìn sang, tầm mắt dừng lại trên người Cơ Khác, nhưng không âm lên chút nào, vẫn lạnh như băng, chỉ là ánh mắt không yên, dường như đầu tranh kịch liệt thứ gì.

"Nhớ ra rồi?"

Mạch Khinh Trần tựa lên ván giường, gối hồng đàn không chịu nổi lực của tay hấn vỗ vụn ra từng tấc, chợt Mạch Khinh Trần đứng dậy, khó nhọc nói: "...Lâm Tri đâu?"

Cơ Khác khề kinh ngạc, ngay sau đó cười một tiếng: "Đã đi rồi."

Mạch Khinh Trần định bước ra cửa, lại nghe Cơ Khác nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn đi tìm nàng ta thật sao? Nếu đã nhớ lại, vậy chuyện kia hấn ngươi vẫn chưa quên... Ngươi còn muốn xảy ra lần nữa sao?"

Nghe vậy, bước chân Mạch Khinh Trần chậm lại: "Sẽ không đâu."

Giọng Cơ Khác lạnh lùng, không giận mà uy: "Sẽ không? Tại sao ngươi nói là sẽ không? Cơ Định Lam, ngoại trừ lạm dụng võ lực và quyền thế ngươi còn có thể làm gì? Mấy năm nay nếu không phải trẫm giúp ngươi áp chế, không biết ngươi đã sớm bị truy nã bao nhiêu lần? Lần này càng thêm hoang đường! Ngay cả Đại Lý Tự cũng dám tàn sát! Bọn họ đã làm sai điều gì mà cần ngươi đi huyết tẩy? Ngươi hoàn toàn không có lý trí, cũng không không chế được chính bản thân! Nếu như ngươi không phải là nhi tử của trẫm, ngươi cho rằng ai có thể chịu được ngươi! Nếu trẫm không có ở đây..."

Mạch nhẹ trần đánh gãy lời ông, bình tĩnh không chút tình cảm nào, nói: "Ta không là con của ngươi."

Cơ Khác giận quá hóa cười: "Không quan tâm trẫm cũng không quan tâm đến Lâm Tri đó sao?"

Mạch Khinh Trần quay đầu, đôi mắt đen như mực giống Cơ Khác như đúc nhìn về phía ông: "Nàng ở đâu?"

Cơ Khác lại cười: "Không chịu để nàng rời đi thật sự là vì người có tình cảm với nàng ư? Hay chính là nói chẳng qua ngươi không bỏ được cảm giác có thể chạm vào? Lúc ngươi cường ngạnh giữ nàng lại, ngươi đã hỏi ý kiến của nàng chưa? Thật sự là nàng nguyện ý ở lại bên cạnh ngươi ư?"

"Ngươi cũng nghe rồi đấy, trẫm đã cho nàng lựa chọn, nàng thà đi theo Đỗ Nhược khốn khổ, cũng không muốn ở lại bên cạnh ngươi sống cuộc sống cầm y ngọc thực."

"Nàng không có tình cảm với ngươi."

Thân hình Mạch Khinh Trần lão đảo, ánh mắt có đầu tranh mãnh mẽ và 一抹 thể nào cũng không giấu được vẻ âm đạm.

Cơ Khác: "Người chỉ mang đến cho người khác tổn thương, đau khổ và tuyệt vọng, muốn giết thì giết, nếu một ngày người chạm vào nàng không có cảm giác, người sẽ không chút lưu tình mà giết nàng..."

Mạch Khinh Trần: "Không..."

Đột nhiên Cơ Khác vỗ tay.

Một tiếng cổ cầm du dương vang lên ngoài điện, tiếng đàn như khóc như than, u oán tịch mịch, tiếng nhạc dần dần cất cao, cho đến thê lương, uyển chuyển như tiếng than đổ quỳên.

Thân hình Mạch Khinh Trần lao đảo mạnh hơn.

Cơ Khác bình tĩnh nói: "Người chưa quên, khúc nhạc này là do ai viết? Là ai đàn cho người nghe?" Đột nhiên Mạch Khinh Trần quát to: "Dừng lại!"

Nhưng Cơ Khác không chịu dừng lại: "Mới qua không lâu, người đã quên rồi sao?"

Mạch nhẹ trần: "Ta nói dừng lại!"

Hắn bóp trán, những ký ức hỗn loạn kia đang đánh vào đầu hắn, không ngừng ủa về không ngừng xé rách, đầu tựa như muốn nứt ra.

Mái tóc bạch kim của Mạch Khinh Trần tán loạn, ánh mắt rã rời, hắn quay lại mép giường.

Cơ Khác Từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng dịu đi, giọng nói thấp gần như không thể nghe thấy: "Trẫm là vì tốt cho người."

*****

Bên ngoài ngàn dặm.

"Đi tiếp về hướng Bắc thì sẽ ra khỏi biên giới quốc gia."

Thủ lĩnh thị vệ nói: "Ra khỏi biên giới rồi thì đừng quay lại nữa."

Lâm Trì nhìn chân trời mênh mông, bọn họ giống như đã chạy rất nhiều ngày đường.

Đỗ Nhược ném một chiếc áo lông cho nàng, hỏi: "Có mệt không?"

Lâm Trì ghìm ngựa lại, sờ sờ bụng: "Có hơi đói."

Thị vệ đại ca thành thực nói: "Vậy chúng ta tìm một khách điểm nghỉ ngơi." Hình như nghĩ đến điều gì, dùng một lát mới nói: "Nhưng mà sau đêm nay mỗi người một ngà."

Lâm Trì gật đầu.

Vì thế nên tìm khách điểm ăn cơm.

Bà chủ khách điểm là một mỹ nhân eo thon mỡ đẹp, nói chuyện yêu kiều mềm mại, sau khi bung lên một bàn thức ăn thì bắt đầu hỏi tới chuyện tình cảm của vị thị vệ đại ca kia.

Lâm Trì vui đầu vào ăn, Tác Đồng múc canh cho nàng, chỉ là dường như Đỗ Nhược có điều suy nghĩ, cầm chiếc đĩa.

Nửa khắc đồng hồ sau.

"Á..."

"Ặc..."

"Ưm..."

Thị vệ thứ nhất kêu lên ngã xuống đất, sau đó liên tiếp có người ngã xuống.

Bà chủ cầm một con dao đánh ngất thị vệ đại ca, dương dương tự đắc cười một tiếng: "Tiểu Trì, đã xong! Ta đã nói thuốc không có vấn đề mà!"

Lâm Trì nuốt xuống miếng bánh bao, một tay dè lên bàn, thân hình nhảy lên, đồng thời hai chân đá ngất một thị vệ còn chưa kịp phản ứng ngã xuống đất, mới lại đứng lên.

Bà chủ, hay nói là đại sư tỷ Cừu Uyển dùng sức đẩy tấm ván gỗ trong phòng bếp ra, nâng vị thủ lĩnh đại ca đi vào, Lâm Trì và Tác Đồng cũng như thế, không lâu sau đã ném tất cả thị vệ vào hầm.

Lâm Trì sờ lấy lệnh bài của đội trưởng thị vệ ném cho Đỗ Nhược, nói: "Người đi đi."

Ánh mắt Đỗ Nhược phức tạp nhìn tấm lệnh bài, không nói lời nào.

Sắc trời sáng sủa, Lâm Trì phi thân lên ngựa, lại quay trở lại, Tác Đồng và sư tỷ đi bên cạnh nàng.

Biết được ý nghĩ của nàng, Tác Đồng chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sư tỷ lại càng sờ đầu nàng cười nói: "Muốn làm gì sư tỷ đều ủng hộ muội, quan tâm lão làm cái gì gió gì!"

Hoàng đế Bắc Chu chỉ cho nàng hai con đường, nàng tự mình chọn điều thứ ba...

Đỗ Nhược nàng phải cứu!

Nhưng Mạch Kinh Trần... Nàng cũng không muốn bỏ lại hắn!

—— Không cần lo lắng, ta rất vui.

Đây là lời cuối cùng Mạch Kinh Trần nói với nàng, âm điệu cứng nhắc, cũng vô có làm cho tim nàng thất lại.

Không nói lời nào rời đi lâu như vậy, Mạch Kinh Trần sẽ thế nào?

Khô sở? Mất mát? Hay là...

Trên đường tới đây, xuyên suốt trong đầu Lâm Trì chỉ nghĩ đến Mạch Kinh Trần.

Nhưng mà...

Lâm Trì siết chặt dây cương, nhìn về phía người đến.

Một nhóm thị vệ lớn đứng trước người nàng, người dẫn đầu nói: "Lâm tiểu thư, tìm thấy người thật không dễ chút nào."

Lâm trì: "Các người..."

Đối phương lạnh lùng cười một tiếng nói: "Thánh thượng liệu sự như thần, quả nhiên người không ngoan ngoãn rời đi. Đã như vậy, Thánh thượng nói, vậy thì không được giữ người lại..."

"Người đâu! Giết nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 30

Edit: Tiểu Bao tử

"Tiểu Trì, điểm tâm mẫu thân làm ngon không? Nếu con thích, lần sau mẫu thân sẽ làm cho con."

"Tiểu Trì, mẫu thân lên dẫn con ra ngoài chơi có được không? Xuyết, đừng nói cho phụ thân con."

Khuôn mặt mẫu thân lại biến thành một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành.

"Vậy... có thể hôn ta một cái không?"

"Đút ta..."

Đột nhiên xóc lên một cái, bên tai phải một giọng nói kéo nàng về hiện thực: "Tiểu thư, tiểu thư..."

Giấc mộng kia thực sự rất dài, lúc tỉnh lại Lâm Trì vẫn còn hơi mơ hồ.

Nàng dụi mắt một lúc mới nhìn rõ được tình hình trước mắt.

Trước mặt là một khuôn mặt xa lạ, hai cột tóc đuôi sam vẫn còn vung vẩy: "Ôi chào! Tiểu thư, sao người lại có thể ngủ như vậy! Đừng ngủ nữa, mau nhìn chiếc váy này xem, thật là đẹp! Người mặc vào nhất định là kinh diễm tứ phương! Nhìn chất liệu chế tác này blabla..."

Tiếp đến không ngừng tán thưởng.

À, đây chính là nha đầu mới phân cho nàng hôm qua.

Mới vừa rồi nàng nằm mơ thấy là sáu, bảy hay là hai mươi năm trước?

Hình như không nhớ rõ..

"A, tiểu thư, mau thay y phục! Xe ngựa sắp dừng rồi."

Nàng mơ mơ màng màng bị kéo đi thay y phục, tốc độ xóc nảy phía dưới xe ngựa cũng chậm dần, lát sau thì dừng. Nha đầu đỡ lâm Tri xuống xe đi vào viện, không lâu sau, trong viện hơn mười mấy mỹ nhân phong tư khác nhau, thậm chí còn có hai nữ tử dị vực mắt và màu tóc đều nhạt hơn.

Sau đó một nam tử trung niên vận y phục đen bước vào.

"Đến đông đủ rồi?" Hắc hỏi.

Người còn lại bên cạnh nói tiếp: "Trừ thiên kim Tri phủ Thục quận nói là trên đường đi bị lây bệnh dịch ra, còn lại đều đến đông đủ."

Nam tử trung niên nói: "Vậy thì ghi danh sách đi... Khụ, các vị tiểu thư hôm nay nghỉ ngơi ở nơi này, ngày mai sẽ vào Dương Minh, đến lúc đó sẽ đưa các vị tới dịch quán trước, trước đó, tại hạ còn có mấy việc muốn giao phó... blabla... Được rồi, các vị có thể về phòng trước dùng bữa."

Lâm Tri lập tức tỉnh táo lại.

Nàng cất bước trở về, quả nhiên trên bàn bày đủ thức ăn phong phú, nàng lập tức ăn ngấu ăn nghiến.

Nha đầu lần lượt từ kinh ngạc đến khiếp sợ rồi đến kinh hãi, quả quyết ôm lấy đĩa thức ăn: "Tiểu thư! Người không thể ăn nữa! Sẽ bị mập đấy! Tiểu thư, người có muốn được nhìn trộm hay không!"

Lâm Tri ợ một cái, liếc mắt tiếc nhìn đĩa thức ăn: "Vậy ta ăn ít thôi..."

Nha đầu bắt đắc dĩ than thở, bẽ má nhìn Lâm Tri: "Tiểu thư, rốt cuộc người có tính toán gì không?"

Lâm Tri gặm một cái đùi gà: "Tính toán?"

Nha đầu nói: "Chính là có muốn lấy lòng vị nào không?!"

Năm ngoái thánh thượng hạ lệnh tuyển tú nữ, có điều ai cũng biết đương kim Thánh thượng thân thể hư nhược nhiều bệnh, cho nên tú nữ không muốn bản thân bị chọn, phần nhiều là vì lớp đệ tử quý tộc trong Dương Minh.

Lâm Tri liếm ngón tay: "Hà... tùy đi..."

Nàng chỉ là hàng dôm tới để đục nước béo cò mà thôi.

Nha đầu nói: "Như thế sao được! Sở thích của các công tử không giống nhau, tiểu thư lỡ mắng như vậy nhất định sẽ bị loại! Đến lúc đó chỉ có thể ảo não quay về hoặc là ở lại làm cung nữ, thăm lăm. Tới lúc đó ta cũng chỉ có thể..." Nha đầu đang lăm bằm, nhanh chóng móc trong ngực ra một cuốn sách nhỏ, bên trên là một hàng chữ Khái siêu nhỏ: "Hoài vương thế tử, yêu đọc sách làm phú, thích nhất nữ tử dịu dàng tinh thông thơ từ thư họa blabla..."

Lâm Tri nghe nàng nói một mạch đến Tinh vương thế tử, giật giật khóe miệng: "Làm sao ngươi biết..."

"Dĩ nhiên là hỏi thăm! Chính là nô tỳ đang nghe ngóng ở góc tường thì nhìn thấy người đấy!" Nha đầu kiêu ngạo nói: "A, tiểu thư... Trọng điểm đây rồi! Nhị hoàng tử điện hạ, Cơ Định Loan... Thích kiểu nữ nhân lạnh lùng dung mạo hoàn mỹ tính tình hoàn mỹ các loại hoàn mỹ."

Lâm Tri nuốt chút nữa phun cả ngụm canh ra ngoài...

Trong đầu thoáng hiện lên tình tiết có một yêu huynh đầu trọc...

Nha đầu có chút phiền não: "Hình như cái này rất khó đạt được đấy! Ai da, tiểu thư vẫn là nên chọn một thế tử hoặc là công tử thế gia đi." Vừa nói nàng vừa bẻ ngón tay: "Tinh vương quá nhiều người chọn, nghe nói Lý tiểu thư Triệu tiểu thư còn có Lưu tiểu thư đều rất có ý với Tinh vương thế tử, vậy bằng không..."

Lâm Tri nuốt ngụm canh cuối cùng, nghe thấy giọng nói của mình: "... Vậy Đại hoàng tử thì sao."

Nha đầu nghiêm mặt lắc đầu: "Đại hoàng tử thì tiểu thư đừng có nghĩ đến."

Lâm Tri giật mình: "Tại sao?"

Nha đầu nhìn xung quanh một chút, đảm bảo không có ai, mới nói khẽ: "Có thể tiểu thư là người bên ngoài nên không biết, Đại hoàng tử này yêu dị từ nhỏ, tóc trắng yêu đồng, hơn nữa còn không có cảm giác, người ở đây đều nói là yêu quái gửi hồn! Hơn mười năm trước đều nuôi ở bên ngoài, hai năm nay mới được đón về Dương Minh, ở Dương Minh bất luận là về danh tiếng hay nhân mạch so ra đều kém Nhị hoàng tử này..."

Lâm Tri đặt chiếc thìa xuống, về mặt thất vọng nói: "Là sao..."

Nha đầu cho rằng Lâm Tri còn chưa chết tâm, vội vàng nói: "...Có điều dù sao cũng là Đại hoàng tử, Thánh thượng không muốn phế truất, ngài vẫn là hoàng tử (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), hơn nữa dung mạo Đại hoàng tử quả là..." Thần sắc nha đầu cũng hơi ngẩn ra, nhưng lại tỉnh táo lại nói: "Nô tỳ mới nghe được hình như cũng có rất nhiều tiểu thư có vẻ đề tâm, nhưng tiểu thư chớ có học theo các nàng..."

Lâm Tri: "Tại sao?"

Nha đầu lại hạ giọng xuống thấp hơn, gần như sát đến bên tai Lâm Tri: "Dĩ nhiên là bởi vì Đại hoàng tử đã có hồng nhan tri kỷ, sủng ái vô cùng, những nữ tử khác có xinh đẹp nữa thì ngài cũng hoàn toàn không muốn nhìn lấy một cái."

Lâm Tri vô thức nhắc lại: "Hồng nhan tri kỷ?"

Nha đầu gật đầu nói: "Đúng vậy, nghe nói đáng đáp cũng không tệ, ừm, nhưng mà dĩ nhiên là Đại hoàng tử diện hạ thì khỏi phải nói, nghe nói trước kia nàng ta cũng chỉ là một nha đầu lại được Đại hoàng tử nhìn trúng, một bước lên mây, muốn gió có gió muốn mưa được mưa.. Haiz, cái số tốt gì đó đúng là đáng ghét nhất..." Nha đầu cảm khái một câu, lại thấy không đúng, vội khích lệ: "Có điều, dáng vẻ của tiểu thư người xinh đẹp như vậy, chỉ cần có đôi tượng là được, nhất định sẽ có thể gia công từ coi trọng người, đến lúc đó..."

Nàng thẹn thùng xoắn khăn tay: "Nha đầu sẽ đi theo người!"

Lâm Tri cười cười, xoa đầu nha đầu, xoay người đi ngủ.

*****

—— Người đầu! Giết nàng ta!"

Tiếng hô hỗn loạn vang lên.

Nàng cười con ngựa cướp được chạy điên cuồng, nhắm mắt vùng kiếm tránh khỏi sự truy sát, nhưng tiếng người vọng lại vẫn rất gần.

Đao thương kiếm kích lẫn lộn giữa mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi, mồ hôi nhỏ xuống, một tiếng thở dốc trầm thấp phát ra.

Ánh đao sáng loáng chọt lóe, lưỡi đao sau lưng chém ngang xương sống nàng.

Sau lưng đau đớn, tựa như cả người bị chém thành hai nửa, nàng gãy gập rơi xuống lưng ngựa, rơi tan xương nát thịt.

Trước khi ngã xuống đất, nhìn thấy một đôi mắt đen lạnh như băng, vô tình vô dục, lạnh lẽo tột cùng.

Lâm Tri bỗng mở mắt, ngồi dậy, thờ dốc trong bóng tối tịch mịch.

"Tiểu thư, sao vậy?" Nha đầu mơ màng hỏi.

Lâm Tri lắc đầu: "Không sao, ta khát nước, đi uống nước thôi."

Nàng vò đầu đứng lên, rót cho mình một chén nước, không biết tại sao gần đây rất hay nằm mơ, còn luôn mơ thấy sự việc mấy năm trước.

Nhưng thực tế thì cũng không thảm khốc tới như vậy.

Nàng không bị chém chết, cũng không bị thương mấy, chỉ có bị ép nhảy từ trên vách đá xuống mà thôi.

Thực tế chứng minh, quả nhiên xác suất nhảy xuống vực mà chết gần như là số lẻ.

Haiz

Chỉ có điều đôi mắt kia, Lâm Tri nghĩ, tại sao lại giống Mạch Kinh Trần...

Sáng sớm ngày thứ hai thì vào thành.

Ký ức của Lâm Tri đối với Dương Minh cũng không được tốt lắm, nhưng chủ yếu là nàng gần như không có cơ hội đi dạo ở Dương Minh, cũng là lần đầu tiên được ngồi trong kiệu lác lư thoải mái nhàn nhã.

Đô thành còn phồn hoa hơn trong tưởng tượng.

Cổ kiệu dừng ở dịch quán, rất nhiều người ra nghênh đón.

Không lâu sau thì có vài ma ma tới.

Đào qua tất cả các tiểu thư, lựa giống như lựa đồ ăn, sau đó tiến hành tuyển chọn dạy bảo từng người. Mặc dù Lâm Tri lười thật, nhưng thân thể mềm mại và linh hoạt vô cùng, rất dễ dàng thực hiện xong yêu cầu của ma ma.

Hoạt động chân tay xong, đang chuẩn bị đi về ngủ, thì thấy hai nữ tử giống nàng đứng ở cửa xì xào bàn tán.

Vừa nhìn thấy Lâm Tri, một nữ tử áo lam lập tức hốt hoảng nói: "Ngươi, sao ngươi lại quay lại?"

Nữ tử áo tím bên cạnh nói: "Chẳng lẽ ngươi cũng muốn đút bạc..."

Lâm Tri: "...."

Làm ơn nhường chút, ta muốn về ngủ trước.

Nữ tử áo tím than thở, cắn răng nói: "Thôi, đã như vậy thì ngươi đi theo chúng ta."

Lâm Tri: "Sao cơ?"

Nữ tử áo lam túm lấy cánh tay Lâm Tri nói: "Đi thôi, không đi nữa thì không kịp mất!"

Sau đó liền kéo Lâm Tri lên xe.

Lâm Tri cảm giác sự tồn tại của nàng giống như không khí.

Vừa lên xe hai nữ tử lập tức sôi nổi thảo luận.

"Đúng rồi, ngươi muốn diện kiến Tĩnh vương thế tử hay là Hoài vương thế tử hơn blabla..."

"Ta tương đối cảm thấy hứng thú với công tử nhà Cổ thừa tướng, nghe nói Cổ công tử là tài tử đệ nhất Dương Minh, không chỉ có tài làm thơ, mà còn uy phong như rồng tư thái như phượng, tiêu sái bất phàm... Ai ui, mắc cỡ chết mất blabla..."

Cuối cùng, thảo luận hồi lâu, nữ tử áo lam mới phát hiện ra sự tồn tại của Lâm Tri, không nhịn được hỏi: "Phải rồi, ngươi thích công tử nhà nào vậy?"

Lâm Tri: "Ta á..." Nàng gãi đầu, nhớ tới sư tỷ: "Tĩnh vương thế tử đi..."

Lại nói, vốn là sư tỷ phải tới, nhưng mà diện mạo của sư tỷ quả thực quá nổi bật, chỉ sợ chưa tới được Dương Minh đã bị người ta vạch trần.

Nữ tử áo lam chớp chớp mắt với nàng: "Ánh mắt cũng không tệ."

Lâm Tri: "..."

Xe ngựa dừng ở một túr lâu.

Hai nữ tử xinh đẹp duyên dáng lên lầu, ngồi xuống một căn phòng trang nhã trên lầu hai, lầu một của túr lâu đông nghịt, lầu hai lại khá vắng vẻ, chỉ có tốp năm tốp ba người ngồi.

Lâm Tri giật môi: "Các ngươi là tới..."

"Đừng nóng vội!" Nữ tử áo lam dứt lời lại nói tiếp: "Mau nhìn kia! Bên đó bên đó... có phải là công tử nhà Hứa thượng thư không vậy."

Nữ tử áo tím lật soát giở cuốn sách trong tay, nhìn vào bức chân dung được phác họa đơn giản: "Ta nhìn thấy cũng giống."

Lâm Tri: "Cái đó..."

Nữ tử áo lam: "Ồ, tại sao ngươi không có?" Nói xong liền lấy trong ngực ra một quyển sách, kín đáo đưa cho nàng: "Ta cho ngươi mượn trước, dù sao ta cũng xem rồi, phải rồi... nó tên của ta một lượng bạc đây, lát nữa nhớ đưa cho ta!"

Lâm Tri ngăn người nhận lấy xem.

Thượng thư.

Dương Minh thích linh giai công tử tường giải (có phụ chân dung)

Nàng tiện tay mở ra, đều là bức họa chân dung khác nhau, bên cạnh là chi tiết sinh thần sở thích và cuộc đời, lật về phía sau là ba chữ viết to Cơ Định Lam, vậy mà bên cạnh lại bỏ trống.

Lâm Trì chọc chọc nữ tử áo lam, hỏi: "Cái này... tại sao lại không có bức họa?"

Nữ tử áo lam nói như chuyện hiển nhiên: "Đương nhiên rồi, người cảm thấy có người có thể vẽ ra dung nhan của Đại điện hạ sao?" Dứt lời, nàng đột nhiên cười thần bí, ngón tay đặt lên môi, trong giọng nói không kiềm được hưng phấn: "Nhưng mà tối nay vận khí tốt, nói không chừng có thể tận mắt nhìn thấy."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 31

Edit: Tiểu Bao tử.

Vận khí... vận khí của nàng hình như vẫn luôn không tốt.

Lâm Trì khép sách lại, im lặng nghĩ.

Ban đêm, mùi son phấn hơi nồng.

Người lên lầu dần dần nhiều hơn, hai nữ tử bên cạnh đã hoàn toàn không để ý tới Lâm Trì, hoa mắt nhìn từng nam tử ngồi vào chỗ, luống cuống tay chân gỡ sách, rồi sau đó so sánh từng người một.

Lâm Trì gọi hai phần điểm tâm từ từ ăn, ánh mắt cũng không ngừng nhìn về phía lối vào.

Thật sự có thể nhìn thấy Mạch Khinh Trần ư?

Hai năm, nói dài cũng không dài bảo ngắn thì cũng không ngắn.

Sau khi bị ép phải rơi xuống vách đá, nàng hôn mê gần hai ngày, được Tác Đồng cứu về, sau khi rơi xuống vách núi trên người hai người bị không ít vết thương, có điều may mắn là mặc dù có chút bất tiện nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ là đầu nàng bị va đập, trí nhớ trở nên cực kém, thường nhớ chuyện hôm nay thì quên chuyện hôm qua, sự việc trong quá khứ cũng không nhớ rõ lắm.

Dường thương nửa năm, mọi gọi là hồi phục hoàn toàn.

Ký ức đối với Mạch Khinh Trần cũng là sau khi đó mới nhớ lại, trong trí nhớ rời rạc của nàng, ngoại trừ thời gian ở cùng với sư phụ và sư tỷ, thì thời gian vui vẻ gần gũi nhất là khi sống chung với Mạch Khinh Trần... Sau khi tỉnh lại nàng muốn đi tìm Mạch Khinh Trần, nhưng thứ nhất là hoàn toàn không có biện pháp đến gần Dương Minh, thứ hai là cho dù có tới được Dương Minh chỉ sợ không những không gặp được Mạch Khinh Trần ngược lại còn có thể bị bắt.

Tác Đồng kiến nghị nàng đi tìm sư tỷ trước, sau đó tính kế vẹn toàn hãy quay về Dương Minh, Lâm Trì nghĩ dù sao đã trì hoãn nửa năm, trì hoãn thêm một thời gian nữa cũng không sao.

Ai ngờ lần trì hoãn này tới một năm rưỡi.

Vậy mà đã hai năm...

Lâm Trì cúi xuống gấp một miếng thịt, Mạch Khinh Trần có còn nhớ nàng không?

Không nói lời nào biến mất hai năm, gặp lại Mạch Khinh Trần thì muốn nói gì?

Hình như vẫn chưa biết phải nói gì...

Không thể không nói thời gian là thứ gì đó rất thần kỳ.

Quảng thời gian Mạch Khinh Trần làm tổn thương nàng dần dần nhạt đi, chỉ lưu lại những ký ức đẹp khó nói trong lòng...

Mạch Khinh Trần sẽ vì lấy lòng nàng mà học nấu ăn, sẽ dùng nội lực làm ấm cơ thể nàng khi nàng bị quỷ thủy giày vò đến chết đi sống lại, sẽ không do dự cứu nàng khi nàng gặp nguy hiểm, sẽ nghiêm túc tỉ mỉ bôi thuốc cho nàng, cũng sẽ giờ tỉnh trẻ con nửa đêm lạnh lẽo khiến bản thân bị bệnh vì muốn nàng chăm sóc...

Từng chút từng chút một, nàng vẫn chưa quên.

Thậm chí hình ảnh của Mạch Khinh Trần dừng lại trong đầu Lâm Trì, vẫn là giọng điệu bình tĩnh dịu dàng nói: "Không cần lo lắng, ta rất vui."

"Này này, mau nhìn xem!"

Đột nhiên có người vỗ nàng một cái, nữ tử áo lam kích động nói: "Tĩnh vương thế tử, Tĩnh vương thế tử người thích kia, mau nhìn xem!"

Lâm Tri ngăn người ra rồi mới ngẩng đầu.

Trên cầu thang rẽ lên lầu, một bóng dáng màu hồng có vẻ tao nhã lịch sự, khí khái bất phàm, khuôn mặt cũng lộ ra vẻ ôn hòa thân nhiên, một thân y phục hao gầy đứng giữa một đám gấm mào ngọc dải hoa phục lông chồn quả thực là như hạc giữa bầy gà.

Nữ tử áo lam thấy Lâm Tri ngăn ra, hiểu lầm nguyên do, mới tốt bụng vội giải thích: "Vân quận vốn rộng lớn phồn hoa, chẳng qua là Tĩnh vương thế tử này không biết cách ăn mặc giản dị thế nào mới là tốt, nhưng mà ngài thật là đẹp, mặc thế nào đều được... Một thân này nếu mặc trên người nữ tử Hộ bộ thượng thư vừa rồi thì không khác gì một tên đầu heo! Nhưng mặc trên người Tĩnh vương thế tử..." Nữ tử áo lam cũng không khỏi tỏ ra mấy phần e lệ.

Lâm Tri nhìn bộ dáng béo mập kia, kìm nén lắm mới không cười ra tiếng...

Dĩ nhiên là nàng biết tại sao.

Vận khí sư tử không tốt, bị rơi xuống thác nước trên vách đá đâm phải đá ngầm, chân bị thương, tuy là không ngờ tới người cứu thấy dung mạo của sư tử kiêu diễm liền nổi tà tâm, nhưng sư tử dựa vào võ công và nhanh trí mà thoát được, sau trên đường lại gặp xui xẻo. Bởi vì chân bị thương công lực giảm đi, nàng lại không dám tùy ý quyến rũ người khác, tóm lại là trải qua đủ thê thảm, đúng lúc thê thảm thì gặp Tĩnh vương thế tử ở nơi này. Mới đầu sư tử còn không muốn dính líu nhiều, dù sao ban đầu là nàng lợi dụng Tĩnh vương thế tử trước còn bị người ta vứt bỏ, bây giờ lại đi tìm đối phương thì không khỏi quá tổn thương lòng tự trọng.

Nhưng quả là định mệnh, ngàn vạn không ngờ khi sư tử bị kẻ xấu nhắm vào lần nữa tưởng chừng như chạy không thoát, thì Tĩnh vương thế tử hết lần này đến lần khác cứu được nàng, hơn nữa Tĩnh vương thế tử không chỉ không giễu cợt xỉ nhục nàng, ngược lại còn đón về phủ hết lòng săn sóc...

Cứ như vậy, sư tử mà không động lòng với Tĩnh vương thế tử thì quả thực ngay cả ông trời cũng không nhìn được.

Nhưng khiến sư tử hộc máu chính là lúc này Tĩnh vương thế tử lại lấy lễ đối đãi, bất luận hành động hay nói chuyện đều chỉ dừng lại ở lễ, không có nửa ý tứ theo đuổi, giống như là thực sự vì đồng cảm mà tiện tay cứu giúp một nữ tử đáng thương.

Lúc sư tử nói với Lâm Tri căn bản là nghiêng răng nghiêng lợi.

"...Tên khốn này tuyệt đối là cố ý, ban đầu lúc ta không có ý tứ với hắn, tên khốn này ngày ngày vây quanh ta nói câu nào câu nấy thật dễ nghe, bây giờ ta cố ý, hắn liền cho ta chết đứng, đáng về đoan chính, ra về đạo mạo quân tử, ngay cả bậc thang cũng không chừa lại cho ta!"

"...À, còn có, lúc ta lấy sắc dụ hắn, vẻ mặt hắn như thế là sao, còn nói cái gì mà Cừu cô nương xin tự trọng, tự trọng mười mươi người ấy! Lão nương tuyệt đối không nặng (*)! Nếu không hắn muốn thế nào! Chân lão nương bị thương lại không tốt, chẳng lẽ còn muốn ta lên giường của hắn sao!"

(*) Từ "trọng" trong "tự trọng" đồng âm với "nặng".

Nhưng mà có che giấu thế nào đi nữa, Lâm Tri cũng có thể nghe ra trong giọng nói của sư tử không giấu được sự ngọt ngào.

Sư tử thích Tĩnh vương thế tử.

Mà Tĩnh vương thế tử vẫn là thích sư tử thôi... Nếu không cũng sẽ không nhân buổi tối lúc sư tử ngủ tới đó nhìn trộm, sẽ không dùng thức ăn ngon mua chuộc nàng để nàng khỏi mách với sư tử, sẽ không cố ý giả vờ bày ra dáng vẻ không quan tâm nhìn sư tử nổi giận sau đó sẽ nghiêm mặt ra cửa cười đến không khép miệng lại được.

Sau đó dùng dằng một thời gian dài, cuối cùng hai người vẫn lưỡng tình tương tuyệt, Tĩnh vương thế tử vì lấy lòng sư tử lại đổi về một thân hồng y trước kia.

Bởi vì sư tử không muốn bị y đánh, nên nhẫn nhịn chưa dám nói thật ra lời kia vốn chỉ là đùa giỡn y chơi, vì thế Tĩnh vương thế tử mới biến thành bộ dạng này.

Sau sư tử hối hận đến cào tường, bạch y công tử cao quý trước đó có năng lực bản lĩnh biết bao nhiêu, đáng vẻ hồng hào yếu ớt bây giờ kéo ra ngoài cửa thành mở quầy bán chữ cũng không kém gì mấy chàng thư sinh nghèo...

Tầm mắt Lâm Tri rơi lên người thị vệ áo đen bên cạnh Tĩnh vương thế tử, nàng trừng lớn hai mắt.

Hình như thị vệ áo đen cảm nhận được, nhìn thấy nàng qua tấm màn, rồi ghé vào tai Tĩnh vương thế tử nói đôi câu.

Lâm Tri lấy cớ đi ngoài để lui ra, đợi một lúc ở chỗ ngoặt tầu lầu, thấy Tĩnh vương thế tử dẫn theo thị vệ chậm rãi bước đến.

Tĩnh vương thế tử nở nụ cười ôn hòa: "Còn thuận lợi không?"

Lâm Trì gạt đầu, cười cảm kích, lại hỏi: "Sư tỷ đâu?"

Tĩnh vương thế tử như có chút nhúc nhích đầu: "Nàng không yên lòng người có một mình, vừa mừng ta một trận rõ lâu xong, bây giờ vốn phải tới dịch quán tìm người, không ngờ lại gặp ở đây."

Một giọng nói trầm thấp khác vang lên, đôi mắt đen nhánh: "Tiểu thư, một mình người ở đây không an toàn, có cần thuộc hạ đi theo không?"

Lâm Trì vội vàng lắc đầu: "Không cần! Trước hết người ở lại bên cạnh thế tử đã, dù sao ta cũng chỉ vào cung xem một chút, sẽ không ở lại quá lâu, hơn nữa... cho dù là có gì phát sinh thì chỉ cần trốn ra ngoài, ta vẫn còn làm được."

Trong sân đó là một đám tú nữ đợi tuyển, làm sao có thể để cho Tác Đồng cùng đi được!

Tĩnh vương thế tử cũng nói: "Lúc chọn tú nữ ta cũng vào cung, đến khi đó gặp phiền phức gì thì cứ tới tìm ta, biết chưa?"

Lâm Trì ra sức gạt đầu: "Được được được!"

Cùng sống chung không ít ngày, Tĩnh vương thế tử và Lâm Trì cũng đã thân quen, dù sao chuyện tình của y và Cừ Uyển Lâm Trì giạt dây bắc cầu không ít.

Lâm Trì gãi gãi đầu, Tĩnh vương thế tử cười nói: "Nói cảm ơn làm gì. Người là sư muội của Uyển nhi, cũng chính là muội muội của ta."

Lúc nói đến hai chữ "Uyển nhi", vẻ mặt Tĩnh vương thế tử đột nhiên dịu dàng hẳn.

Bóng trắng sau lưng lay động, ánh sáng nhàn nhạt trên sợi tóc mỏng đen nhánh đang lưu động đưa tình, ánh mắt y vui vẻ, đôi mắt vô cùng sáng trong, cả người tỏa ra cảm giác hạnh phúc có thể lây cho người khác.

Lưỡng tình tương tuyệt chính là chuyện tốt đẹp như vậy.

Bỗng nhiên Lâm Trì có chút buồn bã.

Tĩnh vương thế tử nhìn về chỗ cũ, đột nhiên ánh mắt biến đổi.

Lâm Trì kinh ngạc quay đầu.

*****

Thời gian vào thời khắc này dường như chậm lại.

Cầu thang nơi rẽ lên lầu là một người, tiếng bước chân không nhanh không chậm, chiếc cầu thang gỗ trên lầu phát ra tiếng cọt két nhẹ nhàng, dải lụa mỏng trên thành cửa sổ được gió thổi lên, rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Tiếng ồn ào trong lầu dần dần tắt lịm.

Bất cứ lúc nào, nơi nào, nhìn bao lâu khuôn mặt kia cũng nghiêng nước nghiêng thành như thế rõ ràng từng chút một, mái tóc bạch kim tựa gấm xoắn tung phía sau, vài sợi vương trên bả vai, trên trán đeo một khối bạch ngọc, miếng ngọc chạm khắc hình tuyết càng tôn lên khí chất thanh khiết, càng không giống người phàm.

Tựa như thần tiên nào đó không cần thận lạc bước trần thế, không nhiễm chút bụi trần.

Gương mặt quen thuộc như vậy, vậy mà... nét mặt lại xa lạ.

Không hề nhu hòa nữa, không hề dịu dàng nữa, đôi mắt khóe môi sẽ không hề cong lên nữa, tầm mắt lạnh như băng hờ hững lướt qua hai người, lại mờ mờ mang theo mấy phần không vui.

Thoáng cái tầm mắt người đó đã rời khỏi.

Tĩnh vương thế tử đẩy Lâm Trì một cái, có chút do dự: "... Người không đi tìm hấn sao?"

Tìm Lâm Trì sớm đã nảy lên như đánh trống.

Cận hương tình kiếp (*)

Đột nhiên nàng không biết nên tìm Mạch Khinh Trần để nói gì, lại không biết mở đầu thế nào.

Không lẽ nói là... Huỳnh còn nhớ ta không?

Lâm Trì ho khan một cái, ngộ nhỡ không nhớ thì làm sao bây giờ, nếu không thì nói thẳng ta là Lâm Trì?

Nhưng nếu Mạch Khinh Trần không nhớ, vừa đứng thị vệ của hắn lại nhớ, có thể trực tiếp lôi nàng đi hay không?

Lâm Trì đang chần chừ, một loạt tiếng bước chân dồn dập mà nhẹ nhàng, giọng nói nữ tử tựa như chuông bạc vang lên.

"Định Lam! Bọn họ lâu tới thật đấy!"

Tiểu cô nương chạy tới kéo lấy cánh tay Mạch Khinh Trần, cái mũi xinh xắn nhăn lại, trên dung nhan thanh tú đều là dáng vẻ bất mãn: "Đã nói là chiếc váy này muốn mặc hôm nay để ra ngoài với huynh, muốn bọn họ đưa cho muối sớm một chút, rốt cuộc vẫn trễ như vậy, suýt chút nữa không kịp thay lại!"

Nàng rất đẹp, đường nét ngũ quan tinh tế mượt mà, mi tâm điểm một bông hoa hồng, phối với sắc môi kiều diễm và y phục đỏ tươi phức tạp hoa lệ càng khiến thần thái thêm duyên dáng tung bay.

Mạch Khinh Trần bình thản nói: "Không thích thì giết đi."

Nữ tử cười nhẹ một tiếng, ôm cánh tay Mạch Khinh Trần chặt hơn nói: "Muội biết huynh cưng chiều muội nhất! Nhưng mà giết họ rồi thì muội phải tìm người may mới, quá phiền phức, hay là giữ họ lại trước để họ lấy công chuộc tội là được rồi! Phải rồi..." Nàng buông tay ra, xoay một vòng với Mạch Khinh Trần, chiếc váy lập tức nhẹ nhàng tung bay, hưng phấn hỏi: "Chiếc váy đẹp không? Tự muội thiết kế để thợ may làm đó!"

Mạch Khinh Trần nói: "Đẹp lắm."

Nữ tử xoay người hỏi thị vệ sau lưng: "Các người cảm thấy thế nào?"

Đám thị vệ lập tức gật đầu thật mạnh, càng lớn tiếng nói: "Rất đẹp."

Nữ tử vui vẻ cười rộ lên, khoe lại một lần nữa mới đặt lên cánh tay Mạch Khinh Trần, thân mật nói: "Được rồi, chúng ta đi vào thôi."

Nói xong, nàng liền kéo Mạch Khinh Trần lên lầu hai.

Nhóm lớn thị vệ đi theo vào, cầu thang trên lầu lập tức trở về khung cảnh yên ắng, chỉ có trong không khí vẫn còn lưu lại tiếng cười yêu kiều của nữ tử vừa rồi.

Ánh mắt Tĩnh vương thế tử trở nên phức tạp, y vừa vào kinh không lâu, mặc dù có nghe nói, nhưng cũng không để ý, hôm nay đúng là lần đầu nhìn thấy.

Thấy dáng vẻ Lâm Trì, y không thể làm gì khác hơn là an ủi xoa đầu nàng: "... Hiện giờ người dịch dung, hắn không nhận ra người cũng rất bình thường."

Là rất bình thường.

Lâm Trì gật đầu một cái.

Tờ lệnh truy nã vô kỳ hạn kia còn dán trên bảng yết thị, đương nhiên không thể quay lại chỉ vào khuôn mặt thật của mình, chỉ có thể mượn thân phận tú nữ để vào... Bởi vì đây là phương thức duy nhất không bị kiểm tra hơn nữa còn có thể danh chính ngôn thuận vào hoàng cung.

Giữa đường bọn họ đánh ngất một tú nữ trước, sau đó theo dung mạo của tú nữ đó dịch dung một mặt nạ đơn giản dán lên mặt Lâm Trì, người quen thuộc đương nhiên sẽ đoán được, nhưng nơi này là Dương Minh, mỗi một tú nữ đều rời nhà đến, giả mạo quá khứ vô cùng dễ dàng.

Hơn nữa... Trước khi đến Dương Minh, mỗi nữ tử đã bị kiểm tra có còn tấm thân xử nữ hay không, nửa đường trà trộn vào cho dù nàng không phải hoàn bích thì cũng không bị phát hiện.

Cho nên, chỉ vào khuôn mặt xa lạ này không bị Mạch Khinh Trần nhận ra cũng không có gì...

Nhưng... Lâm Trì vuốt mặt, vẫn có một chút khó chịu.

Loại khó chịu này tràn ra như vỡ đê khi nhìn thấy nữ tử kia kéo Mạch Khinh Trần.

Tĩnh vương thế tử ho khan nói: "...Hơn nữa Đại điện hạ đối đãi với nàng ta như thế cũng chỉ vì có thể chạm được vào nàng mà thôi."

Có thể chạm được...

Lâm Trì ngừng lại, mới quay đầu hỏi: "Ngài... biết?"

Tĩnh vương thế tử bối rối dời tầm mắt: "Chỉ là sau khi tới Dương Minh mới nghe thấy, hình như là nửa năm trước đột nhiên nữ tử này xuất hiện bên người Đại điện hạ, vì là chuyện của hắn, cho nên ta cũng không để ý lắm..."

Dù sao y cũng là phiên vương thế tử, quá hứng thú với thái tử chắc chắn sẽ khiến cho người ta có điều chỉ trích.

"Nhưng mà..." Đột nhiên Tĩnh vương thế tử nhớ ra cái gì: "Vừa rồi hình như dáng vẻ của nữ tử kia có chút giống người, có lẽ Đại điện hạ chỉ dùng để đi rồi tình cảm thôi... Người không cần buồn bực quá."

Nói đến đây, chính y cũng cảm thấy lúng túng.

Đợi một lúc, không nghe thấy câu đáp lại của Lâm Tri.

Tình vương thế tử đang có chút bí bách, thì thấy Lâm Tri trề môi, đột nhiên cười ra tiếng: "Cũng không đến mức... buồn bực, trước kia đã từng nghĩ tới khả năng này, chỉ là cảm thấy có chút không thích ứng được thôi... Được rồi, thời gian không còn sớm, ta về trước."

Nàng xoay người định đi, cánh tay lại bị nắm lấy, quay đầu lại là khuôn mặt của Tác Đồng: "Tiểu thư, nếu hần thực sự quên người thì người cũng quên hần đi thôi."

Lâm Tri gật đầu, cười: "Ta biết rồi!"

Tình vương thế tử nhìn bóng lưng Lâm Tri thờ dài.

Làm sao hần lại không biết vừa rồi Lâm Tri gắng gượng cười vui vẻ vì để bọn họ khỏi lo lắng, nha đầu ngốc, rõ ràng là tình cảm sâu đậm thế rồi mà còn không tự biết.

Y đang thờ dài, thì nam tử áo đen bên cạnh đã xoay người rồi đi.

Lâm Tri xoa xoa gương mặt cười cứng nhắc, ngồi vào chỗ cũ.

Điểm tâm vừa rồi còn thấy rất ngon, đột nhiên cảm thấy không nuốt nổi.

Nàng vẫn còn rất nhớ món ăn Mạch Khinh Trần làm, làm sao bây giờ...

(*) cận hương tình khiếp: chỉ những cảm xúc phức tạp của người xa quê nhiều năm, khi quay về thì xốn xang lạ lẫm.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 32

Edit: Tiểu Bao tử

Lâm Tri ăn không nổi, đành phải gọi một bình trà từ từ uống.

Tiếng nhạc đệm cho điệu múa thanh thoát của vũ cơ vang lên, trên yến tiệc dưới lầu tiếng nói chuyện rôm rả, trên bàn tiệc chủ và khách đều một bộ dáng vui vẻ.

Nữ tử áo lam lại dùng cùi chỏ chọc chọc Lâm Tri, giọng điệu hưng phấn lạ thường: "Vừa rồi người đi quá là không khéo, Đại điện hạ vừa mới xuất hiện đó! Nếu người quay lại sớm một chút nữa là có thể nhìn thấy rồi! Đây, sau đó..." Tay nàng chỉ về phía tấm lụa mỏng che trước một căn phòng trang nhã, nơi đó có hai bóng dáng lờ mờ dán sát vào nhau, trong giọng nói lẫn mấy phần yêu thích và ngưỡng mộ: "Ai, nhưng mà nữ tử kia thật là tốt số được Đại hoàng tử nhìn trúng..."

Lâm Tri chỉ ngược mắt liếc nhìn bóng dáng thân mật đó rồi cúi đầu không hề nhìn nữa.

Cho đến lúc trên đường trở về, hai nữ tử vẫn còn ngồi bình phẩm tướng mạo, khí chất, lời lẽ, cử chỉ của chư vị công tử trên bàn tiệc.

Lâm Tri dựa vào thành xe ngựa, ngủ một mạch về đến dịch quán, trong đầu không ngừng nhớ lại tầm mắt lạnh băng vừa rồi của Mạch Khinh Trần, băng lãnh vô tình, giống như là người xa lạ vậy.

Mặc dù khuôn mặt này với Mạch Khinh Trần chính là người xa lạ...

Nhưng mà tại sao nàng lại cảm thấy cho dù nàng có dùng khuôn mặt thật của mình cũng chưa chắc Mạch Khinh Trần sẽ nhận nàng...

Dù sao hần đã có một nữ tử phù hợp làm nữ nhân của hần hơn, thoát nhìn nàng ấy rất thích Mạch Khinh Trần, không giống nàng...

Nghĩ như vậy thì đây là chuyện có thể chấp nhận... Nhưng, trong lòng như có một khoảng trống, thế nào cũng không lấp được.

Lâm Tri trở về phòng, nha đầu biết nàng tới từ lâu trong thành, không ngừng quán lấy Lâm Tri lái nhai, Lâm Tri vô cùng mệt mỏi, ậm ờ nói được đôi câu thì không nhin được ngủ mất.

Không biết có phải là di chứng sau khi bị đập đầu hay không, thân thủ của nàng có phần sa sút, tinh thần kém hơn trước kia rất nhiều, luôn luôn cảm thấy buồn ngủ.

Mấy ngày sau ngoài thời gian tập luyện ra, nha đầu lại lôi kéo Lâm Tri đi dạo xem hiệu nữ trang và phấn son, ngoại trừ nha đầu ra nàng ngày nào cũng phải ra ngoài với hai cô nàng, áo lam tên là Hứa Lan Hâm, áo tím tên là Ngôn Điệp, ba người không hẹn mà gặp, cho nên cũng dần trở nên thân quen.

Thỉnh thoảng bên tai cũng nghe được tin đồn liên quan đến mạch Kinh Trần, nhưng sau lần đó Lâm Tri không nhìn thấy Mạch Kinh Trần lần nữa.

Thời gian thấm thoát, thoáng cái đã đến ngày nhập cung.

Đối với việc ăn mặc Lâm Tri không có yêu cầu gì, đối với nàng mà nói có thể mặc được là được, đành tùy ý cho nha đầu chuẩn bị, lúc vào cung còn có phần không chân thực.

Lần trước còn là vào trộm đồ...

Nhưng mà, khụ khụ, hình như lần này cũng không khác biệt lắm..

Nhóm mỹ nhân được nghênh tiếp vào trong điện, một lát sau mới có người tới thông báo tạm thời có thay đổi, sau giờ Ngọ mới có thể tiếp kiến Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu nương nương..

Lâm Tri có chút chột dạ.

Vậy... lúc này quá tiện.

Lâm Tri lấy có đi dạo, cuốn chiếc váy lên, rồi cẩn thận đi về phía sâu trong cung cấm.

Từ hai năm trước sau khi Mạch Kinh Trần huyết tẩy Đại Lý Tự, toàn bộ Đại Lý Tự được chuyển đến nơi càng thêm vắng vẻ, canh giữ càng nghiêm ngặt hơn. Lâm Tri đã tính toán nhiều lần, tuy bây giờ rất khó lên vào, nhưng không thể cứ bỏ đi như vậy.

Vì thế, mục tiêu của nàng lại quay lại trong cung.

Một vụ án lớn như vậy mà Hình bộ lại không ghi lại, hoặc là liên quan đến bí mật bị cất giấu ở Đại Lý Tự, hoặc chính là liên quan đến cung điện được giấu trong cung.

Lâm Tri đang suy nghĩ chợt nghe thấy phía trước có tiếng người nói chuyện.

Nàng vội vàng xoay người lên nóc nhà, tiếng bước chân nhẹ nhàng đi qua.

Nhưng mà... vì sao giọng nói kia có chút quen tai.

*****

Lâm Tri cúi đầu nhìn, là nữ tử đi theo Mạch Kinh Trần nhìn thấy hôm đó.

Nàng thay một thân đồ thắm, đuôi váy thêu bách điệp phượng, càng lộ vẻ kiều diễm mềm mại, giọng nói vẫn trong trẻo nhưng lời thốt ra đều là những câu sắc bén: "Lá gan người quả không nhỏ, lại dám thừa lúc ta không có mặt lút tiếp cận Đại điện hạ, người coi lời ta không ra gì phải không..." Tầm mắt nàng khẽ rũ xuống, ánh mắt liếc nhìn đôi phượng mơ hồ có mấy phần giễu cợt.

Sau lưng nàng ta là một đám thị vệ, còn một nữ tử mặc kiểu cung nữ đang run rẩy quỳ trên mặt đất.

"Lăng cô nương, nô tỳ biết sai rồi..."

Giọng điệu vị Lăng cô nương cao cao tại thượng: "Người biết lỗi ở chỗ nào?"

Cung nữ: "Nô tỳ không nên đến gần..."

"Hừ." Lăng cô nương hừ lạnh một tiếng: "Không đúng, là ngay cả nghĩ ta cũng không cho nghĩ, Đại điện hạ là của ta, người nhớ cho kìa! Người đâu, lời nàng ta ra loạn còn đánh chết!"

Thị vệ sau lưng lập tức ản cung nữ kia xuống, cây côn to bằng cánh tay từng gậy đánh xuống người nàng.

Lâm Tri đứng trên nóc nhà, sững người... Có nên xuống cứu hay không?

Đang trong lúc chần chừ, nàng lại nghe thấy một âm thanh khác.

"Đại điện hạ, là ở chỗ đó!" Là giọng một nữ tử mang theo vài phần khoái chí và xảo trá.

Tiếp nữa, Lâm Tri lại nhìn thấy Mạch Khinh Trần, một thân bạch y cùng mái tóc bạch kim lạnh lùng như băng tuyết.

Thấy Mạch Khinh Trần tới đây, trên mặt Lăng cô nương đó thoáng một tia hoảng hốt, nhưng lập tức bình tĩnh lại ngay, vẻ mặt giấu cợt lập tức biến chuyển thành má lúm đồng tiền tươi như hoa, chạy hai ba bước đến bên người Mạch Khinh Trần, kéo lấy cánh tay Mạch Khinh Trần, cười ngọt ngào làm nũng nói: "Định Lam, nàng ta khiến ta không vui, ta giết nàng ta cũng không sao đúng không!"

Vị nữ tử dẫn Mạch Khinh Trần đến lại nói: "Đại diện hạ, cho dù là Uyển Thanh có lỗi, nhưng tại sao Lăng cô nương lại có thể tùy ý giết chết nàng như vậy! Hơn nữa Lăng cô nương không thông báo với ngài tiếng nào, có thể thấy được đã làm quen thói, nàng..."

Mạch Khinh Trần dời tầm mắt về phía Lăng cô nương.

Lăng cô nương lập tức lắc đầu, khoát tay nói: "Lần đầu tiên, lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên mà! Không phải là do muội cảm thấy chút chuyện nhỏ này không nên quấy rầy huynh sao!"

Trong khi bọn họ nói chuyện, hình côn kia vẫn không hề dừng lại, từng tiếng một nặng nề rơi xuống kèm theo tiếng kêu thảm thiết của nữ tử.

Cung nữ kia nhìn thấy Mạch Khinh Trần, dùng hết sức khẩn cầu: "Đại diện hạ, van xin ngài, cứu nô tỳ, xem như nô tỳ tận tâm phục vụ ngài, tha cho nô tỳ đi, nô tỳ không dám nữa."

Mạch Khinh Trần vừa liếc nhìn nàng, liền quay đầu thân nhiên nói với Lăng cô nương: "Không sao, tùy người thích."

Hắn vừa nói xong, Lăng cô nương lập tức cười đắc ý.

Sắc mặt nữ tử tổ cáo cũng trở nên trắng bệch.

Lâm Tri nhẫn nhịn, rốt cuộc không nhịn được.

Mặc dù sớm biết Mạch Khinh Trần coi mạng người như rom cỏ, nhưng vẫn không kim được cảm thấy thất vọng.

Rất thất vọng.

Nàng ngây ngô ở bên cạnh hắn lâu như vậy, nhưng người này vẫn không thay đổi, vẫn tàn nhẫn lạnh lùng.

Lâm Tri nhảy xuống khỏi nóc nhà, xoay người ôm lấy cung nữ đang hấp hối, rồi nhanh chóng quay người chạy trốn.

Lúc này cung nữ kia lệ nóng quanh tròn, chỉ lo nức nở khóc.

Lâm Tri: "Dừng nói gì cả, người ở đâu?"

Mặc dù cung nữ không hiểu nhưng vẫn giơ ngón tay vô lực lên, chỉ về một hướng.

Nơi này là bên trong hoàng cung, canh giữ tương đối lơ lửng, nếu như chỉ dựa vào một mình nàng xông ra, so với trước kia bị Đỗ Nhược bắt được thì tính khả thi rõ ràng cao hơn.

Lâm Tri bước vào gian phòng, nhanh chóng nghiêng người đặt cung nữ kia xuống.

Cung nữ nằm im trên giường không nhúc nhích, không nhịn được nói: "Cái đó... ân công, đa tạ."

Lâm Tri gãi đầu cười, rồi lập tức hạ mặt: "Người biết đi ra ngoài thế nào không?"

Mặc dù cứu người là hành động bộc phát, nhưng mà nàng không hối hận.

Cung nữ khẽ gật đầu, quay đầu nhìn về phía Lâm Tri vừa định nói gì, đột nhiên sâu trong mắt co rút mạnh mẽ.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên sau lưng Lâm Tri.

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy Mạch Khinh Trần đứng ở nơi đó, hắn không nhú mảy lông một cái, đi thẳng về phía Lâm Tri.

Hắn là Mạch Khinh Trần đuổi theo nàng tới đây...

Nàng nên sớm nghĩ đến, với võ công của Mạch Khinh Trần, cướp người dưới tay hắn, không khác gì lấy trứng chọi đá, nhưng tại sao vừa rồi lại không nghĩ tới... Giống như theo bản năng cảm thấy Mạch Khinh Trần sẽ không làm tổn thương nàng, sẽ không động thủ với nàng.

Nhưng mà...

Mạch Khinh Trần chỉ từng bước đi đến mép giường, bàn tay lạnh như băng hướng về phía nàng.

Lâm Trì nghiêng đầu tránh ra, xoay người định trốn, ý nghĩ đầu tiên thoáng qua trong đầu nàng chính là chạy!

Nếu một khi bị Mạch Khinh Trần chạm được...

Nhất định sẽ bị phát hiện!

Không được, không thể bị phát hiện vào lúc này...

Nhưng bất kể là trước kia hay bây giờ, tốc độ của Lâm Trì hoàn toàn không so được với Mạch Khinh Trần.

Tay Mạch Khinh Trần dễ dàng nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Lâm Trì, chỉ một thoáng, trước khi Lâm Trì còn chưa kịp phản ứng, Mạch Khinh Trần đã lật xuống một tấm mặt nạ thật mỏng khỏi cằm nàng.

Lâm Trì cứng người.

Không dám quay đầu lại, cũng không dám nhìn vào vẻ mặt Mạch Khinh Trần bây giờ.

Thời gian lúc này tựa như ngưng đọng.

Âm điệu lạnh như băng lộ ra nẩy phần kỳ lạ, Mạch Khinh Trần chậm rãi nói: "Lâm Trì."

Hai tiếng này lại giống như gõ vào tim Lâm Trì.

Âm ảm đau.

Nàng chưa từng nghĩ khi Mạch Khinh Trần đọc tên nàng lên bản thân lại hoài niệm như vậy.

Lực kiềm giữ ở tay nàng từ từ lỏng ra, Lâm Trì giấu đầu hờ đuôi từng bước từng bước kéo dần khoảng cách giữa nàng và Mạch Khinh Trần, mới quay đầu lại.

"Ừ."

Không khí hiện tại không biết nên nói gì, Lâm Trì có phần ỉu rĩ, vốn là nàng muốn giải thích tại sao hai năm trước lại rời đi, tại sao bây giờ mới quay trở về, hoặc là thẳng thắn chào hỏi gì đó, nhưng lời đến miệng một chữ cũng không nói ra được.

Trong khi nơi này yên tĩnh đến khó xử, đột nhiên bên ngoài vang lên âm thanh ồn ào.

Trong lòng Lâm Trì rét lạnh, đoạt lấy tấm mặt nạ mỏng như cánh ve trong tay Mạch Khinh Trần, rồi cẩn thận đắp lên mặt mình.

Lúc người bên ngoài bước vào, nàng vừa vặn vuốt nếp nhăn trên cằm xuống.

Vị Lăng cô nương xinh đẹp kia vừa vào cửa liền níu lấy Mạch Khinh Trần nói: "Định Lam, huynh nhanh quá! Nhưng mà, lại làm phiền huynh rồi, thị vệ trong cung bây giờ quá tệ."

Thấy Mạch Khinh Trần không nói gì, nàng quay lại ra lệnh cho thị vệ sau lưng: "Người đâu, lôi hai người cả gan làm loạn này xuống, nhốt vào Thiên Lao!"

Vậy mà ma xui quỷ khiến, Lâm Trì ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mạch Khinh Trần: "Có thể không bắt không..."

...Nếu không phải là Mạch Khinh Trần ở đây, nàng vẫn có lòng tin chạy trốn được, cho dù có vào Thiên Lao cũng có thể vượt ngục ra ngoài, nhưng.. đột nhiên, rất muốn biết, Mạch Khinh Trần có còn quan tâm nàng hay không?

Lăng cô nương lập tức lạnh lùng nhìn về phía Lâm Trì: "Người là ai!"

Lâm Trì báo tên giả: "Chi nữ Thứ sử Hòa Châu, Lâm Uyển Như."

Khóe miệng Lăng cô nương dâng lên một nụ cười nhạt: "Hóa ra là tú nữ đợi tuyển, tú nữ thì sao... Các người còn không mau bắt..."

Nàng ta còn chưa dứt lời, thì lại nghe thấy Mạch Khinh Trần lạnh lùng phun ra một chữ.

"Được."

Tầm mắt Mạch Khinh Trần bình thản nhìn Lâm Trì, nói: "Nàng đi đi." Rồi quay lại nhìn thị vệ sau lưng: "Không được động thủ."

Vừa nói xong liền xoay người rời đi, ban đầu Lăng cô nương còn bị biến cố ngoài ý muốn này làm cho ngớ ra, nhưng lại cười lạnh một tiếng, rồi đuổi theo Mạch Khinh Trần ra ngoài.

Cung nữ nằm lý trên giường kinh hãi khiếp đảm nhìn Lâm Trì, run rẩy nói: "Người... quen Đại điện hạ? Chúng ta không sao chứ..."

Lâm Trì nhìn ngoài cửa một hồi, cúi đầu cười với nàng, đáp: "Phải, ta quen. Ta nghĩ... không có chuyện gì đâu, ta bôi thuốc giúp người trước?"

Cung nữ cảm kích nhìn nàng, gật đầu như giả vờ.

Động tác Lâm Trì rất nhuần nhuyễn, nhẹ nhàng, gần như không làm đau thương tích của cung nữ.

Lâm Trì khẽ rũ mắt xuống khiến cho cả người có vẻ rất tĩnh lặng, đắm chìm trong ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua ngoài cửa sổ, đẹp mà ảm áp.

.... Tại sao Đại điện hạ lại thích nữ nhân vênh váo hung hăng, ngoan độc sắc bén như Lăng Yến chứ, cô nương trước mặt này so với Lăng Yến quả thực là tốt hơn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 33

Edit: Tiểu Bao tử

Cung nữ bất giác nghĩ như vậy, bỗng ngừng đầu lên hỏi: "Lâm tiểu thư, có phải người có thể chạm được vào Đại điện hạ không?"

Lâm Trì suy nghĩ một chút, gật đầu.

Đôi mắt cung nữ sáng lên, giọng nói không giấu được kích động: "Lâm tiểu thư này, tại sao người... tại sao lại không ở bên cạnh Đại điện hạ? Lăng Yến đó cũng chỉ vì có thể chạm được Đại điện hạ cho nên mới phách lối như thế! Nếu ta mà chạm được..." Cung nữ giờ tay lên lau vầng mắt chưa xốt một cái, cắn răng nói: "Phàm là nữ nhân hầu hạ bên cạnh Đại điện hạ đều bị nàng ta chinh thê thảm, ban đầu Đại điện hạ còn có một thị nữ hầu hạ đi theo từ nhỏ Lăng Hòa tỷ tỷ, cũng bị nàng ta khiến tức giận đến bỏ đi... Nếu không phải thật sự không còn cách nào, nô tỳ cũng không muốn đến gần Đại điện hạ..."

Lâm Trì ngẩn người, hỏi: "Nàng ta có ý... với Đại điện hạ à?"

Cung nữ ngừng lại chừng một khắc, rồi nhỏ giọng nói: "Nàng ta rất biết lấy lòng Đại điện hạ..." lát sau mới nói: "Nô tỳ hầu hạ bên cạnh Đại điện hạ là hơn một năm trước, khi đó Đại điện hạ rất ít xuất đầu lộ diện, mặc dù lạnh nhạt nhưng không khó hầu hạ, kể từ nửa năm trước sau khi Lăng Yến xuất hiện, Đại điện hạ mới thường ra ngoài. Mỗi ngày nàng ta đều quần lấy người Đại điện hạ, Đại điện hạ cũng vì lý do đó, yêu cầu gì của nàng ta cũng đáp ứng, nàng ý vào được Đại điện hạ dung túng chuyện gì cũng dám làm, lần này nếu không phải Lâm tiểu thư người, chỉ sợ... chỉ sợ nô tỳ đã bị đánh chết."

"Lâm tiểu thư, nếu như theo lời của người thì người cũng có thể gặp được Đại điện hạ, vậy..."

Lâm trì hạ mắt, không nói gì,

Dĩ nhiên nàng còn nhớ rõ trước kia được Mạch Khinh Trần cung chiêu, bất luận nàng muốn làm gì, cho dù là giết người phóng hỏa chỉ sợ Mạch Khinh Trần phụng bồi nàng, thậm chí không cần bày tỏ, Mạch Khinh Trần cũng đã hạ sát thủ với mỗi một người làm tổn thương nàng.

Bây giờ nghe được hẳn cũng đối xử với một người khác như vậy, trong lòng có cảm giác phức tạp.

Những điều tốt kia không phải chỉ đối với một mình nàng, chỉ vì có thể chạm được, muốn giữ nàng lại cho nên mới làm như vậy.

.... Sự thực quả không sai, có Lăng Yến, Mạch Khinh Trần sẽ không quan tâm nàng, đó là lý do vì sao hẳn lại thờ ơ để nàng rời đi như vậy.

Lâm Trì ấn trái tim đột nhiên co rút đau đớn, nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta còn có chuyện khác..."

Cung nữ vội nói: "Chuyện gì?"

Lâm Trì mở lời: "Người có biết nếu vụ án có liên quan đến trong cung thì sẽ được niêm phong cất ở kho nào không?"

"Không biết..." Cung nữ vừa định lắc đầu, bỗng nhiên lại nói: "Không không, ta nghĩ có một nơi!"

Lâm Trì đè nén tất cả tâm tình xuống, y theo phương hướng vị cung nữ nói, cẩn thận di chuyển trên nóc nhà, một bóng dáng màu đen lọt vào tầm mắt nàng.

"Tiểu thư." Tác Đồng lắc mình đi tới, kéo lấy Lâm Trì: "Làm sao người lại..."

Lâm Trì chỉ nói: "Trên đường có một số việc bị trì hoãn."

Tác Đồng gật đầu, chỉ vào cung điện thoạt nhìn rất cũ kỹ và tầm thường cách đó không xa, nói: "Tiểu thư, ta thăm dò qua, có lẽ là ở chỗ đó, trước cửa có thị vệ tuần tra, ta đi dụ bọn họ rồi đi trước, người tùy cơ hành sự."

Lâm Trì khẽ gật đầu, cúi xuống, phán đoán khoảng cách và phương hướng, đồng thời Tác Đồng cũng dụ người đi, nhanh như chớp xông vào trong điện.

Trong điện không có nhiều bụi bặm, chỉ là chất chông lộn xộn rất nhiều sách vở và thẻ tre.

Lâm Trì dựa theo niên đại tìm được năm phụ mẫu bị giết hại. Sau đó giờ từng quyển một, càng lật càng nhiều, tìm Lâm Trì cũng càng lúc càng đập nhanh.

Đã bao nhiêu năm

Trong một tối, nàng không còn nhớ gì cả.

Nàng đấu tranh để sống sót, niềm tin ban đầu chỉ là vì để báo thù, vì không muốn để cho phụ mẫu dưới cửu tuyền khó nhắm mắt.

Dù cho khi đó không hề có bất kỳ năng lực gì.

Ngón tay nàng dừng lại trên một cuốn sách.

Lận thị phú thương Giang Nam.

Tìm gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lâu lắm rồi, lâu đến mức nàng gần như đã quên mất tên thật của mình.

Lận An Nhạc.

An Nhạc An Nhạc... cả đời an nhàn, là mong đợi duy nhất của phụ mẫu đối với nàng.

Cũng là nguyện vọng không cầu tiến tới duy nhất của nàng, vậy mà ngay cả ý nguyện đơn giản nhất này cũng không thực hiện được.

Nàng bây giờ là Lâm Trì, bất an lang bạt bị truy nã bị đuổi giết, Lâm Trì mang mối thù trên vai.

Nàng chạm vào mảnh giấy, nhưng lại không dám lật tiếp, mờ ra, giống như một lần nữa nhớ lại cái ngày đầm máu đó.

Lâm Trì do dự không biết bao lâu, nàng chậm rãi nhìn xuống dưới...

"Phịch."

Cánh cửa bị đập ra, Lâm Trì nhanh chóng cất cuốn sách vào trong ngực, nghiêng người trốn đi.

"Đang ở bên trong!" Giọng nói nữ tử cực kỳ vui vẻ: "Thị nữ của ta thấy Lâm Uyển Như đó lên vào nơi này, nàng ta nhất định là mật gián của địch quốc! Mau bắt nàng ta lại cho ta!"

Nàng quay lại nhìn, quả nhiên là Lăng Yến kia.

Nàng ta... là loại người như thế này sao?

Người đuổi sát phía sau ngăn lại nói: "Lăng cô nương, nơi này không thể vào!"

Lăng Yến cười lạnh một tiếng: "Người kia đã đi vào, ta đi bắt người tại sao lại không thể vào? Người biết ta là ai không? Có tin người mà cản ta nữa thì tính mạng người cũng khó mà giữ được hay không!"

Người nọ lưỡng lự: "Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà!" Tầm mắt Lăng Yến nhìn vào trong điện, mơ hồ mang theo mấy phần đắc ý: "Nàng ta đang ở bên trong! Lục soát cho ta! Cho dù người quen Đại điện hạ thì làm sao, hừ, hiện giờ Đại điện hạ đang ở cùng Hoàng hậu nương nương, người đừng nghĩ lại may mắn như vừa rồi!"

Lâm Trì nhìn thấy sắp sửa lục soát đến vị trí của nàng, nàng nheo mắt, nhanh chóng ra tay đánh ngắt thị vệ trước mặt. Đồng thời bẻ gãy cánh tay hắn, sau đó đoạt lấy kiếm xông về phía Lăng Yến.

Động tác của nàng lúc này quá nhanh, căn bản không ai kịp phản ứng, Lâm Trì đã gác kiếm lên cổ Lăng Yến!

"Thả ta đi." Lâm Trì nói ngắn gọn.

Lăng Yến tức đến nổi phổi, nhưng vì mạng của nàng ta còn đang ở trong tay Lâm Trì, chỉ đành nén lại bực tức nói: "Nếu người dám đụng đến một ngón tay của ta, Đại điện hạ sẽ không tha cho người!"

Lâm Trì bẻ bẻ ngón tay Lăng Yến.

Lăng Yến nổi điên: "... Ta muốn giết ngươi!"

Lâm Trì lại kẻ sát kiếm thêm mấy phen.

Lăng Yến áp chế lại tức tối: "Được rồi, ngươi thả ta ra, ngươi thả ta ra trước ta sẽ để cho ngươi đi!"

Lâm Trì: "Ngươi để cho ta đi, ra khỏi cung ta sẽ thả ngươi ra."

Lăng Yến nghiêng răng: "Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp!" rồi quay đầu lại nói: "Còn ngần ra đó làm gì, không mau tránh ra! Không lẽ còn muốn ta bị nàng ta giết chết hay sao!"

Lâm Trì nhẹ nhàng thở ra, dẫn Lăng Yến đi ra ngoài.

Đường đi rất dài, biến cố rất nhiều, Lâm Trì không thể không tập trung tinh thần.

May mà... Mạch Kinh Trần không có ở đây.

Đột nhiên Lăng Yến hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao ngươi lại biết Đại điện hạ?"

Lâm Trì thành thật trả lời: "Không muốn nói cho ngươi biết."

Lăng Yến cười lạnh: "Còn không phải là cũng muốn Đại điện hạ sao, ta cho ngươi biết, Đại điện hạ là của ta, tốt nhất ngươi nghĩ cũng đừng có nghĩ đến!"

Khẩu khí thật lớn...

Lâm Trì mơ hồ hỏi: "Ngươi thích Đại điện hạ sao?"

"Thích?" Lăng Yến cũng ngừng lại, mới cười nhạt: "Tại sao ngươi lại hỏi ta vấn đề nực cười này. Có thích hay không không quan trọng, đối với ta Đại điện hạ hẳn nói gì nghe nấy, ta muốn gì hẳn cũng cho ta, ta muốn làm gì hẳn cũng đồng ý, đây mới là quan trọng nhất!"

Lăng Yến dường như nhận ra điều gì, mắt đảo một cái, nói: "Vậy còn ngươi? Ngươi sẽ không thật sự thích Đại điện hạ chứ?"

"Ta..." Lâm Trì ngần ra.

Đúng lúc nàng ngần ra, đột nhiên Lăng Yến dùng cùi chỏ đập vào ngực Lâm Trì, Lâm Trì bị đau, nhất thời mất cảnh giác, Lăng Yến nhân cơ hội thoáng cái đã thoát khỏi không chế của nàng.

...Ngay tại trong chớp mắt đó, ánh mắt Lâm Trì thoáng qua sau vạt áo Lăng Yến vì giây giụa mà có hơi xộc xệch, trên cổ trắng nõn có một vết bớt nhỏ hình lăng hoa (*)

"Ngươi là..."

Lâm Trì còn chưa nói xong, thị vệ đã bao vây lấy nàng.

Lăng Yến gào lên: "Giết á!"

*****

Phút chốc Lâm Trì tỉnh táo lại, vùng kiếm ngăn cản.

Đám đông ào tới, khí thế trùng trùng điệp điệp không ngớt.

Lâm Trì khề cau mày, đối thủ quá đông, tiếp tục như vậy, cho dù nàng không bị thương, thì sớm muộn cũng sẽ kiệt sức.

Nhưng mà... chạy trốn, hoàng cung rộng lớn, biết trốn đi đâu?

Đang trong lúc suy nghĩ, một thanh đao giúp nàng chặn lại thế tấn công.

"Ta nói này, nhiều người đánh một nữ tử yếu đuối như vậy, có phải không tốt lắm không, bôn đại gia nhìn thật chướng mắt!" Hoàng y nam tử dùng thanh đao chặn trước người Lâm Trì, nháy mắt, về mặt ngạo mạn.

Lăng Yến thấy thế, cau mày nói: "Lăng Thu, ngươi có ý gì?"

Lăng Thu sờ mũi, cười khiêu khích: "Ý là, bôn đại gia phải cứu nữ nhân này."

Lăng Yến cười lạnh nói: "Ngươi muốn đổi nghịch ta? Còn... chỉ bằng một mình ngươi cũng muốn cứu người?"

"Dĩ nhiên không chỉ một."

Một nữ tử khác tướng mạo dịu dàng cười nói: "Nếu như cộng thêm cả ta thì sao, Lăng tiểu thư?"

Lăng Yến lùi lại một bước, nói: "Các người muốn cùng nhau làm phản Đại điện hạ hay sao?"

Lăng Thư cười lắc đầu: "Nữ nhân ngu xuẩn, chỉ là chúng ta nhìn người không thuận mắt mà thôi. Cùng nhau làm phản Đại điện hạ, người quả là tự đề cao mình... Người thật sự cho là bản thân sẽ là Thiếu phu nhân của chúng ta hay sao?"

Lăng Yến giận dữ: "Các người chờ xem, chờ..."

Về mặt Lăng Yến khinh thường, nở một nụ cười cực kỳ thiếu đôn, rồi sau đó giễu cợt nói: "Chờ, sẽ chờ, người có thể làm gì bổn đại gia? Bổn đại gia rất mong chờ đấy!"

Lăng Họa không để ý đến Lăng Yến nữa, quay người nhìn về phía Lâm Trì, ánh mắt phức tạp: "Người trở lại rồi?"

Nàng ấy biết nàng là người thế nào...

Lâm Trì cứng ngắc, không biết trả lời thế nào.

Lăng Họa thờ dãi, ôm lấy Lâm Trì, giọng điệu xen lẫn vui mừng và thoáng chút buồn bã: "Cuối cùng người cũng quay về rồi, Thiếu phu nhân."

Kể từ khi sau khi nàng chạy trốn khỏi Mạch Khinh Trần, Lăng Họa không còn gọi nàng là Thiếu phu nhân nữa.

Đột nhiên nghe xưng hô này, Lâm Trì cũng ngẩn ra.

"Lần này, cho dù là không từ thủ đoạn nào, thì cũng..."

Lâm Trì nháy mắt một cái: "Hà?"

Lăng Họa cười làm cho người ta rợn cả tóc gáy: "...Cũng không thể để cho người tùy ý bỏ lại công tử như vậy nữa."

Ngay sau đó sau gáy Lâm Trì đau nhức, thần chí lập tức mơ hồ.

.... Tại sao màn này lại có chút quen thuộc, giống như trước kia Lăng Họa cũng đã làm như vậy với nàng, sau đó nàng liền...

Lâm Trì mở mắt, ngồi dậy.

Trước mắt bóng tối bao trùm, một lát sau, nàng mới nhìn rõ hiện trạng... Đây hình như là một căn phòng, nàng đang nằm trên giường, chăn đắp trên người là tơ tằm, cảm giác mượt mà.

Trong không khí có hơi thở thanh khiết nhàn nhạt, an tĩnh mà tịch mịch.

Thoáng chốc đại não như ngừng hoạt động, Lâm Trì đỡ đầu có phần choáng váng, xuống giường.

Trước đây nàng sẽ không phản ứng chậm chạp như vậy, đụng vào đầu quả nhiên là vẫn có chút phiền phức...

Nghĩ như vậy, song không đợi Lâm Trì đứng lên, đã có người lướt qua bình phong tiến đến gần.

Hơi thở tựa như băng tuyết càng thêm nồng đậm, lờ mờ giữa ánh trăng chiếu vào nhà, bóng dáng người đó mới dần dần rõ ràng.

Lâm Trì mở to mắt.

Người đó rất bình tĩnh rất yên lặng đi tới, rất bình tĩnh rất yên lặng vén chăn lên nằm xuống, khi ngón tay chạm vào Lâm Trì chợt dừng lại, sau đó ngồi dậy, con ngươi màu thủy mặc chăm chú nhìn Lâm Trì, giọng nói cẩn trọng gần như là thủ thỉ dò hỏi: "Lâm Trì?"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 34

Tìm Lâm Trì bỗng đập diên cuồng, phất chốc như muốn bắn khỏi lồng ngực.

Mạch Khinh Trần khẽ đưa ngón tay chạm vào nàng, chậm rãi như đang xác định điều gì.

Không khí mờ ám thấp thoáng như có như không.

Lâm Trì nuốt nước miếng.

Chết, hình như bị sặc rồi..

"Khụ khụ khụ..."

Ngón tay lạnh xoa nhẹ vào lưng hai cái, lúc này Lâm Trì mới thở được, nhưng không khí cũng bay mất hết.

Mạch Khinh Trần buông tay, hỏi: "Tại sao nàng ở đây?"

Vấn đề này ta cũng rất muốn biết...

Đang nghĩ ngợi, tay Lâm Trì sờ ngực, bỗng mặt tái mét.

Sách!

Quyển sách đó đâu!

Lúc này nàng mới phát hiện y phục của mình đã bị thay ra, vội ngồi dậy, không nén được nói: "Lăng Họa, Lăng Họa đâu?"

Về mặt Mạch Khinh Trần nhặt đi: "Lăng Họa đưa nàng tới?"

Lâm Trì gật đầu, hỏi gấp: "Nàng ấy đâu? Ta... Ta bị mất một thứ!"

Mạch Khinh Trần nhìn nàng đầy tha thiết, rũ mắt nói: "Ta dẫn nàng đi."

Lâm Trì vội cảm kích gật đầu: "Đa tạ."

Lúc nàng không phòng bị, Mạch Khinh Trần đột nhiên giơ tay phát lực kéo lớp mặt nạ của nàng xuống, lại nhìn thoáng qua Lâm Trì một cái, lúc này mới dẫn nàng ra ngoài.

Lâm Trì đang lo cho quyển sách nợ nên cũng không chú ý tới vẻ u ám của Mạch Khinh Trần.

Hai người đi rất nhanh, chỉ một chốc đã đến chỗ Lăng Họa.

Lăng Họa rất thẳng thắn nhận mình đã giúp Lâm Trì thay y phục, y phục thay ra đem bỏ hoặc đưa tới Hoán Y Cục, Lâm Trì chạy vội tới Hoán Y Cục, lục lọi trước sau, cuối cùng cũng tìm thấy y phục của nàng, còn quyển sách kia đang bị ngâm trong nước, bút tích bên trong đã bị nhòe đến không nhìn ra.

Hai lần nàng vất vả lên vào cung, không dễ gì mới tìm được, không ngờ lại thành ra thế này...

Nhất thời chỉ biết nắm chặt sách, không sao nói nên lời.

Không biết qua bao lâu, Lâm Trì thoát khỏi trạng thái cứng đờ, đứng dậy ném quyển sách sang một bên.

Dù sao đã thất vọng nhiều lần, thêm lần này nữa thì có sao...

"Đây là cái gì?"

Lâm Trì sững sờ quay lại, Mạch Khinh Trần đang đứng phía sau, bình tĩnh nhìn nàng.

Lâm Trì suy nghĩ một lúc, vẫn lắc đầu... Dù bây giờ có nói với Mạch Khinh Trần cũng chẳng ích gì, nghĩ vậy, nàng bỗng nhớ tới cảnh ban ngày, không nén được mở miệng hỏi: "Nàng tên Lăng Yến đó là..."

Mạch Khinh Trần dời mắt, thản nhiên nói: "Ta có thể chạm vào nàng ấy... Giống nàng."

"Ta biết." Lâm Trì gật đầu, hơi cúi xuống: "Nàng ta..."

Nàng còn chưa dứt lời, đã nghe Mạch Khinh Trần nói: "Nàng ấy rất thích ta, mỗi ngày đều ở cạnh ta... Đừng lo, cũng đâu phải không có nàng thì không được." Dù vẫn là giọng điệu bình thản, nhưng không biết tại sao Lâm Trì có cảm giác trong câu nói của hắn có ý hờn dỗi.

Dối..

Cũng phải, dù trước khi chia cách hai năm, nàng vẫn rất bài xích Mạch Khinh Trần, hơn nữa nàng còn vô cớ rời xa hắn... Mạch Khinh Trần giận nàng cũng bình thường thôi.

Đâu phải không có nàng thì không được... Chỉ cần có thể chạm được, thật ra dù đối phương là ai, Mạch Khinh Trần cũng không để ý.

Lại gật gật đầu, trong giọng nói của Lâm Tri có chút chua xót mà chính nàng cũng không phát hiện được: "Ừm... Vừa rồi trong phòng, người tưởng ta là nàng ta đúng không."

Vì thế lúc nhìn thấy trên giường có người, mới không ngạc nhiên.

Mạch Khinh Trần: "Phải, nàng ấy ngoan hơn nàng."

Lâm Tri nói: "Ta biết..."

"Nàng ấy vâng lời ta, không ghét ta, không lạnh lùng với ta, cũng không muốn rời xa ta."

"... Ta biết."

"Cho nên có nàng hay không cũng chẳng sao, dù nàng rời khỏi ta cũng không có gì."

Lâm Tri: "..."

Loại chuyện thế này nói một lần là đủ rồi, cần gì phải nói nhiều lần như vậy...

Lâm Tri không muốn nói nữa, mấp máy môi: "Nếu nàng ta thích người như vậy thì tốt, người... Có thể thả ta xuất cung không?"

Mạch Khinh Trần đáp gọn gàng dứt khoát, vẫn là những lời đơn giản, hờ hững.

"Được."

Lâm Tri khẽ nói: "Đa tạ."

Không thấy Mạch Khinh Trần trả lời, chỉ thấy hắn bỗng nhiên chần chừ trước mặt nàng, như đang đè nén gì đó: "Tại sao lại buồn?"

Lâm Tri mờ mịt: "Buồn gì chứ?"

Bỗng Mạch Khinh Trần nhìn nàng chăm chăm: "Ta nói sẽ thả nàng xuất cung, tại sao nàng không vui?"

Lâm Tri cố cười trừ: "... Đâu có, ta rất vui, thật."

Mạch Khinh Trần chém đình chặt sắt, bước tới gần nàng một bước: "Nàng nói dối."

Cung nữ của Hoán Y Cục đã đi ngủ từ lâu, bầu trời đêm bị mây che lấp, không chút hắt sáng, càng khiến màn đêm yên ắng, nghe thấy cả tiếng lá rơi.

Lâm Tri lùi về sau một bước, biện minh vụng về: "Ta không có..."

"Nàng nói dối." Mạch Khinh Trần cố chấp nhìn nàng.

Lâm Tri bị buộc lùi thêm một bước, càng bối rối, rốt cuộc không hề nén được, quát: "Ta nói dối hay nói thật vui hay không vui can hệ gì tới người? Tại sao người phải hỏi? Dù sao người cũng không để..."

Chữ "Ý" còn chưa ra khỏi miệng, môi đã bị chặn lại.

Kế tiếp cả người Lâm Tri bị Mạch Khinh Trần ôm vào lòng, vòng ôm ấm áp quen thuộc từng ôm lấy nàng mỗi ngày...

Đôi tay ôm nàng run nhẹ, dường như đối phương hoàn toàn không khống chế nổi mình.

Tiếp đó là một nụ hôn gần như bá đạo, không hề thành thạo, chỉ cố chấp muốn mạnh mẽ hôn nàng mà thôi.

Những bản khoản mãnh liệt và lưu luyến nồng cháy gấp nụ hôn càng thêm bùng nổ, giống như đục vọng tham lam vô tận, cho đến khi cả tâm hồn cũng run rẩy mới thôi.

*****

"Xoảng xoảng."

Một cái chậu đồng bị đá lăn quay, xoay vài vòng mới rơi vào đầm nước.

Tâm trí Lâm Tri bị kéo về, thỉnh linh đẩy Mạch Khinh Trần ra, nhìn về phía cửa, thấy Lăng Yển đang ngo ngắc đứng đó như bị rút mất hồn phách, không còn bộ dạng vênh vào hung hăng như vừa nãy.

Nhưng chỉ được một khắc, nàng ta rất nhanh khôi phục vẻ mặt, bước đến bên cạnh Mạch Khinh Trần, đôi mắt ạng nước nhìn chăm chăm vào Mạch Khinh Trần, hệt như chỉ nhìn thấy hắn, ầm ức nói: "Định Lam, ta rất ghét ả này, giết ả đi được không?"

Dùng giọng điệu ngây thơ nói ra một câu đã muốn lấy mạng người khác.

Lâm Trì ngẩn ra, nói: "Muội..."

Lăng Yến không nhìn nàng lấy một cái, càng ầm ức nói: "Định Lam, chẳng lẽ ả ta quan trọng hơn ta?"

Lâm Trì: "... Sao muội lại thành ra thế này."

Mạch Khinh Trần thờ ơ với câu nói của Lăng Yến.

Lăng Yến quay lại, hung dữ nói: "Sao lại thành ra thế này? Đừng tỏ vẻ quen biết ta!"

Lâm Trì há miệng nói: "Ta là An Nhạc tỷ tỷ, muội quên rồi sao, An Nhạc..."

Nàng nhớ rất rõ bột lãg hoa đỏ, rõ ràng là cái bột trên người muội muội thứ xuất của nàng An Nhạ, còn khuôn mặt dù đã thay đổi rất nhiều so với năm xưa, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra vài nét tương đồng. Dù nàng và người muội muội này không phải thân lắm, nhưng hôm nay cả nhà tận vong, dù có một người thân đã tốt lắm rồi.

"Cái gì! Sao có thể, không phải ngươì đã..." Đã chết sao...

Lăng Yến mang vẻ mặt không thể tin được: "Không, không thể nào! Ta không biết ngươì!"

Lâm Trì: "An Nhạ, ta nhìn thấy cái bột của muội..."

Mặt Lăng Yến biến sắc, càng thêm hung ác: "Nhìn thấy thì sao, chẳng lẽ ngươì muốn nhận ngươì thân? Ta cho ngươì biết, tuyệt đối không thể! Từ nhỏ đến lớn, ta ghét nhất là ngươì! Trước kia như vậy, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vẫn như vậy!"

Nàng ta quay lại nói với Mạch Khinh Trần: "Định Lam! Ta chỉ xin chàng một chuyện này thôi, giết ả ta nhé?"

Ánh mắt Mạch Khinh Trần rất bình tĩnh: "Không được."

Lăng Yến căm phẫn: "Tại sao!"

Chẳng biết Lăng Họa xuất hiện từ bao giờ, khoanh tay, mắt lạnh lùng, giọng mỉa mai: "Còn chưa nhìn ra? Công tử nhà ta vốn không thích ngươì! Đuổi ta đi thì có bản lĩnh gì, có bản lĩnh thì ngươì cứ thử xem ngươì và nàng ấy trong lòng công tử ai quan trọng hơn."

Lăng Thư cũng gác đao rảnh rang nói: "Bản đại gia quả thật chịu không nổi ngươì lấy tên giả, họ gì không lấy nhất định lấy họ Lăng, thật khiến bản đại gia buồn nôn!"

Lăng Yến vẫn nhìn chăm chăm vào Mạch Khinh Trần, như đang chờ Mạch Khinh Trần giống những lần trước bước đến, nghe lời nàng ta, giúp nàng ta làm bất kể là chuyện gì.

Nhưng lần này, nàng ta thất vọng rồi.

Mạch Khinh Trần không hề đáp lại tầm lòng nàng ta, mà đi về hướng Lâm Trì.

Lăng Yến cắn răng, xoay người đi.

Mạch Khinh Trần đến trước mặt Lâm Trì, khẽ hỏi: "Nàng rất khó chịu?"

Bị người ta nói ghét, còn là người thân duy nhất của mình, cảm xúc lúc này vốn một lời khó nói hết.

Có trời mới biết giây phút nhận ra muội muội, nàng đã vui mừng biết mấy, nhưng...

Bàn tay hơi lạnh đặt lên đầu Lâm Trì, giọng trầm mà trong nói: "Đừng buồn nữa."

Lâm Trì lắc đầu: "Ta không sao."

Mạch Khinh Trần: "Lúc này... Xin lỗi nàng."

Lâm Trì: "Cái gì?"

Mạch Khinh Trần sờ môi.

Lâm Trì đỏ mặt, nghe Lăng Yên nói mấy câu kích thích khiến Lâm Trì nhất thời quên sạch trước đó Mạch Khinh Trần đã làm gì nàng.

Lâm Trì khẽ thở dài, nói: "Không sao..."

Dù sao... Cũng đâu phải lần đầu bị hôn, những chuyện thân mật hơn cũng đã làm rồi.

"Ta đề ý." Mạch Khinh Trần bỗng mở miệng.

Mất một lúc Lâm Trì mới phản ứng kịp, hắn đang trả lời câu trước của nàng: "Dù sao người cũng không đề..."

"Lúc này ta nói dối."

Mạch Khinh Trần nhấp nháy đôi mi dài mà dày của hắn, gương mặt hoàn mỹ phảng phất cô đơn bị màn mây che lấp: "Ở trong phòng, ta không có xem nàng như nàng ấy, ta chỉ..."

Tưởng nàng là ảo giác...

Không phải cố ý nói những lời khiến nàng không vui, ta chỉ thấy sợ...

Nhớ lại mấy năm trước, nàng lạnh lùng ra đi không lời từ biệt, điều đó khiến ta bất an.

Bỗng hắn dừng lại, không nói thêm gì nữa.

Vẻ mặt đột nhiên lạnh trở lại như lần đầu gặp mặt, xoay người đi.

Lâm Trì: "..."

Lại sao nữa đây?

Lăng Họa vội nói: "Thiếu phu nhân, người còn không mau đuổi theo!"

Lâm Trì: "Đuổi theo?"

Lăng Họa nói đương nhiên: "Phải! Người định để công tử chán nản bỏ đi như vậy sao?"

Lâm Trì: "Nhưng..."

Không phải hắn chỉ nói một nửa đã bỏ lại nàng mà đi à?

Lăng Họa đẩy Lâm Trì: "Không nhưng nhị gì hết! Không đi nữa là đuổi không kịp đâu đấy!"

Thấy Lâm Trì không phản ứng, Lăng Họa lập tức khoác bộ mặt thê lương buồn bã, lau khóe mắt, giọng nức nở: "Hai năm qua công tử sống rất khổ, chúng tôi nhìn cũng thấy buồn lây, thiếu phu nhân, chỉ an ủi công tử một chút cũng không được sao? Cứ xem như khiến công tử ngủ ngon một chút? Công tử thật sự đã..."

Thấy bóng Lâm Trì đã đi xa.

Lăng Thư không khỏi cảm khái: "A Họa, diễn xuất của cô càng ngày càng tốt nha."

Lăng Họa cũng cảm khái: "Haiz, vẫn là Lâm cô nương tốt nhất, đúng là nhìn sao cũng thấy thích..."

Lăng Thư hừ lạnh: "Này này, trước kia ai suốt ngày nói Lâm cô nương quá lạnh lùng, quá tàn nhẫn vốn không xứng với công tử hà..."

Lăng Họa ho khan, quay đi: "Mới vừa nhận ra thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 35

Sau khi ra ngoài, Lâm Trì không tìm thấy Mạch Khinh Trần, nghĩ cũng đúng, tốc độ của Mạch Khinh Trần làm sao nàng đuổi kịp.

Quanh quẩn mấy vòng vẫn tìm không thấy, Lâm Trì mù tịt, đang nghĩ tiếp theo nên đi đâu đã bị người khác ngăn đường.

Muội muội nàng, Lận An Nhận.

"Đứng lại." Nàng ta nhìn Lâm Trì, đôi mắt nhuốm màu u ám: "Ngươi có đúng là đích tử của ta... Lận An Nhạc?"

Lâm Trì không biết ra sao nhưng vẫn gật đầu.

Thấy thế, Lăng Yên lại hỏi: "Vậy ngươi và... Cơ Định Lam rốt cuộc có quan hệ gì?"

Lâm Trì không biết giải thích thế nào, nghĩ một lúc mới nói: "Hai năm trước, cũng không khác quan hệ giữa muội và hần là mấy."

Lăng Yên nhủ mảy: "Thì ra ngươi chính là..." Về mặt nàng ta càng rối rắm, "Tạo sao, tại sao lại cứ là ngươi..."

Lâm Trì khó hiểu: "Ta làm sao?"

Đột nhiên Lăng Yên tiến lên một bước, nắm tay áo Lâm Trì, nói: "... Ngươi có thể nào, có thể nào đi khỏi đây? Rồi xa Cơ Định Lam không?"

Lâm Trì: "... Tại sao?"

Lăng Yên bỗng chuyển đề tài: "Ngươi biết tại sao ta lại ghét ngươi như vậy không?"

Lâm Trì ngẩn ra, không lên tiếng.

"Bởi vì từ nhỏ đến lớn, hễ có cái gì tốt đều là của ngươi. Ngươi chỉ cần cố gắng một tí, họ sẽ nói An Nhạc tiểu thư thông minh quá, An Nhạc tiểu thư giỏi quá, An Nhạc tiểu thư là niềm tự hào của Lận gia. Phụ thân thích ngươi, bà nội cưng chiều ngươi, mọi y phục trang sức quý giá, xinh đẹp đều cho ngươi chọn trước, ai ai cũng nhìn ngươi trước tiên, nhưng ngươi cứ ra vẻ sống trong phúc mà không biết hưởng, cứ như ngươi vốn không cần những thứ đó!"

Lâm Trì: "Ta..."

Lúc đó quả thật nàng không cần, vì cuộc sống quá đơn giản quá tốt nên nàng vốn không nghĩ tới những chuyện này.

Ngắt lời Lâm Trì, giọng Lăng Yên chột phần nộ: "Dù ta có cố gắng đến mấy, họ luôn không nhìn thấy, dù ta thích những thứ đó, mẫu thân luôn bảo ta phải nhường ngươi, vì ngươi là dòng chính nữ! Ngươi mới đúng là đại tiểu thư của Lận gia! Ta cố hết sức để bản thân ra dáng một danh môn khuê tú, lúc đi học ngươi còn chẳng thèm ngó tới cảm kỳ thi họa để lấy lòng mọi người, nhưng ngươi không cần làm gì cũng có thể có được nhiều thứ hơn ta!"

Lâm Trì: "Xin lỗi, ta không biết..."

Muội lại để ý những thứ đó như vậy.

Lăng Yên lau mắt: "Thế nên khi ta bỏ ra khỏi đám người chết, đánh mất hết tự trọng, chịu đựng tui nhục, ta nghĩ ít nhất sau này sẽ không còn sống dưới cái bóng của ngươi nữa, nhưng tại sao ngươi không chết, tại sao còn có thể bình thân xuất hiện trước mặt ta, cướp đồ của ta!" Giọng nàng ta gần như hét lên, "Lại là thế này, ta liều mạng tiếp cận Cơ Định Lam, liều mạng lấy lòng hần, tiêu diệt hết mọi đe dọa, bởi vì ta chỉ còn có hần, nhưng ngươi vừa xuất hiện đã muốn cướp hần đi... Dựa vào đâu, dựa vào đâu..."

Lâm Trì mấp máy môi: "Không phải thế."

"Thế nào là không phải! Ta ghét ngươi! Ta ghét cái tính của ngươi đến chết đi được! Tại sao ngươi có thể tỏ vẻ không thèm để ý, tỏ vẻ không giành giật thứ gì! Mọi người lại cứ đối xử tốt với ngươi!" Nước mắt không khống chế được trào ra, Lăng Yên nhìn chăm chăm Lâm Trì, "Cầu xin ngươi, tha cho ta đi được không, nhường Cơ Định Lam cho ta được không! Dù sao ngươi cũng không cần hần... Rồi xa hần, đi càng xa càng tốt được không?"

Lâm Trì từ từ bước đến, giơ tay lau nhẹ nước mắt trên mặt Lăng Yên.

"Cố gắng của muội... Trước đây ta không hề biết, nhưng bây giờ... Nó được tạo nên trên cơ sở tổn thương người khác?"

Lâm Trì thờ dãi, trầm giọng gần từng chữ: "Nếu ta không đuổi kịp, cung nữ trước đó có phải đã bị muội giết rồi không? Trừ nàng ấy, có lẽ còn những người khác nữa, ta nhớ không lầm thì vừa nãy muội định bảo Mạch, Cơ Định Lam giết ta? Đúng chứ?"

Lăng Yên ngẩng lên, ngạc nhiên và hoảng sợ nhìn Lâm Trì.

Một Lâm Trì như thế khiến nàng ta thấy xa lạ.

"Tính ta tốt, nhưng không phải không có nguyên tắc. Muội còn sống ta rất vui, nhưng cũng không có nghĩa là ta thích muội lợi dụng Cơ Định Lam ý thế hiếp người, làm chuyện xấu." Lâm Trì cười, "Muội có thể sống được cũng không dễ dàng gì, ta cũng không sống thoải mái hơn muội là bao. Trước kia ta quả thật không biết, cũng không nghĩ tới muội hận ta như thế, ta vốn tưởng tỷ muội chúng ta không dễ gì mới gặp được nhau, sau này có lẽ... Ta hơi thất vọng, không, rất thất vọng..."

"Có điều, dù là như thế, ta cũng không thể đồng ý với muội."

Lân này đổi lại Lăng Yến hỏi bằng giọng không hiểu: "Tại sao?"

Lâm Trì: "Cơ Định Lam là một con người, hẳn chọn ai là chuyện của hẳn, không thể nói nường hay không. Và lại..." Giọng nường bỗng nhỏ lại: "Hình như ta... Thích hẳn, còn thích nhiều hơn muội..."

Phút chốc nói ra, dường như có gì đó đã thông suốt rồi.

Vì Mạch Khinh Trần ép nường ở cạnh hẳn, vì Mạch Khinh Trần...nường, vì Mạch Khinh Trần không có cảm giác như người bình thường... Những khúc mắt này khiến nường bài xích Mạch Khinh Trần theo bản năng, bài xích nhưng điều tốt của Mạch Khinh Trần, bài xích tất cả những điều Mạch Khinh Trần đã làm cho nường, thậm chí còn bài xích tình cảm nường dành cho Mạch Khinh Trần.

Nhưng hai năm trước lúc bị ép phải rời đi, điều đầu tiên mà nường nghĩ tới là...

Nếu nường cứ rời khỏi thế này, Mạch Khinh Trần có thể bị tổn thương có thể đau khổ không.

Tim đập nhanh không lý do, tình cảm không lý giải được từng chút từng chút lắng đọng theo thời gian, giây phút gặp lại mãnh liệt rõ ràng hơn bao giờ hết.

Lúc nhìn hẳn và Lăng Yến ở bên nhau, nường thấy đau khổ.

Lúc nghe hẳn gọi tên nường, nường thấy nhớ nhưng.

Lúc bị hẳn hôn, tim đập nhanh hơn, gần như không thở được...

Nường không thích nhớ một người quá nhiều.

Nhưng thích là thích, dù Mạch Khinh Trần tốt với nường chỉ vì có thể chạm vào nường, cũng không thay đổi.

"Là... Thật sao?"

Lâm Trì gật đầu, miệng cười nhạt bất đắc dĩ, nghe tiếng động phía sau bèn quay phắt lại.

*****

Mạch Khinh Trần đứng cách đó mấy bước, vẫn cái vẻ khuynh quốc khuynh thành ấy, mái tóc bạc bị gió thổi tán loạn, vài sợi tóc xòa che khuất gương mặt không biết đang vui hay buồn, chỉ có đôi mắt đẹp đang nhìn chăm chú vào Lâm Trì, như sợ tất cả chỉ là ảo giác.

Mặt Lâm Trì bèn đỏ lên.

Lần đầu tiên Lâm Trì bày tỏ với người ta lại bị bắt gặp, lúc trước dù thích Đỗ Nhược cũng kềm chế không dám nói, nhưng không ngờ...

Phản ứng đầu tiên của Lâm Trì là muốn trốn, nhưng tốc độ của Mạch Khinh Trần nhanh hơn nường.

Lúc Lâm Trì quay đầu bỏ chạy, Mạch Khinh Trần đã túm chặt kéo nường lại.

Đôi đồng tử hẹp dài đen láy không có bất kỳ hình ảnh nào phản chiếu, sâu như đầm lầy, hẳn cúi nhìn Lâm Trì, rồi lập lại: "Những lời nường vừa nói... Là thật?"

Lâm Trì đỏ mặt: "Buông tay..."

Mạch Khinh Trần chớp chớp mắt, vẫn nhìn chăm chăm: "Nường nói nường... Thích ta?"

Mặt Lâm Trì càng đỏ: "Buông ra đi..."

Mạch Khinh Trần lắc đầu: "Nường trả lời ta trước..."

Lâm Trì hết hơi sức: "... Có thể xem như ta chưa nói không?"

Mạch Khinh Trần chém đinh chặt sắt, đáp nhanh chóng: "Không!"

Lâm Trì thờ dãi: "Ta thích chàng hay không quan trọng lắm sao?"

Mạch Khinh Trần rũ mắt, gật đầu.

Thấy Mạch Khinh Trần như thế, tim Lâm Trì siết lại, cắn môi nói: "... Nhưng không phải chàng đã có Lăng Yến rồi à."

Mạch Khinh Trần: "Không giống."

"Cái gì không giống?"

Mạch Khinh Trần nắm tay Lâm Tri đặt lên ngực mình: "Chỗ này không giống?"

Dù lạnh lẽo khác người, nhưng Mạch Khinh Trần vẫn có trái tim, đang đập điên cuồng từng nhịp từng nhịp.

"Dù có thể chạm vào nàng ấy, nhưng ở đây không có cảm giác..." Mạch Khinh Trần nắm chặt tay Lâm Tri, "Nhưng nghĩ đến nàng, ở đây rất... Cảm giác nàng từng nói với ta, đau đớn."

Lâm Tri hơi rung động.

Mạch Khinh Trần xoay mặt đi, thờ dài nói: "Nàng đi rồi, ta rất buồn... Nhưng cũng rất vui..."

Lâm Tri nói theo bản năng: "Vui cái gì?"

Mạch Khinh Trần: "Nàng không thích ta... Ta rất vui vì mình không làm những chuyện quá kích động. Không dám đi tìm nàng, không dám đi gặp nàng, thậm chí không dám rời khỏi đây... Vốn tưởng có thể tìm một người thích ta và ta cũng có thể chạm vào làm người thay thế, nhưng, vẫn không đủ..."

Lâm Tri ngẩn ngơ: "Nhưng lần đầu tiên chàng gặp lại ta... Rất..."

Rất bình tĩnh, rất lạnh nhạt...

Mạch Khinh Trần cúi đầu: "Ta không dám nói, vì ta sợ, sợ bị nàng ghét... Sợ mình sẽ giống trước đây..."

Lâm Tri: "Trước đây?"

Mạch Khinh Trần im lặng một lúc, rồi như hạ quyết tâm nói: "Nàng không phải người đầu tiên ta có thể chạm vào..."

"Ồ, vậy người đầu tiên là?"

Mạch Khinh Trần khép mắt, mặt có chút đau đớn: "Nàng ấy tên Trúc Nhan, sư muội của ta ở Kỳ Sơn..."

Dừng một lát, hần mới khó khăn nói: "Nhưng ta đã giết chết nàng ấy..."

"Đừng nói nữa." Lâm Tri giữ vai Mạch Khinh Trần, nhẹ lắc đầu: "Không cần miễn cưỡng mình, xem ra chàng..."

Rất đau khổ.

Hệt như vết sẹo cũ bị xé toạc ra, một Mạch Khinh Trần yếu đuối như thế, Lâm Tri cảm thấy chỉ cần đụng nhẹ sẽ vỡ.

Ngay sau đó, Lâm Tri lại bị Mạch Khinh Trần ôm chặt vào lòng.

Cảm xúc bị thương đau khổ pha lẫn sợ hãi và băn khoăn khiến Lâm Tri rung động.

Rốt cuộc hắn đang sợ điều gì?

"Lâm Tri."

Lâm Tri bình tĩnh lại, nói: "Ừm, ta ở đây."

Mạch Khinh Trần siết chặt hai tay ôm lấy Lâm Tri, nói: "Lâm Tri."

"Ta ở đây."

"Nàng thích ta... Thật sao?"

Khát khao mãnh liệt như thế khiến cảm giác của nàng, tim nàng mềm oặt.

Lần này Lâm Tri không tránh né nữa, gật đầu nói: "Ừm."

Im lặng một lúc lâu, mới nghe được giọng Mạch Khinh Trần lúc này đã bình tĩnh trở lại: "Cùng ta đến Kỳ Sơn được không, ta sẽ nói hết với nàng.. Nếu không nói, ta rất khó chịu."

Ôm lấy Mạch Khinh Trần, Lâm Tri nói: "... Được."

Song, sau khi lên xe ngựa Lâm Tri vẫn thấy không thể tin nổi.

Hình như những chuyện nên làm nàng vẫn chưa làm, thế mà đã buông bỏ hết, không hiểu sao lại cùng Mạch Khinh Trần đi Kỳ Sơn.

Nghĩ không ra lý do, đành bất mãn ngồi xuống, nhìn ra cửa sổ.

Đĩ nhiên nàng từng nghe nói về Kỳ Sơn, môn phái có danh tiếng cực cao trong võ lâm, ngay cả võ lâm minh chủ cũng xuất thân từ Kỳ Sơn, có điều... Nếu nàng nhớ không lầm, không phải nhiều năm trước Mạch Khinh Trần đã từng phản bội Kỳ Sơn, sao lại dám công khai quay về?

Có người chọc mũi nàng, Lâm Trì quay lại, thấy Mạch Khinh Trần đưa một cái hộp đựng thức ăn, mở nắp ra hương thơm bèn xộc vào mũi, mùi thức ăn nhanh chóng lan khắp xe ngựa.

Mạch Khinh Trần thấp thòm: "... Ta nhớ lúc trước nàng rất thích, có điều đã lâu không làm, không biết nàng có thích không."

Lâm Trì sáng mắt! Một hộp đầy thức ăn đấy!

"Thích! Đương nhiên thích!" Lấy đũa gấp miếng cá, nhắm nháp nếm vị đã lâu không được ăn, trân trọng đến mức không nỡ nuốt.

Mạch Khinh Trần cong mắt: "Nếu nàng thích ta sẽ làm cho nàng ăn, bao lâu cũng được."

Lâm Trì ngậm đũa, bỗng ứa nước mắt.

Mạch Khinh Trần ôm lấy Lâm Trì, đặt cái cằm cong duyên dáng lên đầu nàng, chậm rãi nói.

Giọng trầm khàn, vẫn hàm chứa đau đớn như trước, nhưng đã đỡ hơn nhiều: "Vừa ăn vừa nghe ta nói, lúc quen Trúc Nhan ta vừa tròn mười tuổi..."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 36

Kỳ Sơn, nhiều năm trước.

"Hắn chính là... Nhưng xem ra hắn..."

"Này này, người không muốn sống nữa sao! Đó là yêu quái, còn chưa đi! Bị hắn đụng trúng sẽ chết!"

"Đi mau! Người không sợ chết hả!"

Cơ Định Lam đứng trên núi, đồng tử lạnh lẽo đảo qua bọn người đang dần biến mất, bóng mờ nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng không hề có biểu cảm gì, dù vậy, khuôn mặt vẫn xinh đẹp tao nhã khuynh quốc khuynh thành, nhìn từ góc nào cũng hoàn hảo không giống người thường.

Hắn bước từng bước lên núi, lúc này rõ ràng có một nhóm trẻ đang chơi rất vui, đột nhiên im lặng, rồi không ngừng kêu la, sợ sệt nhìn đôi mắt lạnh lẽo của hắn, rồi liên tục lùi về sau, mãi đến khi biến mất hẳn.

Những nơi hắn đi qua, lặng ngắt như tờ.

Cơ Định Lam biết tại sao.

Ba ngày trước, hắn vừa ném một thiếu niên vô tình chạm vào hắn, tên đó bị hắn ném ngã gãy bảy cái xương sườn, tay và chân phải cũng gãy, giờ đang nằm hấp hối trên giường.

... Không phải hắn cố ý đã thương người khác, do người khác chạm vào khiến hắn hành động theo bản năng.

Vì không có cảm giác, hắn không biết đối phương làm vậy là xuất phát từ thiện ý hay ác ý, nên bản thân hắn bất giác phòng bị... Có điều hắn chẳng muốn giải thích, vì có giải thích cũng vô dụng, người khác không tin, vẫn sẽ sợ hắn như cũ.

Cũng quen rồi.

Từ khi được sinh ra, người trong cung bèn nhìn hắn bằng ánh mắt sợ sệt, không phải nhìn người bình thường mà như đang nhìn thấy quái vật... Từ khi hắn tự lo được cho bản thân đã không cho ai tự tiện đến gần.

Thoạt đầu hắn vẫn không để ý, sau đó...

"Người có cảm thấy Đại điện hạ rất đáng sợ không? Đứa bé nhỏ xíu mà cả cười cũng không cười, còn có tóc trắng và cặp mắt giống yêu quái..."

"Đúng đó, mỗi khi bị đôi mắt đó nhìn trúng, ta đã sợ phát run, hận không thể chạy càng xa càng tốt."

Sau lần đó, hắn bị ám sát.

Đang chớp mắt trong viện, bị người khác đánh thức mới phát hiện khó thở, cả người gần như không thể nhúc nhích, cúi xuống thì thấy một thanh dao cắm ngay giữa ngực, máu tuôn như suối. Không phải không cảm giác được gì, chỉ không thấy đau, nên càng không phát giác ra, nếu không phải thị vệ phát hiện sớm, chỉ sợ hắn đã chết mà không biết tại sao.

Sau đó, Cơ Định Lam mất ngủ rất lâu, không bao giờ để người khác đến gần mình, sau đó hắn có bị ám sát vài lần, võ công cao cường tạo thành thói quen tấn công những ai muốn chạm vào hắn theo bản năng... Dù người đó có ý xấu hay không.

Cơ Định Lam đi thẳng đến trước đại điện Kỳ Sơn mới dừng lại.

"Học xong hết rồi."

Hắn quăng trả sách, chương môn đương nhiệm của Kỳ Sơn Kế Mông hơi ngần ra, mới đáp lại: "Những bí kíp này ngươi... Đã học hết rồi à?"

Cơ Định Lam khẽ gật đầu, trở tay rút kiếm hỏi: "Muốn thử không?"

Kế Mông giận nói: "Không cần. Những bí kíp này người thường phải mất ba bốn năm mới luyện được, ngươi chỉ mất ba ngày ngắn ngủi... Tư chất bẩm sinh thể này..."

Lại ở trong một cơ thể như thế.

Cơ Định Lam không thêm đề ý lời ông, thu kiếm hỏi: "Còn nữa không?"

Kế Mông vỗ trán: "... Ngươi sắp học hết bí kíp của Kỳ Sơn rồi!"

Cơ Định Lam im lặng nhìn ông.

"Được rồi, được rồi, đưa ngươi." Kế Mông lại thở dài, lấy trong áo hai bản bí kíp đưa cho Cơ Định Lam, "Lần này luyện chậm chút cho ta, nghe rõ chưa."

Cơ Định Lam nhận lấy bí kíp, xoay người đi.

Tiếng Kế Mông từ sau vọng đến: "Ta bảo người đưa Trương Kiều đến Hồi Xuân Cốc, có lẽ không có gì đáng ngại, có điều sau này không thể luyện võ được nữa."

Trương Kiều là thiếu niên bị hắn đánh trọng thương.

Cơ Định Lam dừng bước rất lâu, một lúc sau mới đi tiếp: "Ta biết rồi."

Giọng bình tĩnh không hề dao động, sâu như nước.

Mãi đến khi ra khỏi đại điện, Cơ Định Lam mới rũ mắt, gỡ kiếm bên hông xuống, ngồi trên bậc thang mặt sau chính điện.

Hắn nện mạnh vào thềm đá, nắm đấm đỏ lên, bao nhiêu máu tuôn ra, nhưng không hề thấy đau, bóp mạnh bàn tay của mình, máu trào ra nhưng vẫn không có cảm giác...

Hắn hơi nản, mờ mịt.

Không muốn như vậy... Không muốn không có cảm giác như thế này...

Một con điều roi xuống bị gió thổi tới cạnh chân hắn.

Cơ Định Lam ngó ra rồi từ từ nhặt điều lên.

Từ xa vọng lại giọng nữ mảnh mai: "Điều của ta, điều..."

Rồi giọng nam vang lên: "Không sao đâu, tiểu sư muội, ta đi nhặt giúp muội!"

"Phải, phải, sư muội, ta cũng đi!"

Cơ Định Lam nhặt điều lên, đi về phía tiếng nói.

"A, ngươi là, ngươi là cái tên..."

"Mọi người chạy mau, yêu quái! Yêu quái tóc trắng!"

Trong nháy mắt mọi người đã chạy tán loạn, chỉ có một người ở lại, hần hơi không tin, đến gần mới biết đối phương bị trặc chân, nàng hoảng hốt nhìn hần, mặt sắp khóc đến nơi: "Người đừng tới đây, đừng tới đây... Con điều đó ta bỏ..."

Đúng lúc này, bóng người khác đột nhiên xuất hiện, chắn trước mặt hần.

"Này này, không được đả thương Tiểu Nhược biết chưa!"

Cơ Định Lam ngược mắt, thiếu nữ đứng trước mặt còn nhỏ hơn hần, cả người mặc y phục đệ tử Kỳ Sơn, tóc sau ót buộc cao, biểu cảm trên mặt rất sống động, nhìn rất có sức sống.

Chớp mắt hần đã thả điều xuống, xoay người đi.

"Ồ, người tới trả điều, chứ không phải tới giết người?"

Tiếng thiếu nữ ngờ vực vang lên sau lưng.

Hần dừng một lát, lại bước tiếp.

"Nhưng họ đều nói người là yêu quái giết người không chớp mắt... Từ từ đã, người đừng đi nhanh vậy chứ..."

Cơ Định Lam cảm giác có thứ đang đến gần, theo bản năng vung tay, trong phút chốc chạm phải bóng ngăn ra, vừa vung ra liền trở tay nắm lại, ý chí nhanh hơn cơ thể...

Không tin được là hần muốn xác nhận...

Chạm được... Sờ được... Cảm nhận được...

Còn khó tin hơn nằm mơ.

"Này này, người làm gì vậy? Buông ra!"

Cơ Định Lam túm lấy lời nàng vào lòng, cảm giác ấm áp chân thật khiến tâm hồn hần rung động, bao lâu rồi... Lại cảm nhận được...

"... Người là ai?"

Tại sao ta có thể chạm vào người?

Thiếu nữ vùng vẫy đỏ cả mặt: "Tại sao ta phải nói người biết! Cái đồ dê xồm, mau thả ta ra, ta sắp bị người làm ngạt chết rồi! Đồ khốn! Buông ra nghe chưa!"

Hần chỉ đơn giản lặp lại: "Nói ta biết."

Thiếu nữ vùng vẫy không thành, đành quát lên: "Trúc Nhan, ta tên Trúc Nhan! Được rồi, bây giờ người buông ra được chưa!?"

Buông... Sao có thể buông được...

Đây là... Người đầu tiên mà mười mấy năm qua hần có thể chạm vào.

*****

Trúc Nhan bị ép buộc ở cạnh Cơ Định Lam.

Nàng thích đánh đàn, Cơ Định Lam bèn tìm cho nàng danh cầm tốt nhất trên đời và danh phổ gần như đã thất truyền.

Nàng thích y phục đẹp, Cơ Định Lam sai người may cho nàng hơn trăm nghìn bộ mới, để nàng chọn.

Nàng muốn gì Cơ Định Lam đều lấy cho nàng bằng tốc độ nhanh nhất.

Nàng không muốn thấy vật gì, thì vật đó sẽ biến mất nhanh nhất có thể.

Ban đầu đây đúng là một trải nghiệm mới mẻ đối với Trúc Nhan, Cơ Định Lam rất đẹp, hay phải nói là cực kỳ đẹp, hần chỉ cần đứng ở xa đã làm cho cả thế gian mờ nhạt, trong mắt trong tâm trí đều chỉ cảm thấy sự tồn tại của hần, mắt hẹp dài mỗi xình ngũ quan khéo léo, không chỗ nào không phải kiệt tác, mà hiện tại... Cơ Định Lam chỉ nhìn một mình nàng, chỉ ở cùng một mình nàng.

Tất cả những yêu cầu của nàng Cơ Định Lam đều đáp ứng, cung chiều nàng như công chúa, tựa như trong một đêm lạc vào mộng, hoàn mỹ đến không thực.

"Định Lam, Thư Thượng nói loài hoa này rất hiếm thấy, hơn nữa cả đời chỉ nở một lần, ta rất muốn ngắm thử."

Sáng sớm hôm sau, Trúc Nhan nhìn thấy bên cạnh gối nằm chính là đóa hoa đỏ đang run rẩy nở, nàng vui mừng cầm lấy, nói: "Định Lam huynh giỏi quá!"

Cơ Định Lam tựa cửa nhìn nàng, bình tĩnh nói: "Muội thích là được."

Chơi hoa một lúc đã chán, hứng thú của Trúc Nhan tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nàng nhanh chóng thích những thứ khác, mọi thứ Cơ Định Lam đều chiều theo nàng.

Ngoài những hứng thú bất chợt này, Trúc Nhan vẫn thích đánh đàn nhất, lúc đánh đàn cũng là lúc duy nhất nàng yên lặng.

Thật ra Cơ Định Lam thích yên tĩnh, đối với hắn Trúc Nhan quá ồn ào, nhưng nàng là người duy nhất hắn chạm được, hắn chọn kiên nhẫn, cũng chính vì vậy mà hắn thích lúc Trúc Nhan đánh đàn.

"Định Lam?"

"Hửm?"

Trúc Nhan ấn dây đàn, nghiêng đầu nói: "Huynh nói huynh muốn đổi tên."

Cơ Định Lam gật đầu, hắn không thích cái tên hiện tại, mỗi lần nghe cái tên này hắn sẽ liên tưởng đến thân phận Đại hoàn tử của Bắc Chu, hắn không thích thân phận này, cũng không thích hoàng cung.

"Cái tên Mạch Khinh Trần huynh thấy thế nào?"

"Sao lại gọi Mạch Khinh Trần?"

Trúc Nhan ngồi phịch xuống bực đàn, than thở, ánh mắt ẩn chứa cô đơn: "Bởi vì huynh quá đẹp, quá chói mắt, ta rất áp lực, Mạch Khinh Trần, đừng khuynh thành, chỉ muốn huynh đừng khuynh quốc khuynh thành như vậy mà thôi... Hơn nữa huynh không biết gọi Mạch Khinh Trần rất dễ nghe à? Đây này, huynh có đang nghe ta nói không?"

"Mạch Khinh Trần." Cơ Định Lam đọc một lần, thần nhiên nói: "Được."

"Ừm, có thể sống mãi những ngày tháng thế này thì tốt quá." Nàng cười an ủi chạm vào dây đàn, mặt bình lặng, ánh nét dịu dàng trang nhã.

Tiếng đàn tuôn như nước chảy xoa dịu lòng người.

Đó là khoảnh khắc đẹp nhất của bọn họ.

Chỉ là sự cung chiều như giam lỏng này không thể kéo dài.

Nàng đi đâu Mạch Khinh Trần bèn theo đến đó, có Mạch Khinh Trần đi theo những người khác không dám đến gần nàng, trong thế giới của nàng chỉ có Mạch Khinh Trần, một Mạch Khinh Trần lạnh như băng, nàng thấy không thờ nổi, cũng không chấp nhận được.

Mạch Khinh Trần đáp ứng mọi yêu cầu của nàng, chỉ không đồng ý một điều... Là thả nàng đi.

Tâm tư Trúc Nhan thay đổi rất nhanh, điểm này đối với việc hay với người đều giống nhau.

Chán nhìn mặt hắn, chịu không nổi một Mạch Khinh Trần không có tí cảm xúc, hắn quả thật rất hoàn hảo, nhưng hắn lại không có cảm xúc, hắn vốn bị thiếu một phần của con người, hắn không biết yêu không biết hận, chỉ đơn giản muốn giữ nàng lại, không quan tâm nàng có tự nguyện không, cũng không hỏi nàng thật sự muốn gì...

Càng ở cạnh Mạch Khinh Trần, cảm giác sợ hãi này càng nhiều.

Mạch Khinh Trần tốt với nàng, chỉ bởi vì hắn có thể chạm vào nàng, bản tính hắn tàn nhẫn, lạnh lùng, nàng thấy sợ, cả đêm ngủ không yên giấc...

Trúc Nhan bắt đầu muốn trốn.

Một lần, thất bại.

Hai lần, thất bại.

Ba lần, vẫn thất bại.

"Tại sao muốn trốn?" Mạch Khinh Trần bắt lấy Trúc Nhan, mắt hờ hững nhìn nàng.

Trúc Nhan cười bối rối: "Huynh nghĩ tại sao?"

Mạch Khinh Trần: "Không biết."

Trúc Nhan: "Vậy ta hỏi huynh, huynh có thích ta không?"

Mạch Kinh Trần ngừng một lát, mày hơi nhíu lại: "Thích là gì?"

Trúc Nhan ôm bụng cười: "Huynh xem, cả thích huynh cũng không biết... Mạch Kinh Trần, vậy tại sao huynh muốn giữ ta lại?"

Mạch Kinh Trần: "Ồ cạnh ta không tốt sao?"

Ở cạnh huynh... Nhưng chỉ vì huynh cô đơn, vì huynh chỉ có thể chạm vào ta...

Trúc Nhan rơi nước mắt, nhưng nàng tuyệt đối không muốn bị giữ lại như thế cả đời!

Tết đến, Mạch Kinh Trần nhất định phải về Dương Minh.

Trúc Nhan ở lại, Mạch Kinh Trần để tất cả thị vệ ở lại trông chừng nàng.

Lúc hán về Trúc Nhan không trốn, nhưng không ngờ... Bên cạnh nàng lại có thêm một người.

Mạch Kinh Trần thấy Trúc Nhan cách một vách ngăn đánh đàn cho người nọ nghe, vừa đàn vừa mỉm cười với người đó, vẻ mặt thả lỏng trước giờ chưa từng có khi ở cạnh hán, như trút được gánh nặng.

Sau này hán mới biết, người nọ cũng là đệ tử Kỳ Sơn, hán đã thích Trúc Nhan từ lâu nhưng không dám nói, hiện tại thấy Trúc Nhan ở một mình buồn nên mỗi ngày đều hái hoa tặng nàng cách một vách ngăn, nói chuyện với nàng, nói nàng nghe những chuyện thú vị ngoài kia, dần dà Trúc Nhan đã động lòng.

Hán không vui.

Trúc Nhan là của hán, sao có thể bị người khác cướp đi.

Nhưng Trúc Nhan chặn trước người nọ, nói rõ nếu hán muốn đã thương người nọ thì hãy giết nàng trước.

Lần đầu tiên trong đời Mạch Kinh Trần thấy ghen tị.

Ghen tị... Ghen tị sự bảo vệ của Trúc Nhan, tại sao lại bảo vệ người nọ? Tại sao muốn tổn thương người nọ phải giết nàng trước? Trước giờ chưa từng có ai bảo vệ hán như thế...

Vì thế Mạch Kinh Trần nói: "Về với ta, nếu không ta giết hán."

Trúc Nhan đồng ý, nhưng về sau nàng không còn nói chuyện với hán, cũng không cười, dù hán lấy lòng nàng thế nào, đem cho nàng những thứ trước kia nàng thích, Trúc Nhan cũng chẳng thèm ngó tới.

Nàng không muốn ở lại... Nàng ghét hán...

Trúc Nhan ngày càng gầy yếu.

Mạch Kinh Trần quần quai trong cảm xúc đau buồn cũng không yên, dù Trúc Nhan ở ngay bên cạnh nhưng hán vẫn thấy bất an.

Mãi đến một ngày nọ, hán nghe thấy trong viện có tiếng cười nhẹ, hán lặng lẽ đi vào, thấy người nọ treo tường hát dân ca, hát trật nhịp không ra một điệu, nghe rất buồn cười, nhưng vẫn khiến Trúc Nhan nở nụ cười, cười cực kỳ vui vẻ.

Mạch Kinh Trần xoay đi, làm một chuyện mà cả đời hán hối hận nhất.

Hán uống rượu.

Lần đầu tiên trong đời hán uống rượu, Thụ Thượng nói, uống rượu có thể giải sầu, hán muốn thử.

Mạch Kinh Trần tìm thấy hai vò rượu trong phòng ăn, nhắm mắt quát một tiếng, uống xong hai bình đã không còn tinh táo, cả người như trên mây, phiêu diêu xuất trần.

Bị tiếng kêu thảm thiết đánh thức, hán thấy người nọ nằm trong vũng máu, trên người đầy vết kiếm, còn thanh kiếm trong tay hán không ngừng rỉ máu...

*****

Sau khi người nọ chết đi, Trúc Nhan đã thay đổi khác hán lúc trước.

Nàng bắt đầu ăn uống, bắt đầu cười nói, cơ thể gầy gò cũng dần dần hồi phục, nàng cười với hán, đánh đàn cho hán nghe, hết như trở về khoảng thời gian chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mạch Khinh Trần tưởng nàng đã thông suốt bèn thả lỏng tinh thần, tiếp tục lấy lòng nàng, hỏi nàng muốn gì, lần này Trúc Nhan dứt khoát nói nàng muốn một khúc nhạc đầy cảm xúc, vì nàng muốn sáng tác một cảm khúc hay.

Vì thế, Mạch Khinh Trần tìm cho nàng vô số cảm khúc, chỉ cần có thể hần đều tìm cho nàng.

Trúc Nhan ngồi sáng tác ngày đêm.

Cuối cùng một ngày nọ nàng cười nói với hắn: "Ta sáng tác xong rồi, đàn cho huynh nghe nhé?"

Mạch Khinh Trần hiển nhiên gật đầu.

Trúc Nhan cười: "Có điều huynh có thể nhắm mắt lại nghe không? Thế thì có thể nghe sâu sắc hơn!"

Mạch Khinh Trần nói: "Được."

Tiếng đàn du dương vang lên, như khóc như kể, oán hận cô đơn, xen lẫn nỗi hận tình khó dứt, chợt bùng phát, nương theo tiếng đàn đang cao dần, mãi đến khi trở nên thê lương như tiếng Đỗ Quyên đề huyết.

(Đỗ Quyên đề huyết: chỉ tiếng kêu bi ai của chim Đỗ Quyên, dùng để cường điệu nỗi buồn ly biệt)

Mạch Khinh Trần dần dần cảm thấy không đúng, nhưng trước đó cơ thể hắn đã không động đậy được nữa.

Mở choàng mắt, chẳng biết Trúc Nhan đã thay áo trắng từ lúc nào, nàng cười, đầu mày đuôi mắt đều rất dứt khoát, như dồn cả sinh mệnh vào khúc đàn này, ngón tay đàn quá mạnh bật máu, men theo dây đàn mảnh chảy thành dòng...

Khúc nhạc cảm kết thúc.

"Cuối cùng cũng đàn xong." Trúc Nhan cười với Mạch Khinh Trần, nụ cười lạnh lẽo, "Nghe hay không? Trong đó đều chứa đựng tình cảm của ta dành cho ngươi."

Mạch Khinh Trần nói: "Thả ta ra."

Trúc Nhan nói: "Thuốc này chỉ khiến ngươi tê liệt một lúc, lát nữa sẽ tự khỏi, có điều... Phải chờ sau khi ta chết đã."

Nàng lấy thanh đao trong ngực áo đặt vào tay Mạch Khinh Trần, vẫn cười: "Vì có thể chạm vào ta, nên ngươi vẫn muốn giữ ta bên cạnh đúng không..."
Cầm tay Mạch Khinh Trần rồi đâm nhanh vào ngực mình, "Được, ta sẽ ở bên ngươi, ở mãi bên ngươi, đến chết đều ở bên ngươi..."

Trúc Nhan là người như thế.

Yêu ghét rõ ràng, không chừa một đường lui, tất cả cảm xúc đều mãnh liệt, dứt khoát.

"Đừng!" Mạch Khinh Trần hét lên, không nhận ra mình run sợ đến nhường nào.

Nhưng lưỡi dao vẫn từ từ đâm vào ngực Trúc Nhan: "Đừng? Tại sao đừng? Không phải ngươi vẫn muốn ta ở bên ngươi à? Ngươi nên vui mới đúng..."
Miệng Trúc Nhan từ từ tràn máu, nàng cười to, nụ cười chất chứa mọi thù hận: "Ta không giết nổi ngươi, chỉ có thể tự sát, có điều như vậy cũng được, ngươi cứ sống một mình đi, sống một mình đau khổ..."

"Mạch Khinh Trần, ta nguyện rửa ngươi..."

"Nguyện rửa ngươi cả đời không có được người ngươi yêu, dù có được, nàng cũng sẽ rời xa ngươi..."

"Ha ha ha, ta hận ngươi Mạch Khinh Trần! Hận ngươi đến chết!"

Trúc Nhan càng đâm mạnh thanh chủy thủ vào ngực, cả người run lên, sau đó phun một ngụm máu.

Ngụm máu ấm nóng ấy bắn lên người, lên mặt Mạch Khinh Trần, nóng đến mức sắp làm bỏng hắn.

Tay đang giữ hắn rồi cũng buông ra.

Đôi mắt Trúc Nhan từ từ đóng lại rồi không mở ra nữa, cả người vẫn phảng phất là một cô thiếu nữ ôn ào trước kia, chỉ có mặt là đầy thù hận.

- - Cái tên Mạch Khinh Trần thế nào?

- - Tại sao gọi là Mạch Khinh Trần?

- - Bởi vì huynh quá đẹp, quá chói mắt, ta rất áp lực, Mạch Khinh Trần, đừng khuyh thành, chỉ muốn huynh đừng khuyh quốc khuyh thành như vậy mà thôi... Hơn nữa huynh không biết gọi Mạch Khinh Trần rất dễ nghe à? Này này, huynh có đang nghe ta nói không?

- - Ừm, có thể sống mãi những ngày tháng thế này thì tốt quá."

Rất cuộc... Mãi mãi không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37

Không biết nên an ủi Mạch Khinh Trần thế nào, Lâm Trì buông đứa, vỗ vỗ bàn tay đang vòng trên eo mình, khẽ nói: "Đừng buồn nữa..."

Mạch Khinh Trần gắng sức ôm lấy Lâm Trì, nói: "Ta không buồn, chỉ sợ."

Lâm Trì: "Sợ?"

Mạch Khinh Trần giật giật môi: "Ta..." Cơ thể đang ôm lấy Lâm Trì rõ ràng toát ra nỗi bất an.

Lâm Trì chợt hiểu, "Sợ giẫm lên vết xe đổ... à?"

Nên lúc gặp lại mới đối xử với nàng như thế, vì... Không muốn đến gần, sợ bản thân sẽ làm hại nàng?

Mạch Khinh Trần "ừm", khép đôi mắt hờn dỗi: "Hơn nữa hai năm trước, nàng bỏ trốn cùng người khác, ta tưởng nàng ghét ta..."

Lâm Trì cười: "Không phải ta đã từng nói, ta không có ghét chàng."

Thật ra không ghét nổi.

Dù biết hẳn đã làm nhiều chuyện có lỗi, dù hẳn từng tổn thương nàng, nhưng đứng trước một Mạch Khinh Trần dè dặt thế này, ngay cả ghét hay căm hận cũng hóa hư không...

Không phải hẳn cố ý làm sai, tổn thương nàng, mà do không biết việc đó không đúng...

Ngẫm nghĩ, hình như có chỗ không đúng, Lâm Trì ngừng một lúc lại nói: "Chuyện đó, trước đây chàng không hề nhắc qua với ta..."

Mạch Khinh Trần rũ mắt nói: "Trước khi nàng bỏ đi, ta mới nhớ lại."

Lâm Trì giật mình: "Chuyện này..."

Khó trách lúc đó hoàng đế Bắc Chu khẳng định Mạch Khinh Trần sẽ không đi tìm nàng, có lẽ là lý do này...

Mạch Khinh Trần càng ôm chặt nàng.

Lâm Trì: "...Đừng ôm chặt như vậy, ta sắp ngạt thở rồi..."

Chợt nghe có tiếng cười nhạt, Lâm Trì giật mình: "Ồ..."

Chàng cười gì chứ?

Mạch Khinh Trần cọ cảm lên đầu Lâm Trì, thờ dãi nói: "Nàng vẫn ở đây, ta rất vui."

Nàng không sợ ta vì chuyện ta kể nàng nghe, ta rất vui.

Nàng không ghét ta vì những chuyện ta đã làm, ta rất vui.

Nàng nói nàng thích ta, ta rất vui.

Thật đó, ta vui lắm...

"Áy, cho chàng cái này..." Lâm Trì đưa một nửa điểm tâm còn lại trong hộp cho Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần ngẩn ra.

Lâm Trì ho khan: "Ngon lắm, chàng ăn vào tâm trạng sẽ vui hơn... Ta vẫn thường làm thế..."

Mạch Khinh Trần chưa đợi nàng nói hết đã cắn một miếng, đôi mắt đẹp cong cong.

Xe ngựa chạy thẳng một mạch đến Kỳ Sơn, lúc sắp đến Kỳ Sơn, Lâm Trì hơi do dự.

"Chuyện đó... Không phải chàng đã phản bội Kỳ Sơn à, cứ ngang nhiên đi vào không sao chứ?"

Mạch Khinh Trần lắc đầu nói: "Không sao, chúng ta không vào núi."

Xe ngựa vòng qua Kỳ Sơn hướng về phía đáy cốc, Lâm Trì mới biết Mạch Khinh Trần muốn đi đâu... Khu mộ.

Đoán không sai, Mạch Khinh Trần xuống xe ngựa, bèn dẫn nàng vào sâu trong khu mộ.

Muốn... Thắp hương cho Trúc Nhan?

Đi theo Mạch Khinh Trần, Lâm Trì đảo mắt qua những ngôi mộ, cuối cùng dừng lại ở ngôi mộ nằm sâu nhất.

Mạch Khinh Trần cũng dừng lại.

Lâm Trì ngược mắt thấy một người chẳng biết đứng đó từ lúc nào, người nọ là nam nhân chừng ba mươi tuổi, quan sát thấy đôi phương có đôi mày kiếm, mắt sáng, dung nhan tuấn lãng, miệng chứa ý cười như có như không, giữ lỏng mày có vẻ mệt mỏi.

"Ta tưởng gở nàng năm nay ngơoi không đến, năm trước ngơoi đã không đến."

Nam nhân nhìn Mạch Khinh Trần nói, giọng trầm, thu hút rất hay, mắt chuyển sang Lâm Trì, "Vị này... Chắc là Lâm Trì cô nương. Tại hạ là chương môn Kỳ Sơn, Kế Mông, sư phụ trước kia của Mạch Khinh Trần."

Thì ra là chương môn Kỳ Sơn...

Ài, không phải quan hệ giữa họ rất xấu ư... Sư phụ đối mặt với một tên đệ tử đã thương mình, bỏ bang môn không nên bình tĩnh thế này chứ...

Dù có hơi khó hiểu, Lâm Trì vẫn gật đầu.

Kế Mông vuốt cằm, nói với Mạch Khinh Trần: "Ta đã thắp hương xong." Lại quay đầu nói với Lâm Trì: "Lâm cô nương, nếu được có thể đi cùng ta không, ta muốn tâm sự với cô nương."

Lâm Trì nhận thấy hắn có chuyện muốn nói với mình, gật đầu, lại nói: "Được, có điều nếu đã đến, tôi cũng nên thắp cho Trúc Nhan cô nương một nén nhang."

Trong mắt Kế Mông chợt ánh lên một tia kỳ dị, nhưng liền cười: "Được."

Thắp hương, cắm vào lò hương, Lâm Trì nói khẽ: "Trúc cô nương, dù có hơi quá đáng, nhưng, ừm... Hi vọng cô ở trên trời có linh thiên hãy an nghỉ, Mạch Khinh Trần không phải người xấu, hận một người cả đời cũng là một chuyện vớ vẩn, quên được thì nên quên..."

*****

Đợi Lâm Trì và Kế Mông đi cách một đoạn, Kế Mông mới chậm rãi nói: "Nói thật, lời cô nương vừa nói khiến ta rất ngạc nhiên."

Lâm Trì: "Ồ?"

Kế Mông cười: "Ta tưởng sau khi nghe nó kể, cô nương sẽ thấy sợ Mạch Khinh Trần, sinh lòng sợ hãi, hoặc hiếm lắm thì ít ra cô nương cũng sẽ có ác cảm với Trúc Nhan, dù sao nàng ấy cũng là người đầu tiên Mạch Khinh Trần có thể chạm được..."

Lâm Trì lắc đầu: "Tôi biết Mạch Khinh Trần không đáng sợ như vậy, nên trước kia chàng làm gì đều không ảnh hưởng tới tôi." Dừng một lúc, "Trúc cô nương đã chết."

Kế Mông bật cười: "Sao cô tốt bụng thế?"

Lâm Trì nghi hoặc: "Tốt bụng không được sao?"

"Không, rất được." Kế Mông cười, "Vậy có thể nói thật cho ta biết, cô nhìn nhận chuyện này thế nào? Cô không sợ chút nào ư? Ngộ nhờ có một ngày Mạch Khinh Trần cũng làm thế với cô..."

Lâm Trì nghĩ một chút, thành thật nói: "Tôi rất đồng tình với Trúc Nhan, nhưng tôi không cảm kích nàng, tôi không phải nàng ấy, dù có gặp chuyện tương tự, tôi cũng sẽ không để cục diện đến mức hồng bét thế này..."

Kế Mông sững sờ, nhìn Lâm Trì.

Lâm Trì không hiểu: "Sao thế? Tôi nói sai gì à?"

Kế Mông bỗng cười ha ha.

Lâm Trì càng không hiểu: "... Ông cười gì thế?"

Nàng hơi bức mình, lời của nàng buồn cười lắm ư...

"Ta đang vui, nếu Mạch Kinh Trần gặp cô sớm hơn thì tốt biết mấy." Kế Mông thở dài: "Tính Trúc Nhan khác hẳn cô, nó là cô nhi, được người trên núi nhận nuôi từ nhỏ, lúc nhỏ hay bị ức hiếp, nữ hài tử bình thường hay khóc sụt sùi hoặc cắn răng chịu đựng, còn nó nhất quyết đáp trả, tính hay đồ kị, không chịu được chút xúi oan ức hay tổn thương nào. Sau khi chuyện này xảy ra, ta rất bất ngờ, nhưng đây đúng là chuyện mà nó sẽ làm... Nếu đoán được trước..."

Lâm Trì: "Ày... Đừng buồn..."

Không thể không nói, lời lẽ an ủi của nàng cực kỳ nghèo nàn.

Ngược lại Kế Mông cười: "Thật là... Lại còn bắt cô an ủi ta. Có điều, chuyện đó đúng là đã kích rất lớn với Mạch Kinh Trần, chắc cô biết sau này hẳn mất đi khoảng kí ức này, vì sau khi Trúc Nhan chết, nó bị đã kích nặng nề, có một đạo tính thần cực kỳ bất ổn, không thể khống chế... Biểu hiện lúc đó của nó giống hết khi say, chắc nó đã nói với cô, sau khi say nó như biến thành người khác... Thế nên, phụ hoàng và mẫu hậu của nó bắt buộc phải nhờ người khóa trí nhớ của nó bằng kim châm."

Lâm Trì gục đầu nói: "Ừm"

Đương nhiên nàng biết đáng về khi say của Mạch Kinh Trần, hết như mặt trái của hán bộc phát.

Kế Mông than: "Hai năm trước nó khôi phục trí nhớ, ta biết, là vì cô. Có điều, không riêng gì phụ hoàng và mẫu hậu của nó, ngay cả ta cũng rất sợ, nó không có trí nhớ, không biết mình đã từng làm ra chuyện tàn nhẫn gì, mà cô không thích nó, trong lòng cô lại có người khác, giả dụ nhất thời nó không khống chế được mình, chỉ sợ bị kích tái diễn... Nên phụ hoàng của Mạch Kinh Trần mới ép cô rời khỏi..." Ông dùng một chút, không nên được nói: "Thật ra hẳn không xấu, chỉ hơi kỳ quặc lại trọng sĩ diện còn thích giả vờ, mấy năm nay sợ rằng người thương nhi tử nhất là hẳn ta, bởi vì đứa nhỏ Mạch Kinh Trần còn thâm hơn hẳn ta năm xưa, hẳn muốn làm người cha tốt, bất quá vẫn thất bại... Hôm nay ở đây ta nói với cô những lời này, cũng là lời mà mẫu hậu Mạch Kinh Trần nhờ ta chuyển cho cô, nói hai ngày nay tên hoàng đế bệ hạ kỳ quặc nào đó ngủ không ngon, nửa đêm hẳn định chạy đến Đông cung rình xem, sợ bị phát hiện đành trở về pha trà..."

Lâm Trì: "Ồ, tại sao?"

Ông ấy không phải phụ thân Mạch Kinh Trần ư?

Kế Mông nhún mày, mặt khinh bỉ nói: "Sợ nhi tử ghét chuyện năm đó hẳn chia rẽ uyên ương, bất quá dù sao con hẳn cũng đủ ghét hẳn rồi, cái lão ấy trước sau như một, cứ thích mua dây buộc mình, tự cho là đúng bệ hạ đã chấp chân mình, thật quá ngu ngốc, dù trong lòng hối hận nhưng chết cũng không chịu nói thật lòng mình, năm đó hẳn..." Dùng, "...Khụ khụ, ta đi hơi xa."

...Ồ, có đúng là họ đang nói cùng một người không vậy?

Lâm Trì nhớ lại cái khí thế kinh người của Quý hoàng đế bệ hạ...

Nàng chỉ thấy người nọ quá lợi hại...

Kế Mông quay lại câu chuyện: "Vì thế cô cũng... Đừng ghét hẳn quá." Im lặng quay đi, "Nói tốt cho hẳn là chuyện khiến người ta rất khó chịu."

"Ừm, có điều..." Lâm Trì gật đầu, không nên được hỏi chuyện nàng vẫn luôn muốn hỏi: "Có điều không phải Mạch Kinh Trần đã làm ông bị thương nặng ở đại hội võ lâm ư, sau đó phản bội sư môn, tại sao ông..." Vẫn bình tĩnh giải thích giúp hẳn...

"À, cô nói vụ đó ư." Kế Mông ho khan quay đi, "Tai nạn thôi, coi như ta có lỗi với nó, ta vô tình tiết lộ cho Trúc Nhan chuyện nó giết chết người trong lòng con bé... Do ta sai, nó phản bội thì phản bội thôi, dù sao ta không còn gì để dạy cho nó nữa."

... Chân tướng chỉ có vậy!

Lâm Trì không thể tin nổi: "Nhưng lời đồn..."

Kế Mông nói: "Lời đồn cũng chỉ là lời đồn. Được rồi, chúng ta mau chuẩn bị về thôi."

Lâm Trì ngạc nhiên đến nghẹn, từ từ tiêu hóa lời Kế Mông.

Lại nghe thấy Kế Mông nói: "Dù ta không có tư cách gì, có điều, ta vẫn mong cô có thể đối xử tốt với Mạch Kinh Trần. Thật ra ta không thích thằng bé lắm, nhưng rất đồng tình với nó, thật ra nó không mong mọi gì nhiều, cũng không phải bản tính thích tàn bạo thích chém giết, chỉ thiếu một người dẫn dắt thôi, nếu cô không có tình cảm với nó thì nên sớm rời xa nó, nếu thật sự thích nó thì tốt với nó hơn nhé..."

Lâm Trì sùng sốt, gật đầu.

Kế Mông: "Cô đoán xem tại sao hôm nay nó dẫn cô đến đây?"

Lâm Trì dứt khoát lắc đầu: "Không biết..."

Nàng bị Mạch Khinh Trần bắt tới...

Kế Mông cười cười, phóng mắt ra xa, giọng hơi lơ đãng: "Chỉ e hiện tại Mạch Khinh Trần đang ở..."

Trước bia mộ.

Mạch Khinh Trần đứng lặng người rất lâu, mới bước đến, sờ tay lên bia mộ nói: "Hủy bỏ lời nguyện được không?"

Môi hắn mấp máy, khuôn mặt đẹp hơi u ám: "Nếu hận ta, thì chỉ cần nhắm vào ta... Sao cũng được, nhưng đừng khiến nàng ấy rời xa ta."

Một góc bia mộ bị bóp quá mạnh nát thành bột, rơi lất phất xuống mặt đất.

"Ta đã... Biết thế nào là thích rồi."

Nhìn sang, chẳng biết Lâm Trì đã đứng bên cạnh từ lúc nào.

Mạch Khinh Trần đè lại trái tim đang đập thình thịch trong ngực, thích... Thích nhìn Lâm Trì lúc nàng vui, thích nhìn Lâm Trì ăn, thích ở cạnh Lâm Trì, ôm Lâm Trì, nhưng quan trọng nhất, nếu Lâm Trì ghét hắn, thì dù có đau khổ hắn cũng sẽ buông nàng ra... Vì bị Lâm Trì thương hại hắn càng đau hơn...

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 38

Đang vào mùa hoa rơi lá tã, họ ở lại Kỳ Sơn ăn trưa rồi mới về.

Vén màn xe lên thấy ven đường trồng một hàng hoa đào, sáng rực, đẹp không thể tả, thỉnh thoảng có vài cánh hoa rơi rụng, như có tiếng du khách xa xa truyền đến, Lâm Trì bất giác cười, cảnh đẹp gần trong gang tấc, chỉ cần đưa tay đã chạm được những cánh hoa rực rỡ ấy.

"Nàng thích?" Mạch Khinh Trần hỏi.

Lâm Trì thành thật gật đầu, cảm thán: "Rất đẹp."

Mạch Khinh Trần nghĩ một chút nói: "Thích thì khi về trồng."

Lâm Trì lắc đầu: "Rất phiền phức."

Mạch Khinh Trần nhanh chóng nói: "Không phiền."

Dù sao cũng đâu phải hắn trồng..

Lâm Trì: "Thôi đi, sau này muốn ngắm thì quay lại đây là được, vả lại..."

Nàng đón lấy một cánh hoa, giọng tiếc nuối: "Hoa này cũng đâu ăn được..."

Mạch Khinh Trần: "..."

Hắn im lặng xoay đi, lấy ra một hộp điểm tâm: "Bánh hoa đào."

[attachment=0]7eadf0f21c0e11e7947d0242ac110002_692w_554h.jpg[/attachment]

Mùi bánh hoa đào thơm ngon, cắn một miếng, vị giòn tan, tiếp theo mùi thơm hoa đào ngào ngạt lan tràn khắp miệng.

Ngon quá!

Mạch Khinh Trần khẽ nhếch môi: "Thích không?"

Lâm Trì đốc sức gặt đầu.

Mạch Khinh Trần kéo Lâm Trì qua để nàng dựa sát vào lòng mình.

Lâm Trì hơi cựa người, nhưng vòng ôm của Mạch Khinh Trần quá ấm áp, cộng thêm lực chú ý của nàng đã dồn hết vào hộp điểm tâm, chẳng mấy chốc đã nằm gọn trong lòng Mạch Khinh Trần, hài lòng vừa ăn vừa liếm ngón tay.

Một tay Mạch Khinh Trần ôm nàng, tay còn lại kéo nhẹ màn xe, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nhìn xuống Lâm Trì, cảm xúc khác lạ lấp đầy lồng ngực.

Vô cùng vô cùng ấm áp.

Lâm Trì là kiểu người trừ khi chuyện xảy ra trước mặt, nếu không nàng sẽ không nghĩ tới, cứ thế theo Mạch Khinh Trần một mạch trở lại Dương Minh, chẳng suy xét điều gì.

Mãi đến khi sắp đến Dương Minh, Lâm Trì mới thấy hình như có gì đó không đúng.

Nàng ôm đầu: "Chuyện đó... Hình như ta đang bị truy nã."

Mạch Khinh Trần nắm tay nàng: "Không sao."

Nàng lại ôm đầu: "Ta đánh gãy thiên kim của Thứ sử Hòa Châu, sau đó thế vào làm nàng ấy."

Mạch Khinh Trần túm nàng lại, ôm vào lòng: "Không sao"

Lâm Trì: "... Ta còn chưa giải thích với sư tỷ, Trì Vương Thế tử, Sách Đồng, còn cả Lăng Yển và Phụ hoàng của chàng..."

Mạch Khinh Trần xoa đầu nàng: "Không sao cả, về rồi ta sẽ làm món ngon cho nàng."

Lâm Trì: "..."

Tại sao hắn không lo lắng gì hết vậy...

Có điều nghe Mạch Khinh Trần nói thế, không hiểu sao nàng lại thấy yên tâm, ừm, vậy nàng cũng không cần lo lắng nhiều nữa, cứ ngủ một giấc là được.

Có Mạch Khinh Trần, dù vào thành hay tiền cung cũng không bị ai kiểm tra, hết ăn lại ngủ, Lâm Trì đã theo Mạch Khinh Trần về tới Đông cung.

Lâm Trì vừa ăn no, bụng căng đến khổ, nàng còn chưa tỉnh ngủ đã có người đến quấy rầy.

"Ngươi..."

Lâm Trì dụi dụi mắt: "An Nhạn, có chuyện gì à?"

Lăng Yển: "Mấy ngày nay ngươi..."

Lâm Trì ợ một cái thỏa mãn.

Lăng Yển bỗng phát cáu: "Ta đang nói chuyện với ngươi đấy!"

Lâm Trì sờ bụng: "Ta biết... ta đang đợi muội nói tiếp đây."

Lăng Yển rõ ràng hiểu sai ý, liền nhìn xuống bụng nàng: "Bụng ngươi... Là do Định Lam..."

Lâm Trì khốn khổ gặt đầu.

Mạch Khinh Trần làm đồ ăn quá ngon, nàng nhịn không được ăn quá nhiều... Bây giờ bụng hơi khó chịu...

Lăng Yển lùi hai bước, che miệng lại: "Sao có thể, sao Định Lam có thể..."

Mạch Khinh Trần nấu ăn nghe cũng có vẻ hơi khó tin...

Lâm Trì đành phải gặt đầu nói: "Nhưng đúng là thật..."

Lăng Yển lão đạo suất ngã, đứng đưa trong gió, như có thể ngã bất cứ lúc nào.

Ấy, chưa ăn no à...

Lâm Trì nghĩ một chút, nén đau lấy thứ sau lưng ra, vừa quay lại đã thấy Lăng Yển roi lệ đi mất...

"Này, đợi đã..."

Lăng Yến đã đi xa.

Lâm Trì: "... "

Nàng đã định bụng chia điểm tâm cho Lăng Yến, dù sao cũng là muối muối của mình, có điều... Thôi, tự mình ăn vậy.

Nàng định nằm xuống ngủ, đang mơ mơ màng màng thì đã có người đến.

"Thiếu phu nhân!"

Giọng nữ hết sức dịu dàng.

Tiếp theo thấy bóng người vừa lóe, Lăng Họa đã đi tới bên giường hỏi gấp: "Thiếu phu nhân, cái à Lăng Yến đó có tới tìm cô không!"

Lâm Trì nói: "Có..."

Lăng Họa bèn ngắt lời: "Tôi biết ngay! Công tử đang định đuổi nàng ta đi, à đáng ghét này nhất định đến xin cô nương tình đúng không? Haiz, với tính của cô, chắc chắn đã đồng ý rồi đúng không? Sao cô lại đồng ý chứ! Khó khăn lắm mới đuổi được cái à đáng ghét này đi!" Nàng đi tới đi lui, váy kéo tới kéo lui trên đất.

Lâm Trì: "Chuyện đó..."

Lăng Họa đập tay phải vào tay trái: "Vậy đi! Cô tuyệt đối đừng đi tìm công tử! Tôi sẽ đi cáo trạng với công tử trước! Lần này nhất định khiến à không thể trở mình! Tóm lại, có tôi thì không có à! Hừ hừ!"

Lâm Trì: "... Muội ấy không..."

Lăng Họa: "Được rồi! Tôi đi đây! Thiếu phu nhân cô nghỉ ngơi nhé..."

Lâm Trì: "... "

Nàng ấy vốn không muốn nghe mình nói mà...

*****

Đợi Lăng Họa đi xa, Lâm Trì thở dài, quay về.

Nhưng lần này nằm mãi cũng không ngủ được, trần trọc mãi, rốt cục hơi mệt, còn chưa kịp nhân lúc mệt để ngủ, cửa lại lần nữa bật mở.

Lâm Trì: "... "

Lần này đến phiên ai đây...

"Ra đây!" Tiếng quý quái xỏ xuyên tai.

Lâm Trì bất đắc dĩ cùng cực, ôm trán ngồi dậy.

Thấy thiếu niên thanh tú y phục sáng rực đứng đối diện mắt sáng rực, nói: "Sao lại là ngươi!"

Lâm Trì: "Ồ... Không phải ngươi..."

"Ta còn tưởng ca ca mang về hồ ly tinh! Thì ra là ngươi!" Nhị thiếu gia, không, nhị hoàng tử Cơ Định Lam điện hạ dùng giọng toan mĩa mai: "Không phải hai năm trước ngươi đã đi rồi sao, bây giờ về làm gì?"

... Sao khẩu khí cứ như chính thất chất vấn tiểu thiếp thế, hình như có gì đó sai sai...

Lâm Trì: "Ta..."

Không đợi nàng nói hết, Cơ Định Loan đã bước đến gần nàng, hai tay chống nạnh, hùng hổ nói: "Hừ hừ, ngươi đừng tưởng có ca ta chống lưng thì muốn làm gì làm như à đáng ghét đó, ngươi và à ta rõ là cá mè một lứa..."

Lâm Trì: "À đáng ghét?" Nghe quen thế, "... Ngươi đang nói, Lăng Yến?"

Nghe thấy tên này, Cơ Định Lam bèn bày vẻ mặt đau khổ như có thâm cừ đại hận: "Phải! Chính à! Thật khiến ta tức chết! Nếu không phải ca ta không cho, ta đã bóp chết à từ lâu, bóp chết bóp chết..." Hắn nắm cột giường bên cạnh, dốc sức bóp chặt, "Hu hu hu hu, đau tay quá..."

Lâm Trì: "Muội ấy quá đáng lắm ư?"

Cơ Định Loan xoa tay cắn phẫn tổ cáo: "Dĩ nhiên! Ngày nào cũng làm nũng với ca ta, làm ta buồn nôn! Không chịu nhìn lại ả, người đã xấu, hờn chút là tô son trát phấn, xấu xí muốn chết, tức nhất là ả không cho ta đến gần ca ta! Nói xấu ta! Nói gì mà ta sẽ cướp ngôi hoàng đế của huynh ấy! Giỡn chơi hả, sao được chứ! Quả thật rất khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp... Hu hu, đau tay quá..."

Lâm Trì nhìn bàn tay hằn bị nện đỏ, có lòng tốt nói: "Điện hạ, tay người... Ta có thuốc trị thương, người có cần không?"

"Cần! Không đúng..." Cơ Định Loan nhìn Lâm Trì đầy nghi ngờ, "Tốt với ta thế làm gì? Người muốn lấy lòng ta? Nói người biết, không thể nào! Dù người có tốt hơn ả kia một chút, nhưng cũng chỉ chút xíu, chút xíu thôi, hừ hừ, người vốn không xứng với ca ta, ca ta là của ta! Nghe rõ chưa!"

Lâm Trì: "Ấy, nhị điện hạ, tóc giả của người bị lệch kìa..."

Cơ Định Loan hét lên, ôm đầu, định kéo lại, ai ngờ tất cả tóc giả đều rớt xuống, để lộ một lóp tóc ngắn cũn cỡn.

Lâm Trì: "Thật ra..."

Cơ Định Loan tái mét liếc Lâm Trì một cái, hung dữ: "Không được nói! Ta xấu xí cũng không cho người đánh giá! Người không nhìn thấy gì hết, nghe rõ chưa!" Sau đó hấn ôm đầu, kẹp móng rồi chạy biến.

Lâm Trì: "... " Nàng định nói mái tóc ngắn của hấn thật ra rất... Đáng yêu...

Phù, cuối cùng cũng đi hết rồi.

Lâm Trì vui mình vào chăn, muốn ngủ bù.

Chưa đến một khắc, cửa bị đẩy ra vang lên tiếng két...

Lâm Trì: "... "

Ta biết ngay mà...

Ta mặc kệ, không thèm quan tâm, ta muốn ngủ!

Lâm Trì hạ cànng quyết tâm vui sâu vào chăn, đồng thời bịt tai lại, tự quán mình thành quả cầu.

Người nọ vào rồi cũng không làm ồn, chân bước không nhanh không chậm từ từ đến gần...

Lâm Trì cànng ra sức bịt tai, nhắm chặt mắt.

Cảm giác đệm giường bên cạnh lún xuống, có lẽ đối phương đã ngồi vào.

Lâm Trì mặc niệm: Xem như không có, xem như không có...

Sau đó ngủ.

Người nọ không làm ồn, chỉ ngồi im một chỗ, Lâm Trì không nhúc nhích, người nọ cũng không nhúc nhích, rất kiên nhẫn.

Qua khoảng nửa khắc, vẫn không có động tĩnh.

Lâm Trì nghi hoặc: Chẳng lẽ đi rồi?

Nàng nhẹ nhàng hé một mắt khỏi chăn, đôi mắt hẹp dài của đối phương lóe sáng: "Thức rồi?"

Giọng nói vẫn chứa đựng dịu dàng, thanh lịch tao nhã.

Giả ngủ không thành, Lâm Trì lại hé thêm một mắt.

Mạch Kinh Trần ôm lấy cả nàng và chăn, từng sợi tóc bạc mềm mại rủ xuống, phớt qua má Lâm Trì, mềm lạnh như tơ rất dễ chịu.

Không biết sờ lên có dễ chịu như vậy không...

Lâm Trì đưa tay, tóm nhẹ một lọn tóc, quấn quanh ngón tay.

Lọn tóc bạc như nước, không ngừng ánh lên dưới ánh mặt trời, nàng không khỏi cảm thán: "Đẹp quá..."

Mạch Kinh Trần để mặc nàng tùy ý ngắm nghía tóc mình, cong mắt in lên trán Lâm Trì một nụ hôn, rồi hỏi: "Muốn ra ngoài không?"

Lâm Trì ngạc nhiên: "Ồ?"

Mạch Khinh Trần chớp mắt: "Không muốn ra ngoài?"

Lâm Trì liền lắc đầu, lại nghi ngờ hỏi: "Đi đâu?"

Mạch Khinh Trần: "Nàng muốn đi đâu?"

Mạch Khinh Trần lắc đầu: "Cũng không có nơi nào muốn đi lắm, ừm, ở đâu có món ngon..."

Mạch Khinh Trần cúi đầu cân nhắc một lúc, ôm lấy Lâm Trì đang quán thành quả cầu nói: "Vậy theo ta ra ngoài đi."

Dù sao cũng không ngủ được, Lâm Trì buông chăn, chậm chạp mặc áo ngoài.

Mặc xong nàng mới nhớ hỏi: "Tại sao chàng... Đột nhiên muốn dẫn ta ra ngoài?"

Mạch Khinh Trần: "À..."

Nửa canh giờ trước, trong thư phòng.

"Làm sao..." Mạch Khinh Trần nghĩ ngợi, "Ở cùng người mình thích thì nên làm những gì?"

Lăng Thư nghe vậy, cười tà ác: "Đương nhiên là làm việc thích làm rồi!"

Mạch Khinh Trần ngay thẳng hỏi: "Chuyện mình thích là chuyện gì?"

Lăng Thư càng cười tà ác hơn: "Đương nhiên là... #¥#%#@Q\$%\$..."

Mạch Khinh Trần: "Không được, sẽ bị nàng ghét."

Lăng Thư nhụt chí: "... Nếu không thì công tử muốn làm gì?"

Mạch Khinh Trần liếc xéo hán, tỏ vẻ "Nếu biết ta còn hỏi người làm gì!"

Lăng Thư thở dài: "Vậy thì đi hò hẹn."

Mạch Khinh Trần: "... Hò hẹn là sao?"

Lăng Thư: "Công tử không phải chứ... Đọc nhiều sách như vậy lẽ nào không biết!"

Mạch Khinh Trần không biến sắc: "Sách người đưa ta chỉ dạy làm chuyện thích làm..."

Lăng Thư: "..."

Mẹ ơi! Không phải chứ! Ngay cả một quyển bình thường ta cũng chưa đưa công tử à?

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 39

"Mấy người đi?"

Mạch Khinh Trần đáp rất nhanh: "Hai người."

Vậy thì được, Lâm Trì không muốn đi cùng cả đoàn người ra ngoài.

Lâm Trì rất muốn đi dạo Dương Minh, dù sao đến đây vài lần nhưng chưa có cơ hội đi dạo trong thành lần nào.

Có điều, ra ngoài với Mạch Khinh Trần... Nàng nhớ mang máng cảnh lần trước bị lạc cùng Mạch Khinh Trần tới thị trấn nhỏ nọ, ấy, họ có thể ra ngoài dạo được không? Chẳng lẽ không bị vậy xem?

Nghĩ lại, dù Mạch Khinh Trần có bị vậy xem vẫn tỏ thái độ bình thản, Lâm Tri thờ dài, tìm trong đồng y phục rất lâu, rốt cuộc tìm được hai tấm mỏng như cánh ve. Dán một tấm lên mặt xong, cầm tấm còn lại dán lên cho Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần không có cảm giác, nên từ đầu đến cuối chỉ chớp mắt nhìn Lâm Tri.

Lâm Tri cũng nhìn hấn, mặt đúng là đã bình thường đi, nhưng... Mắt cũng quá đẹp rồi! Mắt với mắt rõ là không xứng! Dù mặt nạ bình thường cũng không che được ánh mắt ấy, ngược lại đôi mắt càng tôn thêm vẻ đẹp cho gương mặt!

Lâm Tri lại bò xuống giường mò tìm trong tủ quần áo, cuối cùng lấy ra một cái mặt nạ (... Tại sao có thứ này?)

Che một bên mắt lại, rồi dùng mũi sa che hết tóc bạc, nhìn lại đã không còn dễ nhận ra nữa.

Có điều... Lâm Tri im lặng nhìn Mạch Khinh Trần, sao cứ có cảm giác đang gây nghiệp chướng thế này...

Mạch Khinh Trần ôm Lâm Tri, nhún mấy cái vọt khỏi cung, không gây một chút tiếng động nào.

Không thể không thừa nhận, võ công tuyệt thế quả nhiên vô cùng tiện lợi...

Lâm Tri đứng ngoài cửa cung, còn đang ngờ ngẩn chưa hoàn hồn đã bị Mạch Khinh Trần túm lấy kéo đi.

Tay Mạch Khinh Trần rất ấm, có vết chai khi luyện kiếm, nhưng nắm tay hấn khiến người ta rất yên tâm, cực kỳ yên tâm.

Mặt trời sắp lặn, bóng đêm nhuộm tối chân trời.

Không bao lâu sau, Lâm Tri đã đứng ở một con hẻm náo nhiệt, nước thành hào gột rửa đôi bờ sông, tiếng người bán hàng rao ầm ĩ không ngớt, mùi thức ăn nóng hổi không ngừng kéo tới, chỉ ngửi thôi đã khiến người ta thèm rõ dãi.

Quán đầu tiên là Đệ Nhất Gia bán bánh hạnh nhân, Lâm Tri không thèm suy nghĩ móc bạc ra mua hai cái, nhét một cái vào miệng hai lần đã hết, còn một cái đưa cho Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần cầm bánh, chớp mắt.

Lâm Tri mới nhớ ra: "Ta quên mất chàng ăn không thấy có vị gì, bằng không..."

Nàng còn chưa dứt lời, đã thấy Mạch Khinh Trần cắn bánh, có lẽ vì đeo mặt nạ, mặt hấn hơi ngó ra, nhưng bắt ngờ là...

Rất đáng yêu...

Không biết có phải vì đã thừa nhận mình thích Mạch Khinh Trần thật lòng, nếu không... Sao lại thấy hấn đáng yêu thế chứ?

Tâm trạng Lâm Tri rất tốt, không nén được nở nụ cười.

Mạch Khinh Trần càng dại ra...

Lâm Tri cười ha ha, bèn không quan tâm gì nữa, túm lấy Mạch Khinh Trần dạo qua từng gian hàng. Các gian hàng trên đường đều bán các món quà vặt, điểm tâm, Lâm Tri ném thử mỗi loại một ít, cái nào ngon thì mua thêm, không ngon thì ném cho Mạch Khinh Trần... Khụ khụ, dù sao Mạch Khinh Trần cũng không kén ăn, hơn nữa Lâm Tri dứt hấn cái gì hấn ăn cái đó...

Từ trước tới nay chưa bao giờ có cảm giác sáng khoái thế này.

Lâm Tri ăn mãi đến khi thấy no, nàng mới nhớ ra: "Sao chàng biết chỗ này?" Người như Mạch Khinh Trần vốn nên không biết chỗ như thế này mới phải.

Mạch Khinh Trần do dự một lúc, mới lấy một quyển sách trong áo ra đưa nàng.

Lâm Tri nhận lấy, thấy bìa sách viết rõ ràng rành mạch tất cả những nơi ở Dương Minh thích hợp cho nam nữ hẹn hò, những nơi ăn chơi, có đủ mọi thứ, ngoài ra, thậm chí những nơi nào cần làm gì đều được viết ra rõ ràng, như sợ người ta đọc không hiểu... Trang cuối còn có một dòng chữ viết vội.

Thuộc hạ tận lực! Lãng Thu.

Lâm Tri: "..."

Mạch Khinh Trần: "Không đúng hả?"

Lâm Tri im lặng một lúc, gãi đầu: "Cũng không phải... Thôi, để ta xem còn có gì ngon không."

Đi một lúc, đột nhiên mưa rơi lất phất trên vai.

Lâm Tri kéo Mạch Khinh Trần, hai người vội vào trú dưới mái hiên một gian trà lâu.

Mưa kéo đến đột ngột không báo trước, có vẻ không tạnh nhanh được, tiếng mưa bụi rơi lộp bộp không dứt, cả bầu trời chuyển một màu đen u ám. Người trên đường thu gom vật dụng, nhóm người bán hàng rong tay chân lạnh lẽo dọn hàng về, cả con đường rất nhanh đã trở nên vắng lặng.

Lâm Trì rửa thảm, này này, nàng còn chưa ăn xong mà, sao đã đi hết rồi...

Còn nữa, mưa lớn thế này biết về bằng cách nào?

Không đợi nàng trách móc xong đã nghe tiếng Mạch Kinh Trần nói "Chờ ta", rồi hần nhanh chóng biến mất, chỉ trong chớp mắt đã che một cái ô xanh đi về phía nàng.

Tà phong tế vũ, lạc mịch khinh hàn. (Dầm mưa giải gió, cô đơn rét lạnh.)

Che giầu đi dung mạo khuynh thành, mái tóc bạc độc nhất vô nhị, trút bớt khí thế khiếp người, Mạch Kinh Trần trông hết như những người trên đường, đều chỉ là một con người bình thường như hàng vạn người trên thế gian.

Nhưng không hiểu sao, Lâm Trì lại nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh hơn.

Bỗng nàng cảm thông với tâm tình của Trúc Nhan, lúc Mạch Kinh Trần tỏa ánh hào quang rực rỡ, nàng đứng bên cạnh hắn, dù hắn chỉ tốt với nàng, nhưng vẫn khiến nàng thấy bất an. Nhưng thời khắc này, trong màn mưa tuôn, không một ai chú ý tới họ, họ cũng vậy, chợt có cảm giác yên tâm...

"Phải về ư?"

Mạch Kinh Trần liếc nhìn chân trời chỉ còn một màu mưa.

Lâm Trì sờ mũi, cười: "Đi một lúc nữa nhé!"

Mưa càng lúc càng lớn, rơi lên dù trúc phát ra tiếng lộp bộp, tâm trạng Lâm Trì càng vui hơn.

Thảm thoát đã đến ngoại thành, nhìn thấy một ngôi miếu.

"Nghĩ ở đây một lúc nhé?"

Mạch Kinh Trần gật đầu.

Lâm Trì cúi lưng, đang muốn nói gì đó, đột nhiên phát hiện Mạch Kinh Trần đã ướt nửa người, nàng ngẩn ra nói: "Lúc này chàng che ô..." Cả người nàng không ướt chút nào, nhất định là Mạch Kinh Trần đã che cả ô cho nàng...

Mạch Kinh Trần dường như cũng mới phát hiện, cong mắt cười với Lâm Trì: "Không sao."

"Không sao gì chứ!" Lâm Trì nhin không được nói: "Lỡ như nhiễm phong hàn thì sao! Chàng..." Bỗng nàng nhớ tới lần Mạch Kinh Trần nhiễm phong hàn hai năm trước, không khỏi nghi ngờ: "... Bây, không phải chàng cố ý đó chứ!"

Mạch Kinh Trần chớp mắt: "Cố ý chuyện gì?"

"Thì là..." Không phải hắn quên thật chứ!

Lâm Trì cũng lười nói: "Thôi bỏ đi, vào miếu đã, xem có thể đốt lửa hong y phục cho chàng không."

Mạch Kinh Trần bước đến cạnh Lâm Trì, giữ tay nàng khẽ nói: "Lần này không phải." Nói xong đã hất xì.

Quả nhiên là bị phong hàn rồi...

Lâm Trì bất đắc dĩ nói: "... Đừng nói nữa, mau vào đi."

Nhưng vừa vào, Lâm Trì thấy không đúng.

Không khí có hơi lạ, còn có mùi vị khang khác, ngoài ra, trong miếu dường như có người đang nói chuyện, tiếng mưa bên ngoài quá lớn, vừa nãy nàng cũng không nghe rõ...

"A, đừng..." Một giọng nói mềm mại đáng yêu khẽ vang lên.

Lâm Trì: "..."

Mạch Kinh Trần: "..."

Đồng thời, một giọng nam trầm khàn thờ hỏn hỏn cũng vang lên: "Đừng? Nhưng cái miệng bên dưới của nàng không có nói vậy!"

Giọng nữ thấp thoáng không biết vui hay buồn khóc nước nờ: "Không được, không thể, sắp hỏng mất..."

Giọng nam tà ác: "Rõ ràng là thoải mái tới khóc ngất còn giả bộ? Nào, thả lỏng chút đi, bảo bối, nàng muốn kẹp chết ta à?"

Sau đó giọng nữ bèn bắt đầu hét "Ưm ưm a a", ngoài ra còn có tiếng cơ thể đập vào nhau, hòa trong tiếng mưa nghe càng phóng đảng...

Lâm Trì: "..."

Mạch Khinh Trần: "..."

Lâm Trì thấy không thể tiếp tục im lặng, xấu hổ quá...

Nàng cân nhắc một chút, đang định nói chột nghe tiếng Mạch Khinh Trần: "Quả nhiên là thật..."

Lâm Trì hỏi theo bản năng: "Cái gì thật?"

Mạch Khinh Trần đáp ngắn gọn: "Sách."

... Đôi thoải trong sách thể mà có người nói thật à?

Lâm Trì theo không kịp mạch suy nghĩ của Mạch Khinh Trần, đành hỏi tiếp: "... Sách gì?"

Mạch Khinh Trần khép mi rồi nhanh chóng mở ra, nhìn Lâm Trì: "Nàng thấy hứng thú?"

Lâm Trì: "... Cũng không phải không, ấy, có một chút, một chút thôi."

Mạch Khinh Trần lại khép mi, đè thấp giọng nói mấy cái tựa sách.

Lâm Trì: "..."

Cái miệng ngu ngốc! Hỏi làm gì chứ!

Mạch Khinh Trần hất xì, xoa mũi: "Nếu nàng thấy hứng thú ta có thể tìm cho nàng..."

Lâm Trì nói nhanh: "Không cần đâu, cảm ơn!"

Đôi nam nữ cách đó không xa vẫn không coi ai ra gì làm chuyện bóp bóp.

"A... Không được, ta không được rồi... Chàng ra mau..."

"Kẹp ta chặt như vậy, còn bảo ta ra ngoài, bảo bối, nàng thật không thành thật... Nói ta biết có thoải mái không?"

"A a a, đừng mà đừng mà..."

"Thoải mái không? Ưm hả?"

Giọng nữ lại bắt đầu khóc nước nờ: "... Ưm a a... Thoải mái..."

Họ tập trung rất cao độ nha...

Lâm Trì: "... Mạch Khinh Trần, chúng ta đi thôi... Ồ, chàng đang nhìn gì thế?"

Lâm Trì còn chưa dứt lời đã bị Mạch Khinh Trần ôm ngang lên, sau đó, những hình ảnh mà Mạch Khinh Trần vừa thấy lập tức hiện lại rõ mồn một...

Cơ thể trắng bóng đan với nhau, bộ phận nào đó đang dính liền...

Miệng Lâm Trì co rút, khẽ nói: "... Thả... Ta... Xuống."

Sau khi được thả xuống, Lâm Trì vẫn thấy có gì đó không đúng.

"Mạch Khinh Trần... Chàng nhìn ta chăm chăm làm gì?"

Mạch Khinh Trần chớp mắt: "Hắt xì..."

Lâm Trì lùi một bước: "Chúng ta vẫn nên đi nhanh thôi!"

Lâm Trì: "Ta đi trước đây!"

Không đợi Lâm Tri ra khỏi cửa, đã nghe thấy tiếng của vị lúc này còn đang quần quít đằng kia: "Hai vị xem đã chưa?"

Xong việc, nam tử rời khỏi người nữ tử đứng lên, đắp chăn cho nữ tử, bọc đơn giản áo ngoài rồi cài lại vạt áo, nhưng áo bào rộng thùng thình không thể che hết cơ thể hần, ngược lại càng khiến cơ thể hần trở nên dâm tà.

"Không biết hai vị xưng hô thế nào? Trong đêm mưa thế này sao lại xuất hiện ở đây?" Nam tử không nhanh không chậm đi về phía hai người.

Lâm Tri: "Chúng tôi chỉ đi ngang qua thôi..."

"Ồ... đi ngang?" Nam tử khẽ cười tà: "Ai tin? Người tin không?" Hần nhìn về phía Mạch Kinh Trần.

Mạch Kinh Trần: "Ta tin."

Nam tử ghen, lạnh mặt nói: "Nếu hai vị không muốn nói, vậy để ta đoán nhé..." Chỉ vào Lâm Tri, "Một vị thiên kim tiểu thư nhà giàu." Lại chỉ vào Mạch Kinh Trần, "Một tên hạ nhân bị mù."

Hần sờ chiếc cầm bóng bóng: "Các người bỏ trốn đúng không? Tất nhiên hai người lưỡng tình tương duyệt, nhưng phụ mẫu không đồng ý, định giết hần, thế nên các người dắt tay nhau bỏ trốn trong một đêm mưa gió, vừa lúc xuất hiện ở đây... Ha ha ha ha, bản công tử quả nhiên thông minh hơn người, không hổ là tài tử đệ nhất Dương Minh." Con người nam tử lóe lên, dùng bàn tay đang sờ cầm chỉ vào Lâm Tri: "Tiểu nữ nhân, tên mù này có gì tốt, bản công tử..."

Lâm Tri: "..."

Dứt khoát tung chân đá hần!

Nam tử trong nháy mắt bị đá văng vào tường, rồi ngã xuống.

Nam tử im lặng thổ huyết: "..."

Hần chọc phải người không nên chọc à...

Lâm Tri bóp tay nghe rộp rộp, tên nam tử sồn gai ốc, rồi nằng thán thở: "Đã lâu không động thủ, vẫn nên hoạt động một chút cho thoải mái."

Nam tử ngoan cố hất mặt: "Người biết ta là ai không?"

Lâm Tri lại đánh một cú.

Nam tử che mặt roi lệ: "... Tráng sĩ! tôi sai rồi! Tráng sĩ tha mạng!"

Mạch Kinh Trần dựa vào tường: "Hắt xì hắt xì..."

Hình như bị phong hàn thật, hần bước đến cạnh nữ tử, bình tĩnh hỏi: "Có thể cho ta mượn chăn đệm một lúc không?"

Nữ tử: "... T_T"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 40

Đánh xong, Lâm Tri sực nhớ hỏi: "Áy, à này, rốt cuộc người là ai?"

Nam tử bụm mặt: "Hic hic hic hic..."

Lâm Tri: "... Người đừng như thế, làm như ta bắt nạt người ấy."

Nam tử càng che mặt kín hơn: "Hic hic hic hic..."

Trái lại nữ tử yếu ớt bên cạnh khẽ nói: "Chàng ấy là..."

Nam tử khẽ quát: "Đừng nói!"

Lâm Tri nói: "Nói!"

Nữ tử cúi mặt đánh giá hai người một lượt, nuốt nước miếng từng ngụm: "Chàng ấy là con của Cố thừa tướng Cố Uyên..."

Ồ... Sao nghe quen quen, hình như lúc ở dịch quán tú nữ đã từng nghe...

"Người chính là người làm mưa làm gió, tiêu sái bất phàm, đệ nhất tài tử Dương Minh Cố Uyên...?" Lâm Tri dò hỏi.

Nam tử nghẹn họng: "Muốn đánh cứ đánh, không cần làm nhục ta!"

Lâm Tri: "Ta không có..."

Nam tử: "Người có!"

Muốn thổ huyết...

Lâm Tri thờ dãi: "... Được rồi, ta có."

Nam tử: "..."

Càng muốn thổ huyết, đây là chuyện gì chứ...

Lâm Tri thấy có lỗi: "Chuyện đó, xin lỗi, ta không thích bị người khác đụng chạm, hơn nữa lúc này hơi ngứa tay nên..."

Nam tử xoay mặt vào tường, quyết định không để ý tới Lâm Tri nữa.

Mưa gió ngoài miếu càng dữ dội hơn, bỗng một tiếng sấm vang lên, nhất thời trước mắt lóe sáng, phía chân trời chợt sáng như ban ngày, tiếp theo tiếng sấm ầm ầm vang lên, rung trời động đất.

Quả nhiên là một đêm mưa sa gió giạt, sấm sét rền vang...

Lâm Tri lại thờ dãi, nhìn Mạch Kinh Trần: "Ồ, chàng lấy đâu ra chần thề?"

Mạch Kinh Trần thật thà chỉ vào nữ tử nói: "Nàng ấy cho ta mượn... Hết xì..."

Nữ tử bọc chiếc áo mỏng lạnh run, mặt sợt sệt nhìn Lâm Tri.

... Nàng có đáng sợ đến thế không?

Lâm Tri sờ mũi nói: "Hay là trả lại cho nàng ấy đi, hình như nàng ấy lạnh hơn chàng, ừm, chúng ta đốt lửa đi..."

Cũng may trong miếu có một đồng cây khô ai đó đã để lại, Lâm Tri lấy đá đánh lửa trong áo ra, đánh một lúc đã có lửa.

Mạch Kinh Trần hiển nhiên ngồi sưởi ấm cạnh Lâm Tri, chỉ là vừa sưởi vừa hắt xì.

Lâm Tri đau lòng, bèn nói: "Chàng coi y phục ra hong khô đi, ấy, Cố công tử, mượn y phục người dùng một chút không sao chứ..."

Cố công tử buồn bực không muốn để ý, Lâm Tri thấy hần im lặng, gói đựng y phục trên đất đang mở có một bộ y phục sạch sẽ, hiển nhiên là để dành thay sau khi "xong việc".

Nghe vậy trái lại Mạch Kinh Trần không có ý kiến, ngoan ngoãn muốn cởi quần áo, Lâm Tri ho một tiếng: "Chuyện đó, chàng..."

... Đây đây, chỗ này đâu chỉ có hai người, sao cứ cởi thế được!

"Hửm?" Mạch Kinh Trần nhìn nàng khó hiểu.

Lâm Tri quay mặt đi: "... Chàng ra phía sau thay đi."

Mạch Kinh Trần dường như không đồng ý lắm, nhưng vẫn đi ra góc sau thay.

Lâm Tri dùng cây chọc chọc đồng lửa, nhất thời chỉ nghe tiếng lửa cháy lách tách.

Lúc này chỉ còn lại hai người, Lâm Tri không khỏi thấy xấu hổ, đành tìm chuyện hỏi nữ tử: "Vậy... Cô là ai? Sao giờ này các người lại ở trong này?"

Nữ tử bọc đệm chần, vẫn run sợ như nãy nói: "Tiểu nữ tiểu nữ..." Nàng cắn môi, không dám nói tiếp.

Lâm Tri thấy thế cũng không miễn cưỡng nữa, đành đổi đề tài: "Cô và Cố công tử..."

Nữ tử liền che mặt, trung vệ mặt xấu hổ, giận dữ muốn chết: "Um um um..."

Lâm Trì: "..."

Này này, đừng vậy mà... Nàng có đáng sợ đến thế không?

"Lâm Trì."

Lâm Trì chợt nghe tiếng Mạch Kinh Trần, nàng vừa quay sang mũi nóng lên, nàng vội che mũi lại.

Cách đó không xa, Mạch Kinh Trần đang đứng nghiêng qua, ánh sáng xuyên qua cửa miếu chiếu thẳng vào cơ thể hắn, rồi chợt tối đi, nhưng chỉ một khắc cũng đủ khiến người ta nhìn rõ hình dạng hiện tại của hắn.

Bộ quần áo thay ra được treo trên khuỷu tay Mạch Kinh Trần, trên người mặc chiếc áo ngoài nàng đưa, chiếc áo màu trắng rộng thùng thình nhưng che không hết người hắn, làn da ngực trơn bóng trắng nõn như ẩn như hiện, da thịt bóng loáng như phát sáng, tóc mềm mại rủ nhẹ xuống vai, mơ hồ nhìn thấy hai điểm đỏ hấp dẫn trên ngực, nhưng quan trọng không phải chuyện này!

Quan trọng là!

Tay Mạch Kinh Trần đang cầm mặt nạ dịch dung bị rơi ra!

Khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành ấy lúc này đang đối diện trực tiếp với Lâm Trì, phối hợp với phần trên tạo thành bộ dáng mặc người chà đạp...

Lâm Trì quay ngoắt lại, che mũi nói: "Chàng.. Cài vạt áo lại đi!"

Vẫn biết Mạch Kinh Trần đẹp thế nào, nhưng vừa nãy đang thích ứng với dáng vẻ bình thường của Mạch Kinh Trần, đột nhiên thấy cảnh như vậy, trương phản mãnh liệt cộng thêm bộ dạng như hiện giờ, nàng không không chế được đỏ cả tai và má, nóng hừng hực.

Mạch Kinh Trần bình thân nói, giọng hơi buồn bực: "Ta không có tay, nàng cài giúp ta."

Lâm Trì nói: "... Không muốn."

Mạch Kinh Trần: "Tại sao?" Dừng một chút, "Tại sao nàng quay mặt đi?"

Lâm Trì quay lại: "Bởi vì ta..."

Trong khoảnh khắc chạm đến ánh mắt của Mạch Kinh Trần, Lâm Trì lại che mũi, xoay người đi.

Vẫn rất... Rất... Kích thích...

Khi nhìn đến nữ tử ngồi đối diện, Lâm Trì lập tức được an ủi... Phản ứng của nữ tử đối diện rõ ràng còn mạnh hơn nàng, hai dòng máu mũi chảy xuống cũng chưa tỉnh, nàng đang ngơ ngác nhìn Mạch Kinh Trần.

Có điều... Đợi đã, tại sao nàng thấy hơi khó chịu.

Lâm Trì trầm ngâm một khắc, dứt khoát nói: "Vứt quần áo ướt sang cho ta, buộc vạt áo lại!"

Mạch Kinh Trần rầu rĩ "Ừm", ném y phục cho nàng.

Lâm Trì lấy lại bình tĩnh, bày y phục Mạch Kinh Trần hong khô, nhưng qua một lát lại nghe Mạch Kinh Trần nói: "Buộc sai rồi..."

Lâm Trì vỗ trán: "..."

Buông y phục xuống, Lâm Trì đứng dậy, đi ra phía sau, thấy Mạch Kinh Trần buộc sai vạt trước sau...

Cũng phải, dù cùng là nam trang nhưng bộ của Cố Uyên và Mạch Kinh Trần khác nhau, có lẽ Mạch Kinh Trần chỉ quen mặc y phục của hắn.

Lâm Trì cúi đầu không nhìn mặt Mạch Kinh Trần, chăm chú nhìn áo, ngón tay linh hoạt cởi bỏ, sau đó cài lại từng cái cho hắn.

Mãi đến cái cuối cùng, tay nàng đã bị nắm lấy.

Lâm Trì: "Này này, chàng..."

Nàng ngẩng đầu đã thấy Mạch Kinh Trần đang nhìn mình, mắt dài hẹp ban đêm phát ra luồng ánh sáng tuyệt đẹp, ánh sáng lung linh khiến người ta không thể nhìn thẳng, đôi tay cầm tay nàng từng ngón thon dài, khớp xương rõ ràng, hơi lạnh, hết như đôi mắt không cảm xúc của Mạch Kinh Trần, hơi lạnh mà thấm vào lòng người, xuyên qua ánh mắt thẳng vào nội tâm.

Sao tìm lại đập nhanh hơn...

Đôi mắt tuyệt đẹp nhìn nàng chăm chăm, Mạch Khinh Trần hơi cúi đầu, gọi nàng: "Lâm Trì."

Giọng nhẹ mà hơi khàn, nhưng cũng vì vậy mà chứa đựng sự gọi cảm khó nói.

Lâm Trì muốn tránh, nhưng... Không được, không sao cử động được...

Sấm sét rền vang, gió to gào rít, Mạch Khinh Trần càng cúi mặt gần nàng hơn, không khí mờ ám càng áp sát.

Mạch Khinh Trần: "Hắt xì!"

Lâm Trì: "..."

Mạch Khinh Trần nghiêng đầu sang chỗ khác: "Làm lại lần nữa..."

"Làm lại cái đầu chàng! Chàng đã nhiễm phong hàn rồi!" Lâm Trì không nói nữa túm lấy Mạch Khinh Trần kéo qua, đồng thời dán mặt nạ lên mặt hắn nói: "Y phục thay xong rồi, mau tới sưởi ấm đi!"

Ngồi trước đồng lửa, hai người im lặng biến thành ba người im lặng.

Lâm Trì ngay thẳng nhìn đồng lửa.

Mạch Khinh Trần biểu cảm hơi thất vọng.

Nữ tử lau mũi, lại dụi mắt, như vừa tỉnh lại từ trong mộng nói: "Ngươi... Ngươi là vị điện hạ kia ư?"

Mạch Khinh Trần chẳng thèm ngược mắt lên.

Nữ tử vẫn nhìn hắn, lẩm bẩm: "Chắc chắc là vậy, nếu không thì sao có thể giống như vậy..."

Như nhớ tới gì đó, Mạch Khinh Trần nâng mí mắt.

Nữ tử hít mạnh một hơi, cuốn chân hỏi: "Ngươi muốn gì?"

Mạch Khinh Trần lắc đầu, mắt không chút gợn sóng hỏi: "Lúc này ngươi nói thoải mái?"

Nữ tử đỏ mặt, trở lại trạng thái xấu hổ và giận dữ muốn chết, nhưng không nén được liếc trộm Mạch Khinh Trần.

Trái lại Mạch Khinh Trần không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ hỏi tiếp: "Làm chuyện đó sẽ thoải mái ư?"

Nữ tử cúi đầu, ấp úng không biết trả lời thế nào.

Vừa lúc này, một giọng nói khác chen vào: "Ngươi có ý gì? Đang nghi ngờ năng lực của bản công tử? Nữ tử nằm dưới thân bản công tử có ai không dục tiên dục tử!"

Lâm Trì ngược mắt nhìn hắn, ho một tiếng.

Cố công tử bỗng xoay người, cảm phẫn nói: "Chuyện này ngươi cũng muốn quản!? Bản công tử chỉ nói thật!" Nói rồi hắn xoay người nhìn nàng kia: "Tình nhị, ngươi tự nói đi, vừa rồi ta làm nàng thấy thế nào?"

Nữ tử vẫn ấp úng không đáp.

Cố công tử cảm phẫn cực điểm: "Trừ lần đầu tiên ta chưa hề để nàng bị đau, nếu nàng thật sự không thích việc này, sau này ta không chạm vào nàng nữa?"

Nữ tử giật giật môi, rồi đỏ mặt cúi đầu nói: "Ừm."

Nghe vậy, cuối cùng sắc mặt của Cố công tử cũng khá hơn, có lẽ nhìn ra Lâm Trì không có ý xấu, cả gan đi qua ôm lấy nữ tử đùa: "Ừm? Thoải mái hay không thoải mái?"

Nữ tử gần như chôn đầu vào đầu gối, tiếng nhỏ đến mức gần như không nghe được: "... Thoải mái."

"Chuyện này làm sao mới có thể..." Mạch Khinh Trần nhíu mày, "Thoải mái?"

Cố công tử lập tức cười, bày ra vẻ mặt của người trong nghề: "Chuyện này ngươi hỏi đúng người rồi đấy, chuyện này vốn là chuyện phải làm theo Thiên Địa luân thường, là chuyện âm dương điều hòa Thiên Âm Hợp Nhất tuyệt mỹ nhất, vài nam tử cho rằng chỉ cần bản thân thấy vui là được, kỳ thật không phải vậy..."

Lâm Trì: "Khụ khụ..."

Cố công tử thao thao bất tuyệt: "Chuyện này quan trọng phải là người tình ta nguyện, nam nữ cùng tận hưởng lạc thú, cùng vui vẻ, hai bên giao hòa, mới có thể xưng là giao hoan, huống chi thời điểm nữ tử động tình..." Nói rồi hấn ngoắt tay, nàng kia lập tức ngoan ngoãn trở lại trong lòng hắn.

Lâm Trì giật giật miệng: "... Người có thể đừng nói nữa không?"

Cố công tử âu yếm nữ tử trong lòng, liếc xéo nàng: "Ta không có nói cho người nghe, là vị công tử này muốn nghe."

Mạch Khinh Trần nghĩ nghĩ, nói: "Ừm."

Nhìn vẻ mặt chăm chú của Mạch Khinh Trần, Lâm Trì khẽ chế một lúc lâu nói: "... Ta ra ngoài xem thế nào."

Nhưng nàng nhanh chóng hối hận, nhất là lúc quay lại nhìn thấy dáng vẻ cần học hỏi nhiều hơn của Mạch Khinh Trần.

Cố công tử vẫn như cũ đang dâng trào phần khởi chỉ điểm giang sơn, nữ tử nằm trong lòng hắn đã tan rã như nước: "... Việc này tin sách không bằng không đọc sách, dù là chín nông một sâu hay tám nông hai sâu đều phải trải qua thực tiễn thăm dò mới hiểu được thâm ý trong đó, cũng giúp ta sử dụng linh hoạt hơn..."

Lâm Trì: "Người..."

Cố công tử quay lại, hất nhẹ đôi mi anh tuấn, tinh thần phấn khích: "Sao vậy?"

Lâm Trì: "Người giả mạo, người vốn không phải Dương Minh đệ nhất tài tử đúng không?"

Cố công tử: "..."

Rõ ràng hắn phải! Nhưng tại sao đột nhiên không có can đảm thừa nhận...

Lâm Trì quay sang hỏi Mạch Khinh Trần: "Nghe xong chưa?"

Mạch Khinh Trần: "Cũng sắp..."

Lâm Trì phát câu nói với Cố Uyên: "Vậy phiền người về được chưa.."

Cố công tử không tình nguyện ôm nữ nhân của mình trở lại góc kia.

Mưa bên ngoài không có dấu hiệu nhỏ đi, Lâm Trì nhìn thoáng qua cửa sổ, nhin không được ngáp.

Mạch Khinh Trần: "Buồn ngủ?"

Lâm Trì gật đầu.

Mạch Khinh Trần giang tay.

Động tác quen thuộc, hai năm trước kỳ thật nàng đã quen ngủ cùng Mạch Khinh Trần, quen với mùi vị trên người Mạch Khinh Trần, quen với nhiệt độ của Mạch Khinh Trần, thậm chí quen với cơ thể Mạch Khinh Trần, ấm áp, mềm mại, yên tâm. Rõ ràng trước kia không thích nhưng không biết tại sao lúc này có chút nhớ.

Nhớ cái ôm trong lúc hoạn nạn.

Chỉ do dự một chốc, Lâm Trì đã ngồi xuống trước mặt Mạch Khinh Trần, cánh tay hắn ôm lấy Lâm Trì rất tự nhiên, lưng nàng cũng thuận theo tựa vào ngực Mạch Khinh Trần.

Hình như... Gầy đi...

Nàng cảm giác sai ư?

Nhưng cảm giác vô cùng yên tâm đã trở lại, mùi hương lạnh như băng tràn ngập xung quanh, nàng không... Không hề ghét bị Mạch Khinh Trần ôm ngủ.

Con buồn ngủ ập đến, mí mắt khép lại, Lâm Trì nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại thấy cổ hơi ngứa, Lâm Trì nghiêng mắt đã thấy môi Mạch Khinh Trần đang đặt trên gáy nàng, như gần như xa.

Lâm Trì: "Chàng đang làm gì vậy?"

Mạch Khinh Trần nghĩ ngợi, nói: "Hôn nàng."

Đầu Lâm Trì còn hơi choáng váng, vừa định nói gì đó, bỗng nghe không xa có tiếng ngâm nga trầm khàn pha lẫn tiếng bốp bốp giao hoan chui vào tai

nàng...

Lâm Trì khiếp sợ: "Họ..." Có làm không! Thế mà còn đang làm!

Mạch Khinh Trần: "... Được một lúc rồi."

Nét mặt Lâm Trì phức tạp, cuối cùng biến thành một câu cảm khái: "Thế lực tốt thật..."

Mạch Khinh Trần nói: "Chúng ta làm được không?" Dừng một lúc, lại thành khẩn bổ sung: "Ta sẽ không làm đau nàng."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 41

Lâm Trì nói dứt khoát: "Không được!"

Mạch Khinh Trần không buông, môi vẫn chạm nhẹ vào cổ nàng, thắc mắc: "Tại sao?"

Cảm giác ngứa ngáy trên cổ khiến Lâm Trì buồn cười, nàng nhin, nói bằng giọng không tin được: "Chẳng lẽ chàng muốn hiện tại cứ như vậy mà..."

Khi mắt quét sang bọn Cổ công tử đang hoạt động trong chốn thì mắt tự nhiên dời sang nơi khác, cắn răng nói: "Đã hợp?"

Mạch Khinh Trần: "Vậy chúng ta về nhà thì làm được à?"

Này này, trọng điểm ta nói không phải chuyện này cơ mà!

Lâm Trì vừa định mở miệng, bỗng cảm thấy phía dưới có thứ gì cứng rắn đang chọc vào người nàng, liền cứng người.

Mạch Khinh Trần cúi đầu hôn cổ nàng, giọng trong veo pha lẫn một chút ham muốn không dễ nhận ra, nhưng vẫn thuần khiết như cũ: "Được không?"

"Không được!"

Lâm Trì dồn sức thoát khỏi vòng ôm của Mạch Khinh Trần, mặt không biểu cảm nói: "Chàng tỉnh táo lại đi."

Nói rồi nàng chỉnh lại y phục hơi rối loạn của mình, đứng lên.

Ngoài miếu mưa đã tạnh, bầu trời trong xanh, thoáng đảng không mây, vài ngọn gió nhẹ cuốn mái tóc nàng, cũng thổi tan cảm giác khó hiểu trong lòng.

Cũng không phải không thích, dù trong lòng đã thừa nhận nhưng cơ thể vẫn bài xích theo bản năng.

Hình như không hay lắm, nhưng...

Lâm Trì uể oải xoa má.

Trở vào trong miếu, Lâm Trì không nhìn Mạch Khinh Trần, chỉ nói ngắn gọn: "Mưa tạnh rồi, chúng ta về thôi."

Mạch Khinh Trần không dám ép nàng, khẽ gật đầu. Một lúc lâu mới nói: "Hắt xì..."

Quả nhiên... Bị phong hàn rồi.

Trên đường về Mạch Khinh Trần hắt hơi không ngừng, về tới Đông cung, việc chăm sóc Mạch Khinh Trần đương nhiên do Lâm Trì đảm nhiệm.

Thức đêm, mớm thuốc, chăm sóc, đối với Lâm Trì mà nói không thành vấn đề, nhưng phiền một nỗi bệnh nhân này không chịu hợp tác. Rõ ràng đang bị phong hàn nhưng không chịu nằm nghỉ, cứ muốn đi theo Lâm Trì, lúc mớm thuốc càng đòi dựa vào người Lâm Trì, trung bộ mặt bất mãn.

Lâm Trì nhin không nổi nữa: "Không phải chàng không có cảm giác ư?!!"

Mạch Khinh Trần gật đầu, rũ mắt: "Nhưng ta muốn thử... Hắt xì..."

Hắt xì là người bệnh hắt xì là người bệnh...

Lâm Trì bung chén thuốc qua, cuối cùng ầm ức nói: "Dưỡng bệnh rồi nói tiếp!"

Ra khỏi phòng Mạch Khinh Trần, nàng đựng phải một con mèo trắng đáng yêu.

Lâm Trì ngẩn ra, mới nhận ra đây là con mèo Ba Tư hai năm trước Mạch Khinh Trần thường ôm, hai năm không gặp, con mèo phì ra gấp hai lần lúc trước, suýt chút nữa Lâm Trì không nhận ra. Chỉ là không ngờ nó sẽ ở cạnh Mạch Khinh Trần lâu như vậy, chợt thấy có cảm giác thân thiết với nó...

Lâm Trì mềm lòng, cúi xuống ôm con mèo lên.

Con mèo Ba Tư hơi cựa một chút, rồi nằm gọn trong lòng Lâm Trì.

Lông mèo mềm mại, ấm áp, ôm rất thoải mái, Lâm Trì không muốn quấy nhiễu nó, bèn ôm nó ngồi im trong sân.

Không biết qua bao lâu, nghe có tiếng nói: "Thì ra ở trong này."

Giọng nói dịu dàng như ánh mặt trời, ôn hòa ấm áp.

Lâm Trì quay sang, ngạc nhiên: "Kỳ Mặc?"

Nam tử mặc y phục xanh ngọc mỉm cười bước đến, sờ đầu mèo Ba Tư: "Nó vẫn rất dính người." Hơi ngừng một chút: "Không ngờ cô lại quay về."

Lâm Trì xấu hổ.

Kỳ Mặc ngồi xuống đối diện nàng, lấy vải thứ ra, nói: "Lệnh truy nã đã hủy, ta đã nói với Quý sư tỷ chuyện thiên kim của thứ sử Hòa Châu, bệ hạ có ý không truy cứu, cô có thể dùng mặt thật để gặp người khác rồi. Sư tỷ cô và hoàng hậu nương nương đều mong gặp cô, cô có thể chọn khi nào đồng ý đi gặp họ."

Lâm Trì càng xấu hổ: "Phiền huynh quá..."

"Đừng khách sáo." Kỳ Mặc cười: "Ta chỉ muốn biết, cô thật sự tự nguyện ở lại bên cạnh công tử ư?"

Không ngờ người ôn tồn nhất lại hỏi vấn đề sắc bén nhất.

Lâm Trì nghĩ ngợi, nói: "Nhưng... Ta vẫn còn có một số việc phải làm."

Kỳ Mặc nói: "Vậy cứ giao cho thuộc hạ, vậy trừ chuyện này ra? Cô đồng ý ở lại bên cạnh công tử không?"

Lâm Trì suy nghĩ lâu hơn, cuối cùng gật đầu, nói: "Phải."

Nàng không thích nghĩ nhiều, bởi vì biết rõ mình thích hắn, nên mới muốn ở cạnh Mạch Khinh Trần... Chuyện rất đơn giản. Huống chi đến nước này, đã biết nàng ở trong lòng Mạch Khinh Trần không chỉ là một người để hắn chạm vào, đã biết những tổn thương và đau khổ của hắn, lòng càng muốn ở lại.

"Vậy thì tốt."

Kỳ Mặc thở dài nhẹ nhõm, bỗng đứng dậy gặp người thật thấp, thi lễ với Lâm Trì: "Lâm cô nương, thuộc hạ bảo đảm, chỉ cần cô không dao động, dù có chết thuộc hạ cũng không để chuyện hai năm trước tái diễn. Còn nữa, thật sự rất cảm ơn cô."

Lâm Trì giật mình, cười với hắn: "Đừng cảm tạ ta, ta phải cảm tạ huynh mới đúng."

... Bởi vì ở lại, không chỉ vì Mạch Khinh Trần, cũng vì chính nàng.

Mạch Khinh Trần bị phong hàn lần này khỏi rất nhanh, sau đó hành động dính lấy Lâm Trì lại bắt đầu.

Không thể lấy cớ bị bệnh, Lâm Trì buồn bực.

Nói ra thì, hai năm trước hai người đã thành thân, giờ đã bày tỏ lòng mình, lại thừa nhận tình cảm với nhau, dù có làm gì cũng không quá đáng, nhưng dường như vẫn có gì đó ngăn lại.

Lâm Trì biết loại chuyện này đối với nam tử mà nói hơi bất công, nhưng nghĩ lại, dù sao Mạch Khinh Trần cũng không có cảm giác, nên cũng không có cảm giác bất công với hắn... Thế nên lại càng yên tâm.

May mà Mạch Khinh Trần có dính người, nhưng cũng không ép nàng quá, chỉ cần nàng không muốn, Mạch Khinh Trần sẽ dừng lại, chỉ là Lâm Trì bị cặp mắt xinh đẹp kia nhìn chăm chăm thì hơi chột dạ, nên các loại hành vi hôn nhẹ, ôm ấp đều mất nhắm mắt mở cho qua.

Có điều hai người sớm chiều ở chung, lại yêu nhau, khó tránh tiếp xúc thân thể, dưới sự đồng ý của Lâm Trì, Mạch Khinh Trần được voi đòi tiên.

Mạch Khinh Trần cả ngày làm chuyện như thế nhưng cứ trưng ra bộ mặt hờn hờn, gây thơ, khiến Lâm Trì không tiện bắt bẻ. Hắn còn thường nhắc chuyện trong miếu, không biết vị Cố công tử phóng khoáng đó đã kích động gì hắn, hay truyền thụ thế nào mà khiến Mạch Khinh Trần tin rằng nam nữ giao hợp là chuyện thường tình, làm ra những chuyện thăm dò cơ thể người khác, hoàn toàn không có chút trở ngại, hơn nữa còn rất hăng hái.

Rốt cuộc Lâm Tri không nhẫn nại nổi nữa, lúc Mạch Kinh Trần lại nghiêm túc giờ trò lưu manh thì nắm tay hắn, hung dữ nói: "Chàng đừng làm thế nữa được không?"

Mạch Kinh Trần ngược mắt: "Làm thế?"

Lâm Tri: "Đúng, chàng đừng làm chuyện này với ta nữa!"

Mạch Kinh Trần: "Tại sao?"

Bị hắn dùng giọng điệu vô tội hỏi bao nhiêu lần, Lâm Tri nhìn không được nữa: "Bởi vì ta không thích, ta rất ghét! Mạch Kinh Trần, chàng giữ ta lại chỉ để làm chuyện này ư? Chàng có nghĩ tới cảm giác của ta không?"

Mạch Kinh Trần giật môi, không nói chuyện, có vẻ tổn thương.

Lâm Tri biết mình nói hơi quá đáng, đang định nói chuyện, Mạch Kinh Trần đã lặng lẽ đứng dậy bỏ đi.

Lâm Tri nắm chặt tay, thở dài, vừa định đuổi theo thì bị vấp một cái.

Nhìn xuống, là mèo Ba Tư.

Lâm Tri bèn ôm mèo ngồi trầm ngâm một lúc.

Cũng không phải ghét thật, chỉ là chuyện đó trong kí ức nàng vẫn rất đáng sợ, lúc lưu lạc nhìn thấy những nữ tử thanh lâu rên rỉ thê thảm vì bị khách làng chơi dơ bẩn đùa cợt khiến nàng buồn nôn, trong tiềm thức đã sợ, thêm lần đầu tiên cũng không mấy tốt đẹp đã tạo thành vách ngăn trong lòng, dù hôn đã không còn muốn nôn như hai năm trước, nhưng vẫn không thể chấp nhận được... Tại sao nhất định phải làm chuyện đó, rõ ràng rất đau, rất đáng sợ.

Lâm Tri cắn cắn môi, ra sức ôm lấy mèo như muốn sưởi ấm.

Mấy ngày sau đó, Lâm Tri phát hiện Mạch Kinh Trần không còn dính lấy nàng, cơ hội gặp được hắn cũng rất ít.

Lâm Tri biết, ngày đó nàng đã làm tổn thương hắn.

Nàng hối hận, nhưng Mạch Kinh Trần ít nói, nàng cũng không thích nói nhiều, nên không có cơ hội giải thích, cộng thêm việc Mạch Kinh Trần không dính lấy nàng làm những chuyện thân mật, còn lại vẫn như thường. Thấy vậy, Lâm Tri tưởng Mạch Kinh Trần đã thông suốt, nên cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng không biết có phải ảo giác không, Lâm Tri thấy mấy ngày nay các cung nữ Đông cung bao gồm cả Lăng Thư, Lăng Họa nhìn nàng có chút kỳ lạ, nhất là Lăng Thư, Lăng Họa, cứ tỏ vẻ muốn nói lại thôi.

Mãi đến vài ngày sau, nàng vô tình gặp được cung nữ Uyển Thanh người nàng cứu được từ tay Lăng Yến lúc trước, mới biết tại sao những người đó lại có phản ứng như thế.

Gần đây Mạch Kinh Trần không có ở Đông cung.

Hắn xuất cung, mà đích đến, là Túy Yên Các.

Thanh lâu nổi tiếng nhất Dương Minh.

"Lâm cô nương đừng lo, Đại điện hạ quan tâm nhất vẫn là cô, đến thanh lâu chắc cũng chỉ là gặp dịp thì chơi..." Uyển Thanh nhức đầu giải thích, nhưng giọng chột dạ, cả nàng ta còn thấy không tin.

Mấy ngày nay trong cung đồn Đại điện hạ lạnh nhạt Lâm cô nương, không biết chán từ bao giờ, trước kia Lăng Yến được sủng ái là thế, cũng chỉ vì một câu nói của Đại điện hạ đã bị đưa khỏi cung. Uyển Thanh rất cảm kích vì Lâm cô nương đã cứu mạng mình, nhưng không ngờ... Nghĩ thế, nàng không khỏi thấp thòm nhìn Lâm Tri.

Trái lại Lâm Tri nghe vậy vẫn rất bình tĩnh, gật đầu nói: "Ừm, ta biết rồi."

Quá bình tĩnh!

Uyển Thanh càng lo: "Lâm cô nương, nếu cô không vui thì cứ nói ra, đừng giữ trong lòng..."

Lâm Tri cười: "Ta không có."

Uyển khẽ cắn môi khẽ cắn môi: "Lâm cô nương, nếu không cô đánh nô tỳ ngất, mặc y phục nô tỳ đến Túy Yên các..."

Lâm Tri sờ sờ đầu nàng: "Không cần, ta muốn ra ngoài đầu cần phiền phức như thế... Không sao thật mà, dù sao Đại điện hạ cũng đâu chạm được những người khác không phải sao?"

Uyển Thanh đỏ cả mắt: "Nhưng, lẽ như..."

Buổi tối, Lâm Tri ăn tối xong, ôm mèo ngắm trăng một lúc thì đi ngủ.

Đang mơ màng, nàng cảm giác có người nằm xuống, nhưng chỉ nằm cạnh nàng, không ôm cũng không làm gì nàng. Hơi thở lạnh băng tỏa nhẹ, không cần mở mắt cũng biết là Mạch Kinh Trần, nhưng ngoài hơi thở băng lãnh, trên người hắn dường như có thêm mùi son phấn không dễ phát hiện.

Biết Mạch Kinh Trần sẽ không làm chuyện như vậy, cũng đoán được Mạch Kinh Trần đi làm gì, nhưng giờ khắc này, Lâm Tri vẫn nên không được thấy đau lòng.

Muốn nói nhưng không biết phải nói gì.

Rõ ràng chính nàng chọc giận Mạch Kinh Trần, Mạch Kinh Trần cũng làm theo ý nàng... Không nên nói gì thì tốt hơn.

Vì thế Lâm Tri nhắm mắt, ngủ tiếp.

Trong lúc mơ màng có cảm giác bị người khác nắm tay, nắm rất nhẹ, rất cẩn thận, sau đó không buông ra nữa.

Hôm sau tỉnh lại, Mạch Kinh Trần đã đi rồi.

Tối đó vẫn như thế.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, Lăng Họa mở cửa đánh ầm: "Tôi chịu không nổi nữa!"

Lâm Tri xoa đôi mắt ngáy ngủ, mờ mịt nói: "Hả?"

Lăng Họa chống nạnh, mặt không tin nổi, nói bằng giọng như đã kềm nén mấy trăm năm: "Rốt cuộc hai người đang làm gì vậy? Tôi sốt ruột muốn chết! Nhưng các người vẫn bình tĩnh là sao hả! Không phải cô đã biết rồi ư! Sao cô không ghen! Không buồn! Không đau lòng! Ít nhất cũng nói gì với công tử chứ, sao không làm gì hết vậy? Vẫn còn ăn ngon ngủ yên thế kia!"

Lâm Tri: "Áy..."

"Thiếu phu nhân! Ít nhiều gì cô cũng phải nổi nóng!" Lăng Họa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn thoáng qua Lâm Tri, nói: "Người đâu, giúp thiếu phu nhân thay quần áo!"

Tiếp đó, một đám cung nữ xông lên, trang điểm cho Lâm Tri.

Lăng Họa hài lòng đánh giá một lúc, nói: "Chúng ta đi."

Lâm Tri bị túm không hiểu, hỏi: "Đi? Đi đâu?"

Lăng Họa chém đinh chặt sắt phun ra ba chữ: "Túy Yên Các!"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 42

Lâm Tri cứ tưởng cả đời cũng sẽ không bao giờ có cơ hội bước vào thanh lâu nữa, thế nên lúc bị Lăng Họa hùng hổ kéo vào còn hơi sững sờ.

Lăng Họa trái lại không hề mất tự nhiên, một mạch xô ngã mấy tên hộ vệ nghênh đón, thẳng tay tóm lấy cổ áo tú bà hỏi: "Công... Mạch công tử đâu?"

Son phấn trên mặt tú bà rơi xuống ào ào, giọng run rẩy: "Lầu ba, phòng cuối cùng trên lầu ba."

Lăng Họa lại lôi Lâm Tri lên lầu ba: "Được rồi! Cô vào đi!"

Lâm Tri: "Vào?"

Lăng Họa ngang ngược gật đầu: "Phải!"

Lâm Tri càng không hiểu: "Vào làm gì?"

"Vào trong đương nhiên là..." Lăng Họa vỗ đầu, "Nói với cô cũng như không! Cô cứ vào thì biết!"

Nói rồi nàng đẩy Lâm Tri vào phòng.

Lâm Tri vừa vào, tiếng đàn sáo trong phòng liền im bật, nàng liền ngó ra.

Vì trong phòng không chỉ có một mình Mạch Kinh Trần, không chỉ có một mình Mạch Kinh Trần, mà có rất nhiều người.

Người đang chơi đàn trong phòng là một nữ tử dung mạo xinh đẹp, khí chất dịu dàng, tóc dài buông xõa trên vai, dưới ánh trăng trong veo ngoài cửa sổ càng tăng thêm nét đẹp xuất trần. Từ nàng ra, trong phòng còn có hai nữ tử khác, nữ tử áo đỏ có khuôn mặt quyến rũ, ngũ quan khí chất không chỗ nào là không yêu kiều mê hoặc, nữ tử áo xanh thì có vẻ như tiểu thư được cưng chiều, đầu hơi cúi, má đỏ bừng, còn hơi thẹn thùng.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn Lâm Tri không chớp mắt, dưới áp lực đó, phản ứng đầu tiên của Lâm Tri là bỏ chạy, nhưng nàng còn chưa đi được một bước đã nghe thấy tiếng nói như cười như không: "Ồ, tới bất gian à?"

Lâm Tri nhìn theo nơi phát ra tiếng nói thì thấy gương mặt anh tuấn của Cố công tử, có điều vẻ mặt hắn lúc này đang rất ung dung, ranh mãnh, bày ra bộ dạng đang xem kịch vui.

"Vị này là?" Nữ tử áo đỏ đang tựa vào lòng Cố công tử che miệng dịu dàng nói.

Cố công tử nháy mắt: "Là người của vị công tử đó, còn bản công tử thân thể trong sạch, không hôn ước, nhà cũng không có thể tử hung dữ, mỹ nhân nàng có thể yên tâm."

"Lâm Tri." Lần này Mạch Kinh Trần lên tiếng.

Lâm Tri: "Ta đi trước."

Nàng đành định đẩy cửa ra ngoài, nào ngờ cửa đã bị chặn.

Tiếng tay áo cọ sát cùng tiếng bước chân đến gần, Mạch Kinh Trần nắm lấy tay nàng, giọng bình tĩnh hỏi: "Lâm Tri, nàng giận ư?"

"Không có, ta..." Lâm Tri muốn thoát khỏi tay Mạch Kinh Trần, nhưng hiển nhiên chỉ phí công vô ích, Lâm Tri chán nản, bất cứ lúc nào thì Mạch Kinh Trần cũng đều mạnh hơn nàng.

"Xem ra chúng ta nên đi thôi."

Cố công tử ôm eo nữ tử trong lòng, vẫy tay với hai nữ tử còn lại, thản nhiên đi ngang qua Lâm Tri.

Cửa lần này dễ dàng bị đẩy ra, Cố công tử đi đến trước cửa bèn sờ cằm, quý dị nói vào tai Lâm Tri: "Tiểu mỹ nhân bạo lực, cả người yêu cũng không quản lý được, để hắn chạy đến thanh lâu mỗi ngày, thất bại quá. Cũng phải, một nữ nhân không dịu dàng không quyến rũ, tính cách lại bạo lực như người, có ai mà thích người thật lòng chứ." Giọng đầy ác ý, rõ là mang hận lần trước Lâm Tri hành hung hắn.

Nhưng nghe hắn nói Lâm Tri không nhịn được cứng cả người.

Kể đó là tiếng cửa khép lại cùng với tiếng khóa cửa...

Lâm Tri nhìn mặt đất, khẽ nói: "Buông tay."

Mạch Kinh Trần lại hỏi: "Nàng giận ư?"

Lâm Tri cúi đầu: "Đã nói không, buông ra, do Lăng Họa kéo ta tới, ta về trước..."

Mạch Kinh Trần vẫn cố chấp hỏi: "Nàng giận ư?"

Nàng không nhìn thấy biểu cảm của Mạch Kinh Trần, không hiểu sao thấy bức bối trong lòng.

Nữ tử trong phòng không chỉ nằm trong lòng Cố công tử, khi nàng bước vào, còn có các loại đàn ca múa gì đó... Mạch Kinh Trần không cho nữ tử đến gần chỉ vì hắn không thích, nếu hắn thích, thật ra không hẳn là không được...

Những ý nghĩ không không chế được cứ thế tuôn ra.

Biết là một chuyện, tận mắt thấy lại là một chuyện khác... Nhưng nàng cự tuyệt Mạch Kinh Trần, nên nói gì được chứ...

Nàng không giận, chỉ hơi buồn.

Lâm Tri cắn cắn môi, giọng gần như van xin: "Buông tay, để ta về đi."

Mạch Kinh Trần như không hiểu lời nàng, nắm cổ tay nàng kéo sang đối mặt với hắn.

Giọng hần vẫn bình tĩnh như cũ, như chỉ đơn giản là tò mò: "Nàng không giận? Dù ta lên giường với nữ nhân khác nàng cũng không giận ư?"

Giọng điệu hờn nhiên nhưng lời nói ra máu chảy đầm đìa.

Lâm Tri hít thật sâu, dùng tất cả dịu dàng còn sót lại nói: "Buông tay." Chỉ tiếc có giả vờ đến mấy cũng không giấu được gương mặt sắp khóc đến nơi.

Bỗng trước mắt tối sầm.

Mạch Kinh Trần cúi nhìn nàng, đôi mắt sáng rực chưa từng thấy, hần nói: "Không giận tại sao nàng lại buồn như thế?"

Lâm Tri mạnh mẽ: "Ta không có..."

Tay Mạch Kinh Trần che mắt nàng lại: "Nàng không muốn đúng không? Nàng thích ta đúng không?"

Rõ ràng là giọng nói cứng nhắc, nhưng giờ phút này nghe như đang dụ dỗ, mê hoặc.

Mắt Lâm Tri bị che đi, chỉ thấy một màu đen và cảm giác được mùi vị trên người Mạch Kinh Trần, mùi hương rét lạnh nhẹ đến mức gần như không nghe thấy được.

Đã từng là mùi hương nàng ghét nhất, không biết từ lúc nào đã trở thành mùi hương khiến nàng an tâm nhất.

Lâm Tri rốt cục không chịu nổi, như sụp đổ, nhẹ gật đầu.

Tay Mạch Kinh Trần thả lỏng, giọng nói có một chút mất mát: "Vậy tại sao... Không muốn làm chuyện đó với ta?"

Lâm Tri không ngờ đi một vòng lớn như vậy cuối cùng vẫn trở lại vấn đề này, càng không ngờ Mạch Kinh Trần dẫn vật nàng như vậy chỉ vì muốn hỏi câu này...

Hà tất phải cố chấp như thế...

Lâm Tri bỗng thấy mệt mỏi, nói: "Tại sao chàng nhất định phải... Làm chuyện này?"

Mạch Kinh Trần khẽ nói: "Ta từng hỏi nàng "Nàng thích hần, nếu là hần nàng sẽ chịu động phòng đúng không?" "

Lâm Tri nghĩ một lúc, mới nhớ lúc họ thành thân, sau khi nàng gặp được Đỗ Nhược, hần đã hỏi nàng câu này.

Mạch Kinh Trần im lặng một lúc, lại nói: "... Nàng im lặng."

"Ta..."

Lâm Tri nhớ lại, quả thật... Lúc đó nàng luôn nghĩ muốn làm chuyện thân mật nhất với người trong lòng, nên nàng không phủ nhận lời của Mạch Kinh Trần, chỉ đổi đề tài.

Chuyện đã rất lâu rồi...

Mạch Kinh Trần có nhất thiết phải nhớ lâu vậy không...

Nàng còn chưa nghĩ xong, Mạch Kinh Trần đã trả lời nàng: "Ta rất để ý."

Tay hần dời khỏi mắt Lâm Tri: "Không nhất thiết phải làm chuyện đó với nàng, chỉ cảm thấy nàng thích ta như thế, vẫn không bằng nàng thích hần..."

Mạch Kinh Trần rũ mắt, mi mắt hơi đen che kín con ngươi: "Luôn nhớ đến sự bài xích của nàng, gào thét với ta, ghét bị ta hôn đến nôn..."

"Nên ta không thể yên tâm..."

Giọng Mạch Kinh Trần nhẹ như lông hồng quét qua cõi lòng, có tổn thương nhàn nhạt.

Lâm Tri hơi ngạc nhiên.

Nàng không ngờ vì nguyên nhân này, đêm say rượu hai năm trước nàng biết không thể đổ lỗi cho Mạch Kinh Trần, nhưng vẫn như cái dằm trong tim, nhưng nàng không đoán được, cái dằm này không chỉ găm trong tim nàng, mà còn dằm trái tim Mạch Kinh Trần.

Nàng vì bảo vệ bản thân mà chọn bài xích sự thân mật của Mạch Kinh Trần, đối với hần thật ra là một chuyện rất đau khổ.

Mạch Kinh Trần buông hai tay mệt mỏi xuống.

"Xin lỗi nàng."

Hắn nói, giọng trầm mà âm trầm: "Không phải cố ý khiến nàng buồn... Ta chưa hề chạm qua nữ nhân của hắn... Ta tới Túy Yên Các vì Cố Uyên nói ở đây có thể học làm cách nào thỏa mãn nữ nhân, hắn còn nói có thể kích thích nàng nói ra..."

"Đồ ngốc."

Hắn còn chưa dứt lời đã bị Lâm Tri ôm lấy.

Mạch Kinh Trần mở to hai mắt, mặt hơi ngốc chớp chớp mắt, nhưng Lâm Tri ôm hắn chân thật như vậy, chân thật đến mức khiến Mạch Kinh Trần không tin nổi.

Lâm Tri ôm eo Mạch Kinh Trần, vui đầu vào lòng hắn, không không chế được rơi nước mắt.

Mạch Kinh Trần chần chờ một lúc, mới dè dặt ôm lấy nàng.

Rõ ràng vừa nãy hắn chọc nàng khóc, sao lại... Ừm... Vẫn cứ ôm trước rồi nói...

Thật ra ngay cả Lâm Tri cũng không biết cảm xúc bất chợt này là thế nào, chỉ thấy đau lòng, còn đau hơn khi nãy.

Lúc nãy đau lòng vì chính mình, bây giờ đau lòng vì Mạch Kinh Trần.

Nàng không đủ tốt, không đủ thông minh, không đủ xinh đẹp, không đủ xuất sắc, nhưng tại sao Mạch Kinh Trần... Phải để bản thân chịu áp lực như thế.

Chút đề phòng trước kia thoáng chốc tan thành mây khói, chỉ còn lại ghen đáng trong cổ họng và chua xót vẫn vít ở mũi không xua đi được.

Đúng vậy...

Nếu năm đó là Đỗ Nhược, có lẽ nàng sẽ không bài xích như thế.

Sở dĩ đề trong lòng sợ hãi và bài xích như vậy bởi hắn là Mạch Kinh Trần, bởi một đoạn quá khứ không vui cùng Mạch Kinh Trần.

Nhưng không phải đã quyết định buông bỏ ư...

Đã quyết định thích Mạch Kinh Trần, quyết định buông bỏ, quyết định muốn ở cạnh Mạch Kinh Trần, vậy sớm muộn cũng sẽ phải đối mặt với những tổn thương và kí ức đáng sợ này..

"Nếu cô không có tình cảm với nó thì hãy rời xa nó sớm, nếu thích nó thật thì đối tốt với nó hơn..."

Trong đầu nàng hiện lên câu nói của chương môn Kỳ Sơn hôm đó.

Thích, là thích thật...

Biết rõ Mạch Kinh Trần bất an bao nhiêu, nhưng nàng lại bài xích hắn, vậy thì sao có thể xứng với chữ thích kia?

Thời khắc quyết định thích hắn, không phải đồng nghĩa với việc chọn chấp nhận khó khăn ư?

Nếu thích hắn thật, thì đối tốt với hắn...

Nghĩ đến đây, Lâm Tri nắm tay, hơi lùi về sau một chút, sau đó nhắm mắt, đánh liều hôn lên môi Mạch Kinh Trần.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn.

Môi Mạch Kinh Trần rất mỏng, hơi lạnh, như cơ thể hắn, nhưng không ngờ cảm xúc rất tuyệt, tê dại lan dọc theo môi, không chỉ Mạch Kinh Trần, cả người Lâm Tri cũng cứng lại.

Nhưng trước khi Lâm Tri kịp tỉnh táo, Mạch Kinh Trần đã nhanh tay kéo eo nàng, làm nụ hôn càng sâu hơn.

Tất cả nghi hoặc, kinh ngạc, không tin được đều bị lý trí ép xuống, Mạch Kinh Trần chỉ biết một điều, đó là: Lâm Tri chủ động hôn hắn!

Chẳng muốn biết tại sao, Mạch Kinh Trần ra sức ôm Lâm Tri vào ngực, càng cố sức hôn nàng, như muốn chiếm lấy hết mọi thứ thuộc về nàng.

Đầu óc Lâm Tri chợt trống rỗng, nàng không ngờ Mạch Kinh Trần sẽ phối hợp đến mức này...

Dù hôn đến điên đảo, nhưng động tác của Mạch Kinh Trần vẫn vô cùng cẩn thận, như sợ cảnh trước mắt chỉ là mơ, sự thương tiếc này khiến Lâm Tri dần mất đi bài xích.

Đợi đến lúc Mạch Kinh Trần buông môi nàng ra, Lâm Tri phát hiện mình đã bị Mạch Kinh Trần đưa lên giường lúc nào không hay.

Màn hồng bông hạ xuống, trên giường lập tức chìm vào bóng tối mập mờ.

Nghe được cả hơi thở, lưng chạm vào chần đệm mềm mại, Lâm Trì nghiêng đầu thở dốc, vì hôn quá dữ dội nên má và môi đều đỏ bất thường, chẳng biết từ lúc nào xương quai xanh trong cổ áo phập phồng theo hô hấp... Mạch Khinh Trần cúi nhìn Lâm Trì, nghe thấy tiếng tim mình đập mạnh hơn, đáy lòng dâng lên một cảm giác xa lạ nhưng nóng bỏng.

... Đây là... Tình dục ư?

Ngón tay hần không không chế được chạm vào da thịt Lâm Trì, vuốt nhẹ, cảm nhận cảm giác kì diệu này.

Lâm Trì cứng người.

Mạch Khinh Trần phát hiện thì dừng lại, ngón tay cũng dừng.

Lâm Trì nhắm mắt, má đỏ ửng, tiếng nhỏ đến mức gần như không nghe được: "... Ta không sao, tiếp đi."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 43

Tuy nói vậy nhưng Lâm Trì vẫn không nhận được nhắm mắt, tay bắt giác nhanh chóng buông thõng xuống.

Nụ hôn của Mạch Khinh Trần rơi nhẹ lên mi nàng, siết chặt vòng tay đang ôm lấy nàng, trong không gian nhỏ hẹp khiến người khác có cảm giác hít thở không thông.

Nhưng Mạch Khinh Trần cũng chẳng làm gì ngoài việc hôn nàng, như muốn tiếp tục làm thế cho đến Thiên Hoang Địa Lão.

Cảm giác căng thẳng dần rút đi, cơ thể quen với hơi thở của hần nên dần thả lỏng.

Tương nhu dĩ mật. (Giúp nhau lúc hoạn nạn.)

Không hiểu sao nàng lại nhớ đến câu này.

Cảm giác mềm mại trên mi mắt khiến Lâm Trì ngứa ngáy, nàng chớp mắt, lông mi quét lên mặt Mạch Khinh Trần, đến khi sắp chạm tới đầu mũi của Mạch Khinh Trần, nàng mới phát hiện hần cũng đang nhắm mắt, gương mặt trầm tĩnh tăng thêm vài nét trẻ con.

Trái tim bắt giác mềm nhũn.

Lúc này Mạch Khinh Trần mới từ từ mở đôi mắt dài nhỏ, hần rử mắt nói: "Nàng không thích cũng không sao cả."

Lúc rử mắt lại thấy khóe môi Lâm Trì giương lên.

Lâm Trì cười.

Mạch Khinh Trần khó hiểu nhìn nàng.

Lâm Trì bỗng dang hai tay ôm lấy Mạch Khinh Trần, cọ môi lên má hần, khẽ nói: "Ta không sao thật mà, không phải ta không muốn... Chỉ hơi khó thích ứng thôi."

Mạch Khinh Trần trước mặt đã không còn là người ép buộc nàng, làm tổn thương nàng năm xưa, hôm nay hần là người dè dặt, sợ nàng không vui, sợ nàng không thích, hần chắc chắn sẽ không làm nàng tổn thương lần nữa.

Lâm Trì, đừng sợ.

Mạch Khinh Trần như được cổ vũ, dòi môi xuống hờn vai Lâm Trì.

Bỗng ngoài cửa truyền vào một chuỗi tiếng động, Lâm Trì như bừng tỉnh cơn mơ, chọc chọc ngón tay vào Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần cọ môi vào Lâm Trì, nói: "Chúng ta về đi."

Lâm Trì: "Hà?"

Mạch Khinh Trần quấn chặt người cô, vờn người bay vút ra ngoài cửa sổ.

Lâm Trì trên không vỗ trán, nàng bị Mạch Khinh Trần ôm rất chặt, phần lớn gió đều bị chắn lại, chỉ có vài sợi tóc bị gió thổi tóc lên.

Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống, từ góc độ của nàng nhìn lên thấy được một Mạch Khinh Trần gần như hoàn mỹ, vẻ đẹp như chỉ có thể có trong tranh vẽ. Mọi ánh đèn trong thành Dương Minh đều như tôn thêm vẻ đẹp cho Mạch Khinh Trần, tóc bạc bay lượn trong gió, từng đốm sáng chớp tắt, biến đổi khó lường, thứ duy nhất không thay đổi là đôi mắt óng ánh như nước cùng dung mạo bất luận đã nhìn bao nhiêu lần vẫn thấy kinh tâm động phách.

"Ta nói này..."

Lâm Trì khẽ mở miệng.

Mạch Khinh Trần chẳng biết đã đáp xuống từ lúc nào, rồi nhảy vút vào phòng, thả Lâm Trì lên giường: "Chuyện gì?"

"À thì..." Lâm Trì vừa suy nghĩ vừa nói.

Mạch Khinh Trần đã cởi vớ, giày, bò lên giường, đôi mắt chăm chú nhìn nàng: "Chúng ta tiếp tục."

Lâm Trì: "..."

Nàng bỗng chẳng biết nên nói gì nữa.

Nhưng môi Mạch Khinh Trần đã lập tức chạm vào gáy nàng, dịu dàng vẽ một đường cong ánh nước.

Lâm Trì bất giác giương cổ lên, Mạch Khinh Trần dễ dàng cởi được dây buộc tóc của nàng, rồi tháo đến áo. Trời không lạnh nên Lâm Trì cũng mặt không nhiều, cởi bỏ dây ngoại y và trung y, chỉ còn lại một chiếc yếm.

Gió đêm lướt qua, eo hơi lạnh.

Nhưng cảm giác đó nhanh chóng biến mất, bởi vì Mạch Khinh Trần đã trần truồng áp lên người nàng.

Trần truồng...

Lâm Trì còn đang kinh ngạc, đã thấy trong bóng tối, Mạch Khinh Trần dễ dàng kéo bỏ y phục của mình, chiếc áo lụa trắng mềm mại liền trượt theo bờ vai hần như nước chảy mây trôi, rơi lất phất cùng với tóc hần, kế tiếp đập vào mắt là bờ vai trắng trồn hoàn mỹ không tỳ vết, đường cong cơ thể duyên dáng hết như điêu khắc mà thành.

Một mảnh trắng trắng nhạt kiêu diễm xẹt qua lưng Mạch Khinh Trần, tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt như ngọc.

Nàng vốn không dám đưa tay chạm, bởi vì quá hoàn hảo, chỉ sợ chạm vào sẽ tan biến.

Quả thật... Rất đẹp.

Dường như đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy dáng vẻ và khóa thân của Mạch Khinh Trần, mỗi tác da thịt đều rất hoàn mỹ, đẹp phi giới tính, thậm chí khiến Lâm Trì không ý thức được sự tồn tại của một người khác giới trước mặt mình.

Đội Lâm Trì tỉnh táo lại, mới phát hiện mình đã bị Mạch Khinh Trần lột sạch, đương nhiên chính hần cũng tự cởi sạch sẽ.

Không biết có phải nguyên nhân không để cho người khác đến gần mình không mà đối với chuyện cởi mặc quần áo, Mạch Khinh Trần rất thuần thực, như đã luyện tập rất nhiều lần.

Lâm Trì một phen không nói nên lời.

Hần nằm trên người nàng cắn xương quai xanh của nàng, sau đó ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi: "Tại sao nàng không phản ứng?"

Lâm Trì cũng nghi hoặc: "Phản ứng thế nào?"

Mạch Khinh Trần: "Thì là..." Hần ngẫm nghĩ rồi nói, "Run rẩy, rên rỉ, nói "Đừng mà" các kiểu..."

Lâm Trì cứng người: "...Ta cần phải phối hợp thế ư?"

Mạch Khinh Trần lại nghĩ ngợi, nói: "Thôi bỏ đi..."

Sau đó tiếp tục hôn nàng.

Không phải Lâm Trì không có phản ứng, chỗ bị Mạch Khinh Trần hôn hơi nóng lên, còn hơi ngứa, nhưng... Vốn quen chịu đựng, ngoại trừ cứng người nàng không biết phải phản ứng thế nào.

Bảo nằng nhin đau không khó, nhưng bảo nằng phản ứng lại cái này thì có hơi khó...

May mà Mạch Khinh Trần không định so đo.

Một nén nhang sau.

Lâm Trì cảm thấy cả người nóng lên, ánh mắt hơi mê ly: "Ừm... Chàng còn chưa hôn xong ư?"

Mạch Khinh Trần chớp mắt ngẩng lên: "Nàng không có phản ứng..." Nói xong hơi dòi tằm mắt, thở hồn hển, "Do ta làm không đúng ư..."

Lâm Trì: "...Chàng đang làm gì thế?"

Mạch Khinh Trần nói đơn giản: "Đạo đầu."

Lâm Trì chớp chớp mắt: "...Ồ."

Nửa canh giờ sau.

Lâm Trì cảm thấy mình đã biến thành một vũng nước, toàn thân trên dưới đều mềm nhũn, giọng cũng nhũn ra: "...Chàng còn chưa xong ư?"

Hắn rớt cuộc có làm không đây...

Mạch Khinh Trần than nhẹ, giọng ản ản: "...Vẫn không có phản ứng."

Lâm Trì: "... Lần này lại là phản ứng gì thế?"

Mạch Khinh Trần nhìn Lâm Trì, cúi đầu: "...Thôi..." Nói rồi muốn cúi xuống tiếp tục.

Lâm Trì hoảng hốt nhìn hắn, nhận thấy giọng không còn là của mình nữa: "... Sao lại thôi..." Không khổng chế được kéo cổ Mạch Khinh Trần, Lâm Trì bình tĩnh nhìn hắn, nhận ra đột nhiên mình trở nên rất táo bạo, "Rớt cuộc chàng đang chờ cái gì..."

Mạch Khinh Trần đấu tranh một lúc, bất đắc dĩ nói bằng giọng khản đặc: "... Thì là lấy chân vòng lên thắt lưng của ta nói "Ta muốn", "Tiến vào" gì gì đó...." Hắn sờ eo Lâm Trì, lại hôn môi nằng, nói, "Cổ Uyên nói nàng không phản ứng sẽ đau, nên..." Hắn chỉ biết chịu đựng..

Hắn buồn rầu nói, hoàn toàn không chú ý về mặt Lâm Trì càng buồn rầu hơn.

Nói rồi hắn ngẩng đầu nhìn Lâm Trì, sau đó nhìn thấy Lâm Trì bày ra bộ mặt đã thông suốt...

Tiếp đó, Mạch Khinh Trần mở to mắt...

"Được, có thể làm bước kế tiếp rồi?" Nàng cam chịu nói.

Tay Mạch Khinh Trần đặt sau lưng Lâm Trì dòi xuống dưới, cong mắt nói: "Được."

Toàn thân trên dưới Lâm Trì đã hồng như tôm luộc, đại khái cả đời này nằng chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ làm thế này.

Da thịt phấn hồng trông rất hấp dẫn.

Mạch Khinh Trần hôn nhẹ lên vai Lâm Trì, sau đó nhớ tới những gì đã học trong sách và kinh nghiệm Cổ Uyên truyền lại, đẩy hết bộ vị chứa đựng mọi dục vọng xa lạ vào người Lâm Trì.

Kí ức lần trước rất đáng sợ, Lâm Trì nhắm mắt chuẩn bị tinh thần chịu đau, nhưng thực tế tốt hơn trong tưởng tượng nhiều, không đau lắm, chỉ có nơi sâu trong cơ thể hơi trướng, như bị vật gì đó chậm chậm nong ra.

Động tác của Mạch Khinh Trần rất dịu dàng, như sợ làm nằng đau.

Vẫn còn chút khó chịu, nhưng cảm giác này nhanh chóng bị sự dịu dàng của Mạch Khinh Trần khóa lấp.

Đột nhiên Lâm Trì muốn khóc.

Mạch Khinh Trần dừng động tác: "Đau lắm ư?" Hắn cúi người hôn khóe mắt ẩm ướt của Lâm Trì, trán hơi nhú, mồ hôi nhỏ giọt theo chuyển động của Mạch Khinh Trần.

Lần trước Mạch Khinh Trần cũng hỏi một câu như thế.

Hỏi nằng có đau không, sau đó nói với nằng "Đau thì hãy nhớ, là ta khiến nằng đau."

Nhưng bây giờ... Rõ ràng là cùng một vấn đề, lai mang cho nàng cảm giác khác, bởi vì dù bị xâm nhập, Mạch Khinh Trần vẫn thương tiếc nàng.

Cảm giác được người cần, được người thương tiếc, được người yêu thương quá mức rõ ràng, khiến nàng nhớ lại bản thân lúc vẫn còn cha mẹ bảo bọc vô lo vô ưu, trước giờ nàng vẫn luôn kiên cường, nhìn cả nhà bị diệt, sống lang bạc, bị thương hại bị nhục nhã, nhưng giờ phút này bỗng muốn buông bỏ một vài thứ, buông bỏ kiên cường, buông bỏ trách nhiệm trên vai, tura vào lòng hắn, dù trời có sập cũng không phải lo lắng.

Mạch Khinh Trần còn tưởng nàng vì quá đau, lần trước hắn không nhớ rõ, nhưng vẫn biết Lâm Tri có bao nhiêu bài xích.

Dù lúc này đã cảm nhận được cái cảm giác mất hồn muốn dừng mà không được, nhưng hắn cũng không muốn vì bản thân thoải mái mà làm tổn thương Lâm Tri, chán nản rũ mắt, Mạch Khinh Trần hơi rời khỏi: "Nếu đau thì..."

Hắn còn chưa dứt câu đã bị Lâm Tri ôm lấy: "...Không đau, không đau chút nào, a..."

Vì động tác thân thiết này, vật nóng rực nào đó càng đi vào sâu hơn, va chạm mạnh khiến Lâm Tri mất hồn một phen.

Cảm giác từ nơi giao hợp tràn đến não lẩn át hết lý trí, cả xương sống đều bị kích thích phát run, bao bọc chặt khít ấm áp, hơn nữa đây còn là Lâm Tri..

Mạch Khinh Trần nghe trong đầu mình đình một tiếng.

... Đây là tiếng lý trí đứt đoạn mà Cố Uyên nói ư?

Nhưng rất nhanh hắn đã không rảnh để suy nghĩ, bởi vì đằng sau lý trí... Là cảm thú.

Vì thế, Mạch Khinh Trần cảm thú cả một buổi tối.

Cả một buổi sáng.

Cả một ngày.

Lúc sợi dây lý trí liền lại, Mạch Khinh Trần đã không nhớ được là giờ nào rồi.

Lâm Tri nằm trong lòng hắn ngủ say sưa.

Mùi dục vọng trong phòng còn chưa tan hết, đệm chăn nhuộm mồ hôi nằm tán loạn, trong không khí dường như còn vang vọng âm thanh khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

Mạch Khinh Trần nghĩ ngợi, đứng dậy múc nước, tắm sạch sẽ cho mình và Lâm Tri, sau đó đến phòng của Lâm Tri ngủ.

Lâm Tri thật sự mệt lã, tắm rửa cũng không đánh thức được nàng.

Mạch Khinh Trần nằm cạnh ngắm nàng, càng ngắm càng thấy đẹp, lại ôm nàng vào lòng, hôn hôn, mới ngã sang một bên.

Nhưng... Ai...

Lâm Tri cứ bất tỉnh như vậy, sau khi làm xong hắn nên nói những câu như "Ta yêu nàng", "Một đời một kiếp một đời" các kiểu còn chưa có cơ hội nói, ôi...

Làm sao bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 44

Lúc tỉnh dậy, Lâm Tri cảm giác mình đã ngủ một giấc rất dài.

Ngoài cửa sổ sắc trời vẫn một màu sáng nhạt, không nhận ra là hoàng hôn hay bình minh, nàng vừa định đứng dậy hỏi, đã bị một trận mệt mỏi trong cơ thể trào ra làm giạt mình.

Mệt? Sao lại mệt đến thế...

Lâm tri khó hiểu quay đầu, bắt gặp một khuôn mặt điểm tĩnh đang ngủ.

Gương mặt quá gần, Lâm Tri hốt hoảng lùi về sau một tí mới nhìn rõ chủ nhân gương mặt là ai... Mạch Khinh Trần, tám chân móng màu xanh như nước đắp trên người hần, cánh tay trắng trơn và vai đều ở ngoài chăn, ánh sáng nhạt càng khiến da thịt trắng mịn như gốm, hoàn hảo đến không chân thực.

Lâm Tri bắt giác ngừng thờ, nhân tiện cố nhớ tại sao họ lại nằm ở đây, thì bị hành động của Mạch Khinh Trần cắt đứt dòng suy nghĩ.

Lông mi dày đậm của Mạch Khinh Trần run run, mắt dài nhỏ hơi nheo lại, duỗi tay ôm cả Lâm Tri và chăn, sau đó khẽ hôn lên mặt Lâm Tri một cái, Lâm Tri chột chớp mắt, Mạch Khinh Trần bèn gục đầu xuống ngủ, một bộ không liên quan đến mình.

Lâm Tri bị hành động tiếp xúc thân mật kích thích, kí ức đêm trước làm đủ loại hành vi giống vừa rồi chộp mắt dội thẳng lên não.

Đã làm rồi ư...

Nhưng... Vẫn không có cảm giác chân thật.

Lâm Tri sợ sệt nhìn đỉnh màn một lúc, rồi lại nghiêng đầu, thấy tóc Mạch Khinh Trần rơi tung, một lọn tóc hơi vênh lên, khiến hần thêm nét trẻ con.

Không có vẻ gì là lạnh lùng, tàn độc, hết như một người bình thường.

Không đáng ghét tí nào...

Cứ lẳng lẳng nằm cạnh Mạch Khinh Trần thế này, không tệ chút nào...

Nếu có thể cứ tiếp tục thế này, thật ra cũng rất tốt...

Môi cong lên tự lúc nào, Lâm Tri thu hồi tầm mắt, dựa vào lòng Mạch Khinh Trần, đè nén một mối trong người, lần nữa nhắm mắt lại.

Lúc tỉnh dậy đã không thấy Mạch Khinh Trần nữa.

Lâm Tri thấy hơi mất mát xoa đầu đứng dậy, thoát cái đã có người bước tới.

"Thiếu phu nhân dậy rồi?" Lãng Họa cười đến kỳ quái, "Nhanh, hầu thiếu phu nhân rửa mặt."

Lâm Tri rửa mặt xong thì rời giường, Lãng Họa phát tay cho cung nữ lui, mặt hưng phấn đến mức không lời nào miêu tả được: "Thiếu phu nhân, cô ngủ có ngon không?"

Bị nhìn bằng ánh mắt chăm chăm như thế, Lâm Tri bị áp lực nói: "Cũng... Ngon." Dừng một chút, nàng lại nói, "Công tử nhà cô đâu?"

"Đã cho người đi báo với công tử, công tử sẽ đến nhanh thôi."

Lãng Họa lấy tay che miệng, cười đến không khép miệng được: "Thiếu phu nhân, tối hôm đó thế nào hả?"

Lâm Tri sùng sốt: "Tối hôm đó?"

Lãng Họa gật đầu nói: "Cách hôm ta dẫn cô đi Túy Yên Các, hôm nay đã là 3 ngày rồi."

Lâm Tri dờ ra nhìn Lãng Họa: "... Nói cách khác, ta... Ngủ ba ngày rồi?"

Lãng Họa vừa gật đầu tiếp, vừa che miệng cười: "Công tử quả nhiên là công tử..."

Lâm Tri hoàn hồn từ trong đờ đẫn, nhẹ xoa bụng: "... Thảo nào đói bụng như vậy..."

Lãng Họa: "..."

Tại sao cô chỉ biết có ăn ăn! Chỉ biết có ăn thế hả!

Lâm Tri quay đầu: "Sao thế?"

Lãng Họa thờ dài, chịu thua: "Không có gì... Thôi, biết rõ tính cô không đòi được mà, có điều trước mắt chuyện của cô và công tử đã giải quyết ổn thỏa rồi." Giọng nàng hơi buồn bã, "Hai năm không có cô..."

"Lâm Tri." Ngoài cửa vang lên tiếng nói trầm thấp.

Lãng Họa lập tức rút lại, nhảy mất với Lâm Tri một cái rồi lui ra.

"Đói rồi à?"

Nghe lời Mạch Khinh Trần nói, Lâm Tri lướt qua hần nhìn đến hộp đựng thức ăn, liền gật đầu.

Mạch Khinh Trần bước đến tiện thể đặt hộp thức ăn xuống bàn, mùi đồ ăn khiến Lâm Tri phản chấn tinh thần, mở hộp ra, thức ăn bên trong đa dạng hấp dẫn thậm chí còn có một phần bánh hoa đào làm điểm tâm, chỉ nhìn cũng khiến người ta chảy nước miếng. Lâm Tri đói không chịu nổi, thoát cái đã ăn ngấu ngiến.

"Ngon quá."

Lâm Tri bắt giác hạnh phúc nheo mắt lại.

Mạch Khinh Trần cong mắt nhìn nàng, tiện tay rót cho nàng một chén trà đưa qua.

Đội Lâm Tri ăn no, Mạch Khinh Trần mới rời mắt, hơi xấu hổ: "Nàng thấy ta làm thế nào?"

Lâm Tri cười tươi, khen ngợi hết lời: "Ngon ngon ngon lắm!"

Không biết có phải nàng cảm giác sai không, hình như Mạch Khinh Trần rất thất vọng, sau đó nói: "Không phải chuyện này..."

Lâm Tri khó hiểu: "Hà?"

Mạch Khinh Trần duỗi tay kéo Lâm Tri qua, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ấn lên môi nàng một nụ hôn, rồi liếm sạch vụn bánh dính trên miệng nàng.

"Là chuyện này." Hắn nhìn chằm chằm Lâm Tri nói.

Lâm Tri: "... " Chết đứng...

Thấy Lâm Tri không nói gì, Mạch Khinh Trần mất tự tin dòi mắt: "... Ta còn đang học."

Lâm Tri máy móc đáp: "Học..."

Mạch Khinh Trần gạt đầu, thật thà nói: "Ta không có kinh nghiệm, luyện thi sẽ giỏi hơn." Hắn nghĩ, "Lần sau hắn sẽ không khiến nàng ngủ lâu như thế, còn nữa... Nàng thích kiểu nào?"

Lâm Tri vẫn còn ngờ ngẩn: "... Cái gì mà kiểu nào?"

Mạch Khinh Trần lấy một chồng sách từ trên giá xuống, đặt trước mặt Lâm Tri, thần nhiên nói: "Cố Uyên cho."

Lâm Tri nhìn lướt qua... Chỉ thấy trên sách đều là hình ảnh nam nữ đang làm chuyện mà ngày đó nàng làm - giao hợp...

"Sách này là... Đông cung?"

Một xấp dày như thế đều là Đông Cung ư...!!

Mạch Khinh Trần lại gạt đầu, sợ Lâm Tri lo lắng lại bổ sung: "Ta còn chưa xem xong... Ừm, có điều sẽ nhanh thôi."

Lâm Tri có dự cảm chẳng lành: "Tại sao muốn xem hết..."

Mạch Khinh Trần nâng con ngươi trầm tĩnh, mặt chính trực nhìn nàng, không có nửa điểm nói đùa: "Ta định thử hết."

Thử hết...

Xấp dày như thế... Đều thử hết...

Lâm Tri im lặng một lúc, dứt khoát ngăn cản: "Đừng xem nữa!"

Mạch Khinh Trần hoang mang: "Tại sao..." Lại giải thích, "Rất có ích."

Lâm Tri cái khó ló cái khôn: "Chàng chưa nghe câu "Tin sách không bằng không đọc sách" ư!"

"Nhưng..." Mạch Khinh Trần càng hoang mang: "Câu này chẳng phải cũng từ sách mà ra ư?"

"Tóm lại đừng xem nữa!" Lâm Tri ôm sách, nhét mạnh lại giá.

Nàng có dự cảm, nếu cứ để Mạch Khinh Trần đọc hết, rất có khả năng nàng sẽ chết trên chồng sách...

Nhưng lại sợ Mạch Khinh Trần nghĩ lung tung, do dự một khắc, Lâm Tri bèn thấp giọng nói: "Loại chuyện đó... Không nhất thiết phải làm theo sách, thuận theo tự nhiên là được rồi..."

Đội một lúc nàng mới nghe thấy Mạch Khinh Trần trả lời.

"Ta sợ làm không tốt sẽ khiến nàng ghét ta."

Môi cong thành một độ cung rất đẹp, Mạch Khinh Trần nghiêng mặt, hơn nửa khuôn mặt trầm vào bóng tối: "Lần đầu tiên làm thành như vậy... Không muốn khiến nàng ghét..."

Còn chưa dứt lời, Mạch Khinh Trần đã thấy trước mắt một khuôn mặt phóng đại, kế tiếp môi bị chạm một cái.

Lâm Trì lùi lại, cười với hắn: "Không đâu, ta không ghét chàng."

Vì ta biết chàng là người thế nào, nên bất luận chàng có làm gì, ta đều không ghét chàng.

Nắng sớm nhàn nhạt, hơn nửa người Lâm Trì ngập trong ánh nắng sớm, nhưng nụ cười trên mặt hắn còn ấm áp hơn.

Như một tia sáng chói lóa, nhảy mất xua tan mây đen trong lòng Mạch Khinh Trần.

Run run dè dặt ôm lấy Lâm Trì, mi mắt Mạch Khinh Trần nhòa nước.

Chưa bao giờ Mạch Khinh Trần cảm giác được sự tồn tại của mình như bây giờ, tồn tại trong lòng trong mắt một người nào đó. Như một cái ôm cảm kích, hắn không muốn gì cả, chỉ muốn bảo vệ sự ấm áp này mãi.

Lăng Họa nhắc tới nhắc lui, Lâm Trì mới nhớ mình còn định đến gặp mẫu thân của Khinh Trần, vị hoàng hậu nương nương ôn hòa nọ.

Nàng định đi một mình, nhưng Mạch Khinh Trần nói đi đâu cũng phải đi cùng nàng, bắt buộc đi đành đi với hắn.

Cung nữ dẫn hai người đi, còn chưa gặp được hoàng hậu nương nương đã có người gọi lại.

"Lâm Trì, cô là Lâm Trì đúng chứ?"

Lâm Trì gật đầu, thấy một nữ tử áo xanh lạ mặt, nhìn nàng ấy giản dị, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng không khiến người khác thấy ác cảm, chỉ là người thì uể oải mà khí chất lại nhàn hạ trông không hợp với Hoàng cung lắm.

Nữ tử cười: "Ta tên Thẩm Tri Ly, cốc chủ Hồi Xuân cốc, đương nhiên nếu cô gọi ta là Thần y cốc chủ cũng không thành vấn đề, à... Theo vai vế thì chắc ta là tẩu tẩu của cô đó."

Lâm Trì không biết tiếp lời thế nào, đành ngơ ngác "Ừm" một tiếng.

Ánh mắt Thẩm Tri Ly đánh giá trên dưới nàng một lượt, hết như đang khám cho người bệnh, cuối cùng khi Lâm Trì sắp không chịu đựng được nữa, mới vỗ vai nàng: "Không biết nên nói số cô may mắn hay bất hạnh. Có điều có thể đi cùng hắn đến bước này, ta tin cô là một cô nương tốt, người tốt sẽ được hồi báo."

Lâm Trì chẳng hiểu ra sao, nhưng Thẩm Tri Ly đã chuyển hướng sang Mạch Khinh Trần: "Hình như công hiệu không tồi, xem chừng có thể làm tiếp." Như nhớ ra điều gì, nàng dừng một chút, buồn bã nói: "À, đúng rồi, hiện tại dù ngươi không ở Vô Mặc Sơn Trang, tiền thuê mỗi tháng vẫn phải trả, thiếu một tháng thì ngươi tự gánh lấy hậu quả nhé..."

Dứt lời xoay người rời đi.

Lâm Trì càng không hiểu, định hỏi Mạch Khinh Trần, thấy Mạch Khinh Trần thế mà lại đang nhếch môi cười, cũng không giải thích gì, chỉ nắm tay kéo nàng vào trong.

Không đợi Lâm Trì nghĩ nhiều, đã trông thấy hoàng hậu nương nương.

Vẫn là khí chất ung dung, đáng vẻ dịu dàng, chỉ nhìn thấy đã khiến người ta có cảm giác thân thiết.

Thấy Lâm Trì, trái lại hoàng hậu nương nương xấu hổ ho khan một tiếng, như không biết đối mặt nàng thế nào.

Những chuyện xảy ra trước đây vốn không liên can đến hoàng hậu nương nương, huống chi thấy bà, Lâm Trì bất giác nhớ đến mẫu thân mình, lòng mềm xuống, lên tiếng trước: "À... Tham kiến..."

Hoàng hậu nương nương vội nói: "Không cần không cần..."

Đồng thời đưa tay kéo Lâm Trì đến ngồi cạnh bà.

Bà hơi lo lắng nhìn Lâm Trì: "Con không trách bản cung chứ..."

Lời hoàng hậu nương nương khiến Lâm Trì nhớ đến Mạch Khinh Trần, nàng phì cười, rồi lắc đầu.

Hoàng hậu nương nương thở ra, lại nói: "Vậy con... Thích Định Lam nhà ta thật ư?"

Lần này Lâm Trì gạt đầu rất nhanh.

"Vây bản cung không nói những câu dư thừa nữa." Hoàng hậu nương nương nắm tay Lâm Trì, nhìn nàng bằng ánh mắt mẹ chồng nhìn nàng dâu, nói gọn gàng dứt khoát: "... Chúng ta bàn chuyện hôn sự đi."

Lâm Trì muốn rút tay, đáng tiếc rút không ra: "..."

Hình như... Nàng bỗng nhiên biết tác phong của Mạch Kinh Trần học được từ ai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 45

Thời điểm hoàng hậu nương nương nói ra câu đó, Lâm Trì có cảm giác Thế Giới quan của nàng sụp đổ.

Nhịn, nhịn không được, nàng hỏi Mạch Kinh Trần: "Mẫu hậu và... Phụ hoàng chàng.. Tình cảm của họ vẫn tốt chứ?"

Hình như không được hợp tình lắm thì phải...

Mạch Kinh Trần trầm mặc giây lát, đáp: "Không biết."

Lâm Trì ngó ra, lần này gặp mặt quá thuận lợi, thế nên nàng quên mất chuyện quan hệ giữa Mạch Kinh Trần và phụ hoàng mẫu hậu hẳn cũng không được tốt.

Muốn nói gì đó, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

Hành lang quanh co khúc khuỷu, dọc theo đường đi toàn là giả sơn phun nước, cung nhân qua lại lượn lờ như nước, nhưng không biết có cảm giác nhảm không, hình như các cung nhân đều tránh né họ, Lâm Trì quan sát một lúc, phát hiện... Những cung nhân này quả thật đang đi vòng qua họ.

"Trước đây cũng thế này ư?" Lâm Trì bỗng thấy đau lòng.

Giọng Mạch Kinh Trần nhẹ nhàng hỏi: "Chuyện gì?"

Lâm Trì khẽ nói: "Cố ý tránh chàng, đi vòng qua chàng..."

Mạch Kinh Trần gạt đầu: "Có gì không đúng à?"

"Vây trước đây chàng không có thư đồng hay bằng hữu chơi cùng ư?"

Mạch Kinh Trần tỏ vẻ nghĩ ngợi chốc lát: "Trước đây có, có điều bỏ đi cả rồi."

Lâm Trì: "Tại sao..."

Giọng Mạch Kinh Trần rất bình tĩnh, không mấy buồn, hệt như đang nói một chuyện không liên quan đến mình: "Bởi vì ta không cảm nhận được, nên những người tiếp xúc với ta đều sẽ bị ta đã thương."

Không chữa một ai, gần như tất cả.

Không cảm nhận được, cũng không thể nhận ra đối phương có ý tốt hay có ý xấu, không thể không đề phòng toàn bộ.

Ngoại lệ duy nhất lúc nhỏ... Lại có kết cục như thế...

Lâm Trì cười: "Có phải ta nên cảm thấy may mắn vì chàng có thể cảm nhận được ta, chẳng thế thì lúc mới gặp chàng đã làm ta bị thương rồi."

Bây giờ nghĩ lại, lần đầu tiên gặp trong xe ngựa, Mạch Kinh Trần đứng là bày ra bộ dạng vô cùng khó tiếp cận.

"Không phải thế."

Mạch Kinh Trần khẽ nhú mày, đột nhiên nắm tay Lâm Trì, "Không chỉ vì có thể cảm nhận được mà..."

Lâm Trì: "Hả?"

Mạch Khinh Trần dừng bước, nghiêm túc nhìn nàng: "Nàng không phải người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng, nhưng ta thích nàng, chỉ thích nàng."

Lâm Tri sững sốt, rồi gật đầu: "Ừm."

Sợ Lâm Tri không tin, Mạch Khinh Trần nhìn Lâm Tri chăm chăm bằng đôi mắt nhỏ dài: "Thật đó..."

Lâm Tri cười dịu dàng: "Ta tin chàng."

Mạch Khinh Trần cúi đầu lặp lại lần nữa: "Thật mà..."

Không giống nhau.

Đều cùng cảm nhận được, nhưng Lâm Tri và Lăng Yên khác nhau.

Chỉ có Lâm Tri mới khiến hắn có cảm giác trân trọng, rất sợ bị nàng ghét, sợ bị nàng vứt bỏ, sợ mình sẽ xúc phạm Lâm Tri, thích đến mức dù không có cảm giác nhưng trái tim cũng biết đau rồi.

Hắn nắm chặt tay Lâm Tri, nói: "Nàng sẽ biết thôi."

Trong đầu hiện lên lời của cô nương thần y háo hức tự xưng là tẩu tẩu của hắn đã nói trước kia.

"Nếu không chẩn đoán nhầm, loại thể chất đặc dị này của ngươi hẳn là còn sót lại trong người phụ hoàng của ngươi sinh ra. Năm đó phụ hoàng ngươi khi còn nhỏ đã bị người ta hãm hại uống phải độc dược, tuy sư phụ ta đã giúp hắn điều dưỡng cơ thể, nhưng cũng chỉ ngăn chặn độc tố, không ngờ lại tiềm ẩn truyền vào người ngươi, hơn nữa còn phát sinh biến đổi... Sư huynh đã điều tra giúp ta, loại độc này có nguồn gốc từ một loại cây cực độc ở Nam Cương, năm đó ở Nam Cương cũng có người bị trúng độc truyền lại cho con nòi dòng, bệnh trạng của ngươi cũng tương tự, tóc bạc vẻ đẹp yêu nghiệt trời sinh lạnh lùng và không có cảm giác với bên ngoài, nhưng những đứa trẻ đó mới sinh phần lớn đều chết yểu, người có năng lực trí tuệ như ngươi rất hiếm, vạn người, không, trăm vạn người chỉ sợ chưa chắc có được một..."

"Nhưng dù sao cũng là độc tố tiềm tàng, hơn nữa có thiên phú cải lại mệnh trời, tuổi thọ của ngươi chỉ e không được dài, ta đã từng bắt mạch cho ngươi, ngươi còn trẻ võ công lại cao như vậy, kinh mạch tất nhiên rất cường đại ở vào đỉnh phong kỳ, nhưng kinh mạch của ngươi lại quá già so với tuổi của ngươi, nói cách khác võ công hiện tại của ngươi luyện thành dựa trên sự tiêu hao sinh lực tự thân, những bộ phận khác cũng vậy, cơ thể của ngươi lão hóa nhanh hơn người thường..."

"Ta có thể nghĩ cách giúp ngươi loại bỏ độc tố, thể thì không chỉ kéo dài tuổi thọ, thậm chí còn cải thiện được căn bệnh mất cảm giác của ngươi... Có điều, ta phải nói trước, phương pháp loại bỏ độc tố của ta có hơi kì quái, không những có thể gây nguy hiểm cho tính mạng ngươi, căn cứ vào suy đoán của ta thì rất có khả năng sẽ khiến cho những biến đổi sinh ra do độc tố trong cơ thể ngươi biến mất, bao gồm võ công, năng lực, thậm chí cả dung mạo đều sẽ biến mất, đương nhiên ta sẽ cố gắng để hạn chế những ảnh hưởng này đến mức thấp nhất, nhưng nguy hiểm cũng không nhỏ, ngươi đồng ý thử không..."

Hắn hơi sững sờ.

Đó là lần đầu tiên có người nói với hắn, có lẽ hắn có thể cảm nhận được, cảm nhận chân thật tất cả mọi thứ.

Thẩm Tri Ly không ép buộc hắn, chỉ chờ dài, như đã dự liệu trước: "Ta chỉ nói cho ngươi biết một tiếng, ngươi không làm cũng không sao, dù tuổi thọ có giảm, nhưng chỉ cần ngươi dùng ít võ công, uống nhiều thuốc sẽ khắc chế được độc tố, vẫn có thể sống đến bốn năm mười năm... Ta biết ngươi thích vị cô nương đó, ngươi có thể cảm nhận được nàng, nên..."

"Không." Hắn thản nhiên nói, "Ta đồng ý."

Lần này đổi lại Thẩm Tri Ly sững sờ, tuy quanh năm nàng ẩn cư ở Hối Xuân cốc, nhưng cũng biết Mạch Khinh Trần nổi danh thế nào.

Giảng hồ đồn đại, gần như xem Mạch Khinh Trần như thần tiên chỉ tồn tại trong truyền thuyết, còn nổi bật hơn Thập Nhị Dạ công tử nhà nàng, nếu Thập Nhị Dạ là võ lâm chí nhân, thì Mạch Khinh Trần đã vượt qua sự giới hạn của người thường, dung mạo hoàn mỹ khó tưởng tượng nổi, võ công mạnh đến mức chỉ lẳng lặng đứng ở đó cũng khiến người ta thấy áp lực.

Mà tất cả những vinh quang này, đều dựa vào sức mạnh của Mạch Khinh Trần.

Cao xứ bất thắng hàn*, ở ngôi cao đã lâu, mấy ai muốn trở lại trần tục.

* Người ở trên cao không chịu được lạnh lẽo, ẩn dụ là người ở ngôi cao không tránh khỏi cô đơn

"Tại sao?" Thẩm Tri Ly nhin không được thốt lên hỏi.

Mạch Khinh Trần chỉ thản nhiên nói: "Đề an tâm."

Mất đi Lâm Tri, hắn vẫn còn có Lăng Yên, nhưng Lăng Yên khiến hắn nhận ra Lâm Tri đối với hắn mà nói không chỉ đơn thuần là một người hắn có thể

cảm nhận được. Không giống, không phải người nào hẳn có thể cảm nhận được cũng đều cho hẳn cảm giác ảm áp như thế. Cung chủu Lăng Yển, thỏa mãn tất cả yêu cầu của nàng ta, nghe nàng ta thổ lộ giả dối, nhìn bộ dạng tham lam của nàng ta, không hề chạm đến trái tim hẳn dù chỉ một chút, nơi trái tim càng ngày càng lạnh, càng ngày càng trống vắng.

Thậm chí hẳn còn bắt đầu nhớ đến Lâm Trì, một Lâm Trì không có mục đích, một Lâm Trì đơn giản, gọn gàng, rất dễ thỏa mãn, một Lâm Trì thích ăn món hẳn làm, thậm chí một Lâm Trì thích Đỗ Nhược cũng khiến hẳn hoài niệm mà chẳng hiểu vì sao.

... Cho nên, không muốn mạo hiểm mất đi nàng lần nữa, dù điều này đồng nghĩa với việc hẳn sẽ có thể không còn sức mạnh như xưa.

Dù sao cũng không có ai dám đến gần, Lâm Trì nắm tay Mạch Khinh Trần, đi một mạch về Đông Cung.

Tay ấm, tim cũng rất ấm.

Đến Đông Cung, Lâm Trì mới chợt nhớ đến việc tú nữ, nhớ đến hai nữ tử nàng quen trong dịch quán, nàng có chút tò mò: "Không biết kết quả tuyển tú nữ thế nào?"

Mạch Khinh Trần đáp không cần suy nghĩ: "Hỏi Lăng Thư."

"Ồ, sao lại hỏi Lăng Thư?"

Nàng còn tưởng nên đi hỏi Kỳ Mặc mới đúng..

Mạch Khinh Trần đáp ngắn gọn: "Hắn cực kỳ quan tâm."

Lâm Trì khó hiểu hỏi: "Quan tâm?"

Mạch Khinh Trần gật đầu, mặt không biến sắc nói: "Hắn đi rình xem rất nhiều lần."

Lâm Trì: "..."

Cho xin đi, đừng nói câu nói đùa nhạt nhẽo này bằng vẻ mặt đơ như thế có được không..

Song, Lâm Trì vẫn đến hỏi Lăng Thư, quả nhiên Lăng Thư nghiên cứu rất tỉ mỉ về giới tú nữ, vừa nghe xong câu hỏi của Lâm Trì, lập tức mở một cuộn tranh ra.

Trên cuộn tranh vẽ những nữ tử với các hình dáng và điệu bộ khác nhau, bên cạnh mỗi hình vẽ có tường tận các số liệu, dòng cuối cùng là xuất thân từ gia đình nào.

Nữ tử áo tím và áo lam cũng không lưu lại trong cung, một người gả cho nhi tử của Thượng Thư, một người gả cho nhi tử của Tướng Quân, Lăng Thư nói cũng xem như kết quả không tệ.

Nghe thế, Lâm Trì thấy yên tâm, dù sao cũng đã từng quen biết, nàng hi vọng hai người đó có thể hạnh phúc.

Nhìn xuống chút nữa, thấy vài dòng chữ nhỏ, ghi tứ hôn cho nhi tử của Thừa Tướng - Thị Lang Hàn Lâm viện Cố Uyên.

Lâm Trì lập tức cực kỳ đồng cảm với nữ tử này, tò mò nhìn xem diện mạo nàng ra sao, sau đó...

Nàng kinh ngạc.

"Tranh này... Họa sĩ có thù oán gì với cô nương này ư?"

Lăng Thư bất mãn nói: "Tranh này ta vẽ!"

Lâm Trì run rẩy chỉ tay vào bức tranh: "Vậy tại sao nữ tử này?..."

Lăng Thư nhìn lướt qua, suy nghĩ nói: "Nàng ấy à, thiếu phu nhân, ta bảo đảm với cô là đã cố hết sức tô điểm cho nàng ấy đẹp hơn, nhưng dáng dấp của nữ tử này cực kỳ, à, lạ..." Hắn thờ dãi, "Ngay cả bản đại gia dù đã vẽ rất kỹ nhưng cũng khó mà vẽ ra một phần dung mạo đáng sợ của nàng ấy..."

Lâm Trì lại nhìn thoáng qua, tự an ủi mình có lẽ do nhìn quen Mạch Khinh Trần dung mạo xuất chúng nên mới có thể khó tiếp nhận dung mạo của nàng ấy, một lúc lâu sau mới nói: "Có điều, nàng gả cho Cố công tử, vậy..." Khiến người ta thấy đồng cảm..

"Thiếu phu nhân, chuyện này cô không biết đâu, do chính nàng ta muốn gả." Lăng Thư chắc lưỡi, có chút đắc ý tỏ vẻ hiểu biết nói: "Nàng và Cố Uyên Cố công tử là thanh mai trúc mã, nàng nhất kiến chung tình với Cố Uyên, tình sâu như biển, nhưng cô cũng thấy rồi đó... Khẩu vị của Cố Uyên có nặng đến mấy cũng không thể nhìn trúng nàng ta, kết quả bị nàng quyến lấy làm phiền rất nhiều năm, nghe nói năm đó hoàng hậu nương nương cũng bị quyến lấy làm phiền đề cầu nhân duyên, nên nàng ấy bảo mẫu thân dẫn nàng tiến cung bẩm với hoàng hậu nương nương chuyện này, hoàng hậu nương nương lúc bấy giờ hết sức đồng cảm..." Hắn nhếch miệng: "Ừ, thế là tứ hôn..."

Lâm Trì: "..."

Lượng tin tức quá lớn...

Thôi, Lâm Tri lắc đầu, ai có phúc của người nấy.

Nhìn xuống chút nữa, Lâm Tri bỗng bàng hoàng: "Tại sao... Tại sao lại có nữ tử gả cho Tĩnh Vương thế tử."

Lăng Thụ: "Ồ, Sao thế? Chuyện này không phải rất bình thường ư? Các thế tử khác phần lớn đều tứ hôn rồi..."

Dung mạo nữ tử trên cuộn tranh xinh đẹp thanh tú, trông như ngọc liễu phù phong, khiến người ta muốn yêu thương.

Nhưng còn... Sư tỷ thì sao? Nếu Tĩnh Vương thế tử cưới người này! Vậy sư tỷ làm thế nào!

Nghĩ tới đây, Lâm Tri rớt cuộc ngồi không yên.

Thấy Lâm Tri như thế, Lăng Thụ không khỏi hỏi: "Sao thế?"

Lâm Tri lắc đầu: "Không có gì, bây giờ ta muốn đi gặp sư tỷ của ta một lần, được không?"

Lăng Thụ do dự một lúc, gật đầu rồi đưa ra một Yêu Bài: "Dùng Yêu Bài của ta đi, trên đường sẽ không ai ngăn cản cô."

"Đa tạ."

Lâm Tri nhận lấy lệnh bài rồi xông ra ngoài.

Nhưng nàng không ngờ, lần này đi một chuyến thiếu chút nữa không về được.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 46

"Sư tỷ ta đâu?"

Lâm Tri chống tay trên bàn, thở phì phò hỏi.

Vì lo lắng cho Cầu Uyển, sau khi nghe nơi ở của Tĩnh Vương thế tử ngay cả cửa cũng không đi, trực tiếp trèo tường vào.

Tiếc là không tìm được sư tỷ, chỉ thấy Tĩnh Vương đang ngồi đọc sách trong phòng.

Tĩnh Vương thế tử buông sách, đắm chiêu nhìn cái bàn: "Nàng ấy đi rồi."

Lâm Tri hỏi theo bản năng: "Đi đâu?"

Tĩnh Vương thế tử lắc đầu: "Ta không biết."

Giọng Lâm Tri pha lẫn giận dữ hiếm thấy: "Sao huynh có thể không biết!"

Tĩnh Vương thế tử đứng dậy, tiện tay vứt đi chồng áo màu hồng đang nằm trên giường, giọng có chút kì quặc, không nhìn ra đang vui hay buồn: "Có lẽ nàng ấy sẽ không quay lại nữa."

Lâm Tri nắm tay thành quyền: "...Tại sao?"

Tại sao ư.

Cơ Quân Sinh cũng rất muốn biết.

Hai ngày trước, trong thư phòng.

Trời nhuộm hơi sương, mây đen dày đặc, u khuất như ban đêm.

"Có thể cho ta biết đã có chuyện gì không? Tĩnh Vương thế tử điện hạ của ta!" Cầu Uyển nện một quyền lên bức tường bên cạnh, mặt tường liền xuất hiện vết rạn, kéo dài ra hai bên, phát ra tiếng rắc rắc khiến người ta sởn gai ốc, nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh đến đáng sợ.

Cơ Quân Sinh vội kéo áo Cầu Uyển, thương tiếc nói: "Ta có thể giải thích..."

Cầu Uyển rút tay ra không chút lưu luyến, lạnh lùng nói: "Giải thích? Chàng còn muốn giải thích gì nữa? Còn gì có thể giải thích đây?"

"Ta..."

"Chàng muốn thành thân với người khác phải không?"

Cơ Quân Sinh cúi đầu, buông thõng cánh tay vẫn còn vương hơi ấm của Cầu Uyển: "... Nàng cũng biết đó, chỉ là hôn nhân chính trị, ta không hề biết cô nương đó có bộ dáng thế nào, lại càng không có tình cảm với nàng ta. Nhưng thân phận của ta..."

"Chàng muốn thành thân với người khác, phải không?" Giọng Cầu Uyển càng ngày càng bức người.

Rốt cuộc Cơ Quân Sinh cũng phát hiện được Cầu Uyển vốn dĩ không muốn nghe hắn giải thích, nàng chỉ muốn biết kết quả.

Cơ Quân Sinh nhếch môi, không nói nên lời.

Bên ngoài, chân trời ngày càng âm u, không chút ánh sáng.

"Ta hiểu rồi." Cầu Uyển cười lạnh, tiện tay ném ấm trà trên bàn, "Đi cưới thế tử phi của chàng đi! Lão nương không đùa giỡn với chàng nữa, đồ lừa đảo!"

Dứt lời, nàng dứt khoát xoay đi.

"Ta không có lừa nàng."

Cơ Quân Sinh chuyển mình, thoát cái đã vọt đến trước mặt Cầu Uyển, vẻ mặt đang đấu tranh đến cực điểm: "Tình cảm ta đối với nàng là thật..."

Cầu Uyển giận quá hóa cười: "Vậy chuyện đó thì sao! Chàng nghĩ ta không biết ư! Ta rơi xuống vách núi khôn khổ thế nào, quả thật là gọi trời không nghe gọi đất không thấu, kì lạ là cứ mỗi khi ta chán nản muốn bỏ cuộc chàng đều xuất hiện một cách thần kì! Chàng thật sự nghĩ ta ngu xuẩn đến mức cho rằng tất cả những chuyện đó đều là tai nạn ư!"

Cơ Quân Sinh cứng người.

"Chàng tính kể ta, nhưng ai bảo lão nương lại thích chàng thật, những chuyện này ta đều nhìn! Nhưng..." Cầu Uyển nhìn không được đá một cái, "Con mẹ nó hiện tại chàng nói với ta chàng muốn cưới nữ nhân khác! Đề ta nói chàng biết! Không thể nào! Dù lão nương già cỗi đơn côi đời cũng không thể chia sẻ tương công với nữ nhân khác! Không có cửa đâu!"

"Phải, là lỗi của ta, nhưng..."

Cơ Quân Sinh không né tránh, một đá đá trúng vào đùi hắn, Cơ Quân Sinh bị đau quỳ một gối xuống, vừa xuyt xoa vừa nói: "... Nhưng, ta làm nhiều chuyện vì nàng như thế nàng không thấy ư? Cưới nàng ta cũng chỉ là cái danh phận mà thôi, ta sẽ không chạm đến nàng ta, cũng sẽ không..."

"Chàng gạt ai? Đến lúc đó nàng ta là phu nhân chàng cưới hỏi đàng hoàng, ta không là gì cả, chàng muốn chạm nàng ta ta có thể làm gì? Chàng còn vọng tưởng ta sẽ lấy lòng để chàng chịu cho ta làm thiếp ư? Sau đó vì đại cuộc phải nhân nhượng mới có thể ở cạnh chàng... Đâu chàng bị lừa gạt chắc?" Cầu Uyển càng nghĩ càng giận, lại giẫm một cước, "Khiến ta ghê tởm chết mất!"

Cơ Quân Sinh bị Cầu Uyển dùng hết sức giẫm chân, đau ứa mồ hôi.

Người hầu bên ngoài nghe âm thanh trong phòng, làm ngơ coi như không nghe thấy.

Lần này Cầu Uyển đi không ai ngăn cản nữa, nửa người đã ra khỏi cửa, như nhớ tới điều gì, nàng ngoái đầu nhìn lại giọng dữ tợn nói: "...Đúng rồi, còn nữa, thật ra ta không hề thích y phục màu hồng phấn, càng không thích nam nhân mặc y phục hồng phấn, bộ dạng người mặc y phục hồng phấn vừa xấu xí vừa buồn nôn, giống hệt một bãi nước mủi màu hồng vậy! Còn nữa, tính cách người cũng yếu đuối như nước mủi vậy, còn nữ tính hơn ta, ta cũng không biết mất ta có mù không mà đi thích người..."

Vừa dứt lời, Cầu Uyển đã biến thân nhanh chóng biến mất trong màn đêm, trong không khí như vẫn còn vang vọng những câu tàn nhẫn của nàng.

Cơ Quân Sinh: "..."

Đau quá, tim rất đau...

... Như toàn thân trên dưới bị đánh đến thương tích đầy mình.

Hồi tưởng đến đây, Cơ Quân Sinh lại thấy đau khổ.

Lâm Trì quả thật không muốn phí thời gian với hắn, thấy không thể tìm được tin tức gì từ Tĩnh Vương thế tử, liền hỏi thẳng: "Sự tỷ đi bao lâu rồi? Đi

hướng nào?"

Tĩnh Vương thế tử mặt không đổi sắc, bắt lực giờ tay chỉ bừa một hướng: "Đã đi hai ngày rồi."

"Hai ngày!"

Lâm Trì kinh ngạc, không nói gì nữa liền muốn lao ra ngoài.

Lại nghe tiếng của Tĩnh Vương thế tử: "Đội đã."

Lâm Trì ngừng bước, hỏi: "Sao nữa thế?"

Bỗng Tĩnh Vương thế tử ngẩng đầu, mắt phát sáng, gần từng chữ chém đinh chặt sắt nói: "Ta đi cùng muội!"

Không biết vì sao trong nháy mắt đó, nàng nhớ lại lần trước lúc gặp Tĩnh Vương thế tử, hắn khẽ gọi "Uyển nhi" trong ánh sáng đèn đuốc đưa bằng vẻ mặt cực kỳ dịu dàng.

Khi đó nàng còn đang hâm mộ hắn và sự tỷ lường tình tương duyệt, không ngờ...

Thế sự vô thường, khiến người ta phải xúc động thôn thức.

Lâm Trì mấp máy môi, gật đầu: "Được."

*****

Đã đi hai ngày, với tốc độ của sự tỷ chắc chắn chưa đi được xa, chỉ là sự tỷ đi đâu thì Lâm Trì không biết.

Nàng không sợ sự tỷ nghĩ không thoát, chỉ lo tỷ ấy bị kích động sẽ làm bậy, sự tỷ ghét nam nhân bao nhiêu nàng biết rõ, lần này lại bị Tĩnh Vương thế tử làm tổn thương, khó tránh sẽ làm chuyện quá khích, trước đây tỷ ấy gặp kẻ bạc tình qua đường đã không nói hai lời mà thiên đối phương sau đó nghênh ngang đi...

Quả khiến người ta lo lắng.

Sau khi cải trang xong, Lâm Trì chuẩn bị ngựa và một ít lương khô thì định lên đường, lúc lên ngựa đột nhiên nhớ ra... Nàng không nên cứ thế này mà đi, ít ra cũng nên nói với Mạch Khinh Trần một tiếng.

Tĩnh Vương thế tử cũng xoay mình lên ngựa: "Sao thế?"

Lâm Trì ném bọc quần áo cho Tĩnh Vương thế tử, nói: "Chờ một chút, ta đi có việc! Sẽ trở lại ngay!"

Trong chớp mắt chạy về hướng hoàng cung.

Chạy được một đoạn, bỗng thấy trước mặt có một bóng dáng quen thuộc.

Lâm Trì vẫn chưa kịp nhìn rõ, đã bị cản lại: "Tiểu thư!" Giọng đối phương đang rất vội.

Lâm Trì sững sốt: "Sách Đồng."

Thiếu niên áo đen tóc đen ức không kèm nén được nắm lấy vai Lâm Trì: "Sau hôm đó muội..."

Lâm Trì: "Hà?"

Hôm đó? Nghĩ một lúc Lâm Trì mới nhớ lần trước nhờ Sách Đồng đánh lạc hướng thị vệ nàng mới tìm được tài liệu, chỉ là hiện tại thật sự không phải lúc để nói chuyện: "Sách Đồng, hiện tại ta đang vội, huynh có thể..."

Sách Đồng: "Chuyện gì?"

Lâm Trì nói ngắn gọn: "Đại tỷ bị Tĩnh Vương thế tử chọc giận bỏ đi, ta đang đuổi theo tỷ ấy."

Sách Đồng khẽ nhún mày: "Muội đi ngược hướng rồi..."

"Ta biết! Ta đi nói một tiếng với Mạch Khinh Trần đã!" Lâm Trì nói xong, bỗng hỏi: "Đội đã, huynh biết sự tỷ ở đâu ư?"

Sách Đồng gật đầu nói: "Tỷ ấy đi tìm sự phụ muội rồi."

Lâm Trì: "Hà? Sự phụ?"

Sách Đồng trầm mặt nói tên thành, giọng trầm trầm: "Hôm trước ta nhìn thấy tỷ ấy, sự phụ muội gây chút phiền phức, tỷ ấy đi cứu ông rồi, đi vào đêm

qua, muối nhanh chóng đuổi theo không bao lâu là có thể đuổi kịp." Hắn dừng một chút, lại nói: "Phiền phức lần này hình như không nhỏ, nếu muối muốn đuổi theo tốt nhất đuổi liền bây giờ, ta còn có chuyện phải ở lại đây, giải quyết xong ta sẽ đuổi theo các muối, cứ giao cho ta đi nói với Mạch Khinh Trần."

Lâm Trì cân nhắc một phen, dù bây giờ nàng tiến cung thì cũng không chắc sẽ tìm thấy Mạch Khinh Trần ngay, nàng gật đầu, xoay người chạy về hướng công thành.

"Giải quyết xong chưa?" Tĩnh Vương thế tử hỏi.

Lâm Trì vuốt cằm, đồng thời nói: "Ta biết sư tỷ đi đâu, đêm qua tỷ ấy vừa đi, chúng ta mau đuổi theo." Nói xong, giục ngựa chạy.

Tĩnh Vương thế tử rầu rĩ "Ừm" Một tiếng rồi theo sau.

Lâm Trì tưởng chừng lắm chỉ mất một ngày có thể đuổi kịp sư tỷ, mới phát hiện mình đã quá coi thường tốc độ của tỷ ấy, dọc đường họ gần như không hề nghỉ ngơi, vừa hồi đường vừa chạy, đến chạng vạng ngày thứ hai mới xem như có chút tin tức của sư tỷ.

"Cô nói vị cô nương đó à, phải, nàng ấy đúng là ở đây, nhưng vừa ra ngoài, chẳng biết khi nào mới về."

Lâm Trì gần như sức cùng lực kiệt, Tĩnh Vương thế tử cũng mệt đến ngất ngư, dù sao tỷ ấy cũng sẽ về, hai người ngồi lại chỗ ôm cây đợi thỏ, đặt phòng cách vách tỷ ấy, gọi thêm bữa tối, rồi ngồi chờ ở đại sảnh.

Lâm Trì ăn ngấu nghiến, mãi đến lúc no căng bụng mới phát hiện Tĩnh Vương thế tử ngồi đối diện đang u buồn nếm dưa, không động vào đồ ăn trước mặt.

"Không hợp khẩu vị?"

Tĩnh Vương thế tử: "Ta chỉ đang lo..."

Lâm Trì lau miệng, hơi do dự: "Huynh thật muốn thành thân với cái cô..."

Tiểu thư..." Nàng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra tên.

Tĩnh Vương thế tử nhìn người đến người đi khỏi khách điểm, ánh mắt mờ mịt: "Ta không biết..."

Lâm Trì không khỏi hỏi: "... Vậy huynh đuổi theo tới đây làm gì? À, phải rồi, huynh cứ rời khỏi Dương Minh như thế không sao chứ..."

"Không sao, ta vốn cũng nên trở về đất phong." Tĩnh Vương thế tử rủ rỉ: "Tại sao đuổi theo ta cũng không biết... Ta chỉ biết... Không thể để nàng đi, nàng đi lần này chỉ sợ sẽ không trở về nữa." Hắn cười khổ, "Ta hiểu sư tỷ muối, tính nàng là như thế... Thôi, tiểu Trì, muối đi nghỉ trước đi, ta đợi một mình là được rồi."

Lâm Trì do dự một chút: "Đợi nửa đêm, chúng ta thay ca."

Tĩnh Vương thế tử gật đầu, cười rất nhạt: "Ừ."

Nửa đêm, Lâm Trì xuống lầu, cả đại sảnh tối đen chỉ có bóng Tĩnh Vương thế tử, bị ánh trăng ngoài cửa sổ kéo thật dài, trông trông vắng, cô đơn.

Thấy Lâm Trì xuống, khoe môi hắn nhếch một đường không mấy đẹp: "Nửa đêm rồi à?"

"Ừm."

Thế rồi hai người ngồi đối diện mãi đến khi mặt trời mọc, sư tỷ cũng không xuất hiện.

Lâm Trì gục đầu trên bàn, mặt Tĩnh Vương thế tử cũng dờ dẩn.

"Trở về nghỉ ngơi đi." Tĩnh Vương thế tử cười yếu ớt.

Lâm Trì nhìn thoáng qua bên ngoài khách điểm người ta đã bày hàng bán điểm tâm sáng náo nhiệt, ôm bụng nói: "Đợi một chút, ta đi mua đồ ăn sáng..."

Lâm Trì mua sáu cái bánh bao, vừa ăn vừa định trở về thì ngáy ngất một phen.

Ngoài khách điểm, sư tỷ đang đứng ở cửa, áo váy đơn giản cũng khó che được đung mạo của tỷ ấy, cạnh nàng là một vị công tử hoa phục màu chàm nhẹ xoay chiếc quạt giấy trong tay, dáng vẻ hào hoa phong nhã, họ đang nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng sư tỷ che miệng cười, hai người đứng cùng nhau cực kì xứng đôi.

Còn bên kia...

Lâm Trì dời mắt, bên kia Tĩnh Vương thế tử vì thức khuya mà mặt mày tiêu tụy trắng xanh đang ngơ ngác nhìn cảnh này, sắc mặt cực kỳ khó coi.

... Quá, quá cầu huyết rồi.

Lâm Trì bắt giác lùi một bước, bỗng bị người khác đỡ lấy, Lâm Trì phản xạ vung quyền ra sau: "Ồ..."

Sách Đồng sờ mũi, mặt co quắp nói: "Tiểu thư."

Lâm Trì xấu hổ gãi đầu, lại nhớ đến một chuyện: "Đúng rồi, huynh có nói với Mạch Kinh Trần chưa? Ta giải quyết xong chuyện sẽ về."

Sách Đồng im lặng một lúc mới gật đầu: "Ừ."

Lâm Trì thở phào, quay đầu lại nhìn cảnh cầu huyết lúc này, nên không nhìn thấy mắt Sách Đồng chột lóe tia u ám.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 47

Dưới góc độ của mình Lâm Trì thật không biết nên nghiêng về phía ai.

Trong lúc chần chừ thì nghe tiếng sư tỷ: "Tiểu Trì?"

Vị công tử hoa phục màu chàm mỉm cười rồi xoay người cáo từ, bên này sư tỷ đã khoanh hai tay trước ngực hất cảm ý bảo Lâm Trì đến gần.

Lâm Trì hơi đắn đo, vừa bước đến đã bị sư tỷ cốc đầu: "Tiểu Trì ngốc, bây giờ mới nhớ đến sư tỷ, muội đã ở đâu suốt thế? Cũng không nói với tỷ một tiếng."

Lâm Trì ôm đầu, do dự quay đầu nhìn Tĩnh Vương thế tử đang lao đảo sắp ngã.

Sư tỷ nhìn theo ánh mắt nàng thì đông cứng một phen, rồi khinh thường quay đầu về.

"Uyển nhi..." Tĩnh Vương thế tử mấp máy đôi môi khô khốc, gian nan gọi.

Sư tỷ không thèm chú ý đến hắn, kéo Lâm Trì qua, nói với Sách Đồng: "Các người có mang nhiều hành lý không? Nhanh thu dọn hành lý chúng ta đi ngay bây giờ."

Lâm Trì khó hiểu hỏi: "Đi? Đi đâu cơ?"

Sư tỷ ấn huyết thái dương, ra chiều rất phiền não: "Đương nhiên phải đi cứu lão sư phụ phiền phức của chúng ta, lão chộc phải ở kiến lửa, đắc tội với Độc Yêu Hoa Cửu Dạ, hiện đang bị đuổi giết chạy đến Ma Giáo."

Lâm Trì: "Rốt cuộc sư phụ ông ấy..."

Gây chuyện tày trời gì rồi?

"Nói ra dài dòng, đừng hỏi nhiều nữa." Sư tỷ ngắt lời nàng, nói ngắn gọn: "Còn không mau đi đến lúc đó e là chỉ có thể nhật xác lão, Vũ công tử đã chuẩn bị xe ngựa, chúng ta lên đường ngay thôi."

"Uyển nhi..."

Sư tỷ lơ đã: "Tiểu Trì, nghe rõ chưa?"

Lâm Trì bị một tiếng gọi yếu ớt bi thương cùng cực làm mềm lòng, nhin không được nói: "Sư tỷ, tỷ nghe thế tử nói vài câu đi, hắn đợi tỷ tới qua đến giờ cả đêm không ngủ..."

"Đi thu dọn hành lý!"

Đồng thời nhìn về phía Tĩnh Vương thế tử, phun một câu nhẹ bẫng: "Người về đi."

Cả người Tĩnh Vương thế tử lung lay, đứng không vững: "Đừng như vậy... Đừng đối xử với ta như thế."

Nhưng sư tỷ chỉ lạnh lùng nói: "Chúng ta không thích hợp, người về đi."

Tĩnh Vương thế tử giờ tay định nắm lấy tay sư tỷ, đáng tiếc chưa chạm đến đã bị nàng né được.

Lâm Trì thờ dài, lên lầu thu dọn hành lý, lúc xuống lầu đã không thấy Tĩnh Vương thế tử đâu, đại sảnh khách điểm người đến kẻ đi, chỉ thấy một mình sư tử đứng khoanh tay tựa cửa."

"Sư tử, Tĩnh Vương thế tử thật sự rất thích tử..."

"Ta biết." Sư tử thần nhiên nói, "Ta cũng tin hẳn thích ta thật, nhưng nếu muốn lấy ta chỉ bấy nhiêu thì không đủ, hẳn quá thiếu quyết đoán lại không nóng không lạnh, nếu đi theo hẳn nửa đời sau của ta chắc chắn sẽ chết nghẹn mất, thà đau một lần rồi thôi... Được rồi, muội còn nhỏ không hiểu đâu. Thu dọn xong rồi hả? Chúng ta đi thôi."

Lâm Trì theo sau sư tử ra khỏi khách điểm, vẫn thấy không thể lý giải.

"Sư tử, tử cũng quá..."

Tuyệt tình...

Sư tử sờ đầu nàng, cười yếu ớt: "Yêu đến chết đi sống lại chỉ có trong thoại bản, trên đời này vốn chẳng có ai thiếu ai là sống không nổi."

Nhưng...

Trong một giây phút, trong đầu nàng xuất hiện hình ảnh bình thân xuất trần của Mạch Kinh Trần.

Tìm Lâm Trì bỗng đau như bị ai siết chặt...

Hình như nàng.. Có hơi nhớ Mạch Kinh Trần rồi.

Không ngoài dự kiến, vị công tử hoa phục màu chàm chính là Vũ công tử, hẳn chuẩn bị xe ngựa tốt nhất, chạy cực nhanh, không chút xóc nảy.

Lâm Trì rũ mắt thất thần một lúc, mới nói: "Sư tử, bao lâu thì chúng ta mới về được."

Sư tử nói: "Chuyện này ta không chắc, nếu có thể ngăn sư phụ trước khi hắn bước vào Ma Giáo thì khoảng một tháng có thể về, nếu xui xẻo, sư phụ đã vào Ma Giáo thì rất phiền..."

"Sư tử, phải đến ma giáo thật ư?"

Sư tử nhàu mày: "Còn giả được à? Bất quá muội đừng lo, có Vũ công tử trên đường đi sẽ không có phiền phức."

Lâm Trì nói theo bản năng: "Vũ công tử là?"

"Đợi lát nữa muội sẽ biết." Sư tử thần nhiên nói, chớp mắt lại buồn bã nâng trán: "Chỉ là lần này sư phụ đắc tội với phu quân của giáo chủ, sự việc có hơi rắc rối."

"Phu quân của giáo chủ?!!"

Lâm Trì nuốt nước miếng, kinh ngạc.

Trước đây đọc thoại bản nghe nói giáo chủ của ma giáo phải luyện loại võ công cao cường nhưng bất nam bất nữ, sau đó sẽ chuyển từ thích nữ sang thích nam... Chuyện này có thật hả?

Sư tử vuốt cằm, tò mò nói: "Có điều nghe nói Độc Yêu Hoa Cửu Dạ có bộ dáng yêu nghiệt tuấn tú vô cùng, không biết hẳn trông thế nào..."

"Dáng vẻ của Hoa công tử đương nhiên không tầm thường."

Giọng nói tao nhã từ tính vang lên ngoài xe ngựa: "Cầu cô nương, cô có ngại tại hạ vào không?"

Sư tử cười: "Sao phải ngại?"

Nói chưa dứt thì vị công tử nọ đã vén rèm bước vào, hoa phục màu chàm đung đưa như nước chảy mây trôi, thoát cái đã yên vị.

Bên trong xe rất rộng, thêm hẳn cũng không có vẻ chen chúc, nhưng Lâm Trì lại cứng đờ một phen: "Huỳnh..."

Vũ công tử lộ mặt nạ, nụ cười nở trên đôi môi nhợt nhạt: "...Lâm Trì, đã lâu không gặp."

*****

Làm sao cũng không ngờ Vũ công tử chính là Đỗ Nhược, nói ra thì hai người cũng đã không gặp nhau hai năm. Dung mạo Đỗ Nhược không khác mấy, vẫn trong veo, lạnh lùng, ẩn nhẫn như trước, chỉ là ngũ quan càng lộ vẻ chín chắn, sâu sắc, khí chất cũng trầm tĩnh hơn, không hùng hực như quá khứ.

Lâm Trì nhìn khuôn mặt đã từng khiến nàng động lòng, đáy lòng không chút gọn sóng, bình thản cười nói: "Đã lâu không gặp." Ngược lại khó hiểu hỏi, "Nhưng sao huynh lại..."

Đỗ Nhược cười khỏ: "Kể ra thì dài dòng."

Lâm Trì: "Thế thì từ từ mà kể!"

Đỗ Nhược ho khan: "... Vậy để ta kể ngắn gọn."

Lâm Trì: "..."

Thì ra sau khi Đỗ Nhược đi, vì không có chỗ nào để đi, tiện thể hành tẩu giang hồ, tình cờ cứu được Đại Trưởng Lão của Ma giáo Vũ Liên đang trúng mai phục trên đường làm nhiệm vụ. Vũ Liên thấy hắn không có chỗ đi liền giữ Đỗ Nhược bên mình, Đỗ Nhược rảnh rồi nhân tiện giúp Vũ Liên vài chuyện, thế nên năm ngoái Vũ Liên chính thức nhận Đỗ Nhược làm nghĩa tử, vốn tên Đỗ Nhược đang không tiện nên lấy tên giả là Vũ Nhược.

Lâm Trì ngắt lời: "Nhưng lần này sư phụ ta...?"

Đỗ Nhược mím môi suy nghĩ một phen, mới nói: "Nói trắng ra không phải lỗi của sư phụ nàng, chỉ trách ông ấy xui xẻo... Bị nữ nhi của giáo chủ và Hoa công tử thích..."

Lâm Trì kinh ngạc: "Nữ nhi?"

Đỗ Nhược: "Sao thế?"

Lâm Trì: "Họ... Không phải cùng là nam nhân ư, sao có thể có nữ nhi..."

Đỗ Nhược giật giật khóe miệng: "Ai bảo nàng thế..."

Lâm Trì: "À... Ta đoán."

"Nàng..."

Đỗ Nhược ngoảnh sang nhìn Lâm Trì, nàng vẫn khéo ăn mặc, mái tóc dài như mây vấn cao sau gáy, áo dài rộng, tay áo thít chặt như Lư Vân, đường nét ngũ quan rõ ràng tinh tế, biểu cảm trên mặt nhìn một cái là thấu, chỉ là ngũ quan này nở khiến người ta không còn nhận lầm nàng là nam nhân nữa.

Ánh mắt nàng nhìn hắn trong veo, hết như đang nhìn một vị bằng hữu cách biệt đã lâu nay lại trùng phùng, ngoài ra không còn thứ tình cảm nào khác.

Đỗ Nhược khề thở dài, nói: "Diệp giáo chủ là nữ. Quan trọng là nữ nhi của Diệp giáo chủ và Hoa công tử năm nay vừa tròn bảy tuổi, nàng trốn khỏi Ma Giáo đi tìm sư phụ nàng, bây giờ không rõ tung tích, Hoa công tử vất vả lắm mới tìm được sư phụ nàng, lại phát hiện nữ nhi của hắn không có bên cạnh ông, đương nhiên không kèm được con tức giận..."

Lâm Trì cà lăm nói: "Bảy, bảy tuổi?"

Đỗ Nhược vuốt cằm, nở nụ cười khỏ: "Có điều nếu xem nàng như một nữ nhi bảy tuổi chỉ sợ sẽ hối hận chết thôi. Tóm lại, ta khuyên nhủ hết lòng, địa vị Hoa công tử cao, ta cũng không đảm bảo hắn sẽ nể mặt ta, huống chi hắn đã không vừa mắt sư phụ ta từ lâu..."

Lâm Trì gật đầu: "Ta biết rồi, đa tạ huynh."

Đỗ Nhược cười: "Không cần khách khí, ta nợ nàng một mạng, việc này bất quá là nhấc tay một cái thôi."

Hai người khách khách khí khí xong, nhất thời im lặng.

Trái lại sư tỷ trầm mặc này giờ đột nhiên xen vào: "Ta nói này, hai đứa không định ôn lại chuyện cũ à?"

Lâm Trì sùng sốt: "Ôn chuyện cũ?"

Đỗ Nhược đã luyện thành thói quen: "Câu cô nương, đừng đùa bọn ta nữa."

"Nhưng hai người..." Sư tỷ còn định nói tiếp.

Lâm Trì lùi lại, tựa vào bên cạnh nói: "Sư tỷ, muội hơi buồn ngủ, muội ngủ trước nhé."

Sư tỷ: "Muội..."

Nàng còn chưa dứt lời, Lâm Trì đã nhắm mắt.

Hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi.

Sư tử im lặng thờ dài, bất đắc dĩ nhường mảy với Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược cười nhẹ, rồi lùi ra ngoài.

Sư tử sờ sờ Lâm Trì, "Đừng giả vờ nữa."

Lâm Trì mở to mắt, yên lặng cắn môi dưới: "Sư tử, chậm nhất là khi nào có thể trở về?"

Sư tử: "Tỷ không biết... Nhưng muội cứ không buông được Mạch Khinh Trần như vậy ư? Trước kia không phải còn..."

Nàng đương nhiên biết tình cảm của Lâm Trì, nhưng ngày xưa là ngày xưa, bây giờ là bây giờ, nàng không ngờ Lâm Trì lại động lòng với Mạch Khinh Trần thật, Cầu Uyên thật sự không thể tưởng tượng được bộ dạng Lâm Trì làm hoàng hậu trong cung. Đỗ Nhược đã không còn là quan viên triều đình, Lâm Trì cũng không phải tội phạm truy nã, thật ra không hẳn không..."

Lâm Trì lại gật đầu, rất kiên định: "Sư tử, chàng rất quan trọng với muội. Rời khỏi chàng, muội sẽ rất đau khổ."

Ánh mắt sư tử phức tạp: "Được rồi, tỷ hiểu rồi."

... Quả nhiên là một đứa nhỏ cố chấp.

Cách đó một trăm dặm.

Nội viện Đông Cung.

"Công tử, là lỗi của ta! Người trừng phạt ta đi! Quả thật ta không ngờ thiếu phu nhân sẽ rời thành..." Lăng Thư quỳ dưới đất, hai tay nắm lấy lỗ tai mình, chỉ còn thiếu dập đầu nhận lỗi.

Mạch Khinh Trần không thèm nhìn tới hắn, nhìn chăm chăm Kỳ Mặc hỏi: "Điều tra được nàng đi đâu chưa?"

Đôi mắt nhỏ hẹp khép hờ, biểu cảm trên mặt không thay đổi, chỉ phảng phất một tia đau thương rất yếu ớt khó nhận ra.

Kỳ Mặc cũng hết cách: "Sư tử của Lâm cô nương đã đi trước đó một ngày, chỉ biết đi về hướng Bắc, nhưng không biết định đi đâu, thuộc hạ đã phái người đuổi theo, nhưng vẫn chưa có tin tức... Đợi đã, công tử muốn đi đâu? Bây giờ công tử không thể rời Dương Minh..."

Mạch Khinh Trần không nói hai lời xông ra ngoài.

"Nhanh! Mau đuổi theo công tử!"

Lăng Thư và Kỳ Mặc gần như đồng thời phi thân đuổi theo.

Dù tính Kỳ Mặc rất ôn hòa, nhưng cũng không nín nổi muốn mắng Lâm Trì. Sao nàng ta có thể bỏ đi vào lúc này? Công tử đang trong thời kì trị liệu mấu chốt của Thâm thần y, thân thể tùy lúc biến đổi, bây giờ công tử đi khỏi Dương Minh, lỡ trên đường có chuyện gì thì hỏng bét!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 48

Ngủ mê man trên xe ngựa mấy ngày, cuối cùng nhóm Lâm Trì cũng đến được vùng biên giới giáp Ma Giáo, nhìn từ xa chỉ thấy cát vàng che khuất mặt trời, xa xôi mà mênh mông vô bờ, chỉ có bụi mù cuộn cuộn phủ đầy cả bầu trời cao rộng.

"Mai có thể đến Huy Nguyệt Thành, một trong hai thành lớn nhất của Ma Giáo, hôm nay hai người cứ nghỉ ngơi ở đây trước, trong lúc đó ta sẽ đi nghe ngóng tin tức của sư phụ hai người."

Đỗ Nhược cười dịu dàng.

Bởi vì đã ngủ một giấc dài trên xe, nên Lâm Trì nằm trần trọc trên giường mãi vẫn không ngủ được, hơn nữa nhìn thấy chiếc giường lạnh lẽo lại không kèm được mà nhớ tới vòng ôm mềm mại ấm áp của Mạch Khinh Trần.

Trở mình mấy bận, đêm khuya Lâm Trì bị đói đành dậy mò xuống phòng bếp nấu cháo.

Đói bụng ăn hết một chén cháo, bụng đã đầy nhưng tim vẫn trống rỗng... Xa hắn càng lâu càng thấy bất an, không biết Mạch Khinh Trần hiện tại đang làm gì? Có phải chàng đang tức giận không...

Lâm Trì nghĩ đến đây thì gục đầu xuống bàn.

"Thơm quá."

Cửa phòng bếp bị đẩy ra, hoa phục màu chàm dưới ánh trắng ngà xanh huyền ảo, làm cho nụ cười của Đỗ Nhược trở nên không chân thật, "Thì ra nàng làm ư, còn không?"

Lâm Trì đứng dậy, cất bát đĩa, khẽ nói: "Hết rồi." Rồi lại nói: "Ta về phòng đây."

"Đợi đã." Bỗng Đỗ Nhược lên tiếng: "Lâm Trì, nàng đang tránh mặt ta? Tại sao?"

Lâm Trì khựng lại, muốn phủ nhận, nhưng lại không thể nói dối.

Nàng quả thật... Đang tránh mặt Đỗ Nhược.

Lâm Trì xấu hổ cúi đầu.

Vì Đỗ Nhược là người nàng từng thích, nếu ở cùng nhau sẽ rất dễ gây hiểu lầm đúng không? Mà bất luận thật giả nếu Mạch Kinh Trần biết được...

Chàng sẽ rất đau lòng đúng không?

"Nha đầu ngọc." Tiếng cười của Đỗ Nhược rầu rĩ vang lên xua tan xấu hổ đang đè nặng trong lòng Lâm Trì, "Ta chỉ đang báo ân, không có ý gì khác, nàng đừng lo. Chỉ là nàng tránh ta như vậy khiến ta thấy hơi tổn thương.."

Rõ ràng trước đây Lâm Trì chần chừ mặt hấn, dùng tính mạng bảo vệ hấn khỏi kiếm của Mạch Kinh Trần, hiện giờ dường như tình thế đã đảo ngược.

"Xin lỗi huynh..."

Lâm Trì nói rất khẽ.

"Hà tất phải xin lỗi." Đỗ Nhược vẫn cười, "Người có lỗi là ta mới đúng, hiện giờ... Cứ xem ta là huynh trưởng đi."

Đỗ Nhược nói rất nhẹ nhưng rất nghiêm túc, Lâm Trì không khỏi bật cười, vừa định gạt đầu, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng của Sách Đồng.

"Tiểu thư, tìm thấy sư phụ cô rồi!"

Lâm Trì buông bát rồi xông ra ngoài: "Ở đâu?"

Sách Đồng nói ngắn gọn: "Ngoại ô Huy Nguyệt Thành, sư tỷ cô đã đuổi theo ra đó."

Đi theo hướng Sách Đồng chỉ khoảng hơn trăm thước, nhìn từ xa thấy khu rừng ngoại thành tràn ngập đuốc sáng, trong màn đêm rất dễ thấy, Lâm Trì đến gần liền tìm sư phụ, rất nhanh nàng đã tìm thấy ông.

Sư phụ được sư tỷ đỡ đứng giữa đám người cao thấp vây quanh, trên người ông đầy rẫy vết thương, áo quần tả tơi, thờ hồn hển, cả người cực kỳ chật vật.

"Ta nói này Hoa công tử, ta thật sự không biết nữ nhi ngươi ở đâu, ngươi không thể tha cho ta ư?"

Sư phụ vừa thở gấp vừa nói.

Lúc này Lâm Trì mới nhìn về phía người nọ, trường bào màu đen sậm như muốn chìm vào màn đêm, đường vân đồ men dài theo cổ áo, làm nổi bật gương mặt yếu dị, đôi mắt nhỏ hẹp mà lạnh lùng, nhìn không ra bao nhiêu tuổi, chỉ có vẻ đẹp khiến người ta run lên.

Độc Yêu Hoa Cửu Dạ, cũng chính là phu quân của giáo chủ Ma Giáo đương nhiệm.

Hắn vuốt ve con móng xà trong tay, nở một nụ cười khiến người ta khiếp sợ, trả lời ngắn gọn dứt khoát: "Không được." Hắn dừng một chút rồi cười nói: "Thôi, cứ chạy tiếp đi, đi sẵn thì mới thú vị chứ."

"Ta ㄝ##%ㄝ...%! Còn chạy nữa ư?". Sư phụ nhin không được nói, "Ngươi đã đuổi theo ta mười ngày, tròn mười ngày! Mười ngày qua ta chưa được ngủ một giấc ngon, chưa được ăn một bữa no, cả tắm cũng không có, chỉ dừng chút xíu là bị ngươi đánh! Hơn nữa đánh xong còn giục ta chạy! Ta sắp điên rồi! Đại hiệp, ta sai rồi, ta cầu xin ngài, ngài giờ cao đánh khẽ tha cho ta một mạng được không!"

Sinh thời lần đầu tiên Lâm Trì thấy sư phụ ăn nói khép nép như thế.

Trái lại vị Hoa Cửu Dạ vẫn cười như cũ: "Lúc ngươi bắt cóc nữ nhi của ta không phải rất vui vẻ sao..."

"Ai vui! Không đúng, ai bắt cóc nó!" Sư phụ gào thét: "Rõ ràng là nó bắt cóc ta! Hơn nữa còn tự bắt cóc mình..."

Ông chính là đang hoan hỉ vì cuối cùng cũng thoát khỏi tay Tiểu Ma Nữ khó chơi kia, kết quả còn chưa vui được một ngày đã bị đuổi giết! Ông bị oan ức sắp chết rồi đây này!

"Im miệng!"

Hoa Cửu Dạ cười lạnh, "Nó mới bảy tuổi! Đơn thuần như thế..."

Sư phụ tiếp tục bất mãn gào thét: "Nó giống bảy tuổi chỗ nào! Còn đơn thuần gì chứ... Này này, ngươi đừng lừa mình dối người nữa, ta còn đơn thuần hơn nó biết bao..."

"Bảo ngươi im miệng!"

Hoa Cửu Dạ lạnh lùng nhìn ông, sát khí đằng đằng, sư phụ dứt khoát ngậm miệng.

"Quả nhiên vẫn nên giết ngươi thì tốt hơn?"

Hoa Cửu Dạ liếm môi: "Trò chơi này ta cũng chán rồi." Nói rồi hất trượt trong tay ra một cây chùy thủ, nhắm thẳng yết hầu của sư phụ, may mà sư tỷ phản ứng nhanh, xoay người tránh đi trước khi chùy thủ đâm trúng sư phụ.

"Ngươi cũng muốn... Chơi với ta ư?" Giọng nói mê hoặc như cào nhẹ vào lòng người.

Sư tỷ cau mày, nói chuyện, nhưng khí thế hoàn toàn bị đối phương lấn át, "Hoa công tử, ngài nhất định phải làm vậy ư..."

Rốt cuộc Đỗ Nhược cũng đến, hấn chấp tay hành lễ, giọng cung kính nói: "Hoa công tử, vẫn bói Vũ Nhược, chẳng hay tiền bói có thể nể mặt tha cho ông ấy một mạng?"

Hoa Cửu Dạ nhìn thoáng qua Đỗ Nhược, chớp mắt vài cái, nói: "... Ngài quá, ai dám động vào nữ nhi của ta một kẻ ta cũng không bỏ qua."

*****

Đỗ Nhược thờ dãi: "Vậy tại hạ đành phải... Đắc tội rồi."

Chữ "Phải" vừa dứt Đỗ Nhược đã xuất cây quạt sắt trong tay nhanh như gió, quạt sắt bay từ tay hắn, liên tiếp xuất ra ánh sáng sắc bén, thân thủ hiện tại của hắn đã không giống ngày xưa.

Như sớm có dự liệu, Hoa Cửu Dạ cũng phát động cây sáo bằng sắt trong tay, ngăn cản quạt sắt của Đỗ Nhược.

"Bọn muội đi trước đi."

Sư tỷ ném sư phụ cho Sách Đồng, nói với Lâm Trì.

Lâm Trì gật đầu, không nói nhiều, dẫn Sách Đồng đang công sư phụ chạy ra ngoài!

Hoa Cửu Dạ bần ứng phó Đỗ Nhược và sư tỷ, lập tức lạnh lùng phân phó một tên hắc y nhân: "Đuổi theo!"

Đã rất lâu Lâm Trì chưa khẩn trương như thế, tiếng cước bộ và tiếng y phục lướt gió của đám truy binh phía sau văng vẳng bên tai, tim đập nhanh như muốn bắn khỏi ngực, chỉ có thể miễn cưỡng chạy sau Sách Đồng, vừa yểm trợ hắn vừa hoảng hốt chạy bừa.

Vùng biên thùy của Ma Giáo vốn rất hoang vắng, ra khỏi rừng là đến hoang mạc, vật che chắn càng ít truy binh phía sau càng siết chặt vòng vây.

Càng khiến người ta đau đầu là trong đám người Hoa Cửu Dạ dẫn theo có hai tên cung thủ, lúc truy kích không ngừng bắn tên, Dù Lâm Trì cực lực dùng kiếm ngăn lại, nhưng thỉnh thoảng cũng có cá lọt lưới.

"Tiểu thư, giải quyết chúng trước đi." Sách Đồng nói.

Lâm Trì cắn răng "Ừ", dừng bước đồng thời tung chân đá hai tên hắc y nhân vừa đuổi tới.

Sách Đồng thả sư phụ xuống, rút kiếm tiếp địch, kiếm pháp không chút hoa mỹ, chỉ thuần túy mang theo sát khí.

Đối phương đuổi theo khoảng bảy, tám người, võ công cũng không kém, Lâm Trì ứng phó ngày càng thấy đuối sức, rốt cuộc cũng có sơ hở, đối phương nhắm thẳng vào tay Lâm Trì, nằng giật mình nhưng không kịp tránh. Trong phút chốc, đao đâm trúng thịt nhưng nằng không đau, Lâm Trì ngẩn ra thì thấy Sách Đồng đang chắn trước mặt nằng, máu loang lổ cả cánh tay, lúc này hắn đang thở gấp, giọng đau đớn nói: "Tiểu thư... Cô chạy trước đi, ta sẽ yểm trợ."

Sao được chứ!

Đang lúc Lâm Trì sợ thất thần thì nghe thấy tiếng nói trên không trung.

"Tiểu Trì! Sư tỷ đến đây!"

Sư tỷ giờ kiểng, động tác như nhảy múa lưu loát động lòng người. Nàng vừa đến, lực lượng giữa hai phe lập tức bị đảo ngược, chẳng mấy chốc vài tên đã bị Lâm Trì và sư tỷ giải quyết.

Lâm Trì vội nhìn vết thương của Sách Đồng, hắn vừa bị thương lại khẳng khái đánh nhau, chắc chắn vết thương đã bị nứt toác.

Quả nhiên vết thương đã bị rách toác, máu chảy ướt cả cánh tay, nhìn rất đáng sợ, ngay cả người xưa nay rất kềm chế như Sách Đồng cũng nhịn không được rên thành tiếng khi Lâm Trì xé lớp vải áo chỗ vết thương. Lâm Trì vội lấy Kim Sang được ra, xé hai miếng vải băng lại, xử lý ổn thỏa mới lau mồ hôi nói: "Sư tỷ... Phía bên Hoa Cửu Dạ thì sao?"

Sư tỷ dừng dừng: "Không sao!"

Lâm Trì kinh ngạc: "Giải quyết xong rồi hả?"

Sư tỷ: "Vẫn chưa, có điều, à... Chắc chắn không thành vấn đề." Đang nói lại chuyển đề tài, "À, chúng ta đưa Sách Đồng đi nghỉ trước đã."

Thấy sư tỷ áp a áp ứng, Lâm Trì linh cảm có chuyện: "Tại sao... Cuối cùng là sao vậy?"

"Không có chuyện gì."

"Không có gì là gì..."

Sư tỷ nhìn chăm chăm vào Lâm Trì, tức giận nói: "...Mạch Kinh Trần đến."

Có lẽ lúc này không gì có thể tác động đến Lâm Trì hơn năm chữ này.

Từ khi rời xa hắn là bắt đầu thấy nhớ, không lúc nào không nhớ tới hắn, cứ ở bên Mạch Kinh Trần nàng không nhận ra mình để ý Mạch Kinh Trần thế nào, nháy mắt nghe thấy tên hắn, trong lòng như có thứ gì vỡ òa, bị tách ra, mềm nhũn.

Lâm Trì đứng dậy định đi, lại phát hiện góc áo bị nắm lấy.

Sách Đồng nắm lấy nàng bằng cánh tay không bị thương: "Tiểu thư..."

Mặt trắng bệch không chút máu, trông rất yếu ớt.

Hắn muốn bảo nàng ở lại.

Sách Đồng bị thương vì nàng, ở lại chăm sóc hắn là lẽ hiển nhiên.

Nhưng...

Nàng không thể xem nhẹ khát vọng trong lòng mình, mãnh liệt đến không có cách nào áp chế được.

Nàng đã... Nửa tháng không gặp Mạch Kinh Trần.

Tách từng ngón tay Sách Đồng, Lâm Trì cúi đầu, không dám nhìn về mặt hắn: "Xin lỗi huynh, ta... Sư tỷ, muội giao Sách Đồng cho tỷ."

Sư tỷ im lặng gật đầu.

Ngay sau đó, Lâm Trì lướt đi.

Song, mọi bất an và chột dạ khi gặp được Mạch Kinh Trần đều hóa thành tro bụi, hắn đứng ở đó, lẳng lặng, áo dài trắng như tuyết bị gió cuốn nhấc lên, vũ phần phật theo mái tóc trắng bạc, khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành trước sau vẫn một biểu cảm, bình tĩnh đến không nhận ra cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 49

"Lâm Trì, sao nàng lại quay lại!" Giọng Đỗ Nhược bỗng bị cắt ngang, nghe có vẻ nôn nóng, "Mau trở về!"

Hắn đang vung kiếm ngăn cản thiết sáo của Hoa Cửu Dạ, đang nói chuyện tay bị chấn động, lùi về phía sau hai bước.

Lâm Trì lắc đầu, nhìn về bóng dáng màu trắng bạc, nhẹ giọng gọi từng chữ: "Mạch Kinh Trần."

Mạch Kinh Trần đứng đối diện Hoa Cửu Dạ lúc này như mới để ý đến nàng, chậm rãi dời mắt, con ngươi thâm trầm như nước, không chút gợn sóng, nhấp nháy môi nhưng không lên tiếng.

"À... Sao chàng lại đến đây?" Lâm Trì khẽ hỏi.

"Lâm Trì, cẩn thận."

Lâm Trì giật mình, bị Đỗ Nhược kéo lùi về sau một bước, còn ở chỗ nàng vừa đứng đã bị con măng xà chiếm cứ, không có ý định dừng lại, con măng xà tiếp tục bò về phía Mạch Kinh Trần.

Mạch Kinh Trần phản ứng nhanh hơn tưởng tượng, Lâm Trì thậm chí không thấy rõ hắn xuất chiêu thế nào, con măng xà đã bay vút ra ngoài.

Hoa Cửu Dạ nhún chân một cái, xoay người đón được măng xà của hắn, ánh mắt thoát cái lạnh lẽo.

"Ta nói này..."

Hoa Cửu Dạ kéo khước miệng, giọng kéo dài, u ám nói: "Ta thật không vui."

Hắn trở tay thổi sáo, con măng xà uốn éo theo tiếng sáo.

Bỗng cả người Mạch Kinh Trần gục xuống, tim Lâm Trì ngừng một nhịp, vội chạy về phía Mạch Kinh Trần.

"Nguy hiểm!" Đỗ Nhược định giữ lấy Lâm Trì nhưng đã chậm một bước.

Lâm Trì đến bên cạnh Mạch Kinh Trần, phát hiện trên cổ tay đang úp sấp của hắn có dấu răng rất nhỏ, nơi rấn cắn trúng có dấu máu nhỏ không ngừng chuyển đen, mà trên ấn đường của Mạch Kinh Trần cũng không ngừng tỏa ra sát khí, hiển nhiên là dấu hiệu trúng độc.

Nhận ra chuyện này, Lâm Trì lập tức xoay người nói: "Thuốc giải!"

Nhưng lúc quay lại, nàng phát hiện Đỗ Nhược cũng đang ngã dưới đất, trên cổ tay cũng có dấu máu y hệt.

Hoa Cửu Dạ chớp mắt, đá văng cơ thể Đỗ Nhược, cau có nói: "Phiền quá, lãng phí hai con rắn của ta."

Nói rồi hắn đi về phía sư phụ đã chạy.

"Đợi một chút!" Lâm Trì chạy đến trước mặt Hoa Cửu Dạ, giang hai tay chặn hắn lại: "Đưa ta thuốc giải."

Hoa Cửu Dạ sờ đầu rắn, nói ngắn gọn: "Không đưa, tránh ra."

Lâm Trì không nói lời thừa thãi, hung hãn đá một cước! Đồng thời giro tay nhắm thẳng yết hầu của Hoa Cửu Dạ!

Hoa Cửu Dạ không ngờ nàng đột ngột gây rối, dưới tình huống khoảng cách quá gần, hắn sững sốt không tránh kịp, yết hầu bị nàng không chế. Lâm Trì trông bé người, nhưng sức lực không hề nhỏ, tay khóa chặt cổ Hoa Cửu Dạ, không chút run sợ, như có thể bóp đứt cổ Hoa Cửu Dạ bất cứ lúc nào.

Lâm Trì bình tĩnh nhìn hắn, hỏi: "Phải thế nào ngươi mới đồng ý đưa ta thuốc giải?"

Hoa Cửu Dạ cũng rất trấn tĩnh, lạnh lùng liếc xéo nàng: "Chỉ bằng ngươi bây giờ ngươi nghĩ ta sẽ cho ngươi thuốc giải ư?" Dừng một chút, "Hơn nữa nói ngươi biết, đây là độc do ta đặc chế, khắp thiên hạ không nhiều hơn ba viên thuốc giải, nếu hiện tại có ta cũng chỉ có một viên, hai canh giờ không có thuốc giải, ngươi chờ nhật xác chúng đi."

Lâm Trì: "Vậy ngươi muốn thế nào?"

Hoa Cửu Dạ nhẹ nhàng mở miệng chọc tức nàng: "Van xin ta."

Lâm Trì không chần chờ nói: "Van xin ngươi cho ta thuốc giải!" Mắt nhìn chăm chăm Hoa Cửu Dạ, lực trên tay không giảm bớt một phân.

Khước miệng Hoa Cửu Dạ co rút một phen: "...Đây là thái độ ngươi cầu xin ta đó hả?"

Lâm Trì: "Ồ... Thế phải cầu xin thế nào?"

Hoa Cửu Dạ cười lạnh: "Đương nhiên là quỳ xuống cầu xin ta."

"Quỳ xuống cầu xin ngươi... Ngươi sẽ cho ta thuốc giải?"

Hoa Cửu Dạ vẫn cười lạnh: "Phải, quỳ xuống dập đầu ba cái..."

Hắn còn chưa nói hết, Lâm Tri đã quỳ xuống, dập đầu ba cái trên đất rồi nhanh chóng đứng lên, chìa tay với Hoa Cửu Dạ: "Thuốc giải."

Trái lại Hoa Cửu Dạ ngó ra, ánh mắt nhìn Lâm Tri vì diệu hẩn lên, sao chuyện này mà một tiểu cô nương như cô có thể làm dứt khoát như vậy...

Nhiều năm trước, tại Nam Cương hắn bị ép phải hạ mình, loại sỉ nhục này cả đời hắn cũng không quên được, nhưng tiểu nha đầu này...

"... Chẳng lẽ ngươi không thấy nhục nhã à? Hoa Cửu Dạ bất giác hỏi.

Lâm Tri gật đầu.

Hoa Cửu Dạ càng thấy khó hiểu: "Vậy ngươi còn..."

Lâm Tri rũ mắt, nâng khóe môi cười: "Với ta mà nói, tính mạng của họ còn quan trọng hơn tự trọng của ta."

Nàng đã không còn là tiểu hài tử, trên đời này không có thứ gì đạt được mà không phải trả giá, chỉ một chút tui nhục có thể đổi được thuốc giải, kỳ thật nàng vẫn có lỗi.

Hoa Cửu Dạ nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, đảo mắt nhìn Mạch Kinh Trần, chợt nhớ tới chuyện gì.

Lâm Tri thấy Hoa Cửu Dạ chần chừ, nàng hiểu lầm, khẩn trương nói: "Không phải ngươi định nuốt lời chứ..."

Hoa Cửu Dạ nghe vậy mỉm cười nói: "Sao ta có thể nuốt lời." Hắn hừ lạnh, lấy một cái bình nhỏ ném cho Lâm Tri.

Lâm Tri vội đón lấy, mở bình ra lại phát hiện chỉ có một viên.

"Tại sao... Chỉ có một viên?"

Hoa Cửu Dạ khoác tay: "Vì ta chỉ điều chế một viên, muốn cứu ai ngươi tự chọn đi."

"Tại sao lại như vậy..."

Lâm Tri nắm chặt tay: "Cầu xin ngươi... Cứu cả hai người họ có được không?"

Hoa Cửu Dạ: "Không phải ta muốn cứu một hay hai người, ta quả thật chỉ có một viên..." Hắn nhếch mép cười, rõ ràng có ý xem kịch vui: "Hai tên nam nhân này đều quan trọng với ngươi thật không? Vậy vừa hay, sau quyết định hôm nay sẽ không phải phiền não nữa, dù sao lúc đó chỉ còn một tên..."

*****

Mạch Kinh Trần và Đỗ Nhược đều không thể động đậy.

Cảm giác tuyệt vọng nhanh như chớp tràn khắp tứ chi, mất đi hồng hào chỉ còn trắng xanh.

Lâm Tri đâm móng tay vào sâu trong lòng bàn tay. Đỗ Nhược, nàng thích lâu như vậy, người mà trước đó còn nói với nàng hắn chỉ muốn báo ân, báo nàng xem hắn như huynh trưởng, còn Mạch Kinh Trần... Đối với nàng mà nói, một Mạch Kinh Trần trên quý biết mấy, Mạch Kinh Trần chỉ cần nghĩ tới đã đau lòng.

Phải đưa ra quyết định như vậy, đối với nàng mà nói, có phải quá tàn nhẫn không.

"Lâm Tri... Cứu hắn đi..." Đỗ Nhược khẽ nói, gian nan nói từng chữ, hắn yếu ớt cười với Lâm Tri, vẫn rạng rỡ như vậy, "Không sao cả, kỳ thật ta phải chết từ sớm rồi. Đừng lo cho ta, ta không trách nàng đâu."

Lâm Tri nhìn Mạch Kinh Trần, còn Mạch Kinh Trần chỉ lạnh lùng dờ mắt, không nói một lời.

Rất... Kỳ lạ...

Tại sao từ nãy tới giờ, Mạch Kinh Trần không nói một chữ nào, giống như đang tránh mặt nàng, không nói chuyện, cũng không cười với nàng, thậm chí không thèm nhìn nàng một cái.

Rõ ràng... Trước khi rời xa nhau không phải như thế.

-- Nàng không phải người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng, nhưng ta thích nàng, chỉ thích nàng.

Trước khi nàng đi hắn có nói với nàng như thế, không phải sao?

Tìm Lâm Tri đập nhanh hai nhịp, nàng không nén được nói với Mạch Kinh Trần: "... Mạch Kinh Trần..." Đưa tay sờ má hắn: "Chàng... Tại sao chàng không để ý ta?"

Mạch Khinh Trần nghiêng đầu tránh ngón tay nàng. Mạch Khinh Trần rút cục mở miệng: "Tránh ra."

Giọng khàn khàn cực điểm, vốn không giống giọng thanh nhã trầm ấm trước kia.

Lâm Tri từ kinh ngạc chuyển sang kích động, nói: "Làm sao thế? Mạch Khinh Trần, đã xảy ra chuyện gì..."

Mạch Khinh Trần không hề nhìn nàng, tóc dài trắng bạc che phủ một bên má, chỉ lộ ra đôi môi duyên dáng, lúc khép lúc mở: "Cứu hân, sau đó đi đi."

"Hân? Chẳng nói ai? Đỗ Nhược ư? Huynh ấy chỉ tiện đường cứu sư phụ ta, chúng ta không có gì..." Lâm Tri ngắt ra, "Tại sao chàng...?"

Như không chịu đựng được Lâm Tri nữa, Mạch Khinh Trần gầm nhẹ: "Cút."

Từng tiếng đông cứng lại, đâm vào tim Lâm Tri phát đau.

Nàng không rõ đã xảy ra chuyện gì...

Tại sao Mạch Khinh Trần phải như thế?

Lâm Tri cố chấp nắm một lọn tóc của Mạch Khinh Trần, lần đầu tiên nàng vội vã như thế: "Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao..."

Mạch Khinh Trần nhấc tay gỡ tay nàng, hai mắt bị tóc che khuất, cô đơn khiến người ta run sợ, hân đề nén nói: "Độc vô dụng với ta, nội lực có thể xua đi rất nhanh. Đi với hân đi, ta không muốn nhìn thấy nàng nữa."

Hân nhắm mắt lại, độc đã lan đến tay quả nhiên bị ép xuống, tốc độ tuy chậm nhưng quả thật đang giảm dần.

Cũng phải... Võ công của Mạch Khinh Trần được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất, nếu chút độc ấy có thể lấy mạng hân, thì những võ lâm nhân sĩ năm đó đi trừng phạt hân đã không đến mức thảm hại như vậy.

Nhưng...

Đang lúc Lâm Tri ngắt ra, cả người Đỗ Nhược đột nhiên cúi gập xuống phun ra một búng máu, độc trên người hân đã lan đến môi, cả người đều bị độc xà nuốt chửng, trông rất đáng sợ.

Không còn thời gian đắn đo, Lâm Tri xoay người đỡ Đỗ Nhược, Đỗ Nhược tựa vào vai nàng, máu đen khiến môi trở nên ghê người.

"Có thể đỡ ta đi trước không."

Tiếng Đỗ Nhược lẳng lặng rót vào tai Lâm Tri, giọng yếu ớt run rẩy.

Lâm Tri sững sốt, quay đầu nhìn Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần nhắm mắt nghiêng người, không liếc nhìn nàng một cái, độc trên người hân cũng đang dần tan đi.

Lâm Tri cắn răng, nâng Đỗ Nhược vươn người nhảy ra ngoài, không biết chạy bao lâu, xác định Hoa Cửu Dạ đuổi không kịp, Lâm Tri mới buông hân ra. Thuốc giải trong lòng bàn tay đã bị mồ hôi thấm ướt, Lâm Tri thấy rằng mình run bần bật, nàng nắm viên thuốc, cúi đầu đấu tranh.

"Lâm Tri." Đỗ Nhược gọi nàng.

Lâm Tri ngẩng đầu: "Hả?"

Đỗ Nhược nặn ra một nụ cười khổ, giọng mỏng như tơ: "Trong ngực ta... Cái thứ hai... Túi ngấm... Đút ta..."

Lâm Tri lập tức làm theo, lấy từ trong ngực hân một cái bình nhỏ, đổ đan dược nhét vào miệng Đỗ Nhược, Đỗ Nhược nuốt vào, độc tố trên người cuối cùng không khuếch tán nữa, hân cũng thở phào: "Thuốc này là do nghĩa phụ cho ta khi ông ấy biết ta muốn chống lại Độc Yêu, mặc dù không thể giải độc, nhưng có thể tạm thời khắc chế xà độc của Hoa Cửu Dạ..."

Lâm Tri: "Vậy vừa nãy huynh..."

Đỗ Nhược lắc đầu: "Nếu bị Hoa Cửu Dạ nghe được, chỉ sợ sẽ không cho nàng viên thuốc đó..." Đỗ Nhược khề thờ dài nói, "Nghĩa phụ cũng nói với ta, Hoa Cửu Dạ rất độc ác, ta đoán hân không chỉ có một viên thuốc giải, chỉ là vừa nãy bị nàng uy hiếp, hân mới cố ý bắt nàng chọn..."

Lâm Tri đột nhiên khản trương: "Vậy mạch Khinh Trần vẫn còn ở đó!"

Nói rồi, nàng định quay lại.

Đỗ Nhược lại kéo tay áo nàng, nói: "Đừng lo. Nàng ở Dương Minh chắc đã biết Mạch Khinh Trần là bệnh nhân của Thẩm Tri Ly, Hoa Cửu Dạ là sư huynh nàng ta, hân hân sẽ không tổn thương mạch Khinh Trần, chỉ là... Tốt nhất nàng đợi đợi lát nữa hãy đi, nếu không chỉ sợ hân sẽ làm khó nàng..."

Lâm Trì đẩy tay Đỗ Nhược, bình tĩnh nói: "Bị làm khó cũng không sao... Ta rất lo lắng, còn nữa..."

Dáng vẻ của Mạch Kinh Trần thật sự rất kỳ quái.

Cách đó vài dặm

"Nuốt vào đi."

Hoa Cửu Dạ lấy một viên thuốc từ trong ngực, đưa tới miệng Mạch Kinh Trần.

Mạch Kinh Trần chỉ hơi động đẩy mí mắt, không nhúc nhích.

Hoa Cửu Dạ cười nhạo: "Người còn già bộ cái gì? Nếu nội lực của người có thể giải độc, hà tất nằm đến bây giờ... Có điều, thật không biết người nghĩ gì, nha đầu kia rõ ràng rất quan tâm người, người lại muốn đuổi nàng đi với một nam nhân khác."

Mạch Kinh Trần im lặng nuốt thuốc giải, không nói một lời như cũ.

Hoa Cửu Dạ hết kiên nhẫn: "Được rồi, ta còn phải đuổi theo tên kia, lát nữa độc sẽ tự hết, dù võ công bị suy yếu thì tự bảo vệ mình chắc không thành vấn đề, tự giải quyết cho tốt đi."

Tiếng nói nhanh chóng biến mất cùng cả người hắn.

Mạch Kinh Trần sờ trán, mấp máy môi.

Đôi mắt được xưng tụng là mê hoặc lòng người, giờ đây chỉ thấy mờ mịt.

Thảm Tri Ly không ngờ có tác dụng phụ, hắn mù rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 50

Mạch Kinh Trần không biết mình đã ngồi bao lâu, cảnh vật chập chờn trước mắt, vẫn cứ mơ hồ.

Hắn đang ngồi dựa vào một cái cây, ngơ ngác nhìn vào tia sáng mỏng manh trước mặt.

Không biết ngồi bao lâu, độc tố dần tan đi, cảm giác mệt mỏi tràn ra, nội lực có thể huy động trong cơ thể ít chưa từng thấy, điều này khiến hắn có chút không quen. Tiếng sột soạt rất khẽ vang bên tai, cổ găng một lúc hắn mới nhận ra trời đã đổ mưa, tiếc là lúc hắn ý thức được thì trên dưới cả người đều ướt đầm, có trú mưa hay không đã thành chuyện có cũng được mà không có cũng chẳng sao, giữa lúc hắn sững sờ thì nghe thấy một giọng nói xuyên qua màn mưa truyền thẳng đến hắn.

"Mạch Kinh Trần, tại sao chàng không trú mưa!"

Tiếng nói cùng với bước chân đến rất nhanh, sau đó người vừa đến nắm tay hắn định kéo hắn chạy.

Là Lâm Trì ư...

Trong ánh mắt chỉ còn thấy một bóng dáng mơ hồ, mờ lung mờ ảo như trong mơ, tại sao nàng ấy trở lại, không phải nàng ấy... Đã đi với Đỗ Nhược rồi ư?

Giọng Lâm Trì ngập ngừng: "Chàng sao thế?" Cánh tay đang nắm lấy hắn cũng buông ra, giọng lo lắng: "Chàng giận ta ư? Tại sao... Không nói với ta một câu... Rốt cuộc đã có chuyện gì?"

"Không, không có gì." Mạch Kinh Trần nhẹ xoay đầu đi.

Giọt mưa rơi tí tách trên trán Mạch Kinh Trần, từng sợi tóc bạc sáng loáng rủ trên vai, khiến hắn trông chật vật mà tiều tụy.

Đôi mắt nhìn vào khoảng không, lạnh lẽo không có tiêu cự.

Lâm Trì vẫn rất bất an, nhưng không nhận ra có chỗ nào không ổn, thờ dãi nói: "Dù có chuyện gì đi nữa thì chúng ta cũng trú mưa trước đã."

Mạch Kinh Trần không đáp, Lâm Trì xem như hắn ngầm đồng ý.

Về khách điểm lau người, thay y phục, Lâm Tri đang định sang phòng cạnh bên tìm Mạch Kinh Trần, vừa đẩy cửa đã phát hiện không thấy tung tích Mạch Kinh Trần trong phòng.

... Có lẽ đã trở về, Lâm Tri có chút mất mát nghĩ.

Mạch Kinh Trần giận nằng về tình có thể tha thứ, do nàng bỏ hấn lại mà đi, vừa rồi còn vì cứu Đỗ Nhược mà để hấn lại... Nhưng nàng cũng không thể bỏ mặc sư phụ và Đỗ Nhược, Lâm Tri tựa đầu trên khung cửa, thở dài rồi chậm rãi đi xuống lầu.

Bất luận thế nào cũng phải tìm sư phụ trước đã, không biết hiện tại ông có bị Hoa Cửu Dạ bắt được chưa...

Mưa tạnh dần, cơn gió nhỏ ven trần đã lên đèn, quang cảnh có vẻ trống trải, cô đơn.

Lâm Tri không biết đi đâu tìm sư tỷ, đành đi loang quanh vô định, vừa đi vài bước đã nghe trong gió có một âm thanh quen thuộc lướt qua, tiếp theo còn nghe mùi máu.

Chỉ trong chớp mắt, Lâm Tri vừa xoay người đã nghe tiếng ồn ào từ trong ngõ hẻm.

Càng đến gần, mùi máu tươi càng nồng nặc.

Đây là trấn sát thành Ma Giáo, không ở trong phạm vi quản lý của quan phủ, nên Lâm Tri thường nghe có mấy vụ cướp của diễn ra.

Chỉ là...

Lâm Tri bỗng khựng lại, mọi suy nghĩ trong tích tắc tan thành tro bụi.

Sao có thể...

Sao có thể...

Nàng không thể nào tin được chuyện đang diễn ra trước mắt mình.

Máu từ vết thương đang nhỏ từng giọt theo tay áo trắng tinh, từng giọt từng giọt đọng thành một vũng máu.

Mạch Kinh Trần... Bị thương?

Xung quanh hấn có rất nhiều người đang vây quanh, đều đang nhìn hấn bằng ánh mắt hả hê.

"Đừng sợ, người xem, hấn phô trương thanh thế, thật ra chỉ là một tên mù mà thôi!"

"Còn không phải sao, nhìn ngọc bội và phát quan của hấn xem, ta nói các người biết những thứ đó đủ cho chúng ta tiêu xài mấy năm, chứ đừng nói đến bạc trong người hấn!"

"Các người nhìn bộ dáng hấn xem, ta chưa từng thấy tên nào cao như vậy!"

"Ái chà, dù có đẹp trai đến mấy, nhưng đã thương nhiều huynh đệ chúng ta như vậy cũng không thể tha thứ được."

Mạch Kinh Trần đứng ở giữa, quần áo chưa khô vẫn dính chặt vào cơ thể, tóc hấn bết dính, cô đơn mà lạnh lùng, hết như mọi việc chung quanh đều không liên quan đến hấn.

"Mạch Kinh Trần..."

Tiếng Lâm Tri nhỏ đến mức chính nàng gần như không thể nghe thấy.

Mạch Kinh Trần bên kia như vừa thoát khỏi giấc mộng, chậm chậm quay lại, má không còn hồng như trước. Khuôn mặt ngờ ngàng đáng sợ trong khoảnh khắc nhìn sang liền biến đổi, nhưng ngay lập tức lóe sáng rồi biến mất.

Nhưng... Vẫn không có tiêu cự...

Trong đôi mắt dài, nhỏ đẹp long lanh như có nước vẫn là một khoảng trống rỗng.

Mạch Kinh Trần hấn... Không nhìn thấy gì nữa ư?

Một tên trong đám khê quát rồi nâng đao chém về phía Mạch Kinh Trần, Lâm Tri phản ứng kịp nhanh chóng xông qua, phi người đập mạnh một cước, đồng thời dùng lực bỏ vào cổ tay đối phương, giằng được đao trong tay hấn rồi đưa lên đỡ vũ khí đang chém tới, sau đó kéo Mạch Kinh Trần bỏ chạy.

Những kẻ truy kích chạy theo phía sau, Lâm Tri vừa định nói cả người đã bị nhấc bổng lên, bên tai vang lên tiếng nói nhàn nhạt không cảm xúc của Mạch Kinh Trần: "Hướng nào?"

Lâm Trì sùng sốt một lúc rồi nói: "Chạy về hướng bên phải."

Tốc độ của Mạch Khinh Trần vẫn nhanh như cũ, trong chớp mắt đã bỏ lại mọi thứ phía sau, bỏ rơi luôn cả đám người đang đuổi theo.

Lâm Trì vội hỏi: "Được rồi, chàng đặt ta xuống đi."

Người đang ôm nàng khựng một chút, rồi kiễng mũi chân chạm đất nhẹ như lông hồng, hấn tiếp đất, thả Lâm Trì xuống.

Lâm Trì nhẹ nhàng nhảy xuống: "Mạch Khinh Trần, chàng..." Nàng có quá nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng vừa lúc mở miệng liền choáng.

Bịch.

Mạch Khinh Trần vừa thả nàng xuống, ngất đi!

*****

Mạch Khinh Trần bị thương, còn sốt rất cao.

Lâm Trì không dám đi xa, tìm một nhà dân ở gần đó đưa Mạch Khinh Trần vào, có lẽ lúc này bé nàng dùng khinh công khiến vết thương bị rách, vết thương trên tay còn nghiêm trọng hơn Lâm Trì nghĩ, sốt cũng không hạ, nhưng quan trọng nhất là... Lâm Trì vẫn rất lo cho mắt của Mạch Khinh Trần.

"Những chuyện này tự ta làm được, làm phiền các vị quá, các vị hãy đi nghỉ đi."

Lâm Trì nhận lấy khăn, nói với thôn phụ tốt bụng.

Trong nhà không có thuốc, Lâm Trì đành nấu chút cháo gừng ớt cho Mạch Khinh Trần, dùng Kim Sang Dược mang theo trên người xử lý vết thương trên tay hắn, Lâm Trì lau người cho Mạch Khinh Trần bằng nước lạnh hết lần này đến lần khác. Mãi đến khi nhiệt độ đã hạ, Mạch Khinh Trần vẫn chưa tỉnh.

Nàng dùng bạc vụn mang theo đổi lấy ít thức ăn, vẫn canh giữ bên người Mạch Khinh Trần.

Nhìn gương mặt tiêu tụy của Mạch Khinh Trần, lòng càng sợ hãi, không cách nào khống chế được, giống như nơi nào đó trong ngực bị moi sạch, trống rỗng cô đơn.

Chỉ biết tự nhủ với bản thân hết lần này tới lần khác rằng Mạch Khinh Trần sẽ không sao, nhất định hắn sẽ tỉnh lại thì mới thấy yên lòng đôi chút.

Chống chọi cho đến đêm ngày thứ ba, Mạch Khinh Trần mới tỉnh dậy, đôi mi run run, hấn chậm rãi nâng ngón tay lên.

"Chàng thấy thế nào?" Lâm Trì cầm tay Mạch Khinh Trần, vội hỏi.

Mạch Khinh Trần cũng ngẩn ra, giật giật môi, một lúc sau cũng vẫn im lặng.

"Ta đỡ chàng dậy ăn chút cháo nhé?"

Lâm Trì lại hỏi.

Mạch Khinh Trần không lên tiếng.

Lâm Trì nâng hắn dậy, múc một bát cháo nóng từ trong nồi, thổi nguội rồi đưa cho Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần ăn xong bát cháo vẫn không nói chuyện.

Bên ngoài yên tĩnh đến mức không chút âm thanh dư thừa, chỉ có gió đêm thổi rì rào.

Lại qua một lúc, Lâm Trì buông bát cháo, rót cuộc vẫn cúi đầu hỏi: "Mạch Khinh Trần, chàng không thấy gì ư?"

Mạch Khinh Trần càng trầm mặc lâu hơn, rồi nhẹ gật đầu.

Lâm Trì: "Từ khi nào?"

Mạch Khinh Trần: "Hai ngày trước."

Lâm Trì không nén được: "Lúc gặp Hoa Cửu Dạ hai ngày trước chàng đã không nhìn thấy gì rồi ư? Tại sao không nói với ta? Nếu chàng không thấy đường sao còn tới..."

Mạch Khinh Trần cúi đầu, không nhìn nàng.

Chịu thua với thái độ tránh né như tiểu hài tử của Mạch Khinh Trần, Lâm Trì nắm tay hắn, nói chắc chắn: "Vậy ngày đó chàng đuổi ta đi có phải vì sợ ta

phát hiện chàng bị mù có phải không?"

Mạch Khinh Trần mấp máy môi: "... Xin lỗi nàng."

"Xin lỗi chuyện gì..."

"Ta không nên nói với nàng như vậy, ta..." Giọng Mạch Khinh Trần chán nản, "Ta chỉ là không biết phải làm sao cho đúng."

Bởi vì không lường trước, chính hắn cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống này, thậm chí còn sợ phải nói với Lâm Trì... Mù không đáng sợ, đáng sợ là mù rồi thì từ nay về sau hắn không thể làm gì cho Lâm Trì được nữa, có khi nào... Lâm Trì sẽ ghét hắn không.

Hắn mấp máy môi: "Ta mù rồi, nàng có ghét ta không..."

"Đồ ngốc."

Đột nhiên Lâm Trì cúi xuống ôm lấy hắn, không nén được nóng cả mắt: "Đồ ngốc, ngốc, sao ta có thể vì chuyện này mà ghét chàng, chàng có biết ta lo lắng cho chàng bao nhiêu không! Một mình chàng không thấy đường còn dám chạy khắp nơi, lỡ xảy ra chuyện gì bất trắc..."

"Lâm Trì..." Mạch Khinh Trần cảm giác được người đang dán sát người mình, y như một tiểu hài tử phạm lỗi không biết phải làm sao.

Lâm Trì càng ôm càng chặt, cách một cái chân vẫn không giảm bớt lo lắng trong lòng.

"Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần..."

Lâm Trì gọi Mạch Khinh Trần hết lần này đến lần khác, dường như chỉ có làm vậy mới khiến nàng an tâm hơn.

Lúc đầu Mạch Khinh Trần còn có hơi ngỡ ngàng, nhưng nghe thấy Lâm Trì gọi như vậy cũng từ từ bình tĩnh lại, hắn ôm lấy nàng, cảm đặt trên đầu nàng cọ cọ, mùi hương quen thuộc trên người Lâm Trì xuyên qua y phục truyền đến hắn, dù mắt không nhìn thấy nhưng trái tim vẫn được nàng lấp đầy.

Cảm giác thỏa mãn như muốn tràn ra khỏi ngực.

"Lâm Trì, nàng không để ý ư..."

Mạch Khinh Trần hỏi Lâm Trì.

Lâm Trì nép vào lòng hắn, nói rõ ràng: "Không để ý."

Mạch Khinh Trần như một hài tử tham lam, kề sát vào Lâm Trì, giọng bất an pha lẫn chút tự ti hỏi: "Dù ta có già đi, mất hết võ công, không thể nấu ăn, bất luận thành ra thế nào, dù có chuyện gì xảy ra, nàng đều sẽ... Sẽ vẫn thích ta chứ?"

Bởi vì từng có một Trúc Nhan, nên hắn vẫn luôn sợ hãi.

Lâm Trì cười nhẹ: "Đương nhiên, ta... Ừm..."

Chỉ tiếc trước khi kịp thốt ra câu trả lời, môi nàng đã bị Mạch Khinh Trần chặn lại.

Cả người hắn tỏa ra thứ cảm xúc mãnh liệt, đòi hỏi, yếu ớt mà quyết liệt khiến người ta hít thở không thông, xuyên qua môi lưỡi đang triển miên truyền sang Lâm Trì.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 51

Ở lại gặp khá nhiều phiền phức, nên đợi Mạch Khinh Trần hết sốt, Lâm Trì liền dẫn hắn rời khỏi đó.

Song, nàng không mang nhiều bạc trên người, mua xe ngựa, thuê phu xe, biểu một ít cho hai phu thê cho ở nhờ xong thì chẳng còn lại bao nhiêu.

Lâm Trì tính thử, từ khi rời khỏi Ma Giáo đến khi tìm được quan phủ chắc cũng phải sáu, bảy ngày, đến lúc đó với thân phận của Mạch Khinh Trần, những vấn đề còn lại có thể giải quyết dễ dàng.

Lâm Trì ngẫm nghĩ rồi tựa vào xe ngựa ngủ một giấc dài.

Nhưng khi tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trong lòng Mạch Khinh Trần, hắn cũng đang nhắm nghiền mắt, dung nhan điềm tĩnh, không nhiễm bụi trần.

Lâm Trì ngồi dậy liền thấy cánh tay Mạch Khinh Trần lúc này gói đầu cho nàng giờ đang rỉ máu, nàng giật giật khóc môi: "Mạch Khinh Trần..."

Mạch Khinh Trần giờ tay mò mẫm về phía nàng: "Sao thế?"

Đôi mắt trống rỗng của hắn không biết dừng lại ở đâu, rồi rạc không có tiêu cự.

Lâm Trì căng thẳng, ôm lấy Mạch Khinh Trần, khẽ thở dài: "Đừng nhúc nhích... Ta thay thuốc cho chàng."

Ban đêm

"Xin lỗi, ta thật không biết mất của quý phu quân đang gặp vấn đề gì." Đại phu hạ màn, khẽ lắc đầu, "Ta nghĩ có thể hắn bị kích động gì không? Hoặc là do quá mệt nhọc, tỉnh dưỡng mấy ngày có lẽ sẽ khá lên?"

Lâm Trì thất vọng, đa tạ đại phu rồi quay trở vào phòng.

Nhìn đôi mắt không chút ánh sáng của Mạch Khinh Trần, một nỗi khó chịu trào dâng, nhưng nàng không muốn bộc lộ trước mặt hắn.

Lâm Trì điều chỉnh cảm xúc, khẽ cười nói: "Đại phu nói mất chàng không đáng ngại, ở đây không có thuốc tốt, đợi khi về đến Dương Minh nhờ thái y khám giúp chàng, chắc chắn sẽ nhanh khỏi."

Mạch Khinh Trần khẽ lắc đầu, cong mắt nói: "Ta không sao."

Dù mắt không có ánh sáng, nhưng độ cong của đôi mắt đó cũng khiến Lâm Trì cảm thấy yên tâm.

Chính là cảm giác yên lòng mà quê hương mang lại.

Đêm khuya đang ngủ mơ màng thì Lâm Trì thấy hơi đói bụng, bèn bò xuống giường định đến phòng bếp của khách điểm tìm thức ăn, không ngờ không tìm được gì, nhưng lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Chuang quây vừa mở cửa, một toán người mang kiếm liền xông vào, tên cầm đầu vung một lượng bạc nói: "Chuẩn bị cho bọn ta rượu và mấy món ngon, nhân tiện sắp xếp mấy gian phòng hảo hạng."

Chuang quây nhận bạc, vội đánh thức tiểu nhị đi chuẩn bị, đồng thời vừa châm trà vừa tha thiết hỏi: "Các vị khách quan còn gì phân phó không ạ?"

Một nam tử trong đó nói: "Hết rồi, hết rồi, bọn ta đang bàn chuyện đại sự!" Nói rồi hắn uống một ngụm trà, khẽ nói: "Chuyện tên kia bị mù mắt, võ công bị giảm đi là thật hay giả? Tin này có đáng tin không?"

Tên còn lại nói: "Có lẽ là thật, có người tận mắt chứng kiến, nếu có người muốn dịch dung giả mạo thành tên đó chỉ sợ cũng không được..."

"Nhưng chỉ dựa vào chúng ta có thể bắt được hắn không, dù sao hắn cũng là..."

"Chuyện này thì có đáng gì! Nhận được tin này không chỉ có mình phái chúng ta, các bang phái và nhân sĩ võ lâm có huyết hải thâm thù với hắn không thiếu, nhiều nhất vài ngày nữa sẽ tới, hừ, ai bảo năm đó hắn can quấy như thế, lần đó bao vây tiêu diệt hắn các đại môn phái cử đi không ít các trưởng lão và đệ tử cao cường, mà lại bị giết sạch không còn một mống." Nam tử cầm kiếm đứng cạnh nói: "Hơn nữa... Nếu có thể giết hắn thật, thì có thể một đêm thành danh trên giang hồ đấy!"

Không đợi nghe xong, Lâm Trì vội vã lên lầu, kéo Mạch Khinh Trần nói: "Bây giờ chúng ta phải đi."

Mạch Khinh Trần còn đang mê mang, không hiểu hỏi: "Sao thế?"

Lâm Trì đau khổ: "Có kẻ đuổi giết chàng."

Nàng quên không che đi mái tóc bạc của Mạch Khinh Trần, trông còn nổi bật hơn cả biển chỉ đường, giống hệt cái bia ngắm di động! Chỉ cần hỏi thăm một chút là có thể tìm được manh mối!

Lâm Trì càng nghĩ càng sốt ruột, không nhịn được hỏi: "Mạch Khinh Trần, ở xung quanh đây chàng có kẻ thù không? Không đúng, phải hỏi là chàng có bao nhiêu kẻ thù?"

Mạch Khinh Trần: "... Kẻ thù là sao?"

Lâm Trì: "Thì là những người chàng đã từng đắc tội... Hay từng giết người nhà của họ."

Mạch Khinh Trần nghĩ một lát, thật thà nói: "... Nhiều lắm, không nhớ hết."

Lâm Trì ôm đầu ngồi xồm xuống: "Làm sao bây giờ..." Cứ đà này, nếu muốn bình an vô sự tìm được quan phủ chỉ sợ vô cùng khó khăn.

Mạch Khinh Trần thẳng người dậy, sờ đầu nàng: "Ta sẽ không để họ làm nàng bị thương."

"Quan trọng không phải là ta! Là chàng đó!" Lâm Trì bắt lấy tay Mạch Khinh Trần, "Hiện tại chàng không nhìn thấy gì, còn đánh lại nhiều người như vậy không? Còn nữa..." Còn cánh tay vừa bị thương, vết thương còn lâu mới lành... Nếu bị thương nữa...

Mạch Khinh Trần nhếch môi, rồi cong mắt nói: "Không sao."

Tất cả những chuyện này đều không sao cả.

Hắn không định nói với Lâm Trì, lúc trước khi nàng bôi thuốc cho hắn, hắn thấy đau, dù chỉ có cảm giác rất nhẹ nhưng ít ra hắn có thể cảm nhận được... Cứ thế rất nhanh thôi, hắn sẽ có thể cảm nhận thêm những cảm giác khác, không còn tồn tại vô tri vô giác nữa, hắn có thể sống như một người bình thường...

Lâm Trì thờ dài, im lặng.

Nàng sớm nên biết dù có nói với Mạch Khinh Trần nguy hiểm cỡ nào hắn cũng không sợ mà!

Sáng sớm hôm sau, Lâm Trì mua một ít lá Đông Thanh và Thử Vĩ chế thành thuốc đen nhuộm tóc, sau đó nhuộm tóc Mạch Khinh Trần thành màu đen trong xe ngựa, Mạch Khinh Trần không có ý kiến gì, đương nhiên... Hắn chưa từng có ý kiến với chuyện gì, thậm chí còn rất hưởng thụ quá trình Lâm Trì nhuộm tóc cho hắn... ==

Lâm Trì vốn định mua tóc giả, nhưng thứ nhất thật sự tìm không được bộ tóc nào hợp với Mạch Khinh Trần, thứ hai nếu dán không chặt rơi xuống là tiêu đời, thế nên nàng bỏ cuộc.

Có điều ngoài việc tay Lâm Trì bị nước nhuộm dính đen ngòm, thì hiệu quả trái lại cực kì tốt.

Trước giờ chỉ nhìn thấy Mạch Khinh Trần trong mái tóc bạc, phiêu du xuất trần không giống người thường, nhưng sau khi nhuộm tóc thành màu đen, phai đi vài phần xa cách, ít đi vài phần lạnh nhạt, tăng thêm nét thân thiết, màu đen thuần túy thâm trầm khiến Lâm Trì nhìn không được ngấm Mạch Khinh Trần thêm vài lần. Trước kia nhìn hắn như thần tiên giáng trần, hiện tại lại giống như công tử quý tộc, hậu duệ thế gia bình thường, gọn gẽ đơn thuần khiến người ta rung động.

Mạch Khinh Trần không thấy gì, thấy Lâm Trì chỉ nhìn hắn không nói lời nào, thấp thỏm không yên: "Khó coi lắm à?"

Lâm Trì dứt khoát lắc đầu như trống bỏi: "Không!"

Nói rồi gạt tóc Mạch Khinh Trần xuống che trán hắn, nhưng vẫn chưa thấy hài lòng, lấy thêm một cái bịt mắt đeo lên mặt hắn, lúc này mới hài lòng gạt đầu: "Ồn rồi."

Mạch Khinh Trần nâng khóe môi.

Sao cũng được... Lâm Trì nói ồn thì là ồn.

Trên đường đi vận may của Lâm Trì cũng không tệ. Mạch Khinh Trần quá nổi danh với mái tóc bạc, sau khi nhuộm tóc dọc đường đi trái lại không gặp phải nhiều kẻ thù lắm, có vài lần Lâm Trì phản ứng nhanh quá xuống tay giải quyết trước. Nàng thấy hơi tiếc, đi quá vội nên không có mang mặt nạ dịch dung, nếu không cho Mạch Khinh Trần mang vào thì khả năng bị phát hiện càng thấp.

Lâm Trì không dám vào lại thành, đánh xe đưa Mạch Khinh Trần đi đường vòng, đợi đêm xuống thì vào thành một mình mua rượu, thức ăn và lương khô mang về.

Hai người ngồi đối diện trên xe ngựa dùng cơm, Lâm Trì ăn ngấu ngiến xong, theo thói quen bưng bát cơm lên đút từng muỗng cho Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần không nhìn thấy đường, chỉ dựa vào vách xe nuốt từng muỗng từng muỗng, tóc đen rũ xuống bả vai, vài ánh trắng rơi trên má hắn, như áo lên một tầng kim sa mỏng, hoàn mỹ đến không chân thực.

Nói ra thì, ba năm trước khi quen Mạch Khinh Trần, nàng cũng đút hắn ăn thế này, chỉ là tâm trạng khi đó và bây giờ khác nhau. Khi đó chỉ nghĩ qua ngày nào hay ngày đó, không ngờ có một ngày nàng cam tâm tình nguyện ở cạnh Mạch Khinh Trần.

Lâm Trì buông bát, nói: "Mạch Khinh Trần..."

Mạch Khinh Trần: "Hả?"

Lâm Trì cúi đầu, xấu hổ nói: "Ta..."

"Àm"

Cửa xe ngựa bị mở ra, một tiếng nói hùng hổ và hung phấn gọi to: "Mạch Khinh Trần ở trong này! Ta bí mật theo dõi chúng hai ngày, tuyệt đối không sai!"

Sau mấy tiếng "Xào xạt", mấy chục cây đuốc đồng thời sáng lên, chiếu sáng cả ngoại thành như ban ngày, từng đám người vây quanh họ cũng dần dần lộ diện.

Người nọ cười lạnh, nói: "Bắn tên!"

Mấy mươi hỏa tiễn đồng loạt nhắm vào xe ngựa, Lâm Tri không chút nghĩ ngợi, quay đầu xe, chạy về hướng ngược lại.

Lâm Tri càng chạy lòng càng như lửa đốt, nhiều người thế này, một mình nàng căn bản đánh không lại!

Làm sao bây giờ!

Lâm Tri cắn môi.

"Lâm Tri..." Tiếng Mạch Khinh Trần nhẹ thổi qua như có như không.

Lâm Tri vội nói: "Không sao cả! Ta nhất định mang chàng thoát khỏi đây!"

Mạch Khinh Trần: "Nàng..."

Vài chiếc hỏa tiễn bay về phía xe ngựa, bốc cháy khiến bụi mù kéo tới cuộn cuộn, Lâm Tri che miệng, mũi, hạ giọng nói ngắn gọn: "Đội lát nữa chàng xuống trước, ta đánh lạc hướng bọn chúng, lát nữa sẽ tìm chàng."

Mạch Khinh Trần: "Ta..."

"Nhanh lên! Không kịp nữa rồi!" Lâm Tri cắt lời hắn, như sợ Mạch Khinh Trần không chịu, thở dốc một hồi, nàng lại bổ sung: "Một mình ta chắc chắn thoát được!"

Lâm Tri đang nói bỗng thấy eo bị siết lấy, cả người đột ngột vọt lên không trung.

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, thấy Mạch Khinh Trần đang rất bình tĩnh vận khinh công bay về phía trước, tay áo bay phấp phật trên không trung, những mũi hỏa tiễn đang bay đến liền bị đánh bật ra, cả quá trình nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, như đã luyện nhiều lần.

Lâm Tri cả lăm: "Chàng, chàng, chàng..."

Mạch Khinh Trần ôm chặt Lâm Tri, giọng có âm ức nói: "Ta định nói ta có thể bế nàng chạy trốn..."

Lâm Tri tức giận nói: "Sao không nói sớm!"

Mạch Khinh Trần: "...". Nàng đâu có cho ta cơ hội...

Mặc dù chậm hơn trước, nhưng tốc độ hiện tại của Mạch Khinh Trần vẫn nhanh như chớp, Lâm Tri nhìn đám truy binh đã bị bỏ xa, rốt cuộc thờ phào, trở tay ôm Mạch Khinh Trần, mắt cũng nhích lại gần hơn, nhưng còn chưa nói, cả người đã cứng lại.

"Mạch Khinh Trần!!! Dừng lại!"

Mạch Khinh Trần nghiêng đầu, con ngươi u ám chớp chớp: "Cái gì?"

"Dừng lại... A..."

Mạch Khinh Trần: "Hả?"

Lâm Tri nhìn một chú chim bồ câu trắng nhỏ bé thành thoi thông dong vỗ cánh bay xẹt qua nàng, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Mạch Khinh Trần chạy trốn quá nhanh... Trước mắt, là vách núi...

Hiện tại bọn họ...

Đang bay!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Lâm Tri thấy nàng đã quen với chuyện nhảy khỏi vách núi thế này, dù sao... Bình thường gặp tình huống này cũng sẽ không chết, chỉ gặp phải một ít rắc rối.

Ví dụ như lần trước nàng bị ngã đập vào đầu, trí nhớ bị lệch chậm mất một năm, lại ví dụ như lần này...

Nàng vẫn tỉnh táo, nhưng Mạch Khinh Trần lại hôn mê bất tỉnh.

Vết thương do bị ngã thật ra không quá nghiêm trọng, dĩ nhiên nguyên nhân chủ yếu là do... Mạch Khinh Trần làm đêm lót cho nàng. Lúc Lâm Tri tỉnh lại, mở mắt ra chỉ thấy một màn đêm im ắng, tiếng côn trùng gáy vang vọng trong không trung. Lâm Tri gọi Mạch Khinh Trần vài tiếng nhưng không có tiếng đáp trả, ngược lại nàng ngửi thấy mùi máu thoang thoảng. Vì không biết là máu của nàng hay của Mạch Khinh Trần, nên Lâm Tri không dám di chuyển hẳn, nàng đi một vòng quanh hang tìm chút quả dại mới trở về hang.

Mạch Khinh Trần vẫn không có phản ứng, Lâm Tri đỡ hẳn ngồi dậy, múc một ít nước ở con suối gần đó, cẩn thận dứt hẳn, nàng ăn một ít quả dại, sau đó thấy hơi nết, đêm đầu tiên nàng cứ tựa vào Mạch Khinh Trần như thế mà ngủ.

Màn trời chiếu đất cũng không làm nàng bớt yên tâm vì lúc này bên cạnh đã có Mạch Khinh Trần.

Sáng hôm sau, Lâm Tri mới biết tại sao Mạch Khinh Trần chưa tỉnh, trên đùi và sau gáy hẳn đều chảy máu, vì không kiểm tra nên không biết nghiêm trọng cỡ nào.

Mây đen quần tụ ở chân trời, là dấu hiệu trời sắp đổ mưa.

Lâm Tri vội đứng dậy chạy một đoạn đường dài mới tìm thấy một hang đá bị bụi cây che kín. Lâm Tri thở phào, chạy về cẩn thận cõng Mạch Khinh Trần đến hang đá. Mạch Khinh Trần không béo, nhưng cơ thể một nam tử trưởng thành dù thế nào cũng không nhẹ, Lâm Tri mới đi một đoạn đã kiệt sức, nhưng trời dần âm u, có thể mưa bất cứ lúc nào, nếu để Mạch Khinh Trần mắc mưa chỉ sợ hậu quả khó lường. Lâm Tri cắn răng, nhắm mắt chạy.

Đường vào hang lầy lội, Lâm Tri quá mệt không chú ý vấp phải tảng đá dưới chân, cả người nghiêng sang một bên. Nếu chỉ có một mình, nàng còn có thể tránh được, nhưng nàng đang cõng Mạch Khinh Trần trên lưng, nếu tránh đi thì hẳn sẽ ngã.

Chỉ trong chớp mắt, Lâm Tri không chút đắn đo dùng cơ thể chắn cho Mạch Khinh Trần.

"Ầm" một tiếng, Lâm Tri ngã trên đất.

Cảm giác đau đớn xuất hiện ở các đốt ngón tay, khiến nàng gần như đứng dậy không nổi, nhưng nàng nhất định phải cố, nhắm mắt cắn răng chịu đau lần mò hôn đá đứng dậy, Mạch Khinh Trần vẫn ở trên lưng nàng, chưa bị ngã xuống.

Số nàng vẫn còn may, vừa tập tễnh đi đến hang động thì trời đổ mưa.

Lâm Tri cẩn thận đỡ Mạch Khinh Trần xuống, sau đó ngồi thở hổn hển.

Từ chi đau nhức, nhưng khó chịu nhất là dạ dày, tiêu hao sức lực thể mà chẳng được bổ sung, cảm giác bụng đói réo vang bất cứ lúc nào cũng không dễ chịu.

Lâm Tri lấy trong ngực ra một lọ Kim Sang dược, bò đến gần Mạch Khinh Trần, chiếc áo trắng hẳn mặt be bết bùn đất và bụi bặm, trông có vẻ chật vật, nhưng vẻ mặt hẳn vẫn yên tĩnh, không đau cũng không khổ sở, thậm chí cả nhãn mặt một cái cũng không có, trông bình yên như đang ngủ.

Lâm Tri hà hơi sưởi ấm những ngón tay lạnh lẽo của hắn, rồi kiểm tra vết thương.

Vết thương sau gáy bị tóc phủ kín, Lâm Tri không phải đại phu, cũng không biết y thuật, nàng đắn đo một lúc rồi nhìn sang chân Mạch Khinh Trần.

Lâm Tri lần xuống đùi, đụng tới chỗ bị rạn thì lòng thất lại.

Tay nàng siết đến trắng bệch mới từ từ buông ra.

Cẩn thận xé lớp vải trên đùi Mạch Khinh Trần, rửa sạch vết thương, bôi Kim Sang dược lên, thật ra chuyện này nàng làm quen rồi, nhưng chưa bao giờ tỉ mỉ đến vậy, dù biết Mạch Khinh Trần đang hôn mê, cũng không biết đau, nhưng bất giác vẫn làm rất nhẹ, rất nhẹ.

Đội bôi thuốc xong mới phát hiện vết thương trên người mình cũng đã đau chịu không nổi.

Xử lý qua loa xong vết thương thì mưa bên ngoài cũng nhỏ lại, Lâm Tri ra ngoài tìm quả dại ăn đỡ, rồi dứt cho Mạch Khinh Trần, ngày thứ hai cứ thế trôi qua.

Ngày thứ ba, Lâm Tri tìm một vài thanh gỗ, cột vào đùi Mạch Khinh Trần để cố định, đồng thời dùng đá đánh lửa.

Lâm Tri không dám đi quá xa, sau khi thể lực khôi phục một ít thì bắt vài con cá dưới suối, đốt lửa nướng lên, nàng ăn một con, để lại cho Mạch Khinh Trần một con. Chỉ tiếc cá đã nguội mà Mạch Khinh Trần vẫn chưa tỉnh. Lâm Tri chột nghĩ, nếu Mạch Khinh Trần vẫn không tỉnh thì nàng phải làm sao.

Ngày thứ tư, Lâm Tri dùng chủy thủ vót vài tấm gỗ, lấy cỏ khô, rom rạ bện thành dây, nàng thử tới thử lui, mãi cho đến khi chịu nổi cân nặng của Mạch

Khinh Trần nâng mới thả hần lên tấm ván gỗ, rồi kéo hần ra ngoài.

Đùi Mạch Khinh Trần được cố định bằng một thanh gỗ, nếu nàng muốn cồng hần như mấy hôm trước thì không khả thi lắm, hơn nữa nàng cũng không còn sức để đảm bảo an toàn cho hần.

Ngày thứ năm, Lâm Tri nhắm tính có lẽ nàng đã đi được khoảng bốn năm dặm đường, nhưng vẫn chưa thấy thành hay trấn gì cả.

Mạch Khinh Trần vẫn chưa tỉnh, Lâm Tri thử dứt thức ăn khác cho hần, nhưng Mạch Khinh Trần đang hôn mê nên chỉ có thể nuốt thức ăn lỏng, Lâm Tri đấu tranh nội tâm một lúc, rồi nhai nát thức ăn sau đó dùng miệng dứt hần, rồi dứt nước, thế này ít ra có thể đảm bảo Mạch Khinh Trần không gây thêm nữa.

Ngày thứ sáu, mặt trời nóng gay gắt, Lâm Tri kéo tấm ván gỗ mà mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, mắt nàng bắt đầu mờ, miệng đắng lưỡi khô, cơ thể cũng dần phản ứng chậm chạp.

Ban đêm, khi dựa vào dưới cây nghỉ ngơi, Lâm Tri sờ trán thấy nóng bỏng tay mới phát hiện hình như nàng đã đổ bệnh.

Nhưng sao nàng có thể đổ bệnh vào lúc này.

Nàng bệnh rồi ai chăm sóc Mạch Khinh Trần?

Ngày thứ bảy, trời lại mưa.

Lâm Tri không tìm được hang đá nào, cố lắm mới tìm thấy một gốc cây cổ thụ cho Mạch Khinh Trần trú mưa, nhưng vẫn có mưa phùn rơi vào người, Lâm Tri càng thấy đầu óc mê mang, nên không nổi che miệng ho khan, tiếng sau dài hơn tiếng trước, như muốn ho ra cả cổ họng, người nặng như chì, mệt đến sắp mất đi ý thức.

Không biết đã ngủ bao lâu, Lâm Tri mới tỉnh dậy, còn một ít trái đại, dù mùi vị chà ra làm sao nhưng nàng vẫn cố nuốt.

Nàng cần sức khỏe, cần ăn, cần... Có sức để ra ngoài.

Trước mắt tối đen như mực, rất giống cái đêm u tối của nhiều năm về trước.

Mệt mỏi, đau đớn, giãy dụa.

Nhưng nàng phải sống bằng bất cứ giá nào.

Cho dù là vì mẫu thân đã dùng cả tính mạng để che giấu cho nàng, vì nàng chưa nhìn thấy mọi thứ trên đời này, hay vì những món nàng chưa từng được nếm thử, bất kể vì lý do nào nàng cũng không được bỏ cuộc.

Lâm Tri là một cô nương yếu đuối, không kiên cường, đặt đầu ngồi đây, dù ở trong tình huống nào vẫn rất bình thản, đôi khi chính nàng cũng cảm thấy mình sống rất không có nguyên tắc, nhưng... Chính tính cách đó khiến nàng có thể sống tiếp.

Nhưng sống tiếp rồi thì thế nào nữa...

Đến bây giờ nàng còn chưa nghĩ tới chuyện đó.

Nếu đã không biết thì không thêm nghĩ nữa, nhưng lúc này...

Lâm Tri chìa tay chạm vào Mạch Khinh Trần, nắm lấy tay hần, hơi lạnh khê lên vào người, nhưng trái tim vô cùng ấm áp.

Nàng không còn cô độc nữa.

Nàng không ngừng đấu tranh vì bản thân, cũng là vì Mạch Khinh Trần.

Nàng muốn ở bên Mạch Khinh Trần, muốn bên cạnh hần.

Nếu đã có mục tiêu để sống, thì làm bất cứ việc gì cũng có ý nghĩa.

Mưa rơi từng giọt, rơi trên lá cây tí tách như tiếng tim đập.

Giọt mưa lạnh lẽo rơi trên trán, chảy dọc theo gò má, chảy đến đầu ướt đến đó, như nước mắt, Lâm Tri nhắm mắt, cúi xuống ghé vào trên người Mạch Khinh Trần, mỉm cười.

Ngày thứ tám.

Lâm Tri trụ không nổi ngã nhào xuống đất.

Nhưng lần này nàng nằm rất lâu vẫn không tài nào gượng dậy được, quá mệt mỏi, mí mắt không nâng lên nổi, đầu óc quay cuồng, bất tỉnh.

Nàng cắn răng nghĩ, mình chỉ ngủ một lát, một lát thôi sẽ dậy ngay...

Chỉ ngủ một lát thôi sẽ khỏe lại...

Nhưng còn Mạch Kinh Trần... Lâm Tri mở to mắt nhìn về phía Mạch Kinh Trần, muốn nhấc cánh tay rã rời lên, nhưng ngay lập tức lại gục xuống...

Móng tay nàng quét một đường dài trên đất.

Làm sao bây giờ...

Phải chết ở đây ư?

Đây là suy nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu Lâm Tri, giây kế tiếp, nàng chìm vào một màu đen u tối.

Bóng tối bao trùm nàng nhanh đến mức nàng không phát hiện ngón tay Mạch Kinh Trần nằm trên tấm ván gỗ hơi động đậy.

Lúc Lâm Tri tỉnh lại nàng cứ ngỡ mình đang mơ.

Nàng không còn ở trong khu rừng đi mãi không ra khỏi kia mà đang nằm trên giường sạch sẽ, thơm tho có hương gỗ, cùng với...

Lâm Tri mở to mắt.

... Cùng với một Mạch Kinh Trần đang tỉnh táo, vẫn với khuôn mặt hoàn mỹ câu hồn như cũ, mắt cong cong, điểm tình hoàn hảo.

Nước mắt tràn mi, Lâm Tri có lẽ cũng không ngờ nàng cứ thế mà khóc oang oang.

Nhưng vẫn không khống chế được nước mắt cứ thế tuôn như mưa, như một đứa bé gặp được phụ mẫu của mình, có quá nhiều lời muốn nói nhưng không biết phải nói gì, cũng không biết bắt đầu từ đâu, lại càng không biết phải biểu đạt cảm xúc mãnh liệt này như thế nào.

Nhưng một giây sau, nàng đã rơi vào vòng ôm ấm áp của Mạch Kinh Trần.

Giọng trầm ấm của Mạch Kinh Trần vang lên bên tai, Lâm Tri cứ ngỡ là tiếng từ trên trời vọng xuống: "Xin lỗi nàng."

Lâm Tri nghẹn ngào, vòng cánh tay ôm chặt hân, hơi lạnh trên người hân rất nhạt nhẽo, nhưng chỉ một chút nhạt nhẽo ấy thôi cũng khiến lồng ngực nàng siết lại từng cơn.

"Tốt quá". Lâm Tri khó khăn nói, giọng nàng khàn khàn, "Chàng không sao."

"Thật tốt quá, tốt quá..." Nàng không biết mình đã nói bao nhiêu lần, Mạch Kinh Trần vẫn một mực ôm lấy nàng.

Mãi đến lúc nàng ổn định được cảm xúc, Mạch Kinh Trần mới buông nàng ra, nói: "Ăn chút gì nhé."

Hân nói xong mang đến một bát cháo nóng.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 53

Có lẽ nhận thấy tiếng Lâm Tri run run, Mạch Kinh Trần do dự một lúc mới mở miệng: "Sao vậy?"

Giọng nhẹ như phiêu diêu trong gió.

Lâm Tri cố giữ bình tĩnh: "Cho ta... Xem vết thương trên chân chàng."

Nhiều ngày như vậy nàng chỉ bôi thuốc được mấy hôm đầu, những ngày sau đó nàng không còn sức lực để quan tâm đến chân hân nữa.

"Thôi không cần đâu."

Mạch Kinh Trần phát nhẹ tay áo, giữ khoảng cách với Lâm Tri, cầm cái bát Lâm Tri vừa ăn xong, nói: "Đề ta đi lấy thêm một bát cho nàng."

Mạch Kinh Trần dùng tay còn lại đẩy xe lăn ra ngoài, bánh xe bằng gỗ ma sát với mặt đất tạo thành tiếng kéo kẹt vang vọng trong không gian nghe

trống trải, hiu quạnh, cả bóng lưng của Mạch Khinh Trần cũng gầy đi rất nhiều. Một cơn gió lạnh thổi tung mái tóc hắc, mái tóc mỏng manh như cánh bướm, vài chiếc lá rơi qua vai hắc, lượn mấy vòng trên không trung rồi đáp vào trong bát, hắc vẫn bình thản như không hay biết, tiếp tục đẩy xe.

Trong khoảnh khắc đó, tim nàng như bị ai siết lấy.

Chàng vẫn chưa... Nhìn thấy ư?

Không khí trong phòng hơi ẩm, trên tường và song cửa đã mọc vài cây con, phòng bày trí đơn sơ và hơi cũ. Không biết Mạch Khinh Trần làm thế nào tìm được nơi này, và làm thế nào có thể mang nàng đến đây.

Chàng không thấy đường, chân không cử động được, không có giác quan, hơn nữa chàng..

Lâm Trì lấy tay che miệng, che đi đau đớn trong lòng.

Vì tim nàng.

Vì tim nàng mà Mạch Khinh Trần mới biến thành như thế.

"Khinh tiên sinh, ngài cần tôi giúp gì không?"

Nghe tiếng gọi, Lâm Trì ngược mắt nhìn, thấy một thiếu niên mặc áo xanh đang đứng ở cửa.

Mạch Khinh Trần đã múc xong hai bát cháo, mặt bình tĩnh: "Không cần đâu."

Thiếu niên định nói gì đó, thấy Lâm Trì thì "A" một tiếng, đi đến cạnh nàng, mở to mắt chớp chớp: "Tỷ dậy rồi ư? Tỷ ngủ lâu thật, lần đầu tiên ta thấy một người ngủ lâu đến thế!"

Lâm Trì: "À..."

Thiếu niên mang về mặt đến hóng chuyện nói tiếp: "Này này, tỷ có quan hệ gì với Khinh tiên sinh hả? Tỷ là nương tử của ngài ấy ư?"

Lâm Trì: "À..."

"Ra ngoài." Mạch Khinh Trần thản nhiên nói.

Thiếu niên hơi bất mãn, chu miệng nói: "Đừng như vậy mà, Khinh tiên sinh, tôi chỉ tò mò thôi..."

"Ra ngoài!" Mạch Khinh Trần lặp lại lần nữa, vẫn ngắn gọn.

Thiếu niên hoảng sợ, than thở đôi ba câu, nhưng vẫn sợ cái uy của Mạch Khinh Trần nên đành tức tối đi ra.

Mạch Khinh Trần đặt bát cháo lên giường lần nữa, hắc hơi quay đi nói: "Nàng ăn đi."

Hắc giấu tay trong ống tay áo, Lâm Trì chỉ thấy lờ mờ hình dáng. Nàng tóm lấy tay hắc, theo phản xạ định kéo qua, nhưng bị Mạch Khinh Trần phản ứng lại.

"Tại sao... Không cho ta xem tay chàng?"

Mạch Khinh Trần rút tay vào ống tay áo, vẫn nói câu đó: "Không có gì, nàng ăn cháo đi."

Chiếc lá rơi lúc nãy vẫn nằm trong bát, thấm xanh một mảng, hòa với nước cháo nhai vào đắng chát, đắng cả vào tim.

Họ đang ở một thôn không lớn lắm, dân thưa thớt, cực kì heo hắc, nhìn chung quanh không có căn nhà nào to, chỉ có một vài căn nhà nhỏ. Có một dòng suối chảy từ trong thôn ra ngoài, trong suối có vài bông hoa sen đang nở rộ, hương sen tỏa bốn phía, thanh tao, trang nhã.

Vào lúc chiều muộn, khói bếp lượn lờ bốc lên trong thôn, sương khói cuộn lại rồi trôi lên trời, nhìn từ xa trông hệt như một bức tranh thủy mặc.

Lâm Trì bước ra đứng trong thôn xoay tới xoay lui, rất nhanh đã thấy thiếu niên nọ.

Nàng gọi hắc rồi hỏi: "Ta... Ngủ lâu lắm ư?"

Thiếu niên thấy nàng nói ngay: "Đương nhiên rồi! Ba ngày! Tỷ ngủ đến ba ngày đấy! Còn chưa lâu hả? Khinh tiên sinh vẫn luôn chăm sóc tỷ!"

"Mạch... Sao chàng ấy mang ta về được thế?"

Thiếu niên chạy nhanh tới, mặt đầy mong chờ nhìn Lâm Trì: "Tỷ muốn biết hả? Ta sẽ nói tỷ biết! Có điều nếu ta nói tỷ biết rồi tỷ có thể cho ta biết các người có quan hệ gì không?"

Lâm Tri sùng sốt một lúc rồi gật đầu.

Thiếu niên kể lại ngắn gọn, ba hôm trước Mạch Khinh Trần cả người đầy máu bết Lâm Tri chạy vào thôn, ban đầu trưởng thôn còn tưởng bị địch đột kích, nhưng không ngờ hẳn chỉ nhờ ông cho đại phu cứu Lâm Tri. Thôn trưởng nhất thời mềm lòng nên cho hai người ở lại, còn cho Mạch Khinh Trần một gian nhà nhỏ không ai ở. Mạch Khinh Trần bị mù, hình như chân cũng bị thương, nhưng vẫn cố chấp không cho người khác đến gần hẳn kể cả đại phu, ngay cả việc chăm sóc Lâm Tri cũng do hẳn tự làm, nên đa phần người trong thôn đều cho rằng họ là phu thê.

Có điều...

Mắt thiếu niên lóe sáng: "Hôm Khinh Tiên sinh vừa tới cả người đầy máu, tóc bạc rối tung, ai cũng nhìn không ra bộ dạng của hẳn, chờ khi hẳn tắm gội sạch sẽ, khụ khụ..." Thiếu niên dừng một lúc, "Toàn bộ cô nương trong thôn đều không còn nghĩ thế nữa..."

Lâm Tri ngó ra, gật đầu: "... Ta hiểu."

Dù ở đâu thì khuôn mặt của Mạch Khinh Trần cũng đều quá xuất chúng.

Thiếu niên trừng mắt nhìn, "Đúng rồi, vậy rốt cuộc tỷ có phải là nương tử của Khinh tiên sinh không thế?"

Có phải không.

Thật ra có những chuyện không cần phải nói ra, nhưng trong lòng đã ngầm thừa nhận.

Tìm Lâm Tri bỗng đập nhanh hơn một nhịp, nàng khẽ gật đầu, nói tròn vành rõ chữ: Phải.

Thiếu niên mím môi: "Quả nhiên biết được bí mật rồi thì không còn thú vị nữa... Nhưng thật kì lạ, nếu phải thì tại sao Khinh tiên sinh vẫn một mực không chịu thừa nhận... A, Khinh tiên sinh..."

Lâm Tri quay lại, thấy Mạch Khinh Trần đang ngồi gần đó, không nhìn ra tâm trạng gì.

Thiếu niên thấy vậy cáo từ rồi biến mất nhanh như chớp.

Mạch Khinh Trần đẩy xe lăn đến gần Lâm Tri từng chút một.

Lâm Tri bỗng luống cuống chân tay, liếm môi nói, "Ta..."

Còn chưa nói dứt câu đã bất ngờ bị Mạch Khinh Trần ôm lấy.

Đôi mi của hẳn run run, chứng tỏ chủ nhân của nó không hề bình tĩnh như bề ngoài, hẳn cọ môi mình vào má Lâm Tri, thờ dài rồi nói: "Nương tử."

Giọng hẳn trầm ấm, hết như hoa rơi, khẽ tung bay vẩn vút trên không rồi rơi xuống, tạo thành sóng làm gọn cả một mặt hồ phẳng lặng.

Một chút lo lắng, căng thẳng trước kia biến mất không còn sót lại chút gì.

Chỉ cần ở bên cạnh người nam nhân này, thì dù có long trời lở đất nàng cũng chẳng sợ.

*****

Kim Sang được đã dùng hết, nàng phải đến hiệu thuốc trong thôn mua thuốc trị thương về bôi cho Mạch Khinh Trần.

Ban đầu Mạch Khinh Trần còn hơi miễn cưỡng, nhưng dưới sự ép buộc của Lâm Tri, hẳn đành đáp ứng.

Cuốn ống quần qua khỏi gối, đôi chân thon dài hoàn hảo không tỳ vết như ngọc ngày nào giờ chỉ chút vết thương, có vài vết thương đã đóng vảy, vài vết thương vẫn đang chảy máu, Lâm Tri thật không tưởng tượng được Mạch Khinh Trần đã dùng đôi chân đầy vết thương thế này để chăm sóc nàng những ngày nàng còn hôn mê.

Lâm Tri bôi thuốc cực kì cẩn thận, dù biết Mạch Khinh Trần không biết đau, nhưng nàng vẫn hỏi: "Đau không?"

Mạch Khinh Trần khẽ lắc đầu, cong mắt nói: "Không đau."

Nhưng nàng vẫn không kềm được mắng: "... Đồ ngốc, lúc này chàng còn để ý người khác chạm vào chàng ư, sao chàng không để đại phu xem vết thương, bôi thuốc sớm ngày nào thì nhanh khỏi ngày đó, đồ ngốc, ngốc hết biết."

Mạch Khinh Trần cong cong đôi mắt, con ngươi dù không có tiêu cự nhưng vẫn không hề bắt bẻ: "Ừ, ta rất ngốc."

Lâm Tri vẫn thấy khó chịu, lại than: "... Nào có ai tự nhận mình ngốc cơ chứ."

Mạch Khinh Trần giương khóe môi không nói lời nào, mặt tỏ vẻ "Nàng nói sao thì là vậy, ta không có ý kiến."

Đối diện với người như vậy, cả những lời trách móc cũng thấy vô dụng.

Lâm Tri thờ dài, nhìn chân Mạch Kinh Trần chồng chất vết thương, nàng lấy tay vuốt nhẹ hai lần, rồi bỗng không nhịn được hôn lên đầu gối hắn.

Nàng hôn rất nhẹ, hệt như lông vũ, tha thiết mà chân thành.

Nhưng Mạch Kinh Trần né tránh.

Lâm Tri ngẩng lên: "Sao thế?" Lúc này bôi thuốc cũng không thấy hắn có phản ứng gì.

Mạch Kinh Trần tránh ánh mắt tò mò của Lâm Tri, cô bình tĩnh nói: "Không có gì."

Hắn biết nói với Lâm Tri thế nào, vừa rồi một khắc Lâm Tri hôn vào gối hắn, trái tim hắn sắp bắn khỏi ngực, cảm giác càng rõ rệt hơn so với quá khứ, cảm giác thân thiết nháy mắt bao quanh cả người hắn, trong bóng tối hắn chỉ cảm nhận được môi Lâm Tri vừa mềm vừa ẩm, đường cong tuyệt đẹp, mê hoặc hơn bất cứ thứ gì.

Cảm giác này trước nay chưa từng có.

Cảm giác của hắn quả nhiên đang dần khôi phục.

Trước sự vui sướng này, tất cả những đau đớn hoảng loạn vì lạc trong rừng mãi không tìm thấy lối ra trong khi chân đang bị thương đi đứng bất tiện trước kia đã không còn đáng để nhắc tới.

Trước khi chân Mạch Kinh Trần khỏi hẳn, Lâm Tri quyết định sẽ ở lại chỗ này.

Dù nơi này không lớn nhưng may mà cảnh quang đẹp vô cùng, càng ở lâu càng khiến người ta có cảm giác lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Bạc trên người đã sắp hết, nhân mùa thu hoạch sắp sang, Lâm Tri quyết định nhận công việc thu hoạch trên ruộng, nàng tập võ, cơ thể khỏe mạnh, hoạt động nhanh nhẹn hơn người bình thường nên có làm việc cũng không mấy khó cực. Mạch Kinh Trần thì giúp mọi người sao chép công văn, dù hắn không thấy đường, nhưng chỉ cần đối phương đọc một lần hắn sẽ chép không sót một chữ, chữ hắn ngay đẹp, không thể ngờ là do một người mù viết ra.

Cậu thiếu niên lúc trước có giúp Lâm Tri vài lần, nên sau này hề có đồ ăn ngon, Lâm Tri lại gọi cậu sang ăn.

Lâm Tri không hiểu, nàng rất thích ăn món ngon, những món nàng thích đều muốn chia sẻ với hắn. Hơn nữa không biết có phải vấn đề đất đai và nguồn nước ở đây hay không, mà nguyên liệu nấu ăn ở đây tươi ngon hơn những nơi khác. Dù sao cũng không vội, Lâm Tri chuyển sang nghiên cứu cách nấu món ngon, sau đó khoe với Mạch Kinh Trần, không biết có phải ảo giác không, mà nàng cảm thấy mỗi món mình miêu tả Mạch Kinh Trần đều có thể nếm ra được.

Đã từng đến thăm những nhà khác, lúc rảnh rỗi Lâm Tri thường nghĩ có nên trồng một ít cây trong sân nhà mình không, tốt hơn là nuôi thêm vài con vật nữa.

Thật ra Lâm Tri vẫn luôn mong ước có một cuộc sống thế này, một cuộc sống đơn giản với người mình thích ở một nơi như chốn thần tiên, cày hai mẫu đất, nuôi gà vịt, mặt trời lên thì làm việc mặt trời lặn thì về nghỉ, lúc rảnh rỗi pha một ly trà ngồi trong vườn đọc thoại bản, mệt thì vào nhà ngủ, vô lo vô ưu, một cuộc sống đơn giản không bị quấy rầy.

Bây giờ được như ý nguyện, dù biết không thể tiếp tục mãi, nhưng trong thâm tâm vẫn mong có thể kéo dài một chút.

Mặt trời sắp lặn, Lâm Tri đẩy Mạch Kinh Trần đi dạo trong thôn.

Bầu trời nhuộm đỏ cam một màu kéo dài xuống tận nơi trời đất giao nhau, Lâm Tri cúi người ngồi xuống, tựa đầu vào gối Mạch Kinh Trần.

Cứ ngồi như thế cho đến tối mịt mới đẩy Mạch Kinh Trần về.

Ngày này qua ngày khác không thấy chán.

Điều bất tiện duy nhất là luôn có những cô nương ra vào nhà nàng, người muốn viết thư kẻ muốn nhờ chép sách, mở miệng là gọi "Kinh tiên sinh", "Kinh công tử".

Vì cuộc sống quá nhàn hạ, rốt cuộc Lâm Tri có cơ hội học được thêm một kỹ năng khác.

Ghen.

Không trách được Mạch Kinh Trần, dù mái tóc hắn đã bạc phơ, chân bị thương, mắt bị mù, nhưng vẫn không ảnh hưởng chút gì đến khuôn mặt tiêu hoa ghẹo nguyệt của hắn. Nhất là ở một thôn trang heo lánh thế này, khuôn mặt đẹp quá mức hoàn hảo của Mạch Kinh Trần không hợp với phong cảnh mộc mạc tự nhiên nơi thôn dã nơi đây. Hắn chỉ lẳng lặng ngồi đó, không làm gì cả, nhưng cả người dường như có vô vàn cánh hoa rơi vây quanh, căn nhà đơn sơ cũng trở nên long lanh hơn.

Lâm Tri nghĩ tới nghĩ lui, quyết định mua một con sói giữ nhà.

Nhưng vẫn chưa kịp thực hiện, đã bị một sự việc làm gián đoạn.

Mạch Khinh Trần che mắt, đưa tay nắm lấy vài lọn tóc bạc, khẽ hỏi nàng: "Bây giờ ta... Trông rất khó coi đúng không?"

Lâm Trì ngân ra: "Đâu có, sao đột nhiên chàng lại hỏi vậy?"

Mạch Khinh Trần mím môi im lặng.

Hắn không muốn nói với nàng hắn vừa nghe hai người nào đó bàn tán về hắn, nói hắn chỉ có khuôn mặt là còn tạm được, tóc đã bạc lại còn bị mù, còn già hơn ông lão trăm tuổi trong thôn.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 54

Không nhìn thấy đương nhiên không biết bộ dạng hiện tại của mình thế nào, và lại trước giờ Mạch Khinh Trần chẳng hề để tâm tới vẻ bề ngoài của hắn.

Lần đầu tiên trong hai mươi mấy năm cuộc đời, hắn thấy bối rối vì vẻ ngoài của mình.

"Mấy hôm nay chàng buồn rầu... Lễ nào là vì chuyện này ư?" Giọng Lâm Trì có phần không thể tin được.

Gió nhẹ lay tóc Mạch Khinh Trần, hắn cúi nửa đầu, đường cong hiện ra mềm mại không bắt bẻ được, môi hơi hé thoi cũng tạo thành một độ cong hoàn hảo khó tin, làn da trắng nhợt dưới ánh nắng mặt trời, có cảm giác không chân thực.

Mạch Khinh Trần buông tay, xoa tóc, nén giọng cực thấp nói: "... Có đôi chút."

Nhìn nét hậm hực hiện rõ trên khuôn mặt đẹp đẽ kia, Lâm Trì nhin không được bật cười.

Đúng là tóc đã bạc không sai, nhưng cùng lắm cũng chỉ khiến người ta không đoán được tuổi tác, nào tới mức khó coi?

Mạch Khinh Trần không đợi nàng ngừng cười, quay xe lẩn về hướng ngược lại, im lặng đẩy xe đi.

"Này này..."

Lâm Trì vừa cười vừa định giải thích, Mạch Khinh Trần bên kia đã biến mất.

Lâm Trì không ngờ Mạch Khinh Trần sẽ vì chuyện này mà giận dữ với nàng. Hơn nữa còn biến mất mấy ngày, gần đây vào vụ thu hoạch, Lâm Trì giúp mấy hộ dân đánh đồng lồng lấy lúa, vốn không có tâm trí để ý hắn, kéo dài vài ngày mới phát hiện mấy hôm nay không thấy Mạch Khinh Trần đâu.

Vừa làm xong việc, Lâm Trì vội về, nhưng Lưu Nhị ca thuê nàng lại gọi: "Lâm cô nương."

Lâm Trì: "Hà?"

Lưu Nhị ca đưa nàng một cây gậy chống màu đen, trông hơi xù xì: "Cái này... Là ta làm, dù không được đẹp lắm nhưng sẽ rất có ích..."

Lâm Trì vui vẻ nhận lấy, không ngờ Lưu Nhị ca làm cho nàng cái này, vội cảm tạ không ngớt.

Lưu Nhị ca gãi đầu, cười hết sức thật thà: "Đừng khách sáo đừng khách sáo, có thể giúp được nàng là tốt rồi, ca ca nàng không thấy đường có chút bất tiện, dùng cái này có lẽ sẽ thuận tiện hơn."

Lâm Trì đang định đi thì sừng sốt: "Chàng ấy không phải ca ca ta..."

Lưu Nhị ca thắc mắc: "Nhưng lúc vừa đến đây, Khinh tiên sinh đã nói thế..."

Lưu Nhị ca còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy một nam nhân dung mạo xuất chúng đến khiến nam nhân cả thôn chán nản, hắn chống một cây gậy lung lay sắp ngã, ôm trong lòng một nữ tử đang hôn mê cũng chật vật y như hắn, mặt nàng trắng bệch không chút huyết sắc, đôi môi khô khốc hơi nhếch, mắt trầm đục không có tiêu cự. Mặc dù bề ngoài như thế nhưng cả người hắn vẫn tỏa ra thứ khí phách khiến người ta sợ hãi, giống như nếu không làm theo lời hắn có lẽ hắn sẽ gây ra chuyện rất đáng sợ vậy.

"Cứu nàng ấy."

Hắn ôm chặt nữ tử trong lòng, trân trọng như báu vật, giọng lạnh như băng ngập ngừng: "Nàng ấy là... Muội muội của ta."

Không ai nhận ra hắn đang yếu sức, thậm chí không ai nhận ra mắt hắn đã bị mù.

Vốn Lư Nhị ca không có hảo cảm với những tên có mã ngoài đẹp đẽ, nhưng hắn lại thấy kính nể người này không có nguyên do.

Khiến người ta tin hắn là một huynh trưởng tốt.

Lâm Trì nhấp môi, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Lư Nhị ca nói: "Không, chàng ấy không phải ca ca ta, chàng là phu quân của ta."

Nàng nói mà không hề đo dự.

Lần này đổi lại Lư Nhị ca sững sốt.

Lâm Trì nắm cây gậy, hỏi: "À... Huynh biết chàng ấy hiện đang ở đâu không?"

Qua một lúc, Lư Nhị ca mới lắc đầu.

Lâm Trì đáp lời, rồi rời đi, bóng người trong trời chiều gầy yếu mà xinh đẹp, lại chứa đựng vài phần cổ chấp, quật cường.

Đi từ cuối thôn đến đầu thôn vẫn không thấy bóng dáng Mạch Kinh Trần, Lâm Trì thấy trời ngày càng tối càng sốt ruột hơn. Nàng nghĩ không chừng Mạch Kinh Trần đã về nhà, bèn quay về nhà của họ, còn chưa vào nhà đã nghe hai giọng nói quái gở.

"Lại là tên Mạch Kinh Trần, làm như chưa từng trông thấy nam nhân ấy, chạy đến như ong vỡ tổ."

"Hừ hừ, cái tên vừa mù vừa què đó có gì hay, lão tử còn nhiều mắt nhiều chân hơn hắn, còn không phải trông giống "Tiểu bạch kiểm" ư, còn không thể nấu cơm ăn, không khâu vá được, không gánh đồ được, không thể nuôi được vợ, thật không biết bọn nữ tử này nghĩ gì nữa."

Lâm Trì dừng bước.

"Đừng nói vậy, ngược lại ta rất tò mò, người xem chân hắn đã thành như vậy, không chừng phần dưới không thể sử dụng được nữa..."

"Ha ha ha, nói phải đó! Nếu đám nữ nhân kia biết hắn chỉ trông được mà không dùng được, ha ha ha..."

Giọng càng nhỏ, tiếng cười càng dâm loạn.

Tiếng bẻ khớp xương vang lên rắc rắc.

Giết chết các người!

Lâm Trì cắn chặt môi, trong nháy mắt phần nộ đến mức muốn giết người, lòng đầy chua xót.

Cảm xúc đã dâng trào thì khó lòng khống chế.

"Người, người... Sao người đánh ta!"

Lâm Trì tỉnh táo lại mới phát hiện nàng đã vung ra nắm đấm.

Dân làng băng bó cho tên kia rồi nhìn nàng với ánh mắt hoảng sợ, Lâm Trì ngừng một lát, tiếp đó nhìn hắn bằng ánh mắt sâu thẳm: "Thu hồi lời nói của ngươi, xin lỗi đi."

Tiếng nói như được rít ra từ kẽ răng.

Tính Lâm Trì rất tốt, chỉ cần không đụng chạm tới nàng, nàng có thể xem như không có gì.

Nhưng Mạch Kinh Trần thì không được.

Người khác nói nàng như thế nào cũng không sao, nhưng không được nói Mạch Kinh Trần, một câu nàng cũng không muốn nghe!

Bởi vì chàng là một người tốt như thế, tốt đến mức nàng thấy trái tim mình phát đau.

"Thì ra là ngươi." Tên nọ thấy nàng chỉ là một nữ tử nên bạo gan hơn nói: "Nếu ta không thu hồi lời nói thì sao! Ồ, ta chỉ nói sự thật, lão Lư, ông nói tôi nói đúng không!"

Một người dân khác trong thôn phụ họa: "Không..."

Lâm Trì đánh thêm một cú, nàng dốc hết toàn lực khiến đối phương ngã lăn quay, chặt vật mãi không bỏ dẫy nổi.

Tên còn lại vội đến đỡ hấn, lúc đứng dậy thấy dưới đất loang lổ máu cùng một chiếc răng bị gãy rơi ra.

Lâm Tri siết chặt nắm đấm, cười lạnh nói với bọn chúng: "Thu hồi lời nói của các người, xin lỗi đi."

Giọng ngày càng lạnh, cả máu trong người cũng lạnh băng.

Lúc bấy giờ tên nông phu mới hoảng sợ khi chứng kiến bộ dạng đáng sợ của Lâm Tri, hấn ôm người bạn của mình lùi về sau, nói: "Người nổi điên gì vậy, ta có làm gì chọc giận người đâu? Bộ dạng của hấn vốn là như vậy..."

Hấn hét to, người trong thôn nhanh chóng tìm đến bọn họ.

Lâm Tri vẫn một mực chặn bọn chúng lại, trong giọng nói có chút nghẹn ngào mà chính nàng cũng không phát hiện ra: "Thu hồi lời nói của người, xin lỗi đi."

"Đồ điên, đầu óc có vấn đề chắc..." Còn chưa dứt lời thì im bật.

Tiếng bánh xe gỗ vang lên.

Lâm Tri hoảng hốt quay người lại, trong bóng đêm, mái tóc bạc của Mạch Kinh Trần rất nổi bật, trong nhà không có đèn, chỉ nhìn thấy bóng hấn dưới ánh trăng mờ ảo, cả người phong phanh, gầy yếu, dường như có thể bị gió thổi ngã.

Thì ra... Mạch Kinh Trần đã về.

Vậy lời vừa nãy...

Lâm Tri lau mắt, bước qua thật nhanh: "Sao chàng lại ra đây."

Lâm Tri nắm lấy cán xe lăn, định đẩy hấn về.

... Nàng không muốn để hấn nghe thấy những lời này, tuyệt đối không thể.

Mạch Kinh Trần dần tay nâng lại, tay hấn hơi lạnh, tay kia tiện thể sờ mắt, sờ mặt nàng, giọng nói vẫn trầm ấm như cũ, trong lời nói có chút thương tiếc và căng thẳng: "Bọn họ ức hiếp nàng?"

Lâm Tri ra sức lắc đầu, nhưng nước mắt không kèm được trào ra.

*****

Đột nhiên nàng nhớ lại lần đầu tiên gặp Mạch Kinh Trần.

Người khác có thể thấy chàng với một mái tóc bạc đẹp như lụa, môi chàng mỏng mê hoặc, như cười như không, hoặc chỉ thấy chàng với ánh mắt hờ hững như một đám mây trôi lững lờ... Hào hoa phong nhã không ai sánh bằng.

Nhưng đối với nàng mà nói, tất cả những thứ đó không còn quan trọng nữa.

Khoảnh khắc bước vào xe ngựa khi ấy, trong không gian xe ngựa chật hẹp, lần chạm mặt đầu tiên rất đỗi bình thường, không có gì đặc biệt ấy...

Đối với nàng lại là khoảnh khắc không gì có thể thay thế được.

Lúc ấy, hấn ấn nàng xuống xe dễ như trở bàn tay, không tốn chút sức, bình thản như chỉ tiện tay bắt một con mèo.

Không cảm xúc, không gay gắt, mọi cử động không một chút do dự.

Hấn là Mạch Kinh Trần hoàn hảo, dũng mãnh, đại ma đầu lừng danh thiên hạ.

Hấn không có nhược điểm, bởi vì hấn không quan tâm một ai.

Nàng biết hấn lúc ấy và hấn gầy gò của hôm nay khác xa nhau. Nàng tự nhận nàng hiểu hấn hơn bất cứ ai trong thiên hạ, là người duy nhất ở bên cạnh hấn vào lúc tối tăm nhất cuộc đời.

Nhưng tại sao nàng vẫn thấy đau lòng thế này?

Nghe được những lời nói đó, nàng cực kỳ phẫn nộ, muốn chứng minh cho bọn chúng thấy hấn không phải như thế.. Thấy hấn bị người khác chỉ trích, làm nhục còn đau khổ hơn bản thân mình bị mắng chửi.

Lâm Tri nằm sấp lên gối Mạch Kinh Trần, vì khóc thúc thích mà vai run run. Hận chính mình ích kỉ và tham lam, luôn mong hấn tốt lên một chút.

Tay hấn đang nắm lấy tay nàng cũng không còn mịn màng như xưa, vì không thấy đường phải mò mẫm mà gây nên bao nhiêu vết thương, Lâm Tri biết

trên người hắn còn rất nhiều vết thương khác.

Đều vì nàng.

"Nàng ghét ta rồi ư?"

Lâm Trì lại ra sức lắc đầu.

Mạch Khinh Trần lại sờ trán nàng, giọng càng căng thẳng hơn: "Vậy sao nàng lại khóc?"

Lâm Trì im lặng.

Một lúc sau mới nghe thấy tiếng Mạch Khinh Trần vang lên, giọng hơi cứng nhắc: "Vì lời nói của bọn họ ư?"

Lâm Trì bỗng ngẩng đầu: "Chàng..." Nghe thấy ư?

Mạch Khinh Trần chớp mắt một lúc, bỗng phì cười: "Chúng ta về đi." Chuyển đề tài một cách vụng về.

-- Có phải hiện giờ... Trông ta rất khó coi?

Tiếng Mạch Khinh Trần vang lên trong đầu nàng.

Hắn đã biết rồi ư?

Thật ra nàng biết không nên tiếp tục đề tài này. Hắn không trả lời vì không muốn nàng thấy hắn khó xử.

Vậy thì cứ tiếp lời hắn đi...

Nhưng đầu nàng như bị cửa kẹp, mắt đi năng lực suy nghĩ.

Nhớ lại màn đối đáp của mình và Mạch Khinh Trần, nàng bỗng thấy đau lòng, lại phủ lên vai hắn: "Xin lỗi chàng..."

Mạch Khinh Trần khựng lại: "Tại sao... Nàng lại xin lỗi?"

"... Không có gì, chỉ muốn xin lỗi chàng..."

Không biết nên giải thích thế nào, nàng không muốn hắn bị tổn thương thêm.

Lâm Trì nằm gối lên chân Mạch Khinh Trần, ngoan ngoãn như tiểu hài tử.

Không biết tại sao nàng vẫn muốn khóc. Rõ ràng có bị thương hay gặp khó khăn nào cũng không khóc, nhưng cứ nghĩ tới một người như Mạch Khinh Trần, mạnh mẽ đến mức chỉ cần ở bên cạnh hắn đều sẽ không sợ bất cứ thứ gì, nước mắt không ngăn được cứ trào ra.

Mạch Khinh Trần hạ mắt, tay chân luống cuống, bất đắc dĩ than nhẹ: "Không sao đâu, nàng đừng khóc."

Lần đầu tiên biết thờ dài lại ở vào tình huống thế này.

Có điều...

Nếu nhìn nhận có thể giải quyết mọi việc, hắn không ngại tiếp tục nhìn nhận.

Cả hắn cũng thấy ghét bản thân, rõ ràng cảm thấy nhưng có một số việc vẫn không làm được.

Mấy ngày qua chỉ biết ngẩn người.

-- "Mạch Khinh Trần, ta nguyện rửa người..."

-- "Nguyên rửa người cả đời cũng không có được người người thích, dù có được nàng ta cũng sẽ bỏ người mà đi..."

-- "Ha ha ha, Mạch Khinh Trần ta hận người! Hận người đến chết!"

Không quên được.

Không phải hắn để tâm chuyện mình có đẹp hay không, không phải tự ti, chỉ là hắn sợ khi mở mắt ra nàng sẽ biến mất, sợ tất cả những chân tình của nàng đều chỉ là giả vờ.

Nên hết lần này đến lần khác hắn muốn khẳng định Lâm Trì có bằng lòng ở cạnh hắn không, hướng chỉ hiện tại hắn đã thành thế này, dù luôn tự nhủ Lâm Trì không giống Trúc Nhan, Lâm Trì thích hắn thật lòng, nàng sẽ ở cạnh hắn cả đời, nhưng vẫn không thể yên lòng.

Nghĩ tới đây, hắn dừng lại - - Rốt cuộc Lâm Trì thích hắn như thế nào?

Mạch Kinh Trần xuất sắc, mạnh mẽ không gì sánh nổi hay là Mạch Kinh Trần hiện tại...

Tự nhủ hết lần này đến lần khác, câu trả lời càng khiến hắn chán nản.

Nhưng dù dưới tình huống như vậy, hắn vẫn không muốn thấy nàng khóc, chỉ cần nàng vui, dù hắn bị nàng vứt bỏ cũng không sao cả...

Hồng bét.

Không biết qua bao lâu, Lâm Trì mới nhớ tới điều gì rồi khỏi chân Mạch Kinh Trần.

"Cho chàng này." Nàng đưa gậy cho hắn: "Có thể dùng nó để dò đường, trước khi chân chàng khỏi hắn thì dùng cái này đi..."

Mạch Kinh Trần mò mẫm cây trượng, gật đầu: "Ừm."

Thấy vạt áo Mạch Kinh Trần hơi nhăn nhúm, nàng không chút suy nghĩ định vuốt phẳng, nhưng còn chưa chạm được đã bị hắn né đi, tay Lâm Trì cứng đờ, rồi từ từ thả lỏng.

"Chàng ăn cơm chưa?"

"Chưa."

"Vậy để ta đi nấu, chàng chờ chút nhé."

"Được."

Giờ cơm chiều, thiếu niên đến ăn nhờ như thường lệ.

Ăn xong, Lâm Trì còn đang nghĩ không biết nên mở lời thế nào, thì thiếu niên lên nói với nàng: "Hôm nay tỷ đánh người hả?"

Lâm Trì gật đầu: "Sao vậy?"

Thiếu niên nhìn nàng bằng ánh mắt thán phục: "Thật lợi hại! Ta đã nói tỷ quả nhiên không phải người thường."

Lâm Trì: "...". Bị khen thế này cảm giác có hơi kỳ quái.

Thiếu niên lại hỏi: "Những tên như vậy tỷ nhắm có thể đánh được bao nhiêu tên?"

Lâm Trì bấm tay tính nhẩm: "... Một hai ba bốn... Ừm, một lúc có lẽ được khoảng tám chín tên."

Thiếu niên nhìn nàng bằng đôi mắt lấp lánh: "Không thành vấn đề rồi."

Thấy thiếu niên đang định chạy, Lâm Trì gọi hắn lại hỏi: "Đội đã... Người không có vấn đề nhưng ta có." Nàng nhìn lướt qua Mạch Kinh Trần trong phòng, khẽ hỏi: "Có điều... Có phải có nhiều người đang chỉ trích... Chàng ấy không?"

Thiếu niên gần như trả lời không cần nghĩ: "Đúng vậy! Người như vậy không bị bàn tán mới lạ đó!"

Lâm Trì: "Ta đang hỏi vấn đề kia kìa..."

Mắt thiếu niên lóe sáng: "Chuyện đó... Không có..."

Lâm Trì dụ dỗ: "Không nói thật thì sau này không cho ăn cơm..."

Mắt thiếu niên buồn bã: "Hắn không cho ta nói."

Lâm Trì: "Ta đã nghe rồi..."

Thiếu niên: "Vậy tỷ còn hỏi ta làm gì... Được được, ta nói với tỷ nhưng tỷ đừng nói với ngài ấy..."

Không biết nhớ lại lúc nào, Mạch Kinh Trần trong kí ức đã từng rất hoàn hảo, mạnh mẽ, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, gia thế người người ca ngợi, còn có võ công cao cường không ai sánh bằng.

Nàng nhớ rõ đêm hôm ấy.

Nàng bị ấn dưới đất, cổ bị bóp chặt không thở được.

Mạch Khinh Trần xuất hiện cùng thanh kiếm của hắn.

Đó là lần đầu tiên nàng thấy hắn giết người.

Khuôn mặt hắn dưới ánh trăng như Tu La khát máu, vung một nhát kiếm, máu bắn tứ phía.

Đôi mắt nhìn nàng chằm chằm lạnh như băng.

Máu bắn dính vào áo trắng của hắn, chói cả mắt, ánh trăng mỏng một tròn vành vạnh lửng lơ sau lưng đỏ như màu máu, nhưng không làm mất đi một tác hào hoa của hắn.

Hắn vút kiếm, cách tầng tầng ánh trăng âm hòa lẫn mùi máu tươi chập chờn dưới ánh nến, bước từng bước về phía nàng.

Mỗi một bước như tan chảy, mỗi một bước như một đóa sen.

Rung động lòng người.

Lâm Trì đẩy cửa phòng, Mạch Khinh Trần đang nằm trên giường, không biết đang ngủ hay thức, dung mạo trắng xanh yếu ớt, tóc bạc nằm tán loạn, nổi lên với ánh trăng trắng như tuyết, ngồn ngang, tang thương.

Lâm Trì lặng lẽ lên giường, nàng sợ đánh thức hắn, nên chỉ nằm ở mép giường. Nằm rất lâu vẫn không ngủ được, quay sang thấy lưng hắn nhin không được nghiêng đầu tựa vào. Mơ hồ cảm thấy có gì đó không giống trước, nàng nghi hoặc vươn tay ôm lấy hắn.

Khoảnh khắc ôm trọn hắn, nàng ngăn cả người.

Có lẽ vì to xương, nên nếu chỉ nhìn bề ngoài sẽ thấy hắn chỉ hơi gầy.

Nhưng ôm hắn mới phát hiện hắn đã gầy đến thế này.

Trước kia hắn không như thế.

Tay hắn lúc trước mạnh mẽ dễ dàng ôm lấy nàng, nằm trong lòng hắn vừa dễ chịu vừa an tâm.

Nhưng hiện tại hắn không chỉ gầy, mà nhiệt độ cũng giảm hẳn, dù đang nằm trong đệm chăn vẫn thấy lạnh.

Nàng lén ngồi dậy, hôn nhẹ lên mặt hắn, sau đó vùi đầu vào vai hắn, khẽ hít thở.

Trong đêm tối nước mắt nàng giàn giụa.

Cũng may hắn vẫn đang thở. Cũng may hắn vẫn còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 55

Đêm khuya, ve kêu râm rang, tiếng lá đung đưa sột xoạt trong gió.

Không.

Chàng sẽ khỏe lại thôi.

Lâm Trì đưa tay lau nước mắt.

Vết thương trên chân sẽ khỏi, về Dương Minh nhờ thần y khám cho chàng, nhuộm tóc, nuôi chàng béo lên, thật ra tình trạng vẫn chưa tệ lắm.

Dù hoàn cảnh có khó khăn đến mấy, rồi cũng sẽ tốt lên.

... Trong tuyệt vọng, Lâm Trì vẫn luôn tin như vậy.

Quan trọng là dù Mạch Khinh Trần có thay đổi thế nào, nàng vẫn thích hắn.

"Khinh Trần..."

Nàng bắt giác gọi tên hắn, như chỉ có gọi như vậy mới có thể an tâm.

Lâm Trì siết chặt vòng ôm rồi mê mang vào giấc ngủ. Cánh cửa bằng gỗ đột nhiên bị đẩy mở...

"Là ả! Ắ dân phụ đánh đá này!"

Bảy tám nông phu mang công cụ làm nông hung hãn xông vào.

Tên cầm đầu còn chưa hết bầm trên miệng, hung dữ nhìn chăm chăm hai người: "Hôm nay thế nào lão tử cũng phải cho các ngươi biết tay! Mọi người trong thôn đã ngủ, không ai cứu được các ngươi... Ắ..."

Còn chưa nói xong hắn đã bị Lâm Trì đá ngay một cước vào sườn!

"Ngươi..."

Lâm Trì nhanh nhẹn nhảy xuống giường, trở tay đánh gãy cây đao vừa chém tới, ra sức lên gối trúng vào bụng đối phương, rồi lấy sớ đao đánh vào hai tên xông tới sau lưng, Nàng hơi khựng lại, lùi sâu về sau né tránh năm tên công kích, đồng thời bay lên đá bọn chúng không chút nương tay.

Trong nháy mắt, Lâm Trì đánh sáu tên bò dưới đất.

Đã lâu không động thủ, có điều hình như còn chưa quen, Lâm Trì vừa phải tay vừa nghĩ: Còn sót mấy tên?

Lúc nàng còn đang suy nghĩ, bên cạnh truyền tới một câu khiến đầu óc Lâm Trì trống rỗng.

"Bỏ đao xuống! Không được nhúc nhích! Nếu không ta giết hắn ngay!"

Lâm Trì chậm rãi xoay lại, một tên nông phu đang kè đao lên cổ Mạch Kinh Trần, mặt hung dữ nhìn nàng.

Mặt Mạch Kinh Trần trắng xanh không huyết sắc, con ngươi không tiêu cự khẽ khép lại.

Lâm Trì từ từ buông đao xuống.

Nông phu thấy Lâm Trì ngoan ngoãn nghe lời đứng im, không khỏi đắc ý: "Muốn cứu hắn thì làm như ta bảo!"

Nhìn từ phía Lâm Trì thấy cổ áo Mạch Kinh Trần hơi mở để lộ càn cổ trắng nõn, bị lưỡi đao lóe sáng ép sát trong gang tấc, như có thể bị cắt đứt bất cứ lúc nào.

"... Làm thế nào ngươi mới chịu thả chàng?" Nàng chậm chạp mở miệng.

Lâm Trì đứng đó, mắt nàng trải qua một khoảng thời gian ăn gió nằm sương vẫn trong veo, ngũ quan mềm mại cũng dần hiện rõ, như những nét vẽ tỉ mỉ, tinh tế lẫn trong một bức tranh thô kệch, đơn giản mà duyên dáng.

Gió đêm thổi tung lọn tóc nàng, phác họa độ cong trên gương mặt nàng, biểu cảm lạnh nhạt, khó gằn của nàng khiến người ta ngửa ngáy.

Nàng cũng giống như nam nhân này, ở một nơi heo lánh thế càng có cảm giác quá xuất chúng.

Nhưng càng như thế càng khiến người ta hưng phấn.

Tên nông phu bắt giác nuốt nước miếng: "Vậy ngươi cời y phục trước đi."

Lâm Trì khựng lại.

Trong ánh mắt tên nông phu đó, nàng thấy có gì đó rất quen.

Không chế hắn rất dễ, nhưng nàng không thể bảo đảm có thể giữ an toàn cho Mạch Kinh Trần, hơn nữa một tên khác cũng đã đứng bên cạnh nàng từ lúc nào không hay.

Lâm Trì tối sầm mắt.

Nhưng... Cũng không phải không có cách.

Con người luôn có lúc sẽ lơ là, mà khoảnh khắc dễ lơ là nhất là...

Tên nông phu gấp tay lại để đao càn sát cổ: "Sao ngươi còn đứng ngăn ra đó, cời cho ta, chẳng lẽ ngươi mặc kệ hắn?"

Thanh đao bén ngọt kéo một đường hằn máu trên cổ Mạch Kinh Trần.

Gần như cùng lúc hấn cử động, Lâm Tri kéo vạt áo.

Nông phu tham lam nhìn da thịt của Lâm Tri, đôi con ngươi dâm tà không nháy một cái, Lâm Tri lấy tay chạm vào áo ngoài.

Một tên khác nhin không được đưa tay chạm vào người nàng...

"Ầm" một tiếng, máu bắn tung tóe!

Lâm Tri còn chưa phản ứng kịp đã thấy một dáng người quen thuộc ngồi thẳng dậy.

"Tại sao?" Một tên hỏi.

Ánh trăng âm ỉm vương trên trường sam của Mạch Kinh Trần, chiếc áo trắng ướt sũng màu máu, khuôn mặt chìm trong bóng tối khó phân biệt.

Hấn nâng tay phải, trên tay hấn đang cầm một vật với vô số tơ máu màu nâu đỏ, từng giọt từng giọt len qua khe hở ngón tay rơi xuống, đọng trên mặt đất một vũng loang lổ.

Hấn mở đôi mắt trống rỗng, hai má vấy máu đẹp không thể tả.

Trong nháy mắt, tên nông phu uy hiếp Mạch Kinh Trần lúc trước không thể tin mở to đôi mắt, vì trước ngực hấn không biết lúc nào xuất hiện một lỗ thủng kinh dị, máu vẫn đang trào thành dòng, hoang đường mà có thật, hấn như đang nhìn thấy ác quỷ ăn tìm người chỉ có trong thoại bản, muôn phần hoảng sợ, có điều đáng tiếc hấn đã không còn cơ hội nói một lời nào nữa.

- Hấn, đã chết.

Lâm Tri không có cách nào hình dung cảm xúc của nàng trong khoảnh khắc chứng kiến cảnh ấy.

Mạch Kinh Trần từ từ siết chặt bàn tay, trái tim bị bóp nát vang tiếng vỡ nát yếu ớt, nổ tung thành vô số đóm máu rơi xuống đất.

Tên nông phu đang chạm vào Lâm Tri bị dọa không còn chút máu, la một tiếng thất thanh rồi xoay người bỏ chạy, Mạch Kinh Trần tiện tay nhặt thanh đao ném sang, thanh đao hướng về phía vai hấn.

Cánh tay chạm vào Lâm Tri rơi xuống đất!

Trong nháy mắt bốn phía im ắng không một tiếng động.

Gió đêm vẫn lặng lẽ thổi qua gò má, người lạnh, đến cả máu trong người cũng sắp đông kết thành băng.

Mây đen u ám thấp thoáng đằng bên khung cửa sổ.

Y phục thấm máu ánh màu trầm, thăm thẳm như khói.

Tiếng kết... Vang lên, Mạch Kinh Trần đẩy xe lăn đến trước mặt đối phương.

Nông phu ôm bên tay bị chém, hoảng sợ như nhìn thấy Tu La, nước mắt giàn giụa, chân mềm nhũn bất động: "Tha cho tôi, tha cho tôi đi, cầu xin người, đừng..."

Lâm Tri hồi phục tinh thần, thốt lên: "Kinh Trần!"

Nhưng dường như Mạch Kinh Trần không nghe thấy, hấn bình tĩnh duỗi tay về phía tên nông phu.

"Đừng mà..."

Lâm Tri tóm lấy tay Mạch Kinh Trần, cảm xúc trong lòng nàng lúc này phức tạp đến cả nàng cũng không rõ: "Ta không sao... Đủ rồi..."

"Để ta giết hấn."

Giọng hấn trầm mà rét lạnh, không cao không thấp, nhưng đủ khiến người ta phát run.

Vết máu loang lổ trên người hấn càng khiến người ta sờn gai ốc.

Lâm Tri ôm lấy Mạch Kinh Trần, nằm trên vai hấn.

Bấy giờ nàng mới thấy Mạch Kinh Trần đang cắn môi, cơ thể cũng xúc động đến mức run lên khe khẽ.

Lâm Tri không dám nhìn hấn nữa, nhắm mắt lại, nhẹ giọng trấn an hấn: "Ta thật sự không sao, Kinh Trần..."

Tên nông phu lúc này mới phản ứng kịp, chạy ra ngoài.

Mạch Khinh Trần vẫn để tay trên không một lúc, rồi hần xoay người đối diện với Lâm Tri, đưa tay trái còn sạch chỉnh lại y phục cho nàng. Sau đó lại ngẩng đầu hỏi nàng: "Tại sao?"

Rõ ràng vừa làm chuyện cực kỳ tàn nhẫn, nhưng mắt hần vẫn thuần khiết, sạch sẽ, sáng long lanh như bầu trời trong suốt mênh mông, không có sợ hãi nên có khi tàn sát, bình thản như uống nước, ăn cơm, đi ngủ.

Tim Lâm Tri đập nhanh hơn, định giải thích: "Không phải như thế, ta định... Chẳng không nhất thiết phải..." Giết người.

Từng lọn tóc bạc rũ xuống trên vai Mạch Khinh Trần, càng làm tăng thêm vẻ gầy yếu, mong manh của hần: "Nàng nghĩ ta không thể bảo vệ nàng?"

Giọng hần vẫn bình tĩnh, phiêu tán trong gió bất giác run rẩy, khiến lời nói của hần nghe có vẻ rất... Đau khổ.

"Không phải..."

Mạch Khinh Trần nện tay vào tường, như đang trút hết phần nộ vào đó.

Lần đầu tiên Lâm Tri thấy Mạch Khinh Trần thể hiện cảm xúc kịch liệt như thế, nhưng nàng không biết tại sao hần tức giận đến vậy.

Lâm Tri bất ngờ bị hần hôn.

Môi chạm môi, lạnh ngắt.

Họ đã hôn rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu nàng nếm được tư vị đau khổ trên môi hần.

Dù đau khổ vẫn khiến nàng lưu luyến.

Nàng thích Mạch Khinh Trần, chuyện này không cần phải nghi ngờ.

Tay Mạch Khinh Trần chạm vào nàng, nàng bỗng thấy không đứng bền đẩy hần ra, chạm vào tay hần mới phát hiện tay dính máu vẫn có rất nhiều vết thương.

Nàng hiểu rõ thể chất của Mạch Khinh Trần, dù hần có sức mạnh hơn người, nhưng vết thương và cả bệnh đều lâu khỏi, chậm hơn người bình thường rất nhiều, nếu xử lý chậm vết thương sẽ kéo dài rất lâu mới khép lại.

Lâm Tri ngừng lại nói: "Ta giúp chàng băng bó vết thương đã."

"Không cần."

"Mạch Khinh Trần!"

Mạch Khinh Trần gạt tay Lâm Tri: "Ta nói không cần!"

Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ Lâm Tri mà cả Mạch Khinh Trần cũng bị dọa.

Lâm Tri bình tĩnh lại, vẫn kèm giọng nói: "... Bây giờ không cần thì lát nữa ta băng cho chàng, chỗ này chúng ta cũng không ở lâu được nữa."

Không thể ở lâu được nữa.

Giết người rồi, sáng sớm mai, không, nói không chừng người khởi binh vẫn tội sẽ đến nhanh thôi, nhất định phải đi khỏi đây.

Lâm Tri cúi đầu nhìn thi thể bị khoét tim, im lặng nhắm mắt lại.

Dù trước đó, nàng cũng có kích động muốn giết hần, nhưng thấy hần bị giết thảm thiết rồi phơi thây trước mặt thế này, nàng vẫn bất giác thấy kinh hãi.

Buổi tối nhiều năm trước chứng kiến xác người nằm la liệt vẫn để lại ám ảnh trong lòng nàng, nàng không thích người chết, càng không thích giết người, tình huống này bất luận thế nào cũng khó mà chấp nhận.

Nhưng trong tình huống lúc này, nàng không thể trách Mạch Khinh Trần.

Bàn tay đang nắm chặt dần thả lỏng, chìa khóa rơi khỏi tay.

Những tháng ngày bình yên cuối cùng cũng chấm dứt.

Lâm Tri hít sâu, đẩy cửa ra, gói ghém sơ đồ đặc.

*****

Mạch Khinh Trần im lặng ngồi trong phòng.

Trong phòng, mùi máu vẫn chưa tan, đương nhiên đối với hắn mùi máu có nồng đến mấy cũng chỉ thoảng thoảng, thậm chí hắn không nghe được mùi gì.

Rõ ràng chỉ ngửi thấy mùi rất nhẹ, nhưng sao hắn lại thấy phần nộ đến thế.

Nghe thấy tiếng bước chân bận rộn của Lâm Trì, hắn định giải thích nhưng không nhích được một bước.

Sao cảm xúc của hắn lại mâu thuẫn thế này.

Nhưng hắn biết rõ, những cảm xúc này nảy sinh trước khi sự việc xảy ra.

Tại sao Lâm Trì không cầu cứu hắn? Tại sao Lâm Trì lại chịu thỏa hiệp với chúng?

Hắn không thấy đường, chỉ biết phân biệt bằng tiếng động, lúc ấy hắn không biết chúng đang làm gì với nàng, cảm xúc kích động mãnh liệt thôi thúc hắn giết chúng, nhưng có ích gì...

Có lẽ Lâm Trì vẫn cảm thấy hắn vô dụng.

Nàng sẽ nhanh chóng thấy hắn phiền, sau đó...

Từng con quạ bay xẹt trên không, thoáng ẩn hiện tạo thành những bóng trắng chập chờn trong màn đêm bất tận.

Khi Lâm Trì từ sân vào nhà vẫn thấy Mạch Khinh Trần ngồi đó. Nàng đeo túi y phục trên lưng, kiểm tra trong phòng một chút, nàng nghỉ ngơi rồi lấy một tấm vải bạc phủ lên người Mạch Khinh Trần, sau cùng nhìn thoáng qua gian phòng mà họ từng ở thời gian qua.

Căn phòng cũ, đơn sơ, không xa hoa nhưng nàng đã sống những tháng ngày thỏa mãn nhất đời mình.

Lâm Trì thu hồi ánh mắt, đỡ Mạch Khinh Trần ra ngoài.

Đường núi trong thôn xóc xệch khó đi, Mạch Khinh Trần không nói một câu, Lâm Trì cũng im lặng.

Đường dài, Lâm Trì hơi đói, nhưng lại không muốn ăn, cúi đầu bất ngờ nhìn Mạch Khinh Trần.

Hắn nghiêng đầu, đang tựa vào vai nàng ngủ thiếp đi.

Mái tóc bạc của hắn uốn lượn trên khuỷu tay, một vài lọn tóc che phủ khuôn mặt, trông cực đẹp.

Lâm Trì dừng lại, bước đến trước mặt Mạch Khinh Trần, đưa tay vén tóc hắn ra sau gáy, nàng làm tấm vải trượt lên trên, vừa khéo để lộ tay Mạch Khinh Trần, tay hắn loang lổ vết máu, nàng cẩn thận đặt tay hắn ngay ngắn, rồi lấy rượu thuốc và vải ướt xử lý vết thương cho hắn.

Ngắm lại, Mạch Khinh Trần không muốn để nàng xử lý vết thương có lẽ vì tự trọng, nhưng có lúc lòng tự trọng của hắn cao đến mức chỉ chạm khẽ cũng như giẫm phải mìn.

Cứng nhắc làm một loạt các động tác, suy nghĩ của nàng thoáng chốc bay xa.

Đó là lúc họ vừa quen không bao lâu.

Lâm Trì tỉnh lại trong lòng Mạch Khinh Trần, cảm nhận được độ ấm trên tay hắn truyền tới, bình an vượt qua kỳ nguyệt sự, nàng vui đến mức mất cảnh giác: "Mạch Khinh Trần, sau này huynh có bị thương hoặc bệnh cần ta giúp, ta nhất định không từ chối huynh!"

Mạch Khinh Trần vẫn duy trì động tác, hơi nhếch mắt: "Không cần đâu."

Lâm Trì: "Hà?"

Mạch Khinh Trần: "Ta sẽ không bị thương."

Lâm Trì bất mãn than thở: "Này này, chưa chắc đâu nhé!"

Mạch Khinh Trần dừng một chút: "... Cũng chẳng biết đâu."

Khi đó nàng còn chưa thích Mạch Khinh Trần, nhìn mặt hắn không biểu cảm gì, nàng thầm nghĩ, chờ khi tên khốn này bị thương nhất định sẽ giờ phút thủ đoạn khiến hắn chảy thêm chút máu! Cái bản mặt không biểu cảm này trông thật đáng ghét!

Nhưng bây giờ.

Lâm Trì ước gì mình có thể như năm đó, ít nhất khi ấy nàng không phải đau lòng như bây giờ.

Lâm Trì xử lí vết thương xong tiếp tục đỡ Mạch Kinh Trần lên đường.

Động tác của nàng quá nhanh nên không phát hiện Mạch Kinh Trần ngồi trên xe lăn đang cắn môi, nhíu mày, tay còn lại nắm chặt trong ống tay áo.

Nàng đẩy Mạch Kinh Trần đi mấy canh giờ tới được trấn trên.

Để đề phòng có phiền phức, Lâm Trì thuê khách điểm, ra phố mua ít y phục nam tử, cải trang thành nam tử an toàn hơn nữ tử nhiều.

Lâm Trì chọn y phục xong định trả tiền thì đột nhiên nghe tiếng nói quen thuộc mà vội vàng.

Còn chưa phản ứng kịp đã bị ôm lấy.

"Tiểu thư, rốt cuộc tôi cũng tìm thấy cô rồi!" Chữ cuối cùng nói ra không tài nào che dấu được sự xúc động đến sắp khóc của người nọ.

Lâm Trì định vùng vẫy thì ngừng hẳn, nàng do dự một chốc rồi dò hỏi: "Sách Đồng?"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 56

"Tiểu thư..."

Sách Đồng ôm nàng chặt đến nỗi nàng suýt ngạt thở, trong giọng nói xen lẫn lo lắng, bất an, sợ hãi.

Nàng quen Sách Đồng đã lâu, nhưng lần đầu tiên thấy hắn bất an như thế.

Cũng đúng, từ khi họ tách ra để nàng đi tìm Mạch Kinh Trần thì mất luôn liên lạc với nhau... Lâm Trì nghĩ tới đây mới giật mình phát hiện, mấy ngày nay nàng chẳng nghĩ gì ngoài chuyện của Mạch Kinh Trần cả.

Có phải hơi quá đáng không..

Lâm Trì nghĩ vậy không khỏi thấy xấu hổ: "Xin lỗi, Sách Đồng, ta..."

"Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư..."

Sách Đồng lặp đi lặp lại hai chữ này, tiếng sau tha thiết hơn tiếng trước, nặng nề từng tiếng, giọng hốt hoảng khiến Lâm Trì không thể xem nhẹ.

Nhưng cứ đứng ngoài đường thế này cũng chẳng ra thể thống gì, bất đắc dĩ nàng nói: "Sách Đồng, huynh buông ta ra trước đi, có gì chúng ta từ từ..."

Giọt nước mắt âm ỉ rơi xuống vai Lâm Trì.

Lúc này nàng mới để ý Sách Đồng đã tiều tụy đi nhiều.

Mắt thâm quầng, cằm xanh xao, y phục nhuộm màu phong trần không còn chỉnh tề như ngày thường.

"Tiểu thư, cô tuyệt đối đừng..." Giọng Sách Đồng ngày càng nhỏ.

"Hả?"

Còn chưa nói xong, cả người hắn mềm nhũn, ngã xuống.

May mà Lâm Trì phản ứng kịp đỡ lấy hắn, nàng nghiêng đầu nhìn sang thì giật mình, thế mà hắn lại tựa vào nàng ngủ thiếp đi.

Đương nhiên nàng không thể bỏ mặc Sách Đồng nên nhanh chóng trả tiền y phục, rồi nửa kéo nửa ôm hắn về khách điểm. Vì có kinh nghiệm chăm sóc Mạch Kinh Trần nên trên đường cũng rất thuận lợi.

Lâm Trì lau mồ hôi, rót chén nước uống.

Phòng nàng thuê có phòng trong, Mạch Kinh Trần đang ở đấy.

Lâm Trì nghĩ ngợi, có lẽ chưa nên quấy rầy hắn nên chỉ ngồi ở ngoài uống trà.

Nước trà lạnh chảy xuống cổ họng, vị đắng lan khắp đầu lưỡi.

Giống như môi của Mạch Kinh Trần.

Có lẽ ngay bản thân nàng cũng chưa nhận thấy mình đã mệt mỏi đến cỡ nào, Lâm Tri nửa gục lên bàn ngủ say.

Chuyện xảy ra tối hôm qua không chỉ hao tổn tâm trí một mình Mạch Kinh Trần.

Suy nghĩ tán loạn trong đầu, nàng nằm mơ.

Mạch Kinh Trần nằm trong vũng máu, khuôn mặt tái nhợt, đôi con ngươi trống rỗng vô hồn nhìn nàng.

Người hấn nặng như chì, cô hết sức mới nhấc nổi cánh tay, nàng không chạm được hấn, chỉ biết trơ mắt nhìn một màn trời đỏ thẫm nuốt chửng lấy cơ thể hấn.

Nhưng mắt hấn dần khép lại, rồi không nhìn thấy gì nữa, cũng không cảm nhận được thế giới này...

Lâm Tri vùng vẫy trong mơ, cả người ướt đầm mồ hôi, chợt nghe tiếng gọi: "Tiểu thư, tiểu thư..."

Lâm Tri mở mắt, dụi dụi một lúc mới nhớ mình đang làm gì, ở đâu.

Sách Đồng cầm khăn ướt trong tay, lo âu nhìn nàng.

"Ta không sao." Lâm Tri lắc đầu, vừa định đứng lên thì hoa mắt chóng mặt, ngã lại vào ghế.

Sách Đồng đỡ nàng, rót cho nàng chén trà.

"Tiểu thư, cô nên nghỉ ngơi cho khỏe!" Sách Đồng có vẻ đã bình tĩnh hơn, nhưng vẫn còn hơi lo lắng.

"Ta không sao." Lâm Tri cố chấp lặp lại lần nữa, nhưng đầu óc vẫn đang rối rắm không suy nghĩ được gì, nàng ấn trán xoa dịu cảm giác hoa mắt chóng mặt vừa nãy.

Sách Đồng không miễn cưỡng nàng, than nhẹ, hỏi: "Tiểu thư, mấy hôm nay cô... Sống thế nào?"

"Sư phụ sư tỷ đâu?"

Gặp lại Sách Đồng đúng là việc tốt ngoài ý muốn, nhiều người thì càng nhiều sự giúp đỡ.

Từ chỗ Sách Đồng biết được sư phụ và sư tỷ vẫn bình an vô sự, Lâm Tri cuối cùng cũng yên tâm. Cũng may nàng không làm liên lụy họ.

Lâm Tri nói ngắn gọn những chuyện xảy ra trong thời gian qua, lược bỏ một vài phần không quan trọng, Sách Đồng nghe xong mím môi nói: "Tiểu thư, vậy sau này cô định thế nào?"

Lâm Tri cúi đầu nghĩ: "Đưa Mạch Kinh Trần về trước, chàng cần ngự y ở Dương Minh chữa trị." Nàng đứng lên đi vào phòng trong, "Ta đi gọi chàng ấy."

Nhưng Lâm Tri vừa đẩy cửa phòng trong thì cứng đờ tại chỗ.

Không có!

Trong phòng không có ai!

Trên giường không có! Chỗ nào cũng không có!

Lâm Tri không kịp suy nghĩ chỉ thấy sợ hãi.

Mạch Kinh Trần đã thành ra thế kia còn có thể đi đâu?

Một mình chàng ấy lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao?

Không, không phải lỡ như, chắc chắn...

Chợt nhớ đến giấc mộng lúc nãy, Lâm Tri run rẩy, tay chân lạnh băng, không suy nghĩ gì chạy thẳng ra cửa.

Sách Đồng ở phía sau lên tiếng: "Tiểu thư, cửa sổ không có dấu vết bị mở, có lẽ hấn đi trước khi chúng ta về."

Trời đã tối, trong khách điểm chỉ có một mình tiểu nhị.

Lâm Trì xông tới trước mặt tiểu nhị hỏi: "Huynh có nhìn thấy người ngồi xe lăn cùng đến với ta không?"

Tiểu nhị nghĩ ngợi rồi nói: "À? Vị khách quan đó ư, mấy canh giờ trước ngài ấy cũng đi ra ngoài, sao thế, ngài ấy vẫn chưa trở về à? Tôi vẫn một mực trông giữ ở đây, nhưng buổi tối... Đi hướng nào nhỉ? Hình như hướng Bắc... Đây đây, khách quan, chờ đã..."

Trên đường lác đác vài người, tìm mãi không thấy bóng dáng Mạch Khinh Trần.

"Khinh Trần, Khinh Trần!"

Lâm Trì vừa chạy vừa gọi Mạch Khinh Trần, sợ đến mức ngực như bị khoét một lỗ, gió lùa vào từng đợt, đau đớn bất an.

Nàng chưa bao giờ sợ hãi đến thế.

Sợ mất đi người đó.

Cái người đã không còn phong hoa tuyết đại, không còn hoàn hảo, nhưng là người duy nhất nàng yêu.

Mấy ngọn đèn dầu rải rác hiu quạnh trong đêm, thậm chí còn không đủ để soi sáng đường đi.

Người ngày càng thưa.

Lâm Trì thấy mình sắp điên rồi.

Mạch Khinh Trần không nhìn thấy gì cả!

Hơn nữa chân hần vẫn còn bị thương chưa khỏi hẳn! Vết thương trên tay còn chưa băng bó xong! Mảnh vải che mặt rất dễ lộ, một khi để người khác thấy được... Lâm Trì không dám nghĩ tiếp, nhưng những ý nghĩ đáng sợ ấy vẫn lảng vảng trong đầu không cách nào xua tan đi.

Mưa phùn như dẹt, rơi xuống không hề báo trước.

Những giọt mưa lất phất lạnh lẽo rơi xuống tóc nàng, trượt vào y phục, rét thấu xương.

Lâm Trì tựa vào tường thở dốc.

Sức cùng lực kiệt, nàng cúi người không chế không để mình khóc, một chuyện đơn giản như thế nhưng lúc này nàng phải dùng hết sức lực mới làm được.

Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần.

Sao cũng được.

Mạch Khinh Trần, chàng mau về với ta đi.

Tiếng mưa rơi lộp bộp vẫn vang vọng bên tai, nhưng nàng không còn cảm giác mưa đang rơi, nước mưa tuôn ra khỏi người nàng.

Đột nhiên Lâm Trì quay lại: "Khinh Trần!"

Có bóng người mờ nhạt đứng bên cạnh, tay cầm dù trúc.

Đêm hội đột ngột gặp mưa trong kí ức ủa về, đoàn người bán hàng rong hốt hoảng dọn hàng, tiểu hài tử nô đùa trong mưa, người đi lại trên đường đông như kiến. Nàng đi cạnh Mạch Khinh Trần, hần cầm dù hơi nghiêng đầu, khẽ mỉm cười với nàng, trong veo bình dị, như một đóa sen đang nở.

"Tiểu thư, mau về thay y phục." Người nọ che dù cho Lâm Trì, giọng vẫn cứng nhắc pha lẫn lo lắng, "Cô bị ướt cả rồi."

Sách Đồng.

Không phải Mạch Khinh Trần.

"Giúp ta tìm Mạch Khinh Trần." Như bắt được cọng rom cứu mạng, Lâm Trì túm lấy áo Sách Đồng, ánh mắt bất lực, yếu đuối.

"Tiểu thư, cô bình tĩnh đi!"

Sách Đồng hít sâu một hơi: "Tiểu thư, hần đã đi được vài canh giờ, nếu gặp chuyện không may thì đã sớm gặp rồi! Nếu không có việc gì thì cũng không nên gấp! Bộ dạng cô bây giờ có muốn tìm hần cũng không tìm được!"

Sách Đồng nói đúng.

Sư phụ đã dạy, gặp chuyện không được kích động, chuyện càng quan trọng càng phải bình tĩnh, nếu không sẽ gặp xui xẻo, điểm này sư phụ hiểu rõ.

Nhưng... Phải làm thế nào mới tỉnh táo lại? Phải làm thế nào mới không lo lắng?

"Thế này nhé, tiểu thư, nếu bây giờ cô muốn tìm hấn..." Sách Đồng nói tiếp, "Vậy thì bình tĩnh nghĩ xem hấn có thể đi đâu?"

"Còn nữa, hấn tự mình đi hay là đi cùng ai?"

"Hấn có đắc tội ai không?"

Lâm Tri theo bản năng nhớ đến thảm trạng tối qua.

Thôn trang đó.

Những tên đó... Còn có tên nông phu nàng thả đi...

"Nếu tiểu thư nghĩ ra rồi thì chúng ta mua ngựa đuổi theo sẽ nhanh hơn cô chạy bộ."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 57

"Đủ rồi, không cần nói nữa."

Sách Đồng nhăn mày.

"Nếu chàng đi tìm quan phủ thật..." Lâm Tri trầm giọng, cực kì kiên định, "Ta muốn đi gặp Mạch Khinh Trần."

"Tiểu thư!" Sách Đồng bức xúc, "Tiểu thư, nếu là thật, chỉ sợ hấn sẽ..."

"Vậy cứ để chàng giết ta."

"Tiểu thư, cô có biết mình đang nói gì không?!" Với tính của Sách Đồng, nói lớn tiếng như vậy chứng tỏ hấn đang cực kỳ kích động.

Lâm Tri chậm rãi thả tay: "Ta muốn nghe chính miệng chàng ấy nói, nếu không ta không tin."

"Hấn nói thì cô tin, vậy nếu hấn nói dối thì sao?"

Lâm Tri lắc đầu: "Mạch Khinh Trần chưa từng nói dối ta."

Chưa từng, một lần cũng chưa.

Thật ra nàng không tin lời Sách Đồng lắm, nàng biết Mạch Khinh Trần giết người không chớp mắt, nhưng... Họ không phải người xa lạ, họ đã sống ở đó mấy tháng, dù có vài người khi dễ họ, nhưng số còn lại vẫn giúp đỡ họ rất nhiều.

Vào ngày trời đông lạnh giá, họ không đủ đồ ăn, thôn trưởng còn đặt biệt cho họ một ít lương thực còn dư, Lưu đại ca cho Mạch Khinh Trần cây gậy chống, Lý đại tẩu dạy nàng vá xiêm y, thiếu niên thì tâm sự với nàng, thỉnh thoảng mang điểm tâm sang, người trong thôn biết Mạch Khinh Trần không thể lao động nhưng chàng biết viết, họ luôn đến nhờ chàng viết thư, thời gian dài như vậy Lâm Tri biết họ không gửi thư nhiều đến thế, thực ra họ chỉ muốn giúp hai người kiếm thêm chút tiền...

Quan trọng là Mạch Khinh Trần biết nàng không thích giết người, càng không thích lạm sát người vô tội.

"Vậy tiểu thư không đi gặp sư phụ và sư tỷ nữa ư?"

Lâm Tri ngẩng đầu: "Họ đang ở đâu?"

Sách Đồng: "Ở gần đây thôi, sau khi tìm thấy cô tôi cũng đã báo với họ, nên không lâu nữa họ sẽ đến đây." Nói rồi hấn ra đóng cửa, "Tiểu thư, cô vẫn nên nghỉ ngơi trước đã."

Lần đầu tiên nghe thấy Sách Đồng nói bằng giọng điệu cứng nhắc như thế.

Cũng đã được một khoảng thời gian dài kể từ khi nàng cứu Sách Đồng, dù hấn đối với người khác có lạnh nhạt đến mấy, nhưng vẫn chăm sóc Lâm Tri

như chăm con, không phải nàng không cảm kích, thậm chí còn từng nghĩ sau khi báo thù sẽ gả cho Sách Đồng, cứ thế sống hết đời, dù sao sống với nhau đã lâu, đã thân thiết như người một nhà. Nhưng không ngờ sau này nảy sinh nhiều chuyện, ý nghĩ này cũng bị gác lại.

Lâm Tri biết Sách Đồng quan tâm nàng, nhưng trải qua nhiều chuyện, nàng và Mạch Kinh Trần đã không thể chia lìa.

Dù cho...

Dù cho những người đó bị Mạch Kinh Trần giết, nàng cũng không thể hận hấn...

Lâm Tri bất đắc dĩ thở dài.

Lâm Tri nhắm mắt muốn ngủ, nhưng mỗi lần nhắm mắt thì cảnh tượng người dân trong thôn chết thảm cùng với cảnh cả nhà bị sát hại trong trí nhớ hiện ra trong đầu.

Lâm Tri trần trọc rất lâu rồi quyết định đứng dậy.

Sách Đồng hẳn đang gác ở cửa, Lâm Tri không muốn tranh cãi với hấn, nàng nghĩ nghĩ rồi dứt khoát kéo màn, mở cửa sổ, lén nhảy ra ngoài.

Nàng lén qua lộn lại một đêm, chỉ ngủ được mấy canh giờ mà trời đã sáng.

Lâm Tri hồi thăm rồi tự mình đến phủ nha, theo thói quen trèo tường vào.

Trong phủ có vài người, nhưng không có Mạch Kinh Trần của nàng. Lâm

Tri thất vọng rời nha môn, nàng gặp phải một bóng người quen ở cửa.

Lâm Tri gọi: "Tĩnh Vương thế tử..."

Tĩnh Vương vừa bước xuống kiệu, hiển nhiên hấn cũng thấy nàng, mặt kinh hãi: "Lâm Tri, thì ra muội ở đây... Sư tỷ muội... Thôi, vào đã rồi nói..."

Lâm Tri theo Tĩnh Vương thế tử vào nha môn, lúc này hấn trông gầy sọp, giọng cũng trầm trầm, ngồi xuống nghe hấn nói, "Mấy hôm nay, sư tỷ của muội tìm muội sắp điên rồi... Thậm chí nàng ấy không tiếc đến cầu xin ta..."

"Xin lỗi huynh..."

Lâm Tri nghĩ đến sư tỷ thì không khỏi áy náy.

Thật ra nàng cũng thấy áy náy với Tĩnh Vương thế tử, lúc trước hai người cùng rời Dương Minh, tuy nói là bạn đồng hành, nhưng trên đường Tĩnh Vương thế tử chăm sóc nàng rất chu đáo, còn nàng sau khi sư tỷ từ chối Tĩnh Vương thì liền bỏ hấn lại mà theo sư tỷ tìm sư phụ.... Sau đó không biết hấn ra sao.

"... Ta không biết sau đó mọi người xảy ra chuyện gì, nhưng sư tỷ của muội rất lo cho muội, tóm lại bây giờ muội đừng đi đâu cả, ta sẽ báo sư tỷ muội đến đây."

"Cảm ơn..." Lâm Tri hỏi, "Vậy, thế tử, huynh có biết Mạch Kinh Trần đang ở đâu không?"

Tĩnh Vương thế tử nghe vậy, ngừng một lúc, nói: "Hấn lên đường về Dương Minh rồi. Không gặp muội, lần này ta đến để đón hấn về, vốn nhị hoàng tử làm âm ỉ đòi đi, nhưng khi nhận được tin ta đang ở gần đây nên tiện thể ghé qua."

Mạch Kinh Trần an toàn rồi.

Xác định được điều này, Lâm Tri thở phào nhẹ nhõm, nàng kiệt sức đến đứng không nổi, cả người trượt xuống, dùng tay chống bàn mới đứng vững.

"Chàng thế nào rồi?"

Tĩnh Vương thế tử nhíu mày: "Không khả quan lắm, đi theo ta có quân vận đại phú, có điều tình hình này rất khó giải quyết, e chỉ có cốc chủ Hồi Xuân Cốc mới trị được."

Lâm Tri nhìn Tĩnh Vương thế tử, giọng bất an: "Ta... Ta có thể đi thăm chàng không?"

"Chi e không được." Tĩnh Vương thế tử chậm rãi lắc đầu, "Ta phải giao muội cho sư tỷ muội đã, hơn nữa... Mạch Kinh Trần nói tạm thời không muốn gặp muội."

"Cái gì..."

Tĩnh Vương thế tử cười cười: "Muội phải hiểu chứ? Bây giờ hấn thành bộ dạng này rồi không muốn cho muội nhìn thấy... Nếu muội muốn gặp, thì sau khi họp mặt với sư tỷ trở về Dương Minh sẽ gặp được thôi, còn hiện tại nếu bảo ta thả muội đi, nếu muội lại xảy ra chuyện gì, sư tỷ muội sẽ điên mất..."

Lâm Trì nghĩ nghĩ rồi gật đầu đồng ý.

Thật ra chỉ cần biết Mạch Khinh Trần không sao là được, còn chuyện kia...

Khi nào gặp thì hỏi hấn vậy.

Mạch Khinh Trần sẽ không nói dối nàng, hoặc nếu hấn làm thật, hấn cũng sẽ không phủ nhận, huống chi... Trong tiềm thức, Lâm Trì cảm thấy chuyện đó không phải do Mạch Khinh Trần làm.

Hon nữa sau chuyện đêm đó, có lẽ Mạch Khinh Trần cũng chưa muốn gặp nàng ngay.

Không cần thiết phải vội gặp hấn.

Lúc đó Lâm Trì nghĩ như vậy.

Sau khi nàng yên tâm, nàng mới để ý Tĩnh Vương thế tử mặc một bộ hoa phục màu xanh nhạt, chỉ vàng uốn lượn quanh viền áo lúc ẩn lúc hiện, ngọc bội bên hông lừng lờ, búi tóc và mũ rất hoa lệ, trông khác hẳn so với quá khứ.

"Tĩnh Vương thế tử, huynh và sư tỷ ta..."

"... Đã không còn quan hệ gì nữa."

"Sao?"

Tĩnh Vương thế tử rũ mắt: "Việc hôn sự của ta đã bắt đầu chuẩn bị, ba tháng sau."

Không đợi Lâm Trì mở miệng, Tĩnh Vương thế tử ngắt lời nàng, trầm giọng nói: "Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Trên đường muội cũng vất vả, có yêu cầu gì cứ nói, muốn ăn gì? Hay muốn tắm rửa nghỉ ngơi trước? Có lẽ tạm thời sư tỷ muội chưa đến ngay được, nếu có húng ta dẫn muội đi dạo mua sắm trong thành..."

"Tiểu Trì!"

Cửa bị đánh bật không thương tiếc, "Ầm" một tiếng, cánh cửa vỡ tung rơi xuống đất vỡ tan tành. Thế mà người vừa đến không hề quan tâm, xông thẳng đến ôm Lâm Trì: "Tiểu Trì ngọc! Còn không xuất hiện sư tỷ nhớ muội sắp chết rồi! Không sao thì phải báo bình an chứ!"

"Sư tỷ... Buông, buông, muội thờ không được..."

Sư tỷ không thèm nghe Lâm Trì nói, càng ôm chặt hơn.

Lâm trì cam chịu thờ dài.

"Đa tạ Tĩnh Vương thế tử." Một giọng nói dịu dàng trong trẻo vang lên.

Lâm Trì nhìn sang, quả nhiên Đỗ Nhượng đang đứng ở đó.

Tĩnh Vương thế tử nhìn hấn, lạnh lùng đáp "Đừng khách khí", rồi xoay người ra ngoài.

Đỗ Nhượng sờ sờ mũi, vô tội cười cười: "Hình như ta không được hoan nghênh thì phải."

... Không phải hình như, mà là chắc chắn!

Lâm Trì im lặng nhủ thầm, nàng không phát hiện mình đang mỉm cười...

Hơi cứng nhắc, vì đã lâu không biểu cảm thế này ư?

Tìm thấy sư tỷ giống như tìm thấy nơi để dựa dẫm, tạm thời buông bỏ mọi trách nhiệm.

Lâm trì dựa vào sư tỷ ngủ một giấc ngon lành, không mộng mị, mãi đến khi trời hừng sáng.

Tĩnh lại có cháo nóng hầm hập do sư tỷ nấu, dù mùi vị không tuyệt hảo, nhưng Lâm Trì vẫn múc một muống ăn, cảm giác ấm áp lan khắp người, rất đơn giản nhưng khiến nàng vô cùng thỏa mãn.

"Nha đầu ngọc, gầy quá." Thừa dịp Lâm Trì ăn cháo, sư tỷ sờ đầu Lâm Trì, câu được câu không, "Mấy ngày qua muội sống thế nào?"

Lâm Trì đã đoán trước sư tỷ sẽ hỏi, nàng vẫn kể sơ một lần, lược bỏ phần khổ cực.

Sư tỷ trầm mặc: "Vậy muội nói hiện tại Mạch Khinh Trần bị mù, chân không đi lại được, còn vô công..."

Lâm Trì nuốt ngụm cháo cuối cùng, gật gật đầu.

"Ta còn tưởng lời đồn chỉ là giả, thì ra... Đúng là làm khó Mạch Khinh Trần." Lại sờ đầu Lâm Trì, "Đây là nguyên nhân muối không xuất đầu lộ diện? Cũng phải... Những kẻ muốn giết Mạch Khinh Trần đâu có ít."

"Có điều, nha đầu ngốc..."

Lâm Trì buồn băt: "Sur tỷ..."

"Sao?"

"... Tỷ nhảm đường thành muối rồi."

Sur tỷ cốc đầu Lâm Trì, thẹn quá hóa giận: "Có ăn là may rồi, còn kén cá chọn canh."

Cốc chẳng đau, Lâm Trì sờ đầu, nói: "Sur tỷ, tỷ thích giết người không?"

"Nói thừa, đương nhiên không thích."

"Vậy nếu người tỷ thích giết rất nhiều người."

"Vậy thì phải xem tình huống, ví dụ giết kẻ thù, hoặc người chẳng liên can đến tỷ thì không sao cả." Sur tỷ híp mắt, "Nếu hấn dám động đến người nhà, hoặc bằng hữu của ta, ta sẽ tự tay giết hấn báo thù! Ngủ mà phân thân hấn!"

"... Sur tỷ, tỷ thật đáng sợ..."

Cầu Uyển cười dịu dàng, nhếch miệng cười lộ hàm răng trắng bóng: "Ta chỉ đùa một chút thôi!"

Lâm Trì bỏ Sách Đồng mà đi, theo lẽ phải nhìn sắc mặt hấn, tiếp theo có lẽ phải chịu nghe hấn lái nhai trách tội.

Lâm Trì tự biết đuối lý, cúi đầu để hấn giáo huấn.

"Được rồi, Sách Đồng, nàng ấy cũng chỉ..." Đỗ Nhượng định hòa giải.

"Vũ công tử cứ lo chuyện của mình thì hơn."

Đỗ Nhượng ghen, bật cười: "Ta bị ghét thật rồi."

Hấn cúi đầu nhìn Lâm Trì, trong mắt nàng đã không có hấn nữa.

Cũng phải, từ khi hấn từ bỏ cái tên Đỗ Nhượng thì đã sớm thành người thừa, càng không nên nhúng tay vào chuyện của họ.

"Đừng lo, nếu tìm thấy nàng rồi thì ta cũng nên về Ma giáo." Hấn lại cười cười, "Sur phụ nàng vẫn đang ở Ma giáo, cuối cùng ông vẫn bị Hoa Cửu Dạ bắt được, cũng may đại tiểu thư xuất hiện cứu ông một mạng, chỉ là hiện tại có lẽ đang phải gắng gượng ở Ma giáo..." Đỗ Nhượng tạm dừng: "Cho nên ta vẫn nên về đó."

Đỗ Nhượng đi rồi, chỉ còn Lâm Trì, Sách Đồng và Sur tỷ.

Sách Đồng vẫn kiên quyết phản đối Lâm Trì về Dương Minh, có điều cuối cùng cũng không lay chuyển được Sur tỷ mạnh mẽ và Lâm Trì kiên cường, đành bất đắc dĩ theo họ về Dương Minh.

Vì sự an toàn, ba người theo Tinh Vương thế tử về. Thân phận thế tử tôn quý, quan phủ trên đường đều muốn chiêu đãi nên lộ trình kéo dài thêm.

Ban đầu Lâm Trì còn thấy lạ tại sao Tinh Vương thế tử chịu về cùng họ.

Sur tỷ trả lời bằng biểu cảm đáng sợ của nàng cộng với giọng điệu vô cùng nhạt nhẽo: "... Đương nhiên là đi Dương Minh đưa sính lễ."

Biểu cảm quá đáng sợ, Lâm Trì không còn can đảm nhắc tới Tinh Vương thế tử thêm lần nào nữa.

Dù cùng đi với nhau, nhưng nếu có chuyện gì thường thì Tinh Vương thế tử chỉ nói với Lâm Trì, Sur tỷ cũng thế. Vì thế trên đường đi từ đầu tới cuối hai người không nói một câu, dù nhìn nhau cũng chỉ xem như người đi trên đường gặp thoáng qua, không hề quen biết.

Nhưng hai người đó cũng không hẳn là không quan tâm đối phương.

Lúc nói chuyện với nàng, nếu có nhắc đến Sur tỷ, cảm xúc của Tinh Vương thế tử luôn rất suy sụp, còn Sur tỷ nếu ban ngày có gặp Tinh Vương thế tử, buổi tối sẽ vào phòng bếp đun củi hầm gà, vịt, cá (...).

Lâm Trì tiếc muốn chết, nhưng không biết làm sao.

Chuyện của sư tỷ nàng cũng không hỏi được, huống hồ hiện tại... nàng chỉ muốn gặp Mạch Khinh Trần mà thôi.

Không biết giờ hán thế nào.

Rất nhớ rất nhớ hán.

Chỉ là Lâm Tri không ngờ sau khi trở lại Dương Minh sẽ nhận được một tin trời giáng.

Mạch Khinh Trần bị giam.

Nguyên nhân là, hán đánh trọng thương Cơ Định Loan.

Thời thế xoay vần, bởi vì thế hệ này chỉ có hai hoàng tử, tuy Mạch Khinh Trần là trưởng hoàng tử, nhưng ai ai cũng biết khả năng hán kế vị cực kỳ thấp, ngược lại người có khả năng kế vị đích thị là thứ hoàng tử Cơ Định Loan, nhưng Mạch Khinh Trần lại dám đả thương Cơ Định Loan.

Tin từ Tĩnh Vương thế tử, Cơ Định Loan bị trọng thương đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, không ai được phép đến thăm Mạch Khinh Trần.

Phủ của Mạch Khinh Trần đã bị niêm phong, canh phòng nghiêm ngặt, không thể vào được.

Tình hình cực kỳ tệ.

Thậm chí Lâm Tri đã nhờ Tĩnh Vương thế tử đến tìm hoàng hậu nương nương, nhưng vẫn bị từ chối, còn Kỳ Mặc, Lăng Thư, Lăng Họa thì ở trong phủ Mạch Khinh Trần, không thể liên lạc được.

Hết cách, đành phải xông vào.

Dù nàng đã từng vượt ngục Thiên Lao, nhưng đó là kế hoạch lên sẵn từ lâu có người tiếp ứng, hiện tại thì không.

Huống chi, nếu Sách Đồng biết được chắc chắn sẽ ngăn cản nàng.

Lâm Tri suy nghĩ, cũng chỉ còn cách xông vào phủ Mạch Khinh Trần, nhờ trực giác nhạy bén và tốc độ nhanh nhẹn, nàng tránh được quân canh gác ngoài phủ, nhưng bị kẹt ở chỗ nàng không biết đường, không biết Mạch Khinh Trần đang ở đâu.

Kết quả không ngoài dự kiến, nàng bị bắt.

Lâm Tri bị nhốt trong địa lao, ba lần vượt ngục đều bị tóm về do lạc đường, lần thứ tư, cuối cùng cũng gặp người quen.

Nam tử tuấn tú ặc áo dài màu xanh ngọc liếc mắt nhìn Lâm Tri, không mấy ngạc nhiên nói: "Thiếu phu nhân, quả nhiên là cô."

Xung hô đã lâu không nghe thấy khiến Lâm Tri hoài niệm.

"Ta muốn gặp mạch Khinh Trần."

Kỳ Mặc bảo quan binh thả Lâm Tri, rũ đôi mắt mệt mỏi nói: "Về đi, thiếu phu nhân."

"Ta muốn gặp mạch Khinh Trần." Lâm Tri nói, như không nghe thấy lời Kỳ Mặc.

"... Công tử không muốn gặp cô."

"Ta muốn gặp mạch Khinh Trần."

"Thiếu phu nhân, cô đừng cố chấp như thế."

"Ta muốn gặp mạch Khinh Trần."

"Xin lỗi cô, thiếu phu nhân, tôi không thể đồng ý với cô."

"Ta muốn gặp mạch Khinh Trần."

Kỳ Mặc ngược mắt, bất đắc dĩ nói: "Thiếu phu nhân, tôi rất khâm phục sự cố chấp của cô. Nhưng hiện tại không thích hợp để cô gặp công tử, công tử..."

"Ta muốn gặp mạch Khinh Trần."

Kỳ Mặc: "... Thiếu phu nhân, cô chỉ biết mỗi câu này thôi à?"

Lâm Tri chớp mắt, từ đầu đến cuối đôi mắt đen láy không dao động nửa phần: "Ta muốn gặp mạch Khinh Trần."

Một lúc lâu sau.

Kỳ Mặc khép mắt: "... Cô chỉ nhìn một chút thôi nhé."

Lâm Trì lặng lẽ siết tay: "Cảm ơn huynh."

Nàng đứng rất xa, xa đến mức chỉ thấy được bóng hắt.

Cách tầng tầng lớp lớp cây hoa, bụi cỏ, cách một cánh cửa gỗ đỏ thẫm nửa khép nửa hở, cách một tấm màn lụa mỏng nhạt trong suốt, mới nhìn thấy mái tóc bạc lơ mờ ở đằng xa.

Hắn nằm tựa trên giường, im lặng hệt như đã chết.

Mùi thuốc đắng nồng nặc đủ để nhấn chìm cả phủ.

"Chàng ấy... Sao thế?"

Lời nàng còn chưa dứt, đã thấy bóng một thị nữ mặc y phục màu hồng nhạt bay ngược ra, va vào núi giả, kêu lên một tiếng rồi trượt xuống đất.

Tiếp đó là giọng nói quen thuộc mà xa lạ, khàn đục vô cùng: "Cút."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.